

Giới thiệu Tiểu Ôn Nhu

Tên gốc: 小温柔

Số chương: 74 chương + 14 ngoại truyện

Editor: Heying

Một câu chuyện tình yêu mà nam chính có hôn ước với chị nữ chính nhưng trái tim lại ở chỗ nữ chính. Trong khi nữ chính không có gì nổi bật lại còn tự duy chậm chạp mà nam chính như ánh mặt trời tỏa sáng và thần tượng trong lòng các nữ sinh.

Tất cả các sinh viên trong trường đều nói rằng, Phó Thời Hành là hotboy của trường đại học S có tính tình cao ngạo lạnh lùng, ôn trọng tự tin, nói chuyện với nữ sinh chưa bao giờ vượt quá ba câu.

Chỉ có Hoắc Yến biết, nắm đó Phó Thời Hành ôm cô thế nào, dưới cây ngô đồng trước cửa nhà cô, không kiềm ngấu ngiên môi cô.

Hoắc Yến thờ không ra hơi, nhỏ giọng cầu xin vài tiếng, trái tim Phó Thời Hành muốn nổ tung

Nữ chính thiên tiên bất túc (*) ngây thơ đáng yêu vs Đại ma vương cao ngạo tự phụ phúc hắc có lòng chiếm hữu mạnh.

(*) Thiên tiên bất túc: Ý chỉ đứa bé sinh ra không khỏe mạnh nhưng lại không được chăm sóc cẩn thận.

【Thật ra Đại ma vương lạnh lùng vô tình cũng có chút dịu dàng mà mọi người không biết 】

Năm tuổi Hoắc Yến mới mở miệng nói chuyện, cho dù trưởng thành, vẫn có chút ngây thơ vụng về, đi đường rất chậm.

Ngày nào đó, cô phát hiện có một chiếc Rolls-Royce đi theo đằng sau, đi còn chậm hơn cô.

"Anh đang làm gì vậy?"

Phó Thời Hành cầm tay lái, đôi mắt đảo hoa sáng rực rỡ, nhìn thẳng phía trước.

Bình tĩnh phun hai chữ: "Tân bộ."

Bắt đầu từ lúc đó, Hoắc Yến cảm thấy, đầu óc người đàn ông này, có bệnh.

Thế là cô cố gắng hết sức chiều theo anh, dựa vào anh, không dám kích thích anh.

Ngày nào đó sau khi cãi nhau, Phó Thời Hành nói: "Đừng tức giận."

Hoắc Yến quệt miệng: "Không tức giận, sao em phải tức giận với đồ ngốc chứ

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Thiếu niên trên bờ tường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Nha đầu, anh đi học đại học, nhớ gọi điện thoại cho anh."

Khung cửa sắt vuông vức bị hoen gỉ loang lỗ xung quanh.

Hoắc Yến nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, thuận tay mang chậu hoa đá bên cửa sổ vào trong.

Giống hoa đá này có tên là "gấu đồng tử" (*), hình dạng giống như bàn tay của gấu con, thân cây màu xanh nhạt mọc lông tơ màu trắng nhỏ xíu, phía mép lá còn điểm xuyết màu đỏ giống như móng tay con gấu.

(*)

Cô đóng gói cẩn thận chậu "gấu đồng tử" lại, bỏ vào vali hành lý.

Đáng người Hoắc Yến nhớ nhất, xách cái vali lại cổng kênh nên chỉ có thể khó khăn đi chuyển từng bước nhỏ ra khỏi phòng.

Phòng khách rất lớn nhưng không có người, cô hướng ra ngoài ban công gọi: "Mẹ, con đến trường báo danh đây."

Mẹ cô đang gọi điện thoại cho chị gái Hoắc Tư Noãn, không rảnh đáp lại cô.

"Noãn Noãn à, chuẩn bị tiệc tối đón tân sinh viên thế nào rồi?"

"Nhất định phải biểu hiện thật tốt, biết không?"

"Đúng rồi, Phó Thời Hành có đến không?"

"Sao con lại không biết, hai đứa bạn con từ cấp ba đến đại học vẫn luôn rất tốt, tiệc tối đón tân sinh viên con múa ballet, nó đương nhiên phải đến xem."

"Cái gì mà không phải bạn trai, chỉ cần con cố gắng một chút, sớm muộn gì thằng bé cũng là bạn trai con."

...

Hoắc Yến le loi một mình đứng cạnh cửa, do dự một lát, vẫn quyết định chờ mẹ nói chuyện điện thoại xong.

"Con gái mẹ xinh đẹp như vậy, đa tài đa nghệ, tính tình lại tốt, dịu dàng lương thiện, Phó Thời Hành chẳng có lý gì không thích con cả."

"Nhà ta mặc dù điều kiện kém hơn nhà họ Phó, nhưng mỗi hôn sự này ông nội con đã định, Phó lão gia và ông nội con đều là chiến hữu, từng có giao tình, nhà bọn họ cũng hoàn toàn đồng ý, đây là cơ hội ngàn năm có một. Cho nên hiện tại việc

con cần làm, chính là tóm chặt trái tim Phó Thời Hàn."

"Em gái con hôm nay khai giảng, không cần để ý, con cần thận chuẩn bị màn trình diễn đêm nay thật tốt, ba mẹ làm nhiều việc như vậy cũng là vì con."

...

Mẹ cô cuối cùng cũng gọi xong điện thoại, quay đầu nhìn thoáng con gái Hoắc Yên, hạ giọng xuống, lạnh nhạt hỏi: "Sắp xếp đồ đạc xong chưa?"

"Sắp xếp xong rồi ạ." Hoắc Yên ngoan ngoãn gật đầu.

Mẹ cô đi tới trước mặt, nhờ giọng căn dặn: "Đến trường học, đừng gây phiền phức cho chị con, mọi chuyện phải đặt chị con lên trước, hai chị em chăm sóc lẫn nhau, biết chưa."

"Biết rồi."

Trước khi đi, mẹ cô đưa cho cô một chiếc điện thoại mới.

"Lên đại học cũng cần có đi động của mình, sau này có chuyện gì thì gọi điện về nhà."

"Cảm ơn mẹ."

Trên mặt Hoắc Yên không lộ vẻ mừng rỡ, xác vali hành lý rồi chuẩn bị ra ngoài.

Mẹ cô giống như nhớ ra cái gì, gọi lại: "Đừng rời, đêm nay chị con biểu diễn, sau khi sắp xếp xong phòng ngủ thì tới cô vũ cho con bé."

"Được rồi, mẹ, con đi đây."

"Đi đi."

Hoắc Yên xách theo vali cổng kèn, lúc ra cửa không may cọ vào khung cửa khiến cơ thể lao đảo một chút.

"Ôi, cẩn thận vào, tay chân vụng về."

Mẹ cô lắc đầu, trong lòng nghĩ thầm chị em gái không thể so sánh với nhau được.

Đều nói con gái là áo bông nhũ tri kỷ của ba mẹ, bà ta nhớ tới năm ngoái đưa Hoắc Tư Noãn đến trường nhập học, con gái lớn khóc lóc bịn rịn, không ngừng dặn dò bà ta phải chú ý sức khỏe, bịn rịn không rời cỡ nào.

Con gái nhỏ một chút cảm xúc cũng không có, không hề cảm thấy ấm áp.

Chị gái Hoắc Tư Noãn thông minh lanh lợi từ nhỏ, thành tích học tập rất tốt, ăn nói ngọt ngào, sẽ nói những câu vui vẻ lấy lòng ba mẹ, hơn nữa còn hiểu chuyện ngoan ngoãn.

Thế nhưng Hoắc Yên là em gái chỉ nhỏ hơn con một tuổi, năm tuổi mới mở miệng nói chuyện, đầu óc không đủ nhanh nhạy, cũng không lanh lợi, thành tích thường thường, tính cách "muội du bình" (*)."

(*) Có lẽ trong hoàn cảnh này, "Muội du bình" có thể được hiểu theo cách mà nhà chị Thụy Đàm Nguyệt dịch trong "Đạo mộ bút ký" đó là "muộn thanh bất khang tha du bình" = "thằng con ghê một tiếng cũng không nói". Ai đọc "Đạo mộ bút ký" của Nam Phái Tam Thức chắc sẽ biết Muội Du Bình aka Tiểu Ca aka Trương Khởi Linh.

Link xem thêm:

Có thước đo rõ ràng như vậy, chị gái Hoắc Tư Noãn đương nhiên sẽ nhận được sự yêu thương của ba mẹ, còn Hoắc Yên... đại khái nuôi lớn là được.

Ba mẹ đối với Hoắc Yên trước giờ không ôm hi vọng gì, bọn họ đặt toàn bộ tâm tư vào chị gái Hoắc Tư Noãn, đặc biệt là nhà họ Hoắc và nhà họ Phó có giao ước một mối nhân duyên, đương nhiên cũng thuộc về chị gái.

Mà Hoắc Yên, hi vọng có thể gả cho một người trung thực an phận, ổn định cuộc sống là được.

***

Hôm nay là ngày tân sinh viên đại học S tới báo danh.

Hoắc Yên mang theo hành lý không nhiều tới trường, ánh mặt trời trên đầu đúng lúc gay gắt nhất, sau khi báo danh, nhận chìa khóa phòng, thu dọn hành lý và phòng ngủ...

Nhớ lại lúc chị gái lên đại học, mẹ cầm ô cho chị, ba xách giúp hành lý, còn mấy anh chị em họ hấp tấp chạy theo sau, cầm bản đồ giúp chị gái tìm ký túc xá, thật sự náo nhiệt.

Nhưng náo nhiệt như vậy trước giờ không thuộc về cô.

Sau khi dọn dẹp phòng ngủ, Hoắc Yên nhớ ra hiện giờ cô đã có điện thoại mới, dù điện thoại này chỉ là cái tầm trung nhưng cô vẫn xem như bảo bối, từ cửa hàng ngoài trường dán miếng bảo vệ, lại cẩn thận mua thêm một cái ốp bên ngoài.

Gia đình Hoắc Yên không tính là giàu có, ba mẹ đều làm công ăn lương, những năm qua, tất cả tiền bạc trong nhà đều đập lên người Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Tư Noãn muốn học múa ballet, học dương cầm, học lễ nghi... đương nhiên, còn phải phối hợp với quần áo và đồ trang sức đắt tiền.

Cả gia đình dồn toàn lực bồi dưỡng Hoắc Tư Noãn thành một cô tiểu thư nhà giàu, chính là để xứng với vị thiếu gia giàu có Phó Thời Hàn.

Mà cô con gái thứ hai, chỉ phí ăn ở tiệt kiệm hơn, đương nhiên tiền tiêu vật cũng ít đến thảm thương, tận tới khi học đại học, mới có được cái điện thoại đầu tiên của bản thân.

Đối với những chuyện này, Hoắc Yên chưa bao giờ để ý.

Khi còn bé, bà nội hơn bảy mươi tuổi từng cầm tay Hoắc Yên, nói: "Cô bé tốt như này, nhất định sẽ có chàng trai tốt nhất yêu thương. Thằng bé nhà họ Phó kia, bà nội đã từng gặp rồi, tính tình trầm ổn, tướng mạo đoan chính, nhất định xứng với Yên Yên nhà chúng ta."

Hoắc Yên nói: "Bà nội bà hồ đồ rồi, đính hôn với Phó Thời Hàn là chị gái, không phải con."

Rằng bà nội đã rụng hết, chẹp chẹp cái miệng, đôi mắt tam giác nhỏ nhỏ thương tiếc nhìn Hoắc Yên.

"Có một số đứa trẻ tài năng quá nổi bật, phúc bạc; nhưng người ngốc cũng có phúc của người ngốc, khổ tận cam lai, ông trời sẽ chiều cô."

Bà nội là người duy nhất trong nhà yêu quý Hoắc Yên, khi bà nội qua đời, chị gái Hoắc Tư Noãn khóc lóc lên khóc xuống, tất cả mọi người đều nói Tư Noãn là một cô bé hiếu thảo, so sánh với Hoắc Yên bình tĩnh hơn nhiều, không khóc đến thiên hôn địa hảm

Nhưng khi mọi người còn đang nằm ngáy khò khò, một mình Hoắc Yên quý gối ở linh đường, gác đêm cho bà nội thẳng đến sáng.

Cái quý này chính là ba ngày, một giấy cô cũng không chợp mắt.

**

Chạng vạng tối, Hoắc Yên lấy chậu hoa đã "gấu đồng tử" từ trong vali ra.

Ở giữa chậu hoa đá có cắt một bình thủy tinh, bên trong bình thủy tinh có một tờ giấy ghi chú được cuộn lại.

Hoắc Yên mở tờ giấy ghi chú ra, tờ giấy ó vàng đầy nếp nhăn, trên đó có một dãy số điện thoại.

Trong trí nhớ của cô xuất hiện dáng vẻ của một thiếu niên, trẻ tuổi đẹp trai, mày rậm như kiếm.

Đó là vào tháng tám năm ngoái, đứng vào khoảng thời gian nóng bức nhất, chàng trai vụng trộm vượt tường đến tìm Hoắc Yên, lôi kéo bím tóc đuôi ngựa của cô, vô cùng ngang ngược bướng bỉnh.

"Hoắc nha đầu, anh đi học đại học, nhớ gọi điện thoại cho anh, đây là số của anh."

Hai người nói chuyện khoảng nửa khắc (*1 khắc = 15 phút*) thì người lớn trong nhà trở về, chàng trai mau chóng rời khỏi, lúc trời lên bờ tường vẫn còn lưu luyến không rời quay đầu nhìn cô.

Hoắc Yên vĩnh viễn không bao giờ quên thiếu niên trên bờ tường kia, cặp mắt đào hoa câu hồn, sáng rực động lòng người.

Cô cắt tờ giấy ghi số điện thoại, lưu dãy số vào di động mới của mình, ghi chú ba chữ --

Phó Thời Hân.

**

Hoắc Yên đặt điện thoại xuống, cửa phòng ngủ "kéo kẹt" một tiếng mở ra, bạn cùng phòng Lâm Sơ Ngự đi vào.

Trên tay cô nâng cầm bình nước, hùng hùng hổ hổ, lớn giọng nói: "Hoắc Yên, tớ vừa mới thấy bình nước của cậu dưới lầu, khẳng định là cậu quên không xách lên nên tớ mang lên cho cậu."

Hoắc Yên tròn mắt, nhìn về phía bình nước màu xanh trong tay cô ấy.

"Cảm ơn."

Lâm Sơ Ngự cười từ từ tìm phát tay: "Không cần cảm ơn, sau này tất cả mọi người đều là bạn cùng phòng, giúp đỡ lẫn nhau là việc nên làm."

Hoắc Yên do dự một chút, nói: "Còn làm phiền cậu xuống lầu, đem bình nước trả về chỗ cũ."

"Vì sao!" Lâm Sơ Ngự sừng sốt.

Hoắc Yên không đành lòng nói: "Bởi vì đây không phải là bình nước của tớ."

Lâm Sơ Ngự: "..."

Hai người vẫn chưa đặc biệt thân quen, chỉ có trước đó trò chuyện vài lần, Lâm Sơ Ngự tạo ấn tượng sâu nhất cho Hoắc Yên, chính là cô nàng có bộ ngực rất lớn.

Thật sự là ánh sáng của tình nử từ chiếu khắp mọi nơi, Hoắc Yên lập tức thích cô gái ngực lớn đầy lòng nhiệt tình và nghĩa khí này.

Lâm Sơ Ngự và Hoắc Yên cùng nhau tới phòng lấy nước, đặt bình nước của người ta về đúng vị trí.

Lúc xếp hàng lấy nước, Hoắc Yên nghe thấy mấy cô gái đang thảo luận về bữa tiệc tối đón tân sinh viên.

"Tiệc tối đón tân sinh viên do khoa Nghệ thuật tổ chức, tiết mục chắc chắn sẽ rất hấp dẫn."

"Thật sự mong chờ bông hoa của khoa Nghệ thuật Hoắc Tư Noãn biểu diễn."

"Cậu ta biểu diễn cái gì?"

"Hồ Thiên Nga, nghe nói đáng về múa ballet của cậu ta thật sự rất mê người!"

"Muốn xem."

"Đừng mơ nữa, hội sinh viên phát vé, tớ không cướp được."

...

Các cô gái thất vọng than thở.

Lâm Sơ Ngự nhìn Hoắc Yên nói: "Lúc tớ tới trường học báo danh, nhìn thấy trên tường có dán áp phích Hoắc Tư Noãn múa ballet, đúng là rất xinh đẹp!"

Hoắc Yên gật nhẹ đầu: "Bởi vì chị ấy với tớ rất giống nhau."

Lâm Sơ Ngự cười đầy cô, nói: "Tớ phát hiện cậu luôn thích nghiêm túc nói chuyện nhảm nhí là sao?"

Hoắc Yên nâng mắt lên, thẳng thắn nói: "Tớ là người thành thật."

Lâm Sơ Ngự đánh giá Hoắc Yên, gương mặt xinh đẹp, làn da trắng nõn, đường nét tinh tế thanh tú.

"Thật sự hơi giống, cậu vốn dĩ cũng xinh đẹp, nhưng không cùng cấp bậc nhan sắc với hoa hậu giảng đường Hoắc Tư Noãn, hơn nữa cô ấy còn có hôn ước với Phó Thời Hân, không cùng thể giới với chúng ta đâu."

Hoắc Yên mặt không đổi nói: "Chị ấy là chị gái tớ."

Lâm Sơ Ngự cười ha ha: "Ồi, cậu thật hài hước."

Hoắc Yên: "..."

Lấy xong nước, Lâm Sơ Ngự xách hai cái bình, một đường đi băng băng, bỏ lại Hoắc Yên ở xa đằng sau.

Thật sự là một loli khỏe kỳ lạ.

Hoắc Yên xách theo bình nước của mình, tăng tốc độ bước chân.

Lâm Sơ Ngự nâng cao cổ họng, cách nửa sân trường gào lên với Hoắc Yên: "Hoắc Yên! Cậu nhanh một chút có được không, chậm là không kịp tham dự tiệc tối đón tân sinh viên đâu!"

"Ồi chào, cậu đi trước đi, không cần đợi tớ."

Hoắc Yên vẫn quyết định đi chậm lại, cô không muốn vấp ngã.

Phản ứng của cô đều chậm hơn người khác nửa nhịp, cũng không nhạy bén linh hoạt như mọi người, cho nên mọi chuyện cần cẩn thận không để bị ngã.

"Hoắc Yên, cậu nhanh lên nào!"

...

Trên sân bóng rổ, trận đấu kịch tính đang đi vào những giây cuối cùng. Bước chân của tiền đạo chủ lực khoa Toán - Tín đột nhiên dừng lại.

Anh nâng cặp mắt tinh nghịch như nước, xuyên qua một hàng nữ sinh đang si dại cổ vũ, nhìn về phía cô gái lè loi đang đi bên đường.

Gương mặt cô gái giữa mùa hạ hơi đỏ, mấy sợi tóc rối nhẹ nhàng rũ xuống trên cổ cô, làn da trắng nõn sạch sẽ.

Cô mặc một bộ quần áo ngắn tay màu trắng, dáng người nhỏ bé càng lộ ra nét yếu ớt.

Cô xách theo bình nước, từng bước chậm rãi đi qua. Mặc dù đi lại chậm chạp, nhưng hết sức chăm chú.

Sắc trời tối dần, trong ánh hoàn hôn lộ ra tia mềm mại.

"Phó Thời Hân, cậu nhìn ai đấy!" Đội trưởng dừng lại, khó hiểu hỏi.

Phó Thời Hân dời ánh mắt, một lần nữa nhận bóng, nhảy lên một cái, thêm ba điểm, tiếng hoan hô trên sân vang lên không ngừng.

Anh kim lòng không được ngược mắt nhìn qua, bóng dáng của cô gái đã biến mất trong ánh hoàng hôn.

"Còn có chút việc." Phó Thời Hân vút bóng xuống, không quay đầu chạy đi.

"Ày, đi đâu vậy, còn chưa đấu xong mà!"

Đồng đội bên cạnh nghỉ ngơi, Phó Thời Hân xưa nay cao ngạo cẩn thận, trong mắt không chứa bất kì ai, vừa rồi là trông thấy người nào?

Giống như mất hồn.

Chương 2: Anh ấy đang tìm ai

"Cơ hội ngàn năm có một!"

Ở phía trước sảnh hội trường của đại học S, sinh viên của các khoa rất đông và náo nhiệt.

Hoắc Yên vốn cho rằng tân sinh viên đều có thể tham dự tiệc tối. Nhưng đến hiện trường mới biết, có vẻ mới được bước vào bên trong.

Chỗ ngồi trong hội trường có hạn, vé vào cửa được hội sinh viên phát trên WeChat của hội, chỉ có hai trăm vé.

Hoắc Yên và Lâm Sơ Ngự xếp hàng ở cửa soát vé.

Lâm Sơ Ngự mở miệng cầu xin: "Học trưởng giúp đỡ ạ, chúng em đều là sinh viên năm nhất, vô cùng mong chờ tiệc tối đón tân sinh viên lần này, có thể cho chúng em vào không?"

Trợ lý hội sinh viên lắc đầu nói: "Không có vé thì không thể vào bên trong, nếu không sẽ đảo lộn trật tự."

"Bọn em sẽ đứng cuối cùng, không gây âm ỉ đâu."

"Không được, nếu tôi cho hai người vào, bạn học phía sau không có vé cũng muốn đi vào, hội trường không thể chứa được nhiều người như vậy."

Đôi mắt Lâm Sơ Ngự đảo một vòng: "Vậy anh hãy nói chúng ta có quen biết."

"Như vậy sao được." Trợ lý hội sinh viên nhủ thầm: "Hơn nữa, chúng ta đâu có quen."

"Ồi chào, thêm WeChat chẳng phải quen biết sao, nào, học trưởng để em quét anh."

Trợ lý hội sinh viên rất bất đắc dĩ, nói thế nào cũng cho hai người các cô vào.

Hoắc Yên thấy Lâm Sơ Ngự thật sự rất muốn xem buổi biểu diễn này, cô do dự một chút, cuối cùng lấy điện thoại ra gọi điện cho chị gái Hoắc Tư Noãn.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, giọng nói dịu dàng của Hoắc Tư Noãn truyền tới: "Alo, ai vậy?"

"Chị, là em, đây là số điện thoại của em."

"Yên Yên à, em đến trường học rồi à, đã thu dọn phòng xong chưa?"

"Em thu dọn xong rồi."

"Vậy thì tốt."

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng người ầm ĩ, xem ra Hoắc Tư Noãn đang ở phía sau hậu trường.

Hoắc Yên quay đầu nhìn thoáng Lâm Sơ Ngự: "Cái đó, chị, em muốn tới xem chị biểu diễn, nhưng em không có vé, bị cản ngoài cửa không được vào..."

"Chị còn tưởng chuyện gì." Hoắc Tư Noãn cười cười: "Em đưa điện thoại cho bên hội sinh viên, chị nói chuyện với bọn họ."

Hoắc Yên đưa điện thoại cho trợ lý hội sinh viên, anh ta nghe thấy giọng nói của Hoắc Tư Noãn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Nửa phút sau, thái độ của anh ta thay đổi chóng mặt, trên mặt mang theo ý cười đồng thời đưa cho Hoắc Yên hai cái vé.

"Thì ra hai người quen biết nữ thần của tôi, thật ngại quá, nào, đi vào đi, vẫn còn dư chỗ ngồi đó."

Hoắc Yên lời kéo Lâm Sơ Ngự đi vào hội trường, vị trợ lý hội sinh viên còn lưu luyến không rời nói: "Này, học muội, quét mã thêm WeChat đi, lần sau giúp tôi hẹn nữ thần đi ăn cơm!"

Lâm Sơ Ngự khó tin nói: "Cậu thể diện thật lớn đấy, nhìn học trưởng kia vừa mới còn dừ dẩn, nhận điện thoại xong liền biến thành chân chó, còn nữ thần nữa..."

Hoắc Yên cười không nói gì.

"Vậy cậu vừa mới gọi điện thoại cho ai?"

"Chị gái tôi."

"Chị cậu trong hội sinh viên sao, trâu bò như vậy."

"Tớ nói, là Hoắc Tư Noãn."

Lâm Sơ Ngự nhất định không tin: "Ha ha, mặc dù hai người đều họ Hoắc, nhưng Hoắc Tư Noãn thật sự là chị cậu, tớ trực tiếp ăn bàn phím."

Khóe miệng Hoắc Yên giật giật: "Vậy... một lời đã định."

Hai người ngồi xuống hàng phía trước sát bên trái, hàng này đại khái đều là vị trí "người nhà" hội sinh viên giữ lại.

Lúc hội sinh viên phát vé, nhóm làm việc sẽ vụng trộm vì bạn của bạn cùng phòng mà lưu lại một số chỗ, cho nên vừa rồi vị học trưởng kia đã nhường vị trí "người nhà" cho hai người Hoắc Yên.

Lâm Sơ Ngự còn đang suy nghĩ chị gái Hoắc Yên là ai, đến cùng có phải là thành viên trong hội sinh viên không.

Hoắc Yên kiên trì chị gái cô là Hoắc Tư Noãn, Lâm Sơ Ngự kiên trì không tin.

Trong hội trường, bạn học lục tục đi vào, các vị trí trống bắt đầu dần đầy người. Không bao lâu, sinh viên hàng ghế sau đột nhiên trở nên ầm ĩ.

"À, Phó Thời Hàn đến rồi!"

"Anh ấy đến xem Hoắc Tư Noãn sao?"

"Khẳng định là thế, Hoắc Tư Noãn là vị hôn thê của anh ấy mà!"

"Hâm mộ quá, tớ cũng muốn là vị hôn thê của anh ấy."

"Ha ha, đêm hôm khuya khoắt cậu lại đi nằm mơ giữa ban ngày vậy."

"Chuyện đương nhiên, một nửa nữ sinh trong trường đều muốn làm hôn thê của Phó Thời Hàn được không hả."

"Tớ không muốn làm hôn thê của anh ấy."

"Hà?"

"Tớ chỉ muốn làm anh ấy."

...

Cách mấy hàng ghế tựa, Hoắc Yên nhìn thấy Phó Thời Hàn phía xa xa.

Khuôn mặt đẹp trai vài năm không có biểu cảm, môi mỏng nhếch một độ cong sắc bén, lông mi vừa dài vừa dày che đi đôi mắt đen như mực, lộ ra tia sáng lạnh lùng.

Cho dù xung quanh có nhiều nữ sinh sùng bái mình, lại không hề có ai lọt vào mắt anh, đôi mắt không có tiêu điểm vượt qua mọi người, giống như trong hội trường tìm kiếm cái gì đó.

Đúng lúc này, Phó Thời Hàn đột nhiên nghiêng đầu, vù một cái, ánh mắt sắc bén bắn về phía Hoắc Yên.

Đuôi mắt đào hoa hơi nhướn lên, màu nâu đậm trong đồng tử đột nhiên lóe lên tia sáng rực rỡ.

Hoắc Yên bất ngờ không kịp chuẩn bị, trái tim giống như bị dao đâm trúng, cả cơ thể vội vàng mấp xuống.

Lâm Sơ Ngữ thấy cô đột nhiên cúi xuống, bị dọa giật mình: "Lâm cái gì đấy!"

Hoắc Yên trốn, nhỏ giọng nói: "Tớ trứng chiều."

"Bệnh thần kinh."

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến giọng nói của nam sinh: "A Hàn, cậu bỏ dờ trận đấu bóng rổ, vì muốn tham gia bữa tiệc này hả?"

"Ừm."

Giọng nói của Phó Thời Hàn trầm thấp đầy quyền rũ.

"Nhưng trước đó hẹn cậu, không phải nói không hứng thú à?"

"Bây giờ có."

"Ôa, sẽ không phải như bọn họ nói cậu tôi thăm "bạn gái" chứ?"

Phó Thời Hàn ngừng một chút, "ừ" một tiếng: "Đúng vậy, tớ đến gặp em ấy."

Anh nhún mạnh "em ấy", lộ ra ý tứ sâu xa.

Lâm Sơ Ngữ hưng phấn thì thầm với Hoắc Yên: "Ồi, học trường Phó Thời Hàn ngồi sau chúng ta, hồi hộp quá hồi hộp quá!"

"Tớ nghe được, cậu nhỏ giọng một chút."

"Hoắc Yên, cậu có thể thẳng người lên không, đừng co quắp thế, nam thần ở ngay đằng sau chúng ta! Cậu thế này mắt mất lắm!"

"Hoắc Yên, tớ đang nói chuyện với cậu, đừng có giả câm giả điếc được không."

Hoắc Yên che mặt, hạ giọng: "Cầu xin cậu giờ cao đánh khẽ, đừng kêu tên tớ, còn nói to như vậy."

"Hoắc Yên, vì sao tớ không thể gọi cậu là Hoắc Yên, đúng rồi, cậu đừng co quắp nữa, cậu thế này làm tớ mất mặt quá."

Hoắc Yên thờ dài một hơi, cuối cùng lấy lại dũng khí, không tránh né anh nữa.

Chắc là anh đã nhìn thấy rồi, cho dù chưa thấy nhưng Lâm Sơ Ngữ mở miệng Hoắc Yên Hoắc Yên cũng đủ cho một nửa hội trường nghe được.

Anh hẳn là... cũng nghe thấy.

Nhưng anh không có bất kỳ phản ứng gì, trái tim nhỏ bé đang đập thành thạch của Hoắc Yên dần bình tĩnh trở lại.

Buổi diễn chính thức bắt đầu, mở màn là một loạt các chương trình ca múa sôi động, đầy không khí buổi diễn lên cao trào.

Trong buổi tiệc tối, các tiết mục ca hát và khiêu vũ đan xen được trình diễn, đặc biệt công phu.

Không hổ là khoa Nghệ thuật chủ trì, mỗi một người lên sân khấu trình diễn đều đa tài đa nghệ, giá trị thương thức rất cao.

Hoắc Yên hoàn toàn không dám quay đầu, không dám nhìn thiếu niên phía sau, chỉ cảm thấy sau lưng nóng nóng.

Khoảng cách giữa hai tiết mục, Lâm Sơ Ngữ ôm bụng nói với Hoắc Yên: "Đói quá, chờ chút nữa ra ngoài ăn khuya nhé."

"Ày, tớ không đói lắm."

"Sao không đói được chứ, chúng ta vì kịp tham gia buổi tiệc này, cơm tối cũng không kịp ăn."

Hoắc Yên hạ giọng nói: "Đợi khi buổi biểu diễn kết thúc, nhà ăn đóng cửa rồi."

"Công sau có phở ăn vặt, đi qua đó!"

Hoắc Yên xoắn xuýt hồi lâu, cuối cùng vẫn thỏa hiệp: "Được rồi."

Mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng cô không muốn phá tan hứng thú của Lâm Sơ Ngữ.

Tiền tiêu vặt không nhiều, cho nên Hoắc Yên rất ít khi ra ngoài ăn cơm, bình thường ăn uống mỗi bữa chỉ trong khoảng 10 tệ.

Mặc dù có không phải quá túng thiếu, nhưng vẫn có gắng bó qua những chi tiêu không cần thiết, đây là thói quen tiết kiệm từ nhỏ được dưỡng thành.

Đúng vào lúc này, màn sân khấu chậm rãi kéo ra, tiết mục tiếp theo là đoạn ngắn "Hồ thiên nga" của Hoắc Tư Noãn.

Đây là màn thứ ba trong vở kịch "Hồ thiên nga", điệu nhảy độc tấu kinh điển của thiên nga đen Odile, chiếc váy thiên nga đen bó sát vòng eo thon thả của Hoắc Tư Noãn, hai chân điểm nhẹ, dáng múa nhẹ nhàng uyển chuyển, lại có cảm giác mạnh mẽ.

Tóc dài được búi đằng sau gáy, lộ ra cái trán đầy đặn, khuôn mặt dưới ánh đèn hết sức xinh đẹp.

"Đẹp quá!"

Lâm Sơ Ngữ bật ra tiếng hâm mộ: "Nếu tớ xinh đẹp bằng nửa cô ấy thì thật tốt."

Hoắc Yên nói: "Con gái đẹp không thể chỉ dựa vào nhan sắc, còn cần khí chất nữa."

Từ nhỏ đã có nhiều người nói cô và chị gái có dáng vẻ rất giống nhau, nhưng tất cả mọi người đều khen chị gái xinh đẹp, rất ít người khen Hoắc Yên.

Bởi vì chị gái biết khiêu vũ, có khí chất, đại đa số thời gian Hoắc Yên đều im lặng không nói chuyện, luôn bị người khác bỏ qua.

"Cậu nói không sai, Hoắc Tư Noãn không chỉ xinh đẹp, còn rất có khí chất." Lâm Sơ Ngữ thờ dài nói: "Được rồi, không so sánh nữa, Hoắc Tư Noãn không cùng một thế giới với chúng ta."

Hoắc Yên nhìn về phía chị gái trên sân khấu.

Hoắc Tư Noãn rực rỡ như thế, khuôn mặt cô cũng tương tự, nhưng chỉ là một cô gái bình thường không nổi bật.

Bài múa kết thúc, toàn hội trường đứng dậy vỗ tay. Hoắc Yên kim lòng không được đứng dậy vỗ tay cho chị gái.

Lúc ngồi xuống, Hoắc Yên vụng trộm quay đầu, nhìn về phía Phó Thời Hàn.

Vốn cho rằng anh cũng đang nhìn chị gái, không nghĩ tới lúc quay đầu lại đụng phải đôi mắt nâu dài hẹp lạnh lùng.

Đuôi mắt anh hơi cong, cằm nhếch lên, cười như không cười nhìn cô.

Đường như anh vẫn luôn nhìn cô như vậy.

Hoắc Yên lập tức quay đầu lại, sắc mặt ửng hồng, tay cũng run rẩy, bị dọa sợ hãi.

Lâm Sơ Ngự nhỏ giọng nói: "Cậu nhìn lên thì nhìn lên, nhưng có thể đừng biểu hiện rõ ràng như vậy được không, một chút cũng không có cốt khí, giống như cá dòi chưa được nhìn thấy trai đẹp, thật sự mất mặt."

Giọng nói của Hoắc Yên run rẩy: "Không phải vậy, là anh ấy đang nhìn lên đó."

Lâm Sơ Ngự híp mắt lại, cạ lời: "Thật hài hước, lúc thì Hoắc Tư Noãn là chị gái cậu, lúc thì Phó Thời Hàn đang nhìn lên cậu, cậu cho rằng mình là nữ chính trong tiểu thuyết Mary Sue hả."

Hoắc Yên: "..."

Vở "Hồ thiên nga" kết thúc, tiệc tối đón tân sinh viên cũng kết thúc rất hoàn mỹ.

Lâm Sơ Ngự lôi kéo Hoắc Yên, thuận theo dòng người đi ra ngoài, hưng phấn nói: "Đi thôi!"

Hoắc Yên cười nói: "Chậm chút, cẩn thận ngã."

Cả hội trường chỉ có hai lối ra, các bạn học lần lượt ra ngoài, khó tránh khỏi hỗn loạn.

Lâm Sơ Ngự đột nhiên phát hiện ra cái gì, nói khẽ với Hoắc Yên: "Á á á, học trưởng Phó Thời Hàn ở phía sau chúng ta, hôm nay thật sự quá may mắn!"

Hoắc Yên hơi nghiêng mắt, quả nhiên, Phó Thời Hàn đang đứng sau lưng cô.

Hai người một trước một sau ra ngoài, thỉnh thoảng còn đụng chạm nhau, cô có thể cảm nhận được một luồng không khí lạnh lẽo thanh sạch trên người anh.

Khoảng cách... gần quá đi.

Lâm Sơ Ngự thấp giọng nói: "Cơ hội ngàn năm có một, chúng ta đi chậm thôi, cọ cọ anh ấy!"

Hoắc Yên: "..."

Vừa rồi ai mới nói cốt khí!

Lâm Sơ Ngự nói thật lảm thật, khụy tay đẩy Hoắc Yên một cái, Hoắc Yên trọng tâm không vững, không kịp chuẩn bị ngã nhào về phía Phó Thời Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tặng em trái tim nhỏ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Phó Thời Hàn đối xử với cô không chỉ tốt một chút.”

Phó Thời Hàn nhanh tay lẹ mắt, ôm chặt lấy Hoắc Yên.

Eo cô rất nhỏ, một bàn tay là có thể nắm trọn, cùng lúc đó, một mùi hương ngọt ngào ngả vào trong ngực.

Đuôi mắt Phó Thời Hàn khẽ cong, ánh sáng lóe lên trong mắt.

Nữ sinh xung quanh phát ra từng tiếng thở mạnh, ồ ào thảo luận.

Hiếm khi có thể nhìn thấy Phó Thời Hàn chủ động đụng chạm con gái, còn dùng tư thế như vậy — gần như anh ôm trọn cô gái vào trong ngực.

Quần áo mùa hè vải vóc mỏng manh, Hoắc Yên cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng truyền từ lòng bàn tay đang đặt trên eo.

Lưng của cô dán chặt phần bụng bằng phẳng cứng rắn của anh, mơ hồ có thể cảm nhận được hình dáng của cơ bụng.

Tay Hoắc Yên đặt trước ngực anh, nhanh chóng ổn định cơ thể, nhỏ giọng thì thầm: “Cảm ơn.”

Giọng nói mềm nhũn, giống kẹo bông ngọt.

Trái tim Phó Thời Hàn như bị lông vũ cọ qua ngứa ngáy. Trong cổ họng phát ra tiếng ừm nhẹ, xem như đáp lại.

Lâm Sơ Ngự nháy mắt ra hiệu với Hoắc Yên: “Ồi chào, mặt đỏ bừng, nhanh cảm ơn tớ đi, cơ hội tốt như vậy cho cậu, vừa rồi không ít người hâm mộ đâu.”

Cảm ơn cái quỷ ấy!

Hoắc Yên don gần muốn một cước đá bay cô rành đi.

Ngay trong khoảng khắc vô cùng xấu hổ, cô đột nhiên cảm giác trong tay bị người ta nhét thứ gì vào, khó rập, hơi nhon, vẫn còn độ ẩm.

Hoắc Yên quay đầu, đối mặt với ánh mắt bình tĩnh của Phó Thời Hàn, anh cong môi cười nhàn nhạt, trong mắt chứa đầy tia sáng.

Hoắc Yên lập tức hiểu ý, anh cho cô đồ.

Giống như đồng đội gấp gờ bí mật dưới lòng đất, một lời cũng không nói, lặng lẽ nhận đồ của anh.

Từ cảm xúc trong tay, hẳn là một tờ giấy được gấp thành hình gì đó.

**

Thật vất vả mới ra khỏi hội trường, Hoắc Yên lôi kéo Lâm Sơ Ngự nhanh chóng xuyên qua đám người, chạy một mạch đến con đường phía sau sân trường, lúc này mới dừng lại thở dốc.

Lâm Sơ Ngự buồn bực nói: “Cậu làm cái gì cũng chậm, vừa rồi lại chạy nhanh như thỏ, sợ đàn anh vì chuyện vừa rồi mà gây khó dễ cho cậu à?”

“Đúng vậy!” Hoắc Yên há miệng thở dốc, nhìn sau lưng: “Anh ấy chắc chắn sẽ gây phiền phức cho tớ, nói không chừng còn muốn nắn tớ nữa, anh ấy xấu xa lắm!”

Lâm Sơ Ngự lôi kéo Hoắc Yên qua cổng sau đến con phố quà vặt, không hề ý nói: “Nói như cậu giống như thật sự quen biết anh ấy, còn trách mắng cậu, cậu biết không, lúc hội học sinh kiểm tra phòng ngủ, rất nhiều nữ sinh cố ý làm trái nộ quy mang lò vi sóng, máy sấy tóc bày ra ngoài sáng, muốn anh ấy trách mắng còn không được, anh ấy căn bản không hề ý đến con gái, cậu đừng mơ mộng hão huyền.”

“Tớ quen biết anh ấy.” Hoắc Yên thẳng thắn nói: “Anh ấy rất xấu tính, hay trêu chọc người khác, có một lần nhân lúc tớ ngủ, còn cắt trộm bím tóc của tớ, nhưng chuyện như vậy là khi còn bé.”

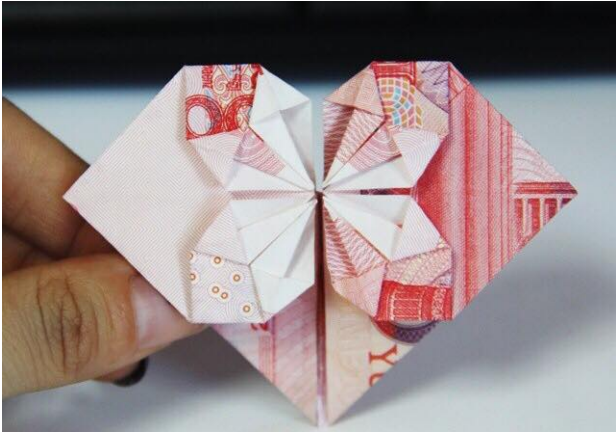
“Cậu chém, chém tiếp đi!” Lâm Sơ Ngự chọc chọc đầu Hoắc Yên: “Cậu luyện làm sao được bản lĩnh ăn nói mạnh mẽ thế này, tập rất lâu phải không?”

Hoắc Yên ơn ơc nói: “Tớ thật sự quen biết anh ấy, vừa rồi anh ấy cố ý đi đằng sau tớ, còn lên đưa đồ cho tớ nữa.”

Lâm Sơ Ngự khoanh tay, nghi ngờ hỏi: “Cho cậu cái gì?”

Lúc này Hoắc Yên mới nhớ đến, vừa bàn tay đang nắm chặt, trong lòng bàn tay là tờ giấy được gấp thành hình trái tim màu hồng.

Mượn ánh đèn đường nhìn kỹ, phát hiện đây không phải là giấy bình thường, mà là... tờ một trăm tệ!

Lâm Sơ Ngữ nói: “Tiền?”

Hoắc Yên cũng ngây người.

Phó Thời Hàn vậy mà đưa cho cô một trăm tệ, còn gấp thành hình trái tim! Nếu vừa rồi biết, cô tuyệt đối sẽ không nhận!

Cô tưởng Phó Thời Hàn đưa cho cô một tờ giấy nhỏ như lần trước.

Nhưng, đôi khi Hoắc Yên cẩn thận gỡ hình trái tim ra, bất ngờ phát hiện trái tim không phải được gấp từ một tờ một trăm tệ, mà là...

Năm tờ!

Bây giờ trong tay Hoắc Yên có năm trăm tệ nhăm nhúm, lông mày cô xoắn xuýt lại với nhau.

Lâm Sơ Ngữ không tin nổi: “Phó Thời Hàn kín đáo đưa cho cậu 500 tệ? Đùa cái gì vậy!”

Hoắc Yên gấp tiền lại bỏ vào túi, nói với cô rằng: “Ừm, nói đùa, tớ đùa cậu đó.”

“Cậu hư hỏng quá, suýt chút tớ tin là thật.”

Hoắc Yên mím môi, không nói thêm nữa.

Nhớ lại nhiều năm về trước, lần đầu tiên nhìn thấy con trai nhà họ Phó, là trong bữa tiệc của bố mẹ hai bên.

Lúc đó Phó Thời Hàn chưa tới mười hai tuổi, làn da trắng sứ, giữa chân mày tràn ngập ánh khí tuổi trẻ, tuấn lãng vô song, đôi mắt đào hoa sáng rực câu hồn đoạt phách.

Anh nghiêm chỉnh ngồi trong bữa tiệc, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ nghiêm túc, y hệt ông cụ non.

Hoắc Yên nhìn thấy anh, giống như nhìn thấy ngôi sao trên trời.

Mà khi đó, trong mắt Hoắc Tư Noãn cũng sáng như sao.

Bởi vì có quan hệ thông gia từ nhỏ, hai bên phụ mẫu không ngừng gán ghép Phó Thời Hàn và Hoắc Tư Noãn cùng một chỗ.

Cấp hai, cấp ba, đại học đều học cùng trường, cùng một khóa, mà Hoắc Yên lại nhỏ hơn bọn họ một lớp.

Phó Thời Hàn và Hoắc Tư Noãn ở chung, giống như phim thần tượng trên TV, thực nữ đoàn trang cùng công tử đẹp trai lịch sự.

Khi đó Hoắc Yên cảm thấy, Phó ca và chị gái đơn giản là trời sinh một đôi.

Nghe nói Phó Thời Hàn xưa nay không cùng nữ sinh qua lại, lúc học cấp ba chỉ có một bạn nữ duy nhất là Hoắc Tư Noãn.

Khi đó, Hoắc Yên nghe lời mẹ, không dám quấy rầy Phó ca và chị gái ở chung, không dám theo đuôi bọn họ, để bọn họ có không gian riêng.

Ví dụ do đó mà Hoắc Yên hầu như đều trốn tránh Phó Thời Hàn, mặc dù anh chưa từng thừa nhận Hoắc Tư Noãn là bạn gái mình, nhưng trong lòng Hoắc Yên, anh là bạn trai của chị gái.

Nhưng muốn tránh cũng không tránh được, Phó Thời Hàn thường xuyên đến tìm Hoắc Yên, có đôi khi còn treo tường ở sau sân nhà, có đôi khi ở trong trường chặn cô vào góc tường, cũng không làm cái gì khác, đầu võ mồm với cô hoặc là trêu ghẹo cô.

Phó Thời Hàn trước mặt Hoắc Yên và trước mặt người khác, cái gì mà thận trọng trăm ôn, toàn là anh già vờ.

Anh chính là tên vô lại, lưu manh, không biết xấu hổ.

Đương nhiên, một Phó Thời Hàn như vậy, chỉ có Hoắc Yên mới biết, nói cho người khác căn bản họ không tin.

“Cái gì, cậu nói Phó Thời Hàn trêu ghẹo cậu, bắt nạt cậu?”

“Trời ơi! Sau anh ấy không đến bắt nạt tớ.”

“Được được, đừng nằm mơ nữa, mau tỉnh lại đi.”

Dù sao nói người khác cũng không tin, Hoắc Yên dứt khoát không đi khắp nơi tố cáo, dù sao mặt tốt kia, anh bày cho mọi người và Hoắc Tư Noãn xem.

Mặt bad boy kia, anh để cho Hoắc Yên thấy.

Trái tim của Hoắc Yên rộng lớn, cũng lười không muốn so đo với anh, nhưng dù anh có muốn vãn cải không tốt, nhưng cũng không hẳn là người hoàn toàn xấu xa.

Ví dụ như có một lần, Hoắc Yên bị mấy tên con trai xấu chặn đường ở cổng sau trường học, Phó Thời Hàn nhìn thấy, con người giống như kết băng, không nói hai lời xắn tay áo xông lên, năm ba chiêu đã quật ngã tất cả nhóm người, đánh cho bọn họ kêu cha gọi mẹ, không dám tới gần Hoắc Yên nữa.

Hoắc Yên chính là cô bé “chỉ cần người khác đối với cô tốt một chút, cho dù có muốn vãn cải xấu, cô cũng chỉ nhớ rõ điểm tốt kia”.

Huống chi, Phó Thời Hàn đối xử với cô không chỉ tốt một chút.

Ví dụ như năm trăm tệ nhăm nhúm trong tay cô.

Vừa rồi Lâm Sơ Ngữ hẹn cô ra ngoài ăn trưa, thái độ do dự của cô đã bị Phó Thời Hàn nhìn thấy, biết cô thiếu tiền, mới dùng cách này để tiếp ứng cho cô.

Ba mẹ cũng không quan tâm được như vậy.

Anh quan tâm cô, đại khái bởi vì cô là em gái của Hoắc Tư Noãn chăng.

Nhưng năm trăm tệ này, Hoắc Yên tuyệt đối không thể nhận, nhất định phải tìm cơ hội trả lại anh.

**

Ban đêm, trong ký túc xá không thiếu nhất chính là náo nhiệt. Bên ngoài ban công, có thể nghe thấy âm thanh lưu rú của các cô gái, hoặc là nhìn thấy cơn trùng kỳ lạ mà hết hoặc, hoặc là tán gẫu chuyện trên trời dưới đất.

Lúc Lâm Sơ Ngữ tắm rửa có hỏi Hoắc Yên mượn dầu gội đầu, một bạn cùng phòng tên Tô Hoàn đặc biệt hào phóng đưa dầu gội của mình cho cô nàng.

Nhưng mà hai phút sau, trong nhà vệ sinh truyền đến tiếng hét lạc giọng của Lâm Sơ Ngữ.

Hoắc Yên gần nhà vệ sinh nhất, chạy tới đầu tiên: “Sao thế!”

Lâm Sơ Ngữ run rẩy trả lời: “Alterma! Ba ngăn sáu một chai! Mẹ ơi, tớ vừa mới ấn một nhất, ít nhất cũng mất hơn hai trăm tệ! Tô Hoàn! Ta có lỗi với người!”

Hoắc Yên thờ dài một tiếng, còn tưởng cô nàng té ngã bên trong.

Bạn cùng phòng Tô Hoàn nhà rất có tiền, từ cách ăn mặc của cô nàng cũng nhìn ra được, là tiểu thư được nuông chiều từ bé.

Thế nhưng ba ngăn sáu một chai dầu gội đầu, vẫn khiến Hoắc Yên lưu luyến.

Mặc dù điều kiện gia đình của Lâm Sơ Ngữ bình thường, nhưng thỉnh thoảng hay xem một số tạp chí thời thượng, đương nhiên cũng biết hàng, khó trách vừa rồi hết thảy thiết như vậy.

“Kêu cái gì.” Tô Hoàn không để ý nói: “Ai không biết còn tưởng cậu gặp quỷ trong nhà vệ sinh.”

“Cái này mẹ nó so với gặp quỷ còn khiến trái tim tớ đập mạnh hơn có được không.” Lâm Sơ Ngữ khoa trương nói: “Dầu gội Alterma, 200 tệ một lần gội, tớ muốn gội 20 phút, đừng ai cản tớ!”

“Được được, cậu gội một tiếng cũng không ai cản.”

Hoắc Yên trở về chỗ mình, cầm điện thoại mở phần tin nhắn, muốn nhắn cho Phó Thời Hàn một tin, cảm ơn anh, cũng nói cho anh biết mình không thể nhận 500 tệ kia.

Nửa tiếng sau, Lâm Sơ Ngữ bước ra khỏi nhà vệ sinh, tin nhắn của Hoắc Yên vẫn chưa được gửi.

“Tớ có cảm giác, tóc của tớ như bước sang một trang mới.”

“Có cần khoa trương vậy không, nếu cậu thích, chai dầu gội đó cho cậu.” Tô Hoàn vân đạm phong khinh nói

“Cái chết, cậu nói thật chứ?”

“Thật.”

“Tô Hoàn tên có tiền kia! Cậu còn thiếu chân chạy vật không? Ngó xem tớ có thuận mắt không?”

Tô Hoàn cười: “Được rồi, đừng nói đùa, tất cả mọi người đều là bạn cùng phòng, sau này giúp đỡ lẫn nhau, nên làm.”

Lâm Sơ Ngữ mặc dù nói đùa, nhưng vẫn tịch thu chai dầu gội, dù sao cũng là đồ của người khác, giá cả còn quan trọng sao.

Ban đêm con gái trò chuyện, Lâm Sơ Ngữ nhắc đến vớ “Hỗ thiên nga” của Hoắc Tư Noãn trong tiệc tối đón tân sinh viên, chặc chặc cảm thán: “Chỉ ấy thật sự quá đẹp, đơn giản chính là nữ thần của tớ.”

Tô Hoàn hừ lạnh một tiếng: “Nữ thần cái gì, Hoắc Tư Noãn chính là nữ thần kinh khủng mà giả làm người mập ấy.”

“Cậu nói cái gì!” Không đợi Lâm Sơ Ngữ mở miệng, giọng nói của Hoắc Yên đã lạnh tám phần.

Tô Hoàn khinh thường nói: “Không phải sao, nhà chị ta không tính là có tiền, giai cấp trung lưu, chị ta lại ăn mặc hàng hiệu, xách túi xịn, hàng ngày cùng đám tiểu thư con nhà giàu có kết bạn, loại vòng tròn hỗn loạn đó tớ cũng không phải chưa từng trải qua, ganh đua so sánh, bợ đỡ nhau, không có ai tốt lành, toàn một bọn dối trá. Cậu nói có ta có âm mưu gì, vì chút hư vinh đó ép khổ nhà mình, có phải ngu xuẩn không, có phải nữ thần kinh không?”

Tay Hoắc Yên siết chặt ga giường, may mắn bây giờ tắt đèn, không nhìn khuôn mặt biến sắc của cô.

Lâm Sơ Ngữ nói: “Hoắc Tư Noãn không phải còn có Phó Thời Hàn sao, hôn ước của bọn họ trường đều biết.”

“Hắc, có hôn ước thì sao, Phó Thời Hàn sẽ trả tiền cho chị phí ăn mặc của chị ta sao? Không bao giờ!” Tô Hoàn là người thẳng tính, tiếp tục nói: “Huống chi, tớ cảm thấy Phó Thời Hàn căn bản không thích cô ta.”

Lâm Sơ Ngữ gào lên: “Không thích! Sao có thể!”

“Sao không thể, Phó Thời Hàn từng nói qua anh ta thích Hoắc Tư Noãn không, nếu đã có hôn ước, lại đều thích nhau, vì sao không ở chung một chỗ? Cho nên ấy, tớ cảm thấy đây là mong muốn đơn phương của Hoắc Tư Noãn, ặc.”

Hoắc Yên cuối cùng cũng nhắc mở miệng: “Đó là việc của người khác, cậu không phải người trong cuộc, tùy ý suy đoán như vậy không được tốt.”

Mấy bạn cùng phòng đều không ngờ người bình thường vô hại như Hoắc Yên lại đột nhiên nổi giận.

“Tuyệt nhiên nói chuyện Bát quái thì sao.” Tô Hoàn cũng không tức giận: “Tớ dám nói, ngay lúc nào, không chỉ mỗi chúng ta ở ký túc xá buồn chuyện của chị ta, đã muốn huênh hoang thì phải chịu lời đàm tiếu sau lưng của người khác.”

“Đừng nói nữa, ngủ đi.”

Bạn cùng phòng Lạc Di Nam luôn im lặng đột nhiên ngắt lời Tô Hoàn.

“Ngủ ngủ.” Tô Hoàn ngáp một cái: “Hoắc Yên, đừng giận, tớ là người không có việc gì là thích nói chuyện Bát quái, nếu đắc tội cậu thì xin lỗi.”

“Ừm.”

Ký túc xá của nữ sinh một lần nữa chìm vào bóng đêm im lặng.

Cô cầm điện thoại của mình, tia sáng màn hình hắt lên khuôn mặt xinh đẹp một vòng ánh sáng, do dự một lát, vẫn xóa tin nhắn định gửi cho Phó Thời Hàn, tắt điện thoại đi động, trần trọc trở mình.

Tô Hoàn nói rất khó nghe. Hoắc Yên mặc dù không tình nguyện thừa nhận, nhưng trong nội tâm cô rõ ràng, những lời cô ấy nói đều là sự thật.

Chi phí ăn mặc của Hoắc Tư Noãn, gần như ép khổ cả nhà, ba mẹ tiết kiệm tiền đều để Hoắc Tư Noãn tiêu xài.

Phó Thời Hàn không bao giờ cho tiền Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Yên đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, Phó Thời Hàn chưa từng cho Hoắc Tư Noãn một đồng, vậy anh kín đáo cho cô 500 tệ, rốt cuộc là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 4: Quân tử khiêm tốn

“Anh muốn dắt tay em, người khác không được phép xen vào nửa câu đàm tiếu.”

Bây giờ là đầu tháng chín, tân sinh viên của các khoa đến báo danh, trường học vẫn chưa chính thức vào học, khóa huấn luyện quân sự cũng chưa bắt đầu.

Hội sinh viên cùng các câu lạc bộ giống trống khua chiêng bắt đầu tuyên truyền, tổ chức hoạt động cho các tân sinh viên tham gia.

Trong đó có một hoạt động là thăm quan trường học.

Các tân sinh viên tập hợp tại quảng trường âm nhạc, ước chừng có khoảng hơn trăm người.

Dựa theo yêu cầu của hội sinh viên, bọn họ được chia thành hơn mười nhóm, xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề, mỗi nhóm do hai thành viên trong hội sinh viên dẫn dắt, tách ra thăm quan trường học.

Lúc cả nhóm tập hợp, Tô Hoàn nói: “Hoắc Tiểu Yên, đã bao ngày rồi, cậu còn muốn giận đối đến khi nào.”

Hoắc Yên là người ruột dễ ngoài da, không biết cách che dấu cảm xúc, nhiều khi vui buồn đều lộ hết trên mặt.

“Tớ không giận cậu.”

“Khẩu thị tâm phi!” Tô Hoàn bĩu bĩu môi: “Mấy ngày nay, cậu chỉ nói chuyện với Lâm Sơ Ngữ, không để ý đến tớ.”

Hoắc Yên bắt đầu đi nhìn cô nàng.

Ngay từ đầu, đúng là cô hơi ghét Tô Hoàn, bởi vì cô bạn nói xấu chị cô, còn nói khó nghe như vậy. Nhưng sau đó suy nghĩ cẩn thận, thật ra Tô Hoàn chỉ nói ra những lời Hoắc Yên giấu trong lòng thôi.

Đều đã trưởng thành, không còn là trẻ con, cho dù đầu óc Hoắc Yên không dùng được, cũng có thể thấy rõ, những năm này chị gái đã tiêu hao tiền bạc của gia đình thế nào.

Nhưng tiền là của ba mẹ, họ muốn tiêu thế nào, tiêu cho ai, không đến lượt cô xen vào.

Hoắc Yên chỉ vì hiểu rõ điều này mà tâm trạng không tốt thôi.

Tô Hoàn khác với những tiểu thư nhà giàu kia, tích cách cô nàng thẳng thắn, yêu ghét rõ ràng, kết bạn không dựa trên tiền tài, chỉ xem thú vị hay không thú vị.

Cô nàng thích có gái ngồi ghếech Hoắc Yên, cảm thấy đáng vẽ chân thành ngây thơ của Hoắc Yên giống gấu trúc, không dối trá không giả vờ, thích ai thì dính lấy người đó, không thích thì không thêm để ý.

Tính cách này rất hợp với Tô Hoàn.

Cho nên những ngày qua, mặc kệ Hoắc Yên giận đối cô nàng thế nào, Tô Hoàn cũng không tức giận, ngược lại còn không ngừng lấy lòng.

“Bảo bối à, đừng giận nữa, chờ chút nữa tớ mời cậu uống trà sữa nhé.”

Hoắc Yên nói: “Cậu không nên hơi tí mời tớ cái này cái kia, muốn uống trà sữa thì tự tớ mua, không muốn cậu mời.”

Lâm Sơ Ngữ cầm coca cola trong tay, nói năng chính nghĩa: “Tất cả những thứ dùng tiền bạc ta ăn mua được... đều là tình chị em plastic (*). Cái đó... chờ một lúc nữa chúng ta tới quán trà sữa kia nhá?”

(*) Trong truyện tác giả viết 塑料姐妹情 còn cụm đây dài 塑料花姐妹情: Là một cụm từ phổ biến trên mạng xã hội, dùng để hình dung tình cảm khuê mật giống như bông hoa được làm nhựa dẻo vĩnh viễn không héo tàn, bền trong lại lực đặc nội bộ, nhìn thì thân mật nhưng sau lưng âm thầm trở mặt nói xấu nhau. (Nguồn: Baidu)

Ở VN tương đương với cụm từ “chị em cây kẻ” đó.

PS: Ví dụ như cặp khuê mật YM x TY:))

“Vâng a, tình cách mạng hữu nghị của phòng 409 chúng ta sao có thể dùng tiền tài để đo đếm, phi phi! Tớ thật sự quá tục! Cảm tạ đồng chí Hoắc Yên đã phê bình góp ý!” Tô Hoàn lập tức giả vờ nói: “Mặc dù tiền là vạn ác, nhưng trà sữa vô tội, chúng ta liền đi Coco đi!”

“Được!” Lâm Sơ Ngữ hồ hết.

Hoắc Yên cuối cùng cũng cười một tiếng: “Thật ra tớ không giận cậu, đã nhiều ngày như vậy, tớ cũng không phải là quý hẹp hòi!”

Tô Hoàn chu mỏ, tủi thân nói: “Vậy sao cậu lại để tớ phơi người dưới ánh mặt trời.”

Giờ Hoắc Yên mới phát hiện, cô che ô cùng Lâm Sơ Ngữ, còn Tô Hoàn đứng nắng bên cạnh. Thế là ngoan ngoãn đi tới bên cạnh cô bạn, khoác tay lên người cô ấy, nhón chân che ô, dịu dàng nói: “Sau này chúng ta còn ở chung bốn năm, mọi người hỗ trợ chăm sóc sống hòa bình, không nên mâu thuẫn, có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Tô Hoàn là người không thích nghe người khác dạy bảo, nhưng thấy đáng vẽ dịu dàng của Hoắc Yên, cho dù có lời nhai liên miên cũng đều khiến cô ấy có giảm gác như tấm gió xuân.

Hoắc Yên nghiêng ô về phía cô bạn che đi ánh mặt trời, vô thức muốn chăm sóc người bên cạnh.

Tô Hoàn chưa từng gặp qua cô gái nào hiểu chuyện thế, trái tim tan chảy, thật muốn làm bạn trai của Hoắc Yên quá.

Cô gái đơn thuần như vậy, trong trường lại toàn cận bã, thật sự nguy hiểm. Tô Hoàn thầm hạ quyết tâm, trong lúc học đại học nhất định phải giúp Hoắc Yên tìm được một người bạn trai ưng ý, sàng lọc tra nam, giữ lại những người đạt chuẩn.

Đức lúc này, xung quanh có tiếng người huyên náo, đám con gái phát ra âm thanh hưng phấn, chụm đầu ghé tai bàn tán.

“Phó Thời Hàn sao lại đến đây?”

“Anh ấy là chủ tịch hội sinh viên đó.”

“Chủ tịch cũng muốn hướng dẫn sao?”

“Ồ! Hi vọng đội chúng ta được anh ấy dẫn dắt!”

...

Hoắc Yên rướn cổ lên, nhìn người đứng đầu hàng ngũ.

Cách đó không xa, một bóng dáng quen thuộc thông thả đi tới.

Anh mặc áo sơ mi trắng mỏng, thân hình thẳng tắp, lông mày như kiếm, sống mũi thẳng tắp như điêu khắc, đôi mắt đen thanh lạnh không mang một tia cảm xúc.

Phó Thời Hàn.

Thấy anh tới, trợ lý hội sinh viên ồn ào đến chỗ anh chào hỏi, Phó Thời Hàn nhàn nhạt đáp lại, mặt không biểu cảm.

Mọi người sớm đã quen cách ứng xử và nói chuyện của anh.

“Hàn tổng, sao cậu lại tới đây, không phải muốn ở lại phòng thí nghiệm, không rảnh sao?”

Người nói chuyện tên là Thẩm Ngô Nhiên, là nam sinh đi cùng Phó Thời Hàn đến tiệc tối đón tân sinh viên, anh ta cũng là bạn cùng phòng của Phó Thời Hàn, đồng thời kiêm trưởng Ban truyền thông của hội sinh viên.

Bởi vì Phó Thời Hàn là chủ tịch hội sinh viên, bình thường mấy người bạn thân luôn nói đùa gọi một tiếng Hàn tổng, Phó Thời Hàn cũng thuận theo, không so đo với bọn họ.

“Công việc sớm đã hoàn thành.”

Lúc Phó Thời Hàn nói chuyện, ánh mắt quét qua nhóm người.

“Hoắc Yên, cậu nhắc ô cao lên một chút, cậu cản trở tớ nhìn nam thần rồi á!” Lâm Sơ Ngữ nói.

Hoắc Yên dứt khoát đưa ô cho Lâm Sơ Ngữ rồi trốn sau lưng Tô Hoàn.

Tô Hoàn quan sát Phó Thời Hàn, lại nhìn Hoắc Yên: “Cậu trốn ai đấy.”

“Phó Thời Hàn.”

“Cậu trốn anh ấy làm gì?”

Lâm Sơ Ngữ xen vào giải thích: “Cậu ấy luôn cảm thấy Phó Thời Hàn người ta có ý tứ với mình, cậu nói con người này có phải tự luyện không.”

“Tớ không nói anh ấy có ý tứ với tớ, mà là anh ấy... anh ấy muốn gây phiền phức cho tớ! Tớ phải tránh một chút!”

“Vâng vâng vâng, người ta là chủ tịch hội sinh viên, ăn no không có việc gì làm liền thích đi tìm cái tân sinh viên như cậu gây phiền phức, cậu xem phim thần tượng nhiều...”

Nhưng mà, Lâm Sơ Ngừ còn chưa dứt lời, bất ngờ phát hiện, Phó Thời Hàn chẳng biết từ lúc nào đã đi tới trước mặt các cô.

Ánh mắt lạnh lùng xa cách vừa rồi hoàn toàn thay đổi, khi anh rũ mắt xuống, đôi mắt màu nâu đậm nhìn thẳng về phía Hoắc Yên, con người bình tĩnh hơi có gợn sóng.

Hoắc Yên siết chặt tay áo Tô Hoàn, không ngừng trốn tránh phía sau lưng cô bạn, giống như con thỏ nhỏ bị săn bắt, cơ thể run rẩy, lại không dám đối diện với Phó Thời Hàn.

“Hàn... Hàn...”

Một tiếng Hàn ca như muỗi kêu, còn chưa kịp phát ra, Phó Thời Hàn đã ngắt lời cô.

“Rất nóng?”

Giọng anh hơi cao, âm thanh như mang theo dòng điện, quuyền rũ vô cùng.

“Vẫn... vẫn tốt.” Hoắc Yên thấp giọng trả lời.

“Em nhìn xung quanh, có người thứ hai che ô không?”

Hoắc Yên ngẩng đầu, quả nhiên khoảng 100 bạn học trên quảng trường, không có người nào mở ô, cái ô màu bạc viền vàng của các cô, độc nhất vô nhị.

“Được rồi”

Quả nhiên bởi lòng tim vết, Hoắc Yên ngưng ngừng thu ô, ngược mắt nhìn anh.

Ánh mắt anh hạ xuống, lông mi dài quét qua, phía bên mắt trái có một nốt ruồi nhạt.

Khi còn bé Hoắc Yên có cảm giác, nốt ruồi son ở đuôi mắt anh trai nhà họ Phó cực kỳ đẹp, cũng giống ngôi sao.

Sau này trưởng thành, đọc tiểu thuyết “Hoa hồng đỏ hoa hồng trắng” của Trương Ái Linh, nốt ruồi kia, cũng dần trở thành nốt chu sa trong lòng Hoắc Yên.

Lúc học cấp ba, trong lớp có một nam sinh, đuôi mắt cũng có một nốt ruồi, nhưng màu sắc quá đậm, so với nốt ruồi đỏ nhạt của Phó Thời Hàn, kém ba ngàn dặm phong nguyệt.

Mà giây phút này, anh chăm chú nhìn cô, tuy là trách cứ nhưng nốt ruồi nơi đuôi mắt lại tăng thêm mấy phần tình ý dịu dàng.

“Hàn tổng, chúng tớ muốn đi, cậu cùng đội không?” Trường Ban tuyên giáo Thẩm Ngộ Nhiên ở hàng phía trước phá vỡ sự im lặng của hai người.

“Cùng.”

Lúc Phó Thời Hàn rời đi, tiện tay vỗ đầu Hoắc Yên một cái, suýt chút khiến cô lao đao chân.

“Tớ ở đội này.”

**

Phía trước, Phó Thời Hàn và Thẩm Ngộ Nhiên hai người dẫn ông cao 1m85 dẫn đầu, các nữ sinh may mắn trong tổ thứ mười bị vô số ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị của các nữ sinh khác bắn tới, đi tới trung tâm thư viện thăm quan.

Trong tay Phó Thời Hàn, còn cầm cái ô nhỏ vừa mới tịch thu.

Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngừ mỗi người kẹp một bên, ép Hoắc Yên vào giữa, xì xào bàn tán.

Lâm Sơ Ngừ: “Má ơi, anh ấy đúng là tìm cậu gây phiền phức, cái này là giẫm phải vận phân chó gì thế!”

“Tớ đã nói rồi mà.”

Hoắc Yên lau lau mồ hôi trên má, cô không hề cảm thấy đây là vận may, cô tránh Phó Thời Hàn còn không kịp.

“Ai bảo chúng ta lờ ra bên ngoài hàng làm gì, mọi người không bung dù, hết lần này đến lần khác chúng ta bung dù.” Tô Hoàn bĩu môi: “Nhìn đáng vẻ vừa rồi anh ấy dạy bảo cậu, thật là có đáng vẻ của chủ tịch.”

Lâm Sơ Ngừ nói: “Nghe nói anh ấy là người duy nhất làm chủ tịch hội sinh viên khi còn là sinh viên năm hai.”

“Đẹp trai quá.” Ánh mắt Tô Hoàn rơi trên lưng Phó Thời Hàn, đánh giá: “Ồi cái eo này, cặp mông này, đường cong này, khí chất này, sặc, tiểu ty tỷ thấy tầm mắt của người đàn ông này rất cao lại là người có năng lực, quả là hàng thượng phẩm.

Hoắc Yên đỏ mặt, nhỏ giọng: “Các cậu bàn luận sau lưng người khác có thể nhỏ giọng một chút không? Tai anh ấy thính như tai cú, dù ở khoảng cách xa vẫn có thể nghe được.”

Lâm Sơ Ngừ quan sát đội ngũ, bọn họ đi ở phía dưới cùng, ở giữa còn cách ba, năm bạn học, nghe được mới lạ.

“Đàn anh Phó Thời Hàn, em gọi anh một tiếng, anh có nghe thấy không?” Tô Hoàn to gan hỏi.

Phó Thời Hàn ở phía trước không quay đầu lại.

“Cậu nhìn đi, không nghe thấy.”

Hoắc Yên bất đắc dĩ lắc đầu, thấp giọng gọi: “Phó Thời Hàn, anh thu ô của em, em nóng quá nóng quá.”

Quả nhiên, Phó Thời Hàn ở hàng trước bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Hoắc Yên phía sau.

Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngừ mở to mắt, cảm muốn rớt xuống đất.

Đúng... đúng thật là lỗi tai cú!

Phó Thời Hàn đi tới trước mặt Hoắc Yên, giọng điệu bình thản: “Vừa mới kêu nóng với anh?”

Hoắc Yên sột hải rụt lại sau lưng Tô Hoàn, Tô Hoàn đứng ra bảo vệ cô gái nhỏ, trên mặt là nụ cười chân thành: “Đàn anh, bạn em nói đùa, cậu ấy không nóng chút nào.”

“Nóng không?” Anh chỉ nhìn Hoắc Yên.

Nhiều người như vậy, anh còn có thể bắt nạt cô sao, Phó Thời Hàn trước mặt mọi người, là một quân tử khiêm tốn lịch sự đó!

Thế là Hoắc Yên quyết định cứng đầu một lần, dứt khoát nói: “Nóng!”

Phó Thời Hàn sắc mặt lạnh lùng, không cảm xúc nhìn cô.

Tất cả mọi người đều khăng định Hoắc Yên xong đời rồi.

Nhưng mà, khiến cho mọi người không ngờ là, Phó Thời Hàn vậy mà bật ô ra, khuôn mặt đẹp trai bị cái ô che khuất.

Chỉ thấy giọng anh hơi nâng, mang theo ý từ sâu xa: “Có muốn anh che ô giúp em không?”

Trong tích tắc, bóng râm bao phủ Hoắc Yên.

“Đi thôi.”

“Vâng.”

Cô ngoan ngoãn đi bên cạnh anh, chỉ cảm thấy bên cạnh như dư một ngọn núi Hỏa Diệm Sơn, không khí xung quanh càng ngày càng khó nóng.

Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngự thấy tình hình không ổn, liên tục tránh né, chạy tới hàng phía trước đi

Gây chuyện với ai cũng được, nhưng tuyệt đối không được trêu chọc lão đại Phó Thời Hàn! Tự mình tìm cái chết, vậy để Hoắc Yên kết thúc đi.

Thế là vị chủ tịch hội sinh viên mặt lạnh nào đó, vậy mà lại chủ động che nắng cho Hoắc Yên, hai người lẻ mề đi ở hàng cuối cùng.

“Bạn học mới kia thật thê thảm.”

“Đúng vậy, trêu chọc chủ tịch hội sinh viên Phó Thời Hàn, ăn phải trái đắng.”

“Nhưng không hiểu sao tớ lại thấy hơi ghen tị là sao?”

“Phó Thời Hàn đang giúp cậu ta che ô a a! Chuyện gì đang xảy ra vậy, thế mà lại cảm thấy đây là trừng phạt hả!”

“Có lẽ đây là một loại tra tấn tinh thần?”

“Nếu như Phó Thời Hàn che ô cho tớ, tớ tình nguyện bị tra tấn vạn năm!

Hoắc Yên cố gắng kiên trì, chống đỡ ánh mắt khác thường của các bạn học phía trước, thật sự là áp lực như núi.

Mấy lần muốn chuẩn đi, lại bị Phó Thời Hàn cứng rắn nắm cổ tay kéo lại, trông anh ôn hòa mà bàn tay cứng như thép, nắm chặt cổ tay nhỏ bé của cô.

Xương tay rất nhỏ, giống như chỉ hơi dùng sức là có thể bóp nát, anh rất thích cổ bé nhỏ nhẵn yếu ớt này.

“Hàn ca.”

Cuối cùng cô cũng nói được hoàn chỉnh cách xưng hô hồi bé: “Hàn ca, anh... anh buông tay em ra trước có được không?”

Phó Thời Hàn không có ý bùng nổ ta cô ra, ánh mắt sâu thẳm mà sáng rực: “Anh không bắt em, nhờ ngã thì sao?”

Lúc nói câu này, khoe môi anh cong lên một độ cong nhẹ nhẹ, lại có chút tà khí.

“Sẽ không ngã.” Hoắc Yên vội vàng nói: “Em không phải trẻ con.”

“Em đang sợ cái gì.” Một tay Phó Thời Hàn thu ô, một tay kia tự nhiên nắm tay cô.

Hoắc Yên thậm chí có thể cảm nhận được cái nắm tay của anh, mềm mại ấm áp.

“Trước kia anh bắt còn ít sao?”

Hoắc Yên giật nảy trong lòng: “Đó không giống!”

Cô cũng không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể không ngừng với tay ra đằng sau, sợ người khác nhìn thấy.

Hiện tại cùng trước kia đương nhiên không giống nhau, khi đó cô còn nhỏ, hiện tại...

“Bây giờ em là cô gái đã trưởng thành.” Cô vụng về giải thích: “Không thể nắm tay như vậy, người khác sẽ dèm pha.”

Phó Thời Hàn nhàu mày, ánh mắt tự nhiên rơi xuống trước ngực người nào đó, khoe miệng đầy ý cười: “Đúng là cô gái đã trưởng thành.”

Đang nhìn chỗ nào đấy!

Hoắc Yên hất tay anh ra, bước nhanh lên trước.

Đồ xấu xa, lưu manh, vương bát đần, trước mặt mọi người diễn vai chính nhân quân tử, thế mà còn có nhiều cô gái coi là nam thần ảnh trắng.

Khó trách trước kia người lớn hay nói, thói đời thay đổi, lòng người hư hỏng...

Phó Thời Hàn bị dăng về phụng phịu này của Hoắc Yên chọc buồn cười, tâm trạng ngọt ngọt lâu nay vì cô tới mà tốt hơn rất nhiều.

Cô gái nhỏ vẫn ngốc nghếch như trước kia, nhìn thấy cô, trong lòng anh liền cảm thấy thoải mái.

“Không đùa nữa.” Phó Thời Hàn khôi phục vẻ mặt nghiêm túc.

Hoắc Yên tưởng rằng anh muốn nói chuyện dừng đấy, thế là ngẩng đầu lên, chăm chú thành thật lắng nghe.

“Không đùa nữa.” Phó Thời Hàn lại cảm chặt tay cô, nói: “Chưa nói hiện giờ em còn nhỏ, đầu sau này em trưởng thành rồi, anh muốn dắt tay em, người khác không được phép xen vào nửa câu đàm tiếu.”

Giọng nói của anh lạnh lẽo cứng rắn, lộ ra một sự bá đạo kiêu ngạo.

Hoắc Yên “...”

Editor: Về cách Hoắc Yên gọi Phó Thời Hàn

Trong truyện tác giả viết là 寒哥哥/Hàn gēgē/. Tớ cảm thấy để là Hàn ca dễ thương hơn anh Hàn mặc dù bị Hán Việt. M.n có gì góp ý nhé hi

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 5: Lau nước mắt

“Nhưng khiến trái tim ai đó rất đau.”

Nhóm thăm quan trường thứ mười tới chỗ Đào đình ngay trước tòa nhà thư viện.

Thẩm Ngộ Nhiên cầm một tờ giấy giới thiệu, liếc mạng quạt quạt: “Đoạn này tớ để các cậu làm người hướng dẫn, giới thiệu đến miệng đắng lưỡi khô, Hàn tổng, không bằng cậu giảng chỗ này đi.”

Phó Thời Hàn không từ chối, dưới ánh mắt sùng bái của các nữ sinh, đi thẳng tới trước Đào đình.

Đào đình cao khoảng ba, bốn mét, nặng nề trang nghiêm, thân đình trang trí cực kỳ tinh xảo hoàn mỹ, bên trên điêu khắc đồ vắn, nhìn từ xa có cảm giác thần bí mà uy nghiêm.

Phó Thời Hàn đứng trước đình, chậm chậm thuyết minh: “Đào đình là quà tặng rất quý giá nhân ngày kỷ niệm tròn sáu mươi năm thành lập trường, do sinh viên ưu tú của trường là Chu Hoàng tiên sinh quyên tặng, dựa theo hoa văn hình mặt thú tại hồ trên đỉnh bằng đồng được đào trong lăng mộ phòng đại gấp mười đề mô phỏng...”

Hoắc Yên đứng trong nhóm người hàng cuối cùng, từ xa nhìn Phó Thời Hàn.

Hoàn toàn khác biệt với người khi này còn trêu ghẹo cô, giờ phút này Phó Thời Hàn quần áo chỉnh tề, dáng người thẳng tắp, trên mặt mang vẻ nghiêm túc, cặp mắt thâm thúy và xa cách.

Chủ tịch hội sinh viên nói chuyện thận trọng, vững vàng tự tin, phong phạm mười phần.

Nếu như anh duy trì bộ dạng này, nói không chừng Hoắc Yên sẽ có mấy phần kính sợ với anh.

Trong nội tâm cô suy đoán, Phó Thời Hàn đối với chị gái, cũng là đáng vẻ này, khiêm tốn lễ độ a.

Dù sao đối với cô anh vẫn xấu tính.

Phó Thời Hàn thuyết minh xong, các cô gái còn đang đắm chìm trong giọng nói trầm thấp từ tính của anh, thật lâu chưa lấy lại được tinh thần.

Lúc này, Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Chúng tôi đã giới thiệu cho mọi người về những nét đặc trưng của trường ta, cũng không phải tùy tiện nói chơi, mấy ngày nữa hội sinh viên sẽ tuyển thành viên mới, đề phòng vấn chính là những nội dung này, nếu có hứng thú muốn tham gia hội sinh viên thì nên lắng nghe.”

“À, sao đàn anh không nói sớm.”

“Trời ơi, tớ còn chưa nhớ kỹ.”

Các bạn học bừng tỉnh đại ngộ, nhao nhao ý kiến.

Thẩm Ngộ Nhiên tiếp tục nói: “Không sao, có ấn tượng là được, đề thi không khó, trên website của trường cũng có giới thiệu, mọi người có thể đọc trước.”

Lâm Sơ Ngừ hỏi Hoắc Yên: “Hội sinh viên á, có hứng thú không?”

Hoắc Yên nghĩ nghĩ, lắc đầu.

Trước đó đã nghe bạn bè nói qua, làm việc trong hội sinh viên, yêu cầu rất cao, không chỉ cần thông minh nhanh nhẹn, còn phải biết giải quyết các mối quan hệ, thường xuyên liên lạc với giáo viên và sinh viên, phải hiểu được cách đối nhân xử thế.

“Tớ chắc chắn không được, không qua được phỏng vấn.”

Tô Hoàn nói: “Có thể qua phỏng vấn hay không, thử một chút rồi nói, hội sinh viên rèn luyện năng lực cá nhân rất tốt.”

Lâm Sơ Ngừ lấy củi chọc chọc Hoắc Yên: “Cậu nhìn mấy nữ sinh phía trước xem, mang cả laptop ra chuẩn bị ghi chép thông tin đàn anh giới thiệu. Nhất định là vì Phó Thời Hàn.”

Hoắc Yên nhìn về phía Phó Thời Hàn, đúng lúc gặp anh đứng trong đám người đang quét mắt về phía cô, cặp mắt xinh đẹp đảo hoa không giấu được tà khí.

Dọa cô vội vàng tránh né.

Đoàn người sau khi thăm quan Đào đỉnh, tiếp theo sẽ vào quán cà phê trong tòa nhà thư viện nghỉ ngơi một chút.

Tiến vào thư viện, khí lạnh đập tan hơi nóng, các bạn học nhốn nháo cảm thán, nói nếu không chúng ta thăm quan trong thư viện đi, đứng đi lung tung bên ngoài nữa.

Thẩm Ngộ Nhiên nghiêm chỉnh ngôn từ nói: “Không được, chúng ta còn phải đi theo lộ trình đã được lên kế hoạch, đây cũng là cách giúp mọi người sau khi nhập học có thể quen thuộc đường lối trong trường nhất, tương lai muốn đi đâu cũng không đến mức tìm không được.”

Hoắc Yên phát hiện, gương mặt các bạn học xung quanh đó bừng, di chuyển khiến cơ thể nóng lên, riêng chỉ có Phó Thời Hàn sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, lạnh y chang mặt tượng đá, một chút đó cũng không có.

Người này, làm từ tăng băng sao.

Thừa dịp tất cả mọi người đều nghỉ ngơi ở sảnh lầu một của thư viện, Hoắc Yên muốn trả lại năm trăm tệ cho Phó Thời Hàn. Nhưng cô sợ khắp người lại phát hiện túi rỗng tuếch.

Năm trăm tệ, không còn!

Hoắc Yên bị dọa sắc mặt trắng bệch, nhớ lại vừa rồi đi đường có có móc điện thoại ra xem giờ mấy lần, chẳng lẽ tiền rơi lúc cô móc điện thoại?

Không kịp nghĩ nhiều, cô giải thích vài câu đơn giản với bạn học, rồi khỏi thư viện, quay lại đường cũ tìm kiếm.

Phó Thời Hàn dẫn theo một nhóm nhỏ thăm quan phòng đọc sách, ra ngoài tụ họp cùng Thẩm Ngộ Nhiên.

“Sao lại thiếu ba người.” Anh nhăn mày nói.

Thẩm Ngộ Nhiên kinh ngạc nói: “Hàn tổng, trâu bò quá, thiếu mấy người cũng biết.”

“Bớt nói nhảm, xảy ra chuyện gì?”

“Hoắc Yên nói làm rơi tiền, cùng bạn học quay lại đường cũ tìm tiền rồi.”

Phó Thời Hàn trầm xuống: “Roi bao nhiêu?”

“Năm trăm tệ, nhưng cũng khiến cô bé đó quỳnh lên.”

“Mất nhiều, tớ đi xem thế nào.” Phó Thời Hàn nói xong quay người, sai bước ra khỏi thư viện.

Thẩm Ngộ Nhiên sau lưng ao ối ồm ào: “Hàn tổng, cậu đùa tớ à!”

Năm trăm tệ đối với Phó Thời Hàn mà nói, tính là cái gì!

**

Hoắc Yên và nhóm bạn cùng phòng đọc theo con đường vừa đi, Đào đỉnh, khoa Nghệ thuật còn có tòa nhà cao tầng Điện Gia Bình, tìm hết ven đường vẫn không thấy năm trăm tệ của Hoắc Yên.

Lâm Sơ Ngừ nói: “Chỗ này nhiều sinh viên như vậy, khẳng định bị người ta nhặt rồi, tiền rơi dưới đất dễ thấy hơn những đồ vật khác.”

Hoắc Yên nghiêm mặt, cả người giống như bị rút cạn sức lực: “Xong đời.”

Tô Hoàn vỗ vai cô an ủi: “Đừng buồn, chẳng phải là năm trăm tệ sao, mất thì mất, tục ngữ có câu của đi thay người, nói không chừng năm trăm tệ kia còn giúp cậu tránh tai họa nữa.”

Lâm Sơ Ngừ vội vàng nói: “Không sai! Của đi thay người, bà ngoại tớ thường xuyên nói như vậy, cho nên mất tiền không phải chuyện xấu.”

Hoắc Yên mím chặt môi, không nói gì.

Tô Hoàn vỗ vỗ ngực, rất nghĩa khí nói: “Đi ăn cơm thì theo chị, dù sao cũng không để cậu đói.”

“Cảm ơn các cậu.” Hoắc Yên cảm kích nói: “Nhưng tớ vẫn tìm lại một chút, các cậu về trước đi, không cần phải lo lắng cho tớ.”

Cô nói xong, một thân một mình đi về phía tòa nhà cao tầng Điện Gia Bình.

Lâm Sơ Ngừ còn muốn đuổi theo, Tô Hoàn mặt mày lay lơi kéo cô áo cô bạn: “Đề cậu ấy ở một mình đi, lòng tự trọng của nhà đầu này rất lớn, chúng ta đừng tham gia vào nhiệt.”

Hoắc Yên lượn quanh tòa Điện Gia Bình một vòng, biết năm trăm tệ này không tìm về được, cô chỉ là khó chịu, muốn ở một mình, không muốn người khác thấy được hoàn cảnh xấu hổ của mình.

Năm trăm tệ trong mắt người khác có lẽ không tính là gì, nhưng đối với Hoắc Yên mà nói, thật sự không phải là khoản tiền nhỏ, mỗi tháng ba mẹ cho một ngàn rưỡi phí sinh hoạt, cô làm mất bằng đó, là làm mất một phần ba.

Hon nữa, còn không phải tiền của cô, cô phải trả lại cho Phó Thời Hàn.

Khó trách người nhà xem nhẹ cô, họ hàng không thích cô, chính cô cũng ghét đáng về vụng về của bản thân.

Hoắc Yên ngồi xổm dưới gốc cây lau mấy giọt nước mắt.

Lông Phó Thời Hàn nóng như lửa đốt theo đường cũ trở về, lượn quanh các tòa nhà một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy bóng dáng yếu đuối của cô trong vườn hoa tòa nhà Điện Gia Bình, ngồi xổm trên đường mòn, vụng trộm lau nước mắt.

Lông mày lá liễu nhũu chặt, lông mi hơi run rẩy, răng cắn chặt môi dưới trắng bệch.

Đau lòng, nhưng phải cố gắng kìm nén.

Trong tim Phó Thời Hàn giống như bị ai dùng dao rạch một nhát, cảm giác đau đớn chạm rai lan tỏa toàn thân. Tay để bên người nắm chặt, hiện ra đường gân xanh kéo dài từ mu bàn tay lên cánh tay.

Ngay lúc muốn lên tiếng, lại nghe thấy tiếng điện thoại của Hoắc Yên.

Cô lau khô nước mắt, nhận điện thoại, cố gắng bình tĩnh nói: “Ồi, tớ không sao, cũng không phải nhiều tiền lắm”

Khuôn mặt cô gái đỏ bừng giữa nước mắt, vẫn miễn cưỡng tươi cười, an ủi bạn: “Không cần lo lắng cho tớ, giống như các cậu nói, của đi thay người.”

Cuối cùng Phó Thời Hàn vẫn không đi qua.

Anh hiểu rõ Hoắc Yên hơn bất cứ ai, nhìn cô yếu đuối như vậy nhưng lòng tự trọng rất cao, tuyệt đối không muốn người khác nhìn thấy mặt yếu ớt của mình.

Cô gái nhỏ đứng lên, dùng ống tay áo lau sạch nước mắt, hít sâu, chậm rãi ra khỏi tòa nhà Điền Gia Bình.

**

Xế chiều hôm đó, trước tòa nhà ký túc xá nam vô cùng rối loạn.

Đám con trai nhao nhao từ trên ban công thò đầu ra, huýt sáo với nữ sinh đứng dưới lầu.

“Ôa, nữ thần hôm nay mặc đẹp quá!”

“Là tìm Phó Thời Hàn phải không?”

“Dù sao cũng nhất định không phải tới tìm cậu.”

Dưới cây ngô đồng của ký túc xá nam, nữ sinh mặc váy trắng đang đứng, chính là Hoắc Tư Noãn.

Thẩm Ngộ Nhiên từ ban công chạy vào, xông đến chỗ Phó Thời Hàn nói: “Hàn tổng, vị hôn thê của cậu chờ cậu đó.”

Phó Thời Hàn thuận tay nhặt mô hình nhân vật Son Goku của Thẩm Ngộ Nhiên lên, ước lượng, làm động tác chuẩn bị ném.

Thẩm Ngộ Nhiên nhanh tay lẹ mắt, vội vàng nhào tới ôm lấy cánh tay Phó Thời Hàn: “Lão đại tử sai rồi, miệng tớ tiện, tớ nói bậy, cậu ta không phải vị hôn thê, là... là... vị hôn thê của tớ, như vậy được chưa.”

Phó Thời Hàn nhếch miệng, lúc này mới bỏ mô hình của Thẩm Ngộ Nhiên xuống, coi như cho cậu ta một bài học.

Thẩm Ngộ Nhiên buồn bực không thôi, hôm nay tên tiểu tử này xảy ra chuyện gì, từ sau hoạt động thăm quan trường trở về mặt vẫn lạnh tanh, xung quanh bao phủ áp suất thấp, người khác chớ gần, ai gây chuyện thì đừng hòng thoát.

Ngay vào lúc này, trong điện thoại của Phó Thời Hàn hiện thị một tin nhắn, là Hoắc Tư Noãn gửi: “Liên quan đến áp phích tuyên truyền tuyển thành viên mới của hội sinh viên, muốn cậu xem qua một chút, có tiện xuống lầu không?”

Thẩm Ngộ Nhiên thấp nhòm nhìn Phó Thời Hàn: “Cái đó, Hàn tổng, muốn đi không?”

Phó Thời Hàn xì khê một tiếng, mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn xuống lầu.

Tóc của cô gái dài rũ xuống đầu vai, giống như tơ lụa, đôi môi đánh son trơn bóng mịn màng, khuôn mặt trắng nõn đánh một tầng phấn mỏng, nhìn qua càng trắng hơn.

Hoắc Tư Noãn xách theo góc váy trắng, đi tới trước mặt Phó Thời Hàn.

Thật ra thảo luận áp phích tuyên truyền là giả, hôm nay cô ta mua váy mới, không kịp chờ liền muốn mặc cho Phó Thời Hàn xem, bởi vậy còn tí mi trang điểm để làm nổi bật chiếc váy này.

“Thời Hàn, cậu nhìn cái áp phích này một chút, có cần sửa gì không?”

Mặc dù cô ta che dấu rất khéo, cũng vô như vô tình, nhưng bị ánh mắt sắc bén của Phó Thời Hàn nhẹ nhàng quét qua, vẫn có cảm giác ngượng ngùng, giống như chút tâm tư nhỏ nài của cô ta không thể thoát khỏi đôi mắt thâm thúy của Phó Thời Hàn.

Phó Thời Hàn không nhìn áp phích, ánh mắt dừng trên người cô ta một lúc, thản nhiên nói: “Váy mới?”

“Đúng vậy.” Hoắc Tư Noãn thoải mái thừa nhận, vuốt vuốt mềp váy, nở nụ cười xinh đẹp với anh: “Đẹp không?”

Ánh mắt Phó Thời Hàn càng lạnh lẽo, trong đầu hiện lên hình ảnh cô gái nhỏ ôm gối khóc thút thít.

Vì năm trăm tệ, cô vội vàng tìm kiếm cả buổi trưa, không tìm được, một mình trốn đi chỗ khác khóc.

Cái váy trắng trên người Hoắc Tư Noãn giá trị không nhỏ, đảm bảo anh hơi đau.

Sắc mặt anh càng âm u, cứng nhắc nói: “Khó coi.”

Hoắc Tư Noãn ngớ ngẩn, phát hiện tâm trạng Phó Thời Hàn hình như không tốt, lập tức trở về đề tài chính: “Cậu xem áp phích có cần sửa chữa gì không?”

Phó Thời Hàn nhìn áp phích một cái, hơi hột nói: “Áp phích tuyên truyền quá mức cầu kỳ, đơn giản một chút.”

“Tớ biết rồi.”

“Khai giảng đã gặp Hoắc Yên chưa?” Đột nhiên anh mở miệng hỏi.

Hoắc Tư Noãn ngần ngại: “Trước đó bận rộn việc đón tân sinh viên, bây giờ làm áp phích tuyển thành viên, vẫn chưa thể quan tâm đến nha đầu đó, trong điện thoại nó nói rất tốt, không cần tớ lo lắng.”

“Cho nên cậu liền không lo lắng?”

Hoắc Tư Noãn đột nhiên không nói được, sau mấy giây mới phản ứng, cô ta vội vàng hỏi: “Có phải nha đầu kia gặp rắc rối rồi?”

Tay Phó Thời Hàn bị tay áo che khuất, đột nhiên nắm chặt.

Thật lâu, anh lạnh nhạt nói: “Còn có việc, đi đây.”

Không đợi Hoắc Tư Noãn đáp lại, anh quay người về ký túc xá.

Nhìn bóng lưng Phó Thời Hàn, trong lòng Hoắc Tư Noãn dâng lên một cảm giác khác thường.

Những năm qua, bởi vì nguyên nhân gia đình, Phó Thời Hàn đối với cô ta coi như lịch sự, sẽ không đối xử như những nữ sinh khác, lạnh lùng thờ ơ.

Nhưng để nói nhiệt tình thì một chút cũng không có, nhiều lắm chỉ là quan hệ bạn bè bình thường.

Vị hôn thê... cũng chỉ vẽ vang trong miệng người khác thôi.

Cô ta rất khó tin Phó Thời Hàn sẽ lấy cô ta làm vợ.

Nhưng nói đi thì nói lại, Phó Thời Hàn không cưới cô ta thì cưới ai đây, đến tận bây giờ anh cũng chưa từng qua lại với cô gái nào.

Có lẽ tính cách trời sinh của anh đã như vậy.

Hoắc Tư Noãn tin tưởng, chân thành thì sỏi đá cũng phải mềm.

Tác giả có lời muốn nói: Đó là điều không có khả năng ☐

Editor: Nam chính cục (súc thật sự:))), cơ mà tui thích.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 6: Sau thu tính số

“Suy nghĩ của em, đối với anh mà nói rất quan trọng.”

Trang bày tỏ của đại học S là một trang cộng đồng của sinh viên trường, các sinh viên đều sẽ chú ý tới tin tức trên đây, cứ cách hai giờ trên trang chủ sẽ đăng tải nhiều loại thông tin được sắp xếp thành chín ô vuông.

Những tin tức này có thể là tìm bạn trai bạn gái, tìm thể sinh viên bị mất, hỏi về môn học tự chọn hoặc là cách thức liên lạc với một giáo viên nào đó, cũng có tìm cả đồng đội cùng nhau phấn đấu học tập hoặc cùng nhau tập thể dục buổi tối, còn có thông báo nhận nuôi chó mèo chuột hamster...

Lâm Sơ Ngừ vừa nhập học đã chú ý tới trang web này, chỉ cần có thông báo tìm kiếm bạn trai bạn gái là cô nàng sẽ thử thêm bạn với người ta, mong muốn thoát kiếp độc thân có thể nói là phi thường khẩn cấp.

Ngày đó trong lúc vô tình cô nàng phát hiện một cái thông báo sau --

Thông báo giúp đỡ tìm người làm rơi đồ, ngày 13 tháng 9 tôi nhặt được năm tờ giấy dó ở tòa nhà cao tầng Điền Gia Bình, bạn học nào mất đồ mời liên lạc với tôi theo số điện thoại:

2716489162, thêm tôi xin ghi chú là “Bạn học bị mất giấy tờ”.

Bình luận phía dưới của topic này cũng rất náo nhiệt.

【Năm tờ giấy, nói không chừng là người ta tiện tay ném đi, làm gì còn ai tìm nữa. 】

【Lầu trên, tôi cảm thấy không thể đơn giản như vậy, chắc chắn có huyền cơ. 】

【Là giấy dó thế nào, phía trên có viết chữ không? 】

【Đột nhiên bị gọi lòng hiếu kỳ. 】

【Trần ngấp tỉnh tiết hồi hộp.】

Lâm Sơ Ngừ buồn chán đọc cái tin này, bấm ngón tay tính toán, ngày 13 không phải là ngày bọn họ thăm quan trường học sao, Hoắc Yên vì mất năm trăm tệ mà rầu rĩ rất lâu, mỗi ngày đều bớt ăn bớt mặc, trông đáng thương cực kỳ.

Có người nhặt được năm tờ giấy dó ở tòa nhà cao tầng Điền Gia Bình, giấy dó...

Lâm Sơ Ngừ đột nhiên mờ tỏ hai mắt, vội vàng đưa điện thoại đến trước mặt Hoắc Yên: “Này, Yên Nhi, cậu xem một chút cái này có phải là năm trăm tệ cậu làm rơi không?”

Hoắc Yên còn chưa kịp phản ứng, Tô Hoàn đã nhận điện thoại nhìn trước, nói: “Không phải nói năm tờ giấy dó à?”

“Khẳng định không thể nói năm trăm tệ được, nếu không tất cả mọi người sẽ tìm người đó nhận tiền, làm sao biết được tiền của ai làm rơi, tiền cũng không biết tự nhận chủ mà?”

Tô Hoàn gật gù: “Cũng đúng, nếu nói thành năm tờ giấy dó, người mất thật sự khẳng định sẽ chú ý tới, người kia đúng là thông minh!”

Hoắc Yên lấy điện thoại đi động của mình ra, thêm số điện thoại của người nọ: “Bất kể thế nào, cứ thử trước đã.”

Nếu quá thật là người tốt nhặt được, đúng là ông trời phù hộ.

Mấy phút sau, người kia đồng ý kết bạn với Hoắc Yên.

Tiểu Hào:?

Hoắc Yên: Tôi mất năm tờ giấy ở tòa nhà cao tầng Điền Gia Bình, nghe nói bạn nhặt được.

Tiểu Hào: Giấy gì?

Hoắc Yên gửi một mặt tờ một trăm tệ cho anh ta, người kia gửi qua một nụ cười tím tím, nói: “Còn nhớ đặc điểm thế nào không?”

Hoắc Yên: Bởi vì năm tờ giấy từng được gấp thành trái tim nên hơi nhăn nhúm.

Tiểu Hào: Hẹn thời gian, tôi đem tiền trả cho cô, hoặc là trực tiếp chuyển khoản cho cô.

Hoắc Yên hẹn anh ta gặp vào buổi tối, thuận tiện cảm ơn đối phương thật tốt.

“Ồi chào, đây là cái vận may gì vậy! Mất tiền còn tìm lại được!” Lâm Sơ Ngừ cảm thán nói: “Yên Nhi, lần này vui rồi nhé!”

Tâm trạng Hoắc Yên rất vui, khỏe mỗi không kiềm chế được cong cong cười: “Trên đời này quả nhiên vẫn còn nhiều người tốt.”

Tâm trạng sa sút liên tục mấy ngày nay bị thổi sạch.

“Cái gì, vẫn là bởi vì còn ở trường học, cậu vứt tiền bên ngoài xã hội thử coi, vài phút sau bị người ta nhặt đi tiêu sạch, bạn học trong trường tính cách tương đối tốt nhưng cũng không phải toàn bộ, chỉ có thể nói cậu gặp được người tốt.” Tô Hoàn nói.

Hoắc Yên liên tục gật đầu, tâm trạng tốt, Tô Hoàn nói gì cũng đúng.

Buổi chiều, cô gặp người kia ở nhà ăn, nam sinh tóc hơi dài, xoắn tự nhiên, tóc cắt ngang trán gần như che khuất đôi mắt, nhìn qua hơi gầy, mặc bộ quần áo lao động màu trắng.

Anh ta có vẻ không khéo ăn nói, đưa năm trăm tệ dúi cho Hoắc Yên liền xoay người rời đi, Hoắc Yên vội vàng gọi lại: “Này, tôi mời anh một bữa coi như cảm ơn anh đã nhặt được tiền của tôi.”

“Không cần.” Sắc mặt anh ta nhàn nhạt, giọng nói bình tĩnh: “Buổi tối nhà ăn bao cơm.”

Lúc này Hoắc Yên mới chú ý, anh ta đang mặc đồng phục của nhân viên nhà ăn, nhưng nhìn tuổi rõ ràng không hơn cô bao nhiêu, hẳn là sinh viên làm thêm ở nhà ăn.

“Vậy được, cảm ơn anh lần nữa.”

Nam sinh không nói nhiều, chỉ chấp tay hướng cô gật đầu, nói “Thiện tai” rồi rời đi.

Ký lạ.

Hoắc Yên không nghĩ nhiều, cầm năm trăm tệ quan sát tỉ mỉ, năm trăm tệ trước đó bị Phó Thời Hàn gấp thành trái tim, bây giờ nếp gấp vẫn còn, hẳn là tờ tiền cô làm rơi lúc trước.

Có thờ phào một hơi, cái tiền cẩn thận vào túi, tuyệt đối không thể làm mất, lần sau sẽ không có vận may được người ta trả lại như vậy.

Sau khi nam sinh đi vào nhà ăn, liền lấy điện thoại Nokia ra gọi cho Phó Thời Hàn.

“Nhận rồi, không nghĩ ngờ.”

Đầu dây bên kia, Phó Thời Hàn nói: “Cảm ơn, hòa thượng, chút nữa mời cậu ăn khuya.”

Hứa Minh Ý gật nhẹ, lại nhớ ra Phó Thời Hàn không nhìn thấy, thế là đáp: “Bản tăng có chút không hiểu hành động của cậu.”

“Không hiểu cái gì?”

“Tự móc tiền của mình lấp đầy túi người khác.” Hứa Minh Ý gãi gãi cái đầu xoắn, tò mò nói: “Lần đầu tiên gặp bộ dáng này của cậu.”

Vì một người con gái.

Phó Thời Hàn thân nhiên nói: “Hòa thượng hôm nay câu nói hơi nhiều.”

Hứa Minh Ý tin phật không ăn chay, thế là nói với anh “A đi đã phật, hồng trần nhiều khó, hi vọng thí chủ đừng trầm mê trong mỹ sắc, nếu như cậu đồng ý, tối nay bản tăng có thể thức trắng đêm giảng kinh cho cậu, thu phí theo giờ, chỉ cần 288, nhận cả thanh toán chuyển khoản qua Bao.”

Phó Thời Hàn cười nhạt một tiếng: “Hôm nay hòa thượng đã nói dối phá giới, lấy cái gì độ ta.”

Hứa Minh Ý mỉm cười, vẫn nghiêm túc như cũ nói: “Thiện tai thiện tai, vì huynh đệ chỉ nghĩa, bản tăng cũng không phải không thể phá giới một lần, chắc Phật tổ sẽ tha thứ...”

Lời còn chưa dứt, đầu dây bên kia liền vang lên tiếng tút tút.

Hứa Minh Ý cúp điện thoại, lắc đầu, mở thanh toán qua Bao ra, gửi một yêu cầu chuyển khoản đến Phó Thời Hàn.

**

Hoắc Yên cầm tiền liền lập tức chuyển khoản cho Phó Thời Hàn, biết nếu đưa tiền mặt cho anh, chắc chắn anh sẽ không nhận, tên này so với con mực còn khó bắt hơn, lại biết ăn nói, khẳng định sẽ tuồn ra một đồng ngay biện khiến cô á khẩu.

Dù sao từ trước đến giờ Hoắc Yên vẫn không cãi thẳng Phó Thời Hàn, cô dứt khoát chuyển khoản, Phó Thời Hàn không muốn nhận cũng phải nhận.

Chuyển khoản được một lúc lâu, anh vẫn chưa trả lời lại, Hoắc Yên không biết anh đã nhận được chưa, thế là gọi cho anh một cuộc điện thoại.

Đầu giây bên kia loáng thoáng tiếng người nói chuyện, giọng nói của anh vẫn trầm ấm và quyến rũ như cũ “Có chuyện gì?”

“Xin chào, em là Hoắc Yên.”

Đầu bên kia hình như phát ra tiếng xì khê: “Biết rồi.”

“Chính là... em trả lại anh năm trăm tệ.” cô dựa vào tường lạnh, tay vẽ vòng tròn bên trên: “Anh kiểm tra xem đã nhận được chưa.”

Bên kia trầm mặc.

“Phó Thời Hàn?”

“Bây giờ đang ở tổ thí nghiệm, hơi bận, tối nay gặp mặt.”

“Oh, gặp... gặp làm gì?”

“Có việc.”

“Vậy, vậy thì tốt, ở...”

“Chỗ gặp mặt đợi một lúc nữa anh sẽ nhắn tin cho em.”

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Yên cảm giác tâm trạng vất vả và mãi mới buông lỏng lại bất ổn không thôi.

Cô và Phó Thời Hàn quen biết thật ra rất bình thường, Phó Thời Hàn cho tới giờ đều coi cô như em gái, vừa trêu đùa vừa chăm sóc.

Nhưng trong đầu Hoắc Yên luôn cảm giác, là lạ, cuối cùng là lạ chỗ nào, cô không nói ra được, dù sao nhìn thấy anh, cô sẽ hồi hộp, anh xích lại gần là cô liền thờ không nổi.

Phó Thời Hàn hẹn cô tại phòng sinh hoạt của hội sinh viên ở tầng hai.

Hoắc Yên nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, đèn điện chiếu sáng toàn bộ căn phòng. Phó Thời Hàn đứng trước bàn làm việc bằng gỗ, đầu ngón tay thon dài cầm mấy tờ tài liệu chăm chú đọc.

Giờ phút này mà tâm của anh bằng phẳng, ánh mắt sụp xuống, con người dưới ánh đèn lộ ra mấy phần sâu sắc.

Đáng vẻ nghiêm túc của người đàn ông này, mê người đến cực điểm.

Hoắc Yên không dám quấy rầy anh, bước chân rón rén như thỏ con.

“Đóng cửa lại.”

Phó Thời Hàn không quay đầu vẫn phát hiện ra cô đang đi tới.

“Đóng cửa làm chi?” Bước chân Hoắc Yên dừng lại, kính hỗn bặt vĩa.

Phó Thời Hàn buông tài liệu trong tay xuống, hơi nâng đôi mắt đảo hoa nhìn về phía cô: “Sợ anh?”

“Em mới không... không thêm sợ anh, anh có gì đáng sợ.”

“Đóng cửa lại, là không muốn có người nhòm chán quấy rầy.” Phó Thời Hàn vẫn giải thích một chút.

Hoắc Yên đi qua đóng cửa, so với Phó Thời Hàn, cô càng không muốn bị ai bắt gặp.

Nhưng đợi khi cô quay người, chẳng biết từ lúc nào Phó Thời Hàn đã đứng sau lưng, dọa cô liên tiếp lùi về phía sau, dựa lưng vào cửa.

Giống như trong quá khứ, anh vẫn thích cùng cô nói chuyện trong khoảng cách gần, dường như không đến gần thì không thể nghe thấy tiếng nói.

“Chỉ đi học, anh có để lại số điện thoại của anh.” Hơi thở nóng bỏng phun bên tai cô, mềm mại ngửa ngửa: “Nước đồ đầu vịt, hừm?”

Giữa hè năm ngoái, anh treo tường gấp cô, đưa số điện thoại của mình.

Cho nên, đây là muốn tìm cô sau thu tính sở?

“Em đã gọi cho anh.” Trái tim Hoắc Yên đập thành thịch.

“Lúc nào?”

“Vừa mới...”

Cô thậm chí không dám nhìn vào mắt Phó Thời Hàn cũng có thể đoán được bây giờ mặt anh khó coi thế nào.

“Vừa mới.” Anh nhếch miệng cười nhạt: “Nhóc Hoắc, em muốn lừa anh sao?”

Hoắc Yên cắn môi dưới lộ ra chút trắng bệch, lưỡng lự nói: “Thật ra... là bởi vì không có điện thoại.”

Phó Thời Hàn cười lạnh: “Còn lừa tiếp.”

Hoắc Yên tiếp tục giả vờ: “Muốn mượn điện thoại của bạn gọi điện thoại cho anh, nhưng lại không biết phải nói gì.”

Phó Thời Hàn nhướng mày: “Nói về học tập của em, sinh hoạt của em, em gặp phiền phức gì, có bao nhiêu nam sinh trong trường tỏ tình với em, gần đây có chuyện vui, không vui gì... Những chuyện này còn cần anh nhắc nhở em?”

“Nhưng những chuyện nhàm chán này, anh muốn nghe sao?” Đôi lông mày thanh tú của Hoắc Yên xoắn xuýt, ngăn đầu nhìn anh: “Chỉ nói anh bề bộn nhiều việc, anh có thời gian nghe em kể những chuyện này à.”

Phó Thời Hàn đột nhiên khựng lại, anh hùng hờ hững dọa lại bị cô nhóc này vô thức đem quần đánh ngược khiến anh không biết trả lời thế nào.

Đôi mắt đen lầy đom đóm của Hoắc Yên nhìn Phó Thời Hàn, không biết có phải ảo giác hay không, cô lại cảm thấy anh hơi đỏ mặt.

“Chấn chấn sẽ có thời gian.” Phó Thời Hàn mắt tự nhiên ho nhẹ: “Mối quan hệ của con người chính là, lâu lâu không liên lạc tình cảm sẽ nhạt đi, tin tức cả năm của em không có, lúc gặp anh sẽ lạnh nhạt hờ hững, muốn xây dựng lại quan hệ như trước, lại mất thời gian ở chung.”

“Ồ.” Hoắc Yên cẩn thận ngắm nghía câu nói của Phó Thời Hàn, cảm thấy có đạo lý, cho nên là do anh không muốn quan hệ giữa hai người lạnh nhạt nên mới muốn có gọi điện cho anh.

“VẬY... vậy xin lỗi.”

Khóe miệng Phó Thời Hàn hơi có ý cười, ý vị sâu xa nói: “Còn nhiều thời gian.”

Bọn họ còn nhiều thời gian.

Hoắc Yên phát hiện, thật ra Phó Thời Hàn rất thích cười, bình thường anh treo cái mặt lạnh lùng, nhưng khi bí mật ở cùng với cô, luôn luôn thích cười.

Khi anh cười, đôi mắt không tự giác cong lên, nốt ruồi son nhàn nhạt nơi đuôi mắt cực kỳ động lòng.

Không đợi Hoắc Yên nhìn kỹ, Phó Thời Hàn quay lại bàn làm việc, anh cầm bút xoay tròn trên đầu ngón tay: “Hoắc Yên, em coi anh là gì của em?”

Hoắc Yên suy nghĩ, bước từng bước đến trước mặt anh, ngoan ngoãn gọi: “Hàn ca.”

Phó Thời Hàn rất giống anh trai, hướng dẫn từng bước: “VẬY anh trai cho em tiền, có nên nhận không?”

Dẫu sao cũng không phải anh trai ruột.

Hoắc Yên xoắn xuýt giây lát, đột nhiên nhanh trí cười nói: “Nếu anh là anh rể em, tiền này em không trả nữa.”

“RẦM” một tiếng, cái bút trên đầu ngón tay Phó Thời Hàn đột nhiên bị quăng lên bàn, dọa trái tim Hoắc Yên sợ hãi run rẩy.

“Em muốn anh làm anh rể em?” Giọng nói của anh âm u đáng sợ,

Hoắc Yên nghĩ thầm, người này đúng là lật mặt nhanh như chớp, tính khí cũng quá âm tình bất định.

Cô cảm thấy không thể để anh cứ bắt nạt như vậy mãi, thế là phản bác: “Đây không phải là vấn đề em có muốn hay không, suy nghĩ của em quan trọng sao, hai người là ba mẹ quyết định...”

Không chờ Hoắc Yên nói hết, Phó Thời Hàn nghiêm túc nhìn vào mắt cô: “Suy nghĩ của em, đối với anh mà nói rất quan trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tâm ý

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Cô nhóc này có quan hệ gì với cậu, cậu đối với với cô nhóc cũng quá khác biệt!”

“Suy nghĩ của em, đối với anh mà nói rất quan trọng.”

Trên mặt anh, Hoắc Yên thấy được biểu cảm cẩn thận nghiêm túc. Khi Phó Thời Hàn nghiêm túc, vẻ mặt này cực kỳ mê người.

Đôi mắt đen lấp lánh tia sáng khiến ánh nắng chiếu vào cửa sổ sau lưng cũng âm đạm nhạt màu.

Không đợi Hoắc Yên phản ứng, “rắc” một tiếng, chốt cửa bị xoay một vòng, cửa phòng bị người khác đẩy ra.

Thẩm Ngộ Nhiên cầm theo một cái túi đựng cánh vịt đi vào.

“Hàn tổng, tớ mua cánh vịt quay tiêu, cậu có muốn đến ăn một...”

Lời nói còn chưa dứt, Thẩm Ngộ Nhiên liền nhìn thấy Hoắc Yên quy củ đứng trước bàn làm việc, “ồ” một tiếng thật dài —

“Đây không phải là học muội bị mất tiền hôm đó sao?”

“Xin chào đàn anh.” Hoắc Yên đáng vẻ ngoan ngoãn, ôn nhu chào hỏi anh ta.

Thẩm Ngộ Nhiên đôi sang chế độ tiền bối, lo lắng hỏi thăm: “Đã tìm thấy tiền chưa?”

“Tìm được rồi.” Hoắc Yên nói ra: “Một bạn học nhặt được, trả lại tiền cho em.”

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn Phó Thời Hàn, cười nói: “VẬY thì tốt, học muội biết không, em rơi tiền khiến Hàn tổng của bọn anh rất lo lắng, lúc đó không nói hai lời liền đuổi theo...”

Một viên phấn chuẩn xác rơi thẳng vào túi cánh vịt của Thẩm Ngộ Nhiên.

Thẩm Ngộ Nhiên tròn mắt há mồm: “Cái đệ! Hàn tổng, lỗi quá đấy.”

“Không muốn thì đừng ăn.”

Phó Thời Hàn thần sắc nhàn nhạt, lại nhặt một viên phấn lên ước lượng, Thẩm Ngộ Nhiên vội vàng quay lưng bảo vệ túi cánh vịt mỷ vị của mình: “Phó Thời Hàn, đừng tưởng rằng ném trứng thì tớ sợ cậu! Có bản lĩnh chúng ta thi múa ballet trên sân bóng.”

Hoắc Yên che miệng cười: “Thấy các anh đang bận, em đi trước nhé.”

“Sao thấy anh lại muốn đi.” Thẩm Ngộ Nhiên cười cười: “Em và chủ tịch của bọn anh vừa thi thăm cái gì.”

“À, không phải thi thăm, là Hàn ca hỏi em vì sao không...”

Phó Thời Hàn thần nhiên nói: “Chúng ta nói cái gì, em không cần báo cáo với cậu ta...”

“Ồ chào, gọi hân Hàn ca, tình huống gì thế này, trong tất cả các nữ sinh ở trường ta, lần đầu tiên anh thấy có người dám gọi như thế trước mặt cậu ta đấy.”

Lông mày Thẩm Ngộ Nhiên giật lên giật xuống: “Hai người quen biết nhau?”

“À thì...”

Hoắc Yên không biết Phó Thời Hàn nghĩ như thế nào, cô cũng không muốn gây thêm phiền phức cho anh, chỉ có thể trong ba sáu kế chuẩn là thượng sách.

Lúc Hoắc Yên đang định chuẩn đi, Phó Thời Hàn gọi cô lại.

“Chờ một chút.”

Anh kéo ngăn tủ ra, lấy một lọ kem chống nắng màu vàng còn nguyên tem ném cho Hoắc Yên: “Hội sinh viên phát.”

“Hả?” Hoắc Yên xem xét lọ kem chống nắng, phía trên toàn tiếng Nhật, cô không biết đây là nhãn hiệu gì: “Các anh còn phát cái này sao?”

“Chúng ta có phát cái này á?” Thẩm Ngộ Nhiên cũng có chút mờ mịt.

Ánh mắt Phó Thời Hàn rất có tính uy hiếp trừng mắt nhìn Thẩm Ngộ Nhiên, trong tích tắc Thẩm Ngộ Nhiên bừng tỉnh, vỗ ngực nói: “Phát phát phát! Hội sinh viên làm từ thiện, người nào cũng có phần!”

Thì ra là thế, Hoắc Yên gạt đầu, bỏ kem chống nắng vào cặp sách.

Phó Thời Hàn dặn dò: “Ngày mai huấn luyện quân sự phải nhớ bôi, đừng phơi nắng giống như gấu đen (*).”

(*)

Hoắc Yên bấu môi: “Vây cảm ơn nhiều.”

Đội Hoắc Yên rời khỏi văn phòng, thay bọn họ đóng cửa lại, Thẩm Ngộ Nhiên vẫn còn kinh ngạc nhìn Phó Thời Hàn trước mặt: “Cái tình huống gì tình huống gì thế Hàn tổng, cô nhóc này có quan hệ gì với cậu, cậu đối với với cô nhóc cũng quá khác biệt!”

Phó Thời Hàn nâng đôi mắt u tối lên, nhàn nhạt nhìn anh ta, hỏi lại: “Không nghe thấy em ấy vừa gọi tớ là gì à?”

Hàn ca.

Thẩm Ngộ Nhiên nhủ mảy: “Cậu là học sinh cấp hai sao, còn ca ca muội muội, ngây thơ quá.”

Phó Thời Hàn hơi lắc cái cổ, tiếng răng rắc vang lên, anh đứng dậy ra khỏi văn phòng: “Tối nay trực đến chín giờ.”

“Này! Đừng tưởng rằng cậu là chủ tịch hội sinh viên là có thể tùy tiện bóc lột sức lao động của tớ!”

**

Giữa hè ánh nắng nóng bóng thiêu đốt, huấn luyện viên quân sự hùng hục khí thế kéo màn che.

Buổi tối của ngày huấn luyện đầu tiên kết thúc, toàn bộ phòng ký túc xá 409 ngoại trừ Lạc Dĩ Nam ra ngoài, ba người khác cơ bản đều té liệt.

Lâm Sơ Ngất nằm trên giường, hữu khí vô lực la hét: “Mệt chết rồi, hôm nay mới là ngày đầu tiên, hơn mười ngày tiếp theo làm sao chịu nổi.”

Tô Hoàn đắp một cái mặt nạ phục hồi da: “Không được, tớ phải làm một bệnh án ở bệnh viện trường, còn tiếp tục như vậy, công sức tiêu tỵ ty ta vất vả đường da đều huy hết.”

Lúc này Hoắc Yên nhận được điện thoại của chị gái Hoắc Tư Noãn, hẹn cô gặp mặt dưới lầu.

Khai giảng đã nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiên Hoắc Tư Noãn chủ động liên lạc với Hoắc Yên.

Sau khi Hoắc Yên xuống lầu, không tìm thấy bóng dáng của Hoắc Tư Noãn, cô ngó nghiêng trong vườn hoa ký túc xá nữ một lúc, mới thấy Hoắc Tư Noãn ở góc khuất trên đường mòn lát đá.

Hoắc Tư Noãn mặc một bộ váy màu trắng, trên mặt trang điểm kỹ càng, vô cùng xinh đẹp.

“Chị.” Hoắc Yên chạy tới: “Em tìm chị mãi.”

Hoắc Tư Noãn đưa tay giữ cô lại, trên mặt đầy ý cười: “Đề chị nhìn xem, cao lên không ít rồi.”

“Ha ha.”

Hoắc Yên nhìn chị gái, luôn cảm giác giống như ngôi sao trên TV, mặc kệ mặc quần áo gì, mặc như thế nào, Hoắc Yên đều cảm thấy Hoắc Tư Noãn rất có khí chất.

Người từ nhỏ cô sùng bái nhất, chính là chị mình.

“Chị, chị tìm em có chuyện gì vậy?”

“Em đến trường nhiều ngày rồi, chị vẫn chưa có thời gian qua xem em một chút.” Hoắc Tư Noãn áy náy nói: “Em không gần chị chứ?”

“Sao thế được.” Hoắc Yên khoác tay: “Em biết chị bận nhiều việc, không sao đâu.”

Vốn dĩ cô còn muốn kéo tay chị gái như khi còn bé, cùng chị gái tâm sự, nhưng nhìn chị gái mặc một bộ váy màu trắng xinh đẹp, lại nhìn mình một chút, áo dài tay bị giặt cũ nát phối cùng quần hoa nhỏ.

Xấu xí.

Cô tự giác giữ khoảng cách với Hoắc Tư Noãn.

Không biết từ lúc chị em trở nên xa lạ, rất khó thân thiết như trước kia.

Có lẽ... là do cô suy nghĩ quá nhiều, sau khi lên đại học, cô toàn suy nghĩ lung tung.

“Đúng rồi, em có liên lạc với Phó Thời Hàn không?” Hoắc Tư Noãn đột nhiên hỏi.

Không hiểu sao trái tim Hoắc Yên nảy một cái: “Sao?”

“Em không biết sao, cậu ấy học cùng khoa với em, là đàn anh của em.” Hoắc Tư Noãn nhìn chăm chăm vào mắt Hoắc Yên, nghi ngờ hỏi: “Em gặp qua chưa?”

“Ừm, trước kia có tham gia hoạt động của hội sinh viên, gặp, đã gặp rồi.” Hoắc Yên không hề thấy thấp thòm hay chột dạ gì: “Chị, sao đột nhiên hỏi cái này?”

Hoắc Tư Noãn cười cười: “Hôm đó cậu ấy nhắc đến em, chị còn tưởng em gặp rắc rối gì.”

“Mới không có.”

Hoắc Yên nhếch miệng, chẳng lẽ Phó Thời Hàn chạy tới trước mặt chị gái tỏ cao sao, tiểu tử này, nhảm chán...

“Chị mang cho em ít kem chống nắng.” Hoắc Tư Noãn đưa túi cảm trong tay cho Hoắc Yên: “Em xem em đi, mới có ngày đầu tiên, mặt đã bị phơi đỏ rồi, nếu không chăm sóc tốt, kết thúc mười ngày huấn luyện quân sự, em xác định biến thành người châu Phi đi.”

Hoắc Yên ngượng ngùng cười, nhận túi đồ trong tay Hoắc Tư Noãn: “Cảm ơn chị, nhưng kem chống nắng em có rồi, là hội sinh viên...”

Hoắc Yên còn chưa nói dứt, Hoắc Tư Noãn nhìn đồng hồ trên tay: “Buổi tối chị còn phải đến phòng múa tập luyện, chị đi đây, có chuyện gì em cứ gọi cho chị.”

“Ừm, được.”

Hoắc Tư Noãn mặc váy trắng, vạt vàng rời khỏi đường mòn, biến mất trong màn đêm.

Hoắc Yên nghĩ thầm, chị gái đối xử với cô thật tốt, trong nội tâm cô lại sinh ra khoảng cách với chị gái, chắc là ít nhiều vì ghen tị, đúng là không nên.

Cô hít sâu, thậm hạ quyết tâm, nhất định phải điều chỉnh tâm lý thật tốt.

Ngay khi Hoắc Yên muốn rời đi, sau lưng đột nhiên có tiếng người lên tiếng.

“Thì ra chị ta thật sự là chị gái của cậu.”

Hoắc Yên kinh ngạc quay đầu, phát hiện cách đó không xa dưới bóng cây, một cô gái đang bước tới.

Chính là Lạc Dĩ Nam.

Cô ấy mặc một bộ đồ thể thao bó sát người, làm nổi bật đường cong kiêu ngạo, sắc mặt đỏ bừng, đang chạy bộ trong vườn hoa.

Lạc Dĩ Nam là người cao nhất trong phòng, bình thường luôn hoạt động một mình, mỗi ngày đều bận rộn đi sớm về muộn, nghe nói cô bạn nhảy Hip-hop rất giỏi, còn từng được giải thưởng.

Tính cách cô bạn này xa cách lạnh lùng, ngay cả người không có kỷ niệm gì như Tô Hoàn cũng không dám ý kiến gì, cô bạn giống như chị cả trong phòng, rất có uy tín.

Không ngờ người đầu phát hiện ra mối quan hệ của Hoắc Yên và Hoắc Tư Noãn, lại là Lạc Dĩ Nam.

“Khó trách tới đó Tô Hoàn nói xấu chị ta, cậu lại kích động như vậy.” Lạc Dĩ Nam khoanh tay, giống như chợt hiểu ra.

Đã bị phát hiện, Hoắc Yên cũng không giấu diếm, thoải mái thừa nhận: “Hoắc Tư Noãn là chị gái tôi.”

“Chị ta tặng đồ cho cậu?” Lạc Dĩ Nam chú ý tới cái túi trên tay Hoắc Yên.

“Đưa ít mỹ phẩm dưỡng da.”

“Chị ta đối xử với cậu không tồi.”

“Đúng vậy, chị gái tôi đối xử với tôi rất tốt...”

Hoắc Yên còn chưa nói xong, bị Lạc Dĩ Nam ngắt lời: “Nhưng hai chị em gặp mặt, có cần phải lên lút gấp ở vườn hoa không ai qua lại không, ai không biết còn tưởng cặp đôi yêu nhau hẹn hò.”

“Chính là tùy tiện nói lung tung thôi.” Lạc Dĩ Nam nhún vai, thẳng thắn nói: “Cho cậu đồ, đứng ở dưới lầu không được sao, trốn trốn tránh tránh, là sợ bị người ta phát hiện ra quan hệ chị em của hai người, sợ cô em này làm chị ta mất mặt?”

Trái tim Hoắc Yên đột nhiên nhói lên như bị gai đâm.

Lạc Dĩ Nam nói xong, thấy Hoắc Yên không có phản ứng, lắc đầu, tiếp tục chạy.

Trên đường, bên tai cô đều vang vọng lời nói của Lạc Dĩ Nam.

Hoàn toàn chính xác, hẹn gặp nói chuyện, dưới lầu ký túc xá không phải là được rồi sao, Hoắc Tư Noãn là cô gái được nuông chiều, từ nhỏ sợ nhất muỗi cắn, vừa mới rồi đứng trong vườn hoa chắc không ít con muỗi được ăn no.

Bởi vì mình khiến Hoắc Tư Noãn mất mặt sao?

Hoắc Yên nhớ lại lúc học cấp ba, Hoắc Tư Noãn rất ít khi nói về em gái học lớp dưới với người ngoài.

Khó trách khai giảng lâu như vậy, Hoắc Tư Noãn chưa từng tới gặp cô, chỉ ngẫu nhiên gọi một cuộc điện thoại.

Nếu nói bận rộn, Phó Thời Hàn so với Hoắc Tư Noãn còn bận hơn, nhưng khai giảng được mấy ngày, lúc nào cũng thấy anh lác lư trước mặt cô.

Không muốn thừa nhận, thật ra cũng rất bình thường, Hoắc Tư Noãn ưu tú như thế, mà bản thân lại quá bình thường, hơn nữa còn có chút ngốc nghếch.

Cho dù ai cũng không muốn thừa nhận...

Cửa phòng ngủ mở ra, Lâm Sơ Ngữ ôm chậu rửa mặt đang muốn ra ngoài, lại phát hiện Hoắc Yên rầu rĩ đứng ở cửa ra vào, không biết đứng bao lâu.

“Ồ, cậu đứng ngốc ở đây làm gì.” Lâm Sơ Ngữ nhìn xung quanh, không thấy người khác, liền kéo cô vào phòng: “Ra ngoài lâu vậy, trở về còn thất hồn lạc phách, thành thật khai báo đi gặp ai?”

“Ra ngoài mua đồ.”

Nếu Hoắc Tư Noãn không muốn bị người khác biết, Hoắc Yên liền không nói Hoắc Tư Noãn là chị gái mình.

Tô Hoàn cũng hứng thú, từ trên giường đi xuống, cầm túi đồ trong tay Hoắc Yên: “Mua cái gì đấy?”

Lúc này Hoắc Yên mới hồi phục tâm trạng, hữu khí vô lực nói: “Dưỡng da và kem chống nắng.”

Tô Hoàn rờ mó túi đồ một chút, ném ra ngoài: “Mua đại ngoài trường học?”

Hoắc Yên giật giật đuôi mắt: “Có thể nhìn ra?”

“Không phải có nhãn hiệu sao?”

Tô Hoàn quăng túi: “Cảnh cáo cậu, đồ bôi lên mặt phải cẩn thận, đừng dùng linh tinh, đã dùng phải dùng đồ tốt, loại này mười mấy đồng một hộp, bôi cũng phí công, còn loại kem chống nắng này, cửa hàng giá rẻ đều có, bôi trên người thì được, tuyệt đối không được bôi mặt.”

“Ừm.”

Tô Hoàn tiếp tục nói: “Cậu nhìn Hoắc Tư Noãn người ta một chút, gương mặt đó, được chăm sóc biết bao, cậu với chị ta đáng đáp rất giống nhau, nhưng da cậu lệch da chị ta mấy tông.”

Hoắc Yên nhìn cái túi mỹ phẩm bị Tô Hoàn điên cuồng diss, cảm giác có chút khó chịu.

Nhưng vô luận thế nào, chị gái tặng đồ, nhận không phải bốn phận, mà là tình cảm, cô không nên bới vì không phải đồ tốt mà oán giận.

Cuối cùng... vẫn rất khó khăn.

“Đúng rồi, trên bàn cậu không phải có một chai Shiseido sao, đây là sản phẩm bán chạy nhất trên trang Tiểu Hồng Thư, cậu dùng loại đó chống nắng là đúng, những thứ vớ vẩn ném đi được rồi.” (*)

Tô Hoàn nói, là kem chống nắng Phó Thời Hàn cho cô.

Hoắc Yên lắc lắc lọ kem chống nắng trong tay: “Đây là hội sinh viên phát.”

Tô Hoàn nhàu mày nói: “Ồi, cậu vẫn hài hước thế, hội sinh viên làm từ thiện sao không phát cho tớ một lọ chống nắng mấy trăm tệ.”

Hoắc Yên mờ mịt: “Cậu nói lọ này, mấy trăm tệ?”

(*) Editor: Kem chống nắng anh Hàn tặng đây nha, anh Hàn thật có mắt nhìn, loại này dùng thích lắm:))

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Huấn luyện quân sự

“Dùng vẻ ríu tay nâu cánh của anh, đơn giản đẹp trai đến không còn công đạo.”

Hoắc Yên biết, Phó Thời Hân sẽ không dễ dàng tha hiệp. Bên ngoài tỏ vẻ nhận năm trăm tệ kia, nhưng nhảy mất lại lừa cô nhận một lọ kem chống nắng đắt đỏ, còn không thể trả lại bởi cô đã sử dụng rồi.

Cho tới giờ, chỉ cần việc Phó Thời Hân muốn làm, là không có việc gì không làm được.

Hoắc Yên gửi cho anh một tin nhắn, chân thành cảm ơn ý tốt của anh, đồng thời cũng nghiêm túc nói cho anh biết, không được làm như vậy nữa, nếu không lương tâm cô sẽ bất an.

Phó Thời Hân mãi không trả lời tin nhắn, tới tận đêm khuya, khi cầm điện thoại nằm trên giường, cẩn thận đọc được tâm tư xoắn xýt của nhóc con nào đó, khước miệng anh hơi cong, trả lời cô bằng một biểu cảm【đầu heo】.

Mặt trời chói chang trên đầu, sân vận động được phủ bởi những hàng ngũ màu xanh chỉnh tề. Các sinh viên đang nghe theo khẩu lệnh của huấn luyện viên, điều chỉnh tư thế quân đội.

Bên trong hàng ngũ của khoa Toán – Tín, trong lớp Hoắc Yên, nữ sinh không được coi là nhiều, tổng cộng cũng lắm chỉ khoảng mười người, nam sinh lại hơn bốn mươi người. Đám con gái giống như từng đóa hoa mềm mại, bị nam sinh vây vào giữa.

Ngày hè nắng nóng, các sinh viên hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ có phần lười biếng, ngược lại Hoắc Yên rất nghiêm túc, mỗi động tác đều vô cùng chính xác, làm tốt nhất, phản ứng của cô không đủ nhanh nhạy, cũng may có thể bù trừ.

Hoắc Yên được huấn luyện viên điểm danh khen ngợi, đồng thời, huấn luyện viên còn bắt được mấy nữ sinh động tác không chuẩn mang ra so sánh.

“Giang Uyển Nhu, đang đi tư thế quân đội sao, bước đi rón rén như mèo!”

“Mọi người nếu lại không chăm chú, tôi sẽ để các bạn đứng ở đầu hàng thực hành một mình!”

Phùng Thanh Thanh lẩm bẩm trong miệng, ồ ồ nói: “Huấn luyện viên, mặt trời gắt quá, đầu đều phát sốt rồi, căn bản không nghe được hiệu lệnh của thầy.”

Huấn luyện viên đang hắng cổ họng quát lớn: “Cùng là con gái, sao Hoắc Yên người ta không kêu nóng, các cô được nuông chiều quá rồi đúng không?”

Hoắc Yên nhay cảm phát hiện, sau lưng cô hai ánh mắt bất thiện bắn về phía mình, cô hơi hóp bụng dưới, tự nhiên uốn ngực, để thân hình càng thêm thẳng tắp.

Lúc nghỉ ngơi, Phùng Thanh Thanh cùng Giang Uyển Nhu và mấy nữ sinh tụ họp một chỗ, thấp giọng kháng nghị: “Hoắc Yên đó, trâu bò thật.”

“Học sinh cùng của huấn luyện viên đó.”

“Hừ, ghét nhất những người như thế, biểu hiện vừa rồi cũng quá rõ ràng đi, mưu đồ gì đâu.”

“Còn có thể mưu đồ gì, huấn luyện viên thích cậu ta như vậy, đoán chừng cuối khóa tiêu binh của lớp ta khẳng định là cậu ta.”

“Nghe nói tiêu binh có thể tăng điểm hạnh kiểm.”

“Còn có thể nở mày nở mặt trước sinh viên toàn trường.”

...

Hoắc Yên biết Phùng Thanh Thanh và mấy nữ sinh kia đang nghị luận sau lưng cô, nhưng cô không muốn cùng những người này so đo.

Cách đó không xa dọc theo bãi tập, hội học sinh đã dựng lều và bàn gỗ, chuẩn bị tiếp nước khoáng và trà hoa cúc thanh nhiệt cho sinh viên.

Tay Tô Hoàn che mắt mắt của Hoắc Yên: “Trông mắt muốn rớt ra rồi, đừng suy nghĩ nhiều, người ta là chủ tịch hội sinh viên bề bộn nhiều việc, những chuyện nhỏ như tiếp nước này khẳng định giao cho người dưới đi làm.”

Hồ hấp Hoắc Yên dừng lại: “Ờ... không phải tò tìm anh ấy.”

Nhìn cô gấp đến độ mặt tái tía, Lâm Sơ Ngữ vỗ vỗ bà vai cô: “Không cần giải thích, một nữ sinh ở sân tập này đều đang tìm Phó Thời Hân, cũng đâu có gì mất mặt, tớ còn đang mong anh ấy có thể tới đây, nhìn khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng kia cũng cảm thấy mát mẻ.”

Hoắc Yên không phản bác được.

Huấn luyện viên thổi còi, đội ngũ lại tập họp lần nữa.

Lần này tập bước đều, Phùng Thanh Thanh và Giang Uyển Nhu ăn ý liếc nhau một cái, giống như đang ù ý tưởng xấu xa gì.

Quả nhiên, khi toàn bộ đội ngũ quay người giẫm chân, Phùng Thanh Thanh đột nhiên giơ chân gạt chân Hoắc Yên.

Hoắc Yên lao đảo về phía trước, ngã nhào lên người Lạc Dĩ Nam ở hàng trước, toàn bộ đội ngũ triệt để hỗn loạn.

“Đang xảy ra chuyện gì?” Tiếng khiển trách của huấn luyện viên truyền đến: “Có đi đường cũng không xong.”

Giang Uyển Nhu vuốt vuốt cổ họng nói: “Huấn luyện viên, là Hoắc Yên đi không tốt, liên lụy đến cả đội hình.”

Hoắc Yên bị Phùng Thanh Thanh gạt chân lần này, suýt chút nữa ngã sấp mặt, may mắn Lạc Dĩ Nam giữ cô lại: “Cẩn thận.”

Hoắc Yên tức giận quay đầu, trừng mắt nhìn Phùng Thanh Thanh đang khoanh tay, phách lối như rồng mây với cô.

Huấn luyện viên nói: “Hoắc Yên, đã xảy ra chuyện gì, không chịu được khen ngợi sao, vừa mới còn khen cô đi tốt đã kiêu ngạo sao?”

“Không phải, là cậu ta gạt chân em.” Hoắc Yên lập tức giải thích: “Phùng Thanh Thanh cố ý gạt chân em!”

“Cậu có chứng cứ không, ai nhìn thấy tôi gạt chân cậu.” Phùng Thanh Thanh khi thể rất lớn, giọng nói cũng lập tức cất cao tám độ: “Bản thân đi không tốt, liền đổ sai lầm lên đầu người khác, thì ra cậu là người như vậy.”

Giang Uyển Nhu cũng thêm dầu vào lửa: “Tôi thấy cậu muốn làm tiêu binh đến đấy rồi.”

Bạn học xung quanh xì xào bàn tán, ánh mắt nhìn Hoắc Yên cũng có mấy phần thâm ý, da mặt Hoắc Yên mông, lập tức đỏ bừng.

Nhưng vào đúng lúc này, Lạc Dĩ Nam đột nhiên tiến lên một bước, đối mặt với Phùng Thanh Thanh hung hăng ngang ngực, không nói hai lời cho cô ta một bạt tai.

“Ba!”

Ầm thanh thanh thuy vang lên, gương mặt Phùng Thanh Thanh in một dấu tay đỏ ửng, khiến Giang Uyển Nhu và bạn học sợ hãi ngấy người.

Ai cũng không ngờ Lạc Dĩ Nam lại đột nhiên chủ động đánh người, ngay cả Hoắc Yên cũng sửng sốt.

Đầu óc Phùng Thanh Thanh mờ một mấy giây, lúc này cảm giác đau đớn trên mặt mới truyền lên não, cả người cô ta giống như con gà mái xù lông, chỉ vào Lạc Dĩ Nam hét to: “Cậu dựa vào cái gì mà dám đánh tôi?”

Lạc Dĩ Nam lạnh lùng nhìn cô ta: “Cậu đẩy cậu ấy, cậu ấy đụng tôi, cho cậu một bạt tai, rất công bằng.”

Hoắc Yên biết Lạc Dĩ Nam tâm cao khí ngạo, làm việc quả quyết nhanh gọn chưa từng dài dòng dây dưa, ngày bình thường vẫn luôn độc lai độc vãng, không bao giờ xen vào việc của người khác, không ngờ hôm nay lại ra mặt vì cô.

“Tôi chỉ đẩy cậu ta một cái, cậu ta cũng không bị thương, vậy mà cậu lại động thủ đánh người!” Phùng Thanh Thanh tức nổ phọt: “Tôi... tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!”

“À, thế cậu thừa nhận đẩy cậu ấy rồi?” Lạc Dĩ Nam bình tĩnh hỏi.

Lúc này Phùng Thanh Thanh mới phát hiện mình lỡ miệng, vừa rồi còn như quả bóng căng hơi, trong khoảng khắc xep lép, ánh mắt độc ác nhìn trừng trừng Lạc Dĩ Nam.

“Cãi nhau cái gì!” Huấn luyện viên hét lớn: “Phùng Thanh Thanh, Lạc Dĩ Nam, ra khỏi hàng!”

Hai người bị huấn luyện viên tóm ra, Phùng Thanh Thanh tủi thân khóc lóc: “Huấn luyện viên, từ trước tới nay chưa từng có ai đánh em, cha mẹ cũng không đánh em, hu hu hu, huấn luyện viên, thầy nhất định phải trừng phạt cậu ta thật nghiêm!”

Mà Lạc Dĩ Nam mặt không đổi sắc, trong đôi mắt lạnh lùng lộ ra vẻ khinh thường.

Huấn luyện viên là thẳng nam, không nhìn được con gái khóc lóc, còn khóc đến uất ức như vậy, chỉ có thể nói: “Lạc Dĩ Nam, mang bao cát trên lưng, chạy năm cây số!”

Lạc Dĩ Nam không nói một lời, đặt bao cát trên lưng. Nhưng lúc này, Hoắc Yên đột nhiên lên tiếng: “Bảo cáo huấn luyện viên, em không phục!”

Lạc Dĩ Nam kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Hoắc Yên ra khỏi đội ngũ: “Em... không phục!”

Giọng nói cô hơi run nhưng giọng điệu hết sức kiên quyết.

Huấn luyện viên nhìn các lớp khác đang tập luyện rất tốt, lớp này của anh ta, không ngừng xảy ra vấn đề.

Cảm thấy bị mất mặt, thế là hung dữ quát: “Ai bảo cô ra, về đơn vị!”

Nhưng Hoắc Yên không hề cử động, cô đứng tại chỗ, ánh mắt kiên định, giống như chắc chắn muốn giúp Lạc Dĩ Nam.

“Tôi bảo cô về đơn vị! Không nghe thấy mệnh lệnh có phải không!”

“Rõ.”

“Cô không về đơn vị!”

“Không!”

Giờ phút này chân Hoắc Yên đang run rẩy, đây là lần đầu tiên trong đời không nghe lời như thế, từ nhỏ đến lớn cô nghe theo ba mẹ, người khác nói gì thì chính là cái đó, cô sẽ không phản kháng.

Nhưng vừa rồi, Lạc Dĩ Nam tát Phùng Thanh Thanh một cái, cũng đánh vào lòng cô một cái.

Nếu như không có Lạc Dĩ Nam ra mặt, hôm nay bị oan, cô sẽ một mình nuốt xuống.

Hoắc Yên chỉ vào Phùng Thanh Thanh đang khóc đến hoa lệ dài vù: “Chẳng lẽ bởi vì cậu ta biết khóc, biết rơi nước mắt là có thể không cần chịu phạt sao?”

Phùng Thanh Thanh khóc càng lợi hại, thờ không ra hơi, nhìn qua oan ức vô cùng, thực sự khiến người ta không đành lòng trừng phạt.

“Em không phục!” Hoắc Yên nhìn huấn luyện viên, đôi mắt đen láy hiện ra vẻ kiên định.

Có cô gái từ nhỏ đã biết nũng nịu dính người, cũng biết rơi nước mắt, cũng có những cô gái yên lặng, bị oan ức tự mình nuốt xuống, không khóc không nháo, cũng không có ai hỏi thăm.

Người đời, đều có khuyết hướng đồng tình kẻ yếu.

Cách đó không xa dưới lầu vải, Phó Thời Hàn vừa tới, liền chứng kiến một màn giằng co giữa Hoắc Yên và huấn luyện viên.

Giữa hai đầu lông cô kiên định và quyết tuyệt, cũng là lần đầu tiên anh gặp.

Anh cảm thấy, có lẽ cô nhóc kia không phải đang vì bạn học mà ra tay trượng nghĩa, cô chỉ vì chính bản thân mình mà bất bình, dù như vậy không thể thay đổi bất cứ kết quả gì, nhưng cô vẫn kiên quyết đứng lên.

Phó Thời Hàn hơi chớp mắt, một cảm xúc kỳ lạ lóe lên trong mắt anh.

Mặt mũi của huấn luyện viên lúc sắp không giữ được nữa: “Hoắc Yên, tôi lập lại lần cuối cùng, về đơn vị!”

“Trừ khi thầy trừng phạt Phùng Thanh Thanh.” Thái độ Hoắc Yên rất kiên quyết.

Hơi thở của Phùng Thanh Thanh dồn dập, chỉ vào Hoắc Yên gào to: “Sao cậu phải gây khó dễ cho tôi! Chẳng phải tôi chi gat chân cậu một chút thôi sao, cậu không bị ngã cũng không bị thương!”

Hoắc Yên không để ý đến cô ta, chỉ bình tĩnh nhìn huấn luyện viên.

Các bạn học cúi đầu xì xào bàn tán, đám ngang nhiên chống lại mệnh của huấn luyện viên, đây là học sinh tốt Hoắc Yên sao!

Đều là người tuổi trẻ, hành vi của cô ngược lại nhận được không ít cảm tình.

“Chống đối huấn luyện viên như vậy, cậu ta không muốn làm tiêu binh sao?”

“Người ta cho tới bây giờ chưa từng nói muốn làm tiêu binh, vẫn luôn là mấy người lòng dạ hẹp hòi suy đoán.”

“Bản thân làm không tốt, liền không vừa mắt người khác xuất sắc hơn.”

“Biết khóc thì hơn người sao, đã sai còn lý sự, thật buồn cười.”

...

Huấn luyện viên phát hiện, khóa sinh viên mới này, thật sự khó quản lý, còn những mấy ngày nữa, nếu như hôm nay không lập được uy, sau này sẽ càng khó quản đám ranh con này.

“Phùng Thanh Thanh, hành quân dưới ánh mặt trời cho đến khi nhà ăn đóng cửa, suy nghĩ cho kỹ!”

“Hoắc Yên, cô và Lạc Dĩ Nam cùng một chỗ, vác bao cát chạy năm cây số, lập tức!”

Hoắc Yên không chút do dự công bao cát, đi theo Lạc Dĩ Nam chạy trên sân tập.

*

Lạc Dĩ Nam nhìn Hoắc Yên bên cạnh mặt đỏ, hơi thở dồn dập, cười nói: “Vừa rồi rất hay.”

Hoắc Yên nhếch miệng, không nói gì.

“Thật sự không muốn làm tiêu binh sao?” Lạc Dĩ Nam hỏi.

Hoắc Yên bình tĩnh nói: “Tớ không muốn làm tiêu binh.”

“Không muốn làm tiêu binh, vậy sao cậu cố gắng thế?”

Hoắc Yên cup mắt xuống, thần nhiên nói: “Chẳng qua tớ cảm thấy, đã muốn làm việc gì thì phải làm tốt nhất, mặc dù đầu óc tớ có chút ngờ nghệch nhưng chỉ cần cố gắng hết sức, khẳng định có thể làm tốt.”

Thời gian thi tốt nghiệp cấp ba cũng chính là như vậy, tất cả mọi người đều không tin có thể thi đỗ đại học danh tiếng, người nhà cũng không ôm hi vọng với cô. Nhưng Hoắc Yên cố gắng năm cuối cùng đột nhiên bức phá, mỗi ngày học bài từ tối đến rạng sáng, năng lực có thể bỏ khuyết, người chậm căn bắt đầu sớm.

Lúc cô tra điểm thi đại học, mẹ cô còn còn tưởng hệ thống sai số liệu, điểm số của Hoắc Yên thế mà còn cao hơn Hoắc Tư Noãn năm trước! Sao có thể như vậy được!

Nhưng Hoắc Yên đã làm được.

Cô biết mình không thông minh, cho nên cô thà rằng trùn đầu xổng về phía trước, dù có đầu rơi máu chảy cũng sẽ không từ!

Lạc Dĩ Nam nấp mấy môi, nói: “Đột nhiên tớ hơi thích cậu.”

“Ồ.” Hoắc Yên ngẩng đầu, nhìn cô bạn có chút xấu hổ.

Từ xưa tới nay chưa có ai nói thích cô.

Lạc Dĩ Nam lại nói: “Trên thế giới này con gái có thể khiến tớ tán thưởng không nhiều, cậu là một.”

Hoắc Yên không biết trả lời thế nào, chỉ xấu hổ cười nói: “Cảm ơn.”

Cuối cùng huấn luyện viên vẫn không để các cô phải chạy năm cây số, chạy được bốn năm vòng liền gọi các cô trở về. Giữa hè nóng bức, đứng dưới ánh mặt trời còn quá sức hưởng chỉ là công túi cát chạy bộ.

Giương mặt Hoắc Yên đỏ bừng bất thường, đầu hơi choáng, có chút buồn nôn.

Mà toàn bộ các nữ sinh đều hướng về phía lầu tiếp nước của hội sinh viên, không vì điều gì khác, Phó Thời Hàn thật sự dưới cái nắng chói chang tới đây, lúc cả đội tập hợp mấy cô nữ sinh đã sớm rực rộ.

Vừa được giải tán, các nữ sinh liền lập tức ùa tới, mượn cơ hội lấy nước ngắm nhìn anh một chút.

Phó Thời Hàn khi định thần nhân đứng trước bàn, anh đổ nước sôi trong bình thủy tinh ra cốc nước trước mặt, mấy đóa hoa cúc non màu trắng khó quáit vừa gặp nước nóng liền nở bung, xoay tròn theo dòng nước.

Sau đó, anh dùng thìa nhặt ra hai viên đá lạnh bên trong thùng đá, bỏ vào trong cốc, trong khoảng khắc viên đá bị hòa tan, nhiệt độ lạnh đi không ít. Tiếp theo, anh lại lấy từ trong hộp ra hai lát chanh, thêm cả mấy viên đường vào.

Ngon tay của anh tính tế trắng nõn, các khớp xương rõ ràng, không nhanh không chậm pha chế đồ uống.

Một cốc trà chanh hoa cúc nhiệt độ vừa phải vừa hoàn thành.

Từ đầu đến cuối, đáng vẻ chăm chú pha trà của Phó Thời Hàn, so với trà chanh hoa cúc còn muốn thanh nhiệt giải nóng hơn.

Đám nữ sinh nhìn đến ngây người.

Động tác của chàng trai nhẹ nhàng thuần thục, ung dung không vội.

Đáng vẻ rửa tay nấu canh của anh (*), đơn giản đẹp trai đến không còn công đạo.

(*) Ý chỉ anh Hàn vì người thương mà tự tay pha nước giải nhiệt cho cô dù ngoài trời rất nắng nóng.

Xuất phát từ câu “Tứ đồ vậy dài đương lư cười, vì quân rửa tay nấu canh” của Trác Văn Quân. Người đời dùng câu này để hình dung bên gái nguyên ý vì nhà trai mà từ bỏ điều kiện sinh hoạt tốt, vì tình yêu mà có hành vi liều lĩnh. Lúc ấy Trác Văn Quân chính là tài nữ nhà giàu, Tư Mã Tương Như là tài tử nghèo. Sau này hai người yêu nhau, Trác Văn Quân không để ý người nhà phản đối, bỏ trốn cùng Tư Mã Tương Như. Vì Tư Mã mà kiếm kế sinh nhai. Trác Văn Quân mở một quán rượu buôn bán, kiếm tiền nuôi gia đình. (Nguồn: Baichu)

Các nữ sinh khát vọng nhìn cốc trà chanh hoa cúc trong tay anh.

Phó Thời Hàn nâng cặp mắt hồ hững như nước, nhìn cô gái đang ngồi nghỉ ngơi không xa đằng trước.

Không do dự, anh bung cốc trà lên, đi tới gốc cây Hoắc Yên ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 9: Tổ tình

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Chưa từng thấy anh ấy tức giận như vậy.”

Hoắc Yên ngồi dưới gốc cây tránh nắng, cảm giác đầu ong ong, giống biểu hiện của cảm nắng.

Lâm Sơ Ngừ lấy nước trở về, hưng phấn nói: “Phó Thời Hàn vậy mà lại đến thật! Khó có thể tin, trời nóng thế, anh ấy đứng liền hai giờ, cũng quá khác thường đi.”

Tô Hoàn không kích động như Lâm Sơ Ngừ, chỉ nói: “Hội sinh viên tiếp nước cho sinh viên, người ta làm việc ở đúng cương vị, mặc dù là chủ tịch nhưng cũng không vượt trội hơn người khác quá, ở chỗ này hai giờ là bình thường.”

“Không bình thường!” Lâm Sơ Ngữ nói: “Anh ấy là khóa trên trực tiếp của chúng ta, tớ nghe bạn bè nói, ngoại trừ việc học vất vả và còn tham gia tổ thí nghiệm lập trình người máy trí tuệ nhân tạo, vô cùng bận rộn. mà chủ tịch hội sinh viên cũng cần phải tham dự hoạt động sinh hoạt của hội, cho nên những chuyện nhỏ nhặt này, cần bản không cần đến anh ấy tự mình ra trận.”

Tô Hoàn không thể phản bác, quay đầu nhìn về phía Hoắc Yên, thấy sắc mặt cô không tốt, lo lắng hỏi thăm: “Hoắc Yên, cậu không sao chứ?”

Hoắc Yên hữu khí vô lực nói: “Vừa mới nóng quá, nghỉ ngơi một chút là tốt.”

Lâm Sơ Ngữ cúi búi trên ống quần, cầm chai nước của Hoắc Yên: “Tớ đi lấy nước.”

Nhưng cô nâng vừa dứt lời liền nhìn thấy Phó Thời Hàn đang bùng cốc trà đi về phía các cô.

Hai mắt Lâm Sơ Ngữ mở to, nhìn Phó Thời Hàn đi qua mình, thẳng tới trước mặt Hoắc Yên.

Cô nàng thậm chí còn quên đi lấy nước, chạy tới bên cạnh Tô Hoàn, hai người đứng cách không xa, mắt không chớp nhìn chằm chằm Phó Thời Hàn và Hoắc Yên.

Hoắc Yên ngẩng đầu, bất giác Phó Thời Hàn đang đứng trước mặt mình, đáng vẻ từ trên cao nhìn xuống thẳng tắp.

Anh thay cô chặn ánh nắng, chum lên một bóng râm to lớn. Khuôn mặt anh bởi vì phản sáng mà có phần mơ hồ không rõ ràng.

Hoắc Yên hít một hơi, cảm thấy đầu càng ngày càng nặng.

Phó Thời Hàn kéo quần, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Hoắc Yên, đưa cốc trà trong tay cho cô.

Hoắc Yên nhìn mấy bóng cúc trắng trời nổi trên mặt nước, hết sức đáng yêu.

Trà chanh mang theo mùi hoa cúc thơm mát, bởi vì nước nóng được bỏ thêm đá lạnh, bây giờ nhiệt độ không rất vừa vặn, không quá nóng cũng không quá đủ, cổ họng cảm nhận được vị ngọt, còn có vị mát của hoa cúc và hơi chua của chanh, rất hợp giải nhiệt.

“Chậm một chút.” Giọng nói trầm thấp của Phó Thời Hàn truyền vào tai, dịu dàng lưu luyến.

“Ừm.”

Anh ngồi bên cạnh nhìn cô, tóc ướt mồ hôi dính hai bên má, khuôn mặt trắng nõn bị hơi nắng bỏ bùng, bộ đồng phục tập quân sự màu xanh rộng thùng thình càng khiến cô trông gầy yếu hơn, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, nhỏ nhắn mà tinh xảo.

Cô nhóc này, từ nhỏ đến lớn luôn bị người ta bỏ qua, nhưng không biết tại sao, Phó Thời Hàn luôn có thể tìm thấy cô trong đám đông.

Lâu ngày, hình bóng nhỏ bé đó, đã để lại dấu ấn đậm sâu trong tim anh.

Một hơi uống hết, Hoắc Yên cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, cô lấy tay áo lau miệng, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn Hàn... cảm ơn đàn anh.”

Cô sửa miệng giữa chừng, cũng là suy nghĩ đến hai người Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ đang chăm chú nhìn không chớp mắt về phía này.

Hoắc Tư Noãn không muốn để người khác biết Hoắc Yên là em gái mình. Mà Hoắc Yên không biết Phó Thời Hàn có suy nghĩ gì, cho nên cuối cùng không nói chuyện cô quen biết anh với người khác.

Phó Thời Hàn ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, chỉ lo lắng hỏi: “Khó chịu sao?”

Bây giờ tốt hơn nhiều rồi.”

“Nếu không chịu được thì xin nghỉ, đừng cố gắng.”

Ồ, Phó Thời Hàn hôm nay và trước kia không giống nhau lắm, rất dịu dàng, còn pha nước cho cô.

Lương tâm trời dậy?

Hoắc Yên ngẩng đầu, thấy Phó Thời Hàn cau mày, môi mòng hơi mím, chỉ có những lúc anh cực kỳ nghiêm túc, hơn nữa còn lo lắng mới có thể lộ ra biểu cảm này.

Vừa rồi lúc chạy bộ Hoắc Yên đã nhìn thấy anh, vốn cho rằng anh sẽ chế giễu mình một phen, cho nên cô mới một mực chịu đựng, không tới chỗ hội sinh viên lấy nước.

Nghĩ thế ngược lại thấy mình nhỏ mọn.

Hoắc Yên nhìn cốc trà tròn tròn, bông cúc trắng lững lờ nằm dưới đáy cốc. Từ nhỏ cô đã quen với việc bị người khác bỏ qua, cho nên khi có người đột nhiên đối xử tốt với mình, mất phần thật tình mấy phần giả ý, thật ra trong lòng cô sáng như gương.

Hoắc Tư Noãn ngày thường tươi cười với cô, trong điện thoại hỏi thăm ân cần đầy đủ, nhưng thật ra, là một người chị gái, Hoắc Tư Noãn còn kém một xa anh trai nhà họ Phó.

Mặc dù Phó Thời Hàn hay trêu chọc cô, luôn nói cô ngốc ngếch, sau này không ai thêm lấy, nhưng anh thật tâm đối xử tốt với cô.

Đôi mắt Hoắc Yên lập tức đỏ lên.

Người khác đối xử không tốt với cô, ghét bỏ cô, cô sẽ không khóc, duy chỉ không chịu được khi người khác đối xử tốt với mình.

Rất dễ thỏa mãn, cũng dễ bị làm cảm động, nếu như tương lai có một tấm chân tình nồng cô trong lòng bàn tay, lúc ấy cô nghĩ mình sẽ thành bảo bối trân quý nhất.

Nhìn thấy cô sắp khóc đến nơi, Phó Thời Hàn đoạt lấy cốc nước trong tay cô, giả vờ hưng dữ nói: “Được rồi, sau này làm việc phải thông minh một chút, đừng cùng người ta lấy cứng đối cứng, bị oan ức lại tìm anh giả vờ đáng thương, lười muốn quên em.”

Anh tưởng Hoắc Yên vì mới chịu tải thân mà đỏ mắt, trong lòng thấy khó chịu vô cùng.

Anh không chịu được Hoắc Yên khóc trước mặt mình, cảm giác ruột gan đều đang bị quay tròn, so với giết anh còn khó chịu hơn.

Rất nhanh, tiếng còi tập hợp vang lên.

“Hàn ca, em đi đây.” Hoắc Yên đứng dậy nói.

Phó Thời Hàn vỗ nhẹ gáy cô, an ủi nói: “Anh sẽ đứng đây coi, không ai dám bắt nạt em nữa.”

“Ừm.” Hoắc Yên đi hai bước, không nhìn được quay đầu: “Sau này trước mặt người khác, em có thể gọi anh là Hàn ca không?”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu, ánh mắt cup xuống che giấu con người dịu dàng như nước, khóe miệng hơi giương lên ý cười.

“Từ trước giờ anh đâu có không cho phép em gọi, là tự em nghĩ nhiều.”

“Ồ.”

Đứng là cô nghĩ hơi nhiều, lo trước sợ sau, sợ người ta chỉ trò nói xấu, nhưng cô càng sợ hơn... là Hoắc Tư Noãn.

Hiện giờ cô không sợ nữa, Phó Thời Hàn đối xử tốt với cô, tất cả mọi người đều thấy, không cần che giấu.

Một tiếng “Hàn ca”, từ nay về sau, anh chính là anh ruột của cô! (*Editor: Anh Hàn mà biết suy nghĩ này không biết có hối hận xanh ruột không J*)

Các nữ sinh từ mắt nhìn Phó Thời Hàn pha một cốc trà chanh hoa cúc, tự mình đưa tới cho Hoắc Yên, mà Thẩm Ngộ Nhiên trưởng Ban Truyền thông cũng nhanh tay lẹ mắt, lập tức đưa một cốc cho Lạc Dĩ Nam.

Mấy hôm nay trong mắt anh ta, Phó Thời Hàn rất khác thường, cô thế nói, từ khi cô nhóc Hoắc Yên nhập trường, Phó Thời Hàn chưa từng yên tĩnh, lúc không có việc gì làm, cầm điện thoại dạo một vòng các trang bán đồ nữ, mua sắm đến mức giỏ hàng đạt max, đầm ba ngày lại nhận hàng chuyển phát nhanh.

Anh ta vừa là bạn cùng phòng vừa là anh em thân thiết, tự nhiên trong lòng cũng sáng tỏ một chút.

Vì để tránh cho Hoắc Yên vì một cốc trà chanh hoa cúc mà bị nữ sinh toàn trường thù hận, Thẩm Ngộ Nhiên lập tức pha một cốc bùng tới chỗ Lạc Dĩ Nam, nói là sau khi hoạt động mạnh dễ bị cảm nắng, hội sinh viên phục vụ tốt, không để bất cứ

một tân sinh viên nào phải nghỉ ốm.

Hành động này khiến các nữ sinh đỏ mặt ghen tị.

Sớm biết, sớm biết bị phạt chạy bộ còn được hưởng ưu đãi này, bọn họ tình nguyện chạy bộ vài vòng dưới ánh mặt trời.

***

Mỗi khi kết thúc huấn luyện quân sự, các câu lạc bộ bắt đầu rục rịch chiêu nạp thành viên mới.

Lâm Sơ Ngự tham gia nhiều câu lạc bộ, nói là muốn thử, thử rồi mới biết có hợp hay không.

Mà Lạc Dĩ Nam tham gia câu lạc bộ nhảy đường phố, lại không ngờ trường câu lạc bộ là bạn tốt của Phùng Thanh Thanh.

Vì cái tát kia, trường câu lạc bộ này luôn gây khó dễ cho Lạc Dĩ Nam.

Lạc Dĩ Nam là người tính cách mạnh mẽ, trực tiếp hẹn trưởng câu lạc bộ thách đấu ngay tại sân trường, rất nhiều sinh viên đến xem. Hoắc Yên và bạn cùng phòng 409 cũng tới cổ vũ cho Lạc Dĩ Nam.

Lạc Dĩ Nam nhảy một bài nhảy nóng bỏng màu lửa trước toàn trường. Nghe nói từng được huy chương đồng khiêu vũ toàn quốc dành cho học sinh cấp ba, vị trưởng câu lạc bộ nhảy này đương nhiên không phải đối thủ của cô ấy.

Trận thách đấu kết thúc, Lạc Dĩ Nam danh chính ngôn thuận bước chân vào câu lạc bộ, mà vị trưởng câu lạc bộ kia không còn mặt mũi tiếp tục ở lại nên tự động từ chức.

Cái tên Lạc Dĩ Nam được rất nhiều người biết, bài nhảy kinh ngạc toàn trường kia giúp cô ấy trực tiếp được chọn làm khoa hậu giảng đường năm nay, bản thân cô ấy có vóc dáng đẹp, khuôn mặt cũng xinh đẹp, quan trọng nhất là rất có khí chất, nhiều người nói Hoắc Tư Noãn đã bị Lạc Dĩ Nam hạ bệ.

Mặc dù múa ballet và nhảy đường phố không cùng một loại, nhưng quần chúng xem nào nhiệt không quan tâm nhiều, cái gì đẹp thì họ thích, thể là nhân khí của Lạc Dĩ Nam ngày càng tăng, mọi người cũng bắt đầu đặt Hoắc Tư Noãn và Lạc Dĩ Nam lên so sánh.

Mỗi ngày có rất nhiều nam sinh xuất hiện ở dưới lầu ký túc xá nữ, trước mặt mọi người tỏ tình với Lạc Dĩ Nam, cũng có muôn kiểu tỏ tình.

Lâm Sơ Ngự cảm thấy hơi ghen tị, trong những nam sinh tỏ tình với Lạc Dĩ Nam, có một đàn anh cô nàng ngưỡng mộ đã lâu, bây giờ người ta một lòng một dạ đứng dưới lầu ký túc xá, thổi bóng, xếp nền chuẩn bị tỏ tình.

Lâm Sơ Ngự đầm ngực dậm chân, nói với Lạc Dĩ Nam: “Nếu như cậu không thích, hãy để đàn anh ấy lại cho tôi, cậu nhìn dáng vẻ anh ấy đứng cạnh ngon nền cầm bó hoa hồng kia, quá đẹp trai.”

Lạc Dĩ Nam nhàu mày, nói: “Có thể có tiền đồ một chút không, vị đàn anh này trước mặt mọi người xếp nền thành hình trái tim, cái loại tỏ tình này nhiều lắm cũng chỉ khiến anh ta tự mình cảm động, hoặc ngu ngốc mới bị cảm động.”

Lâm Sơ Ngự nhường mày, phản ứng chậm chạp, hỏi Hoắc Yên: “Có phải cậu ấy vừa mắng tôi ngu ngốc không?”

Hoắc Yên là người thành thật, thể là gật đầu: “Đúng vậy, cậu nhanh phản kích đi.”

Lâm Sơ Ngự chỉ vào Lạc Dĩ Nam, ú ớ hồi lâu, nhả ra ba chữ: “Tổ phản công.”

Lạc Dĩ Nam không nóng không lạnh nói: “Phản công vô hiệu.”

Trong khi máy cô gái đùa giỡn âm ỉ, đàn anh dưới lầu đã bày xong trái tim, cầm loa lên bắt đầu diễn thuyết một bài thổ lộ thâm tình.

“Hoắc Yên phòng 409 khoa Toán – Tin, có lẽ em không biết anh nhưng anh biết em rất rõ, anh có vài lời muốn nói với em.”

Hoắc Yên gạt mình, cốc nước trong tay run lên.

Lạc Dĩ Nam và Lâm Sơ Ngự liếc mắt nhìn nhau, không ngờ vị này lại tỏ tình với Hoắc Yên.

“Kết thúc khóa huấn luyện quân sự, từ hôm em trở thành tiêu binh, anh liền chú ý đến em.”

“Ngày đó em tư thế hiển ngang, bậc cân quốc (phụ nữ) không thua đáng mày râu, nửa đêm tỉnh mộng, luôn luôn kim lòng không đành mà nhớ tới em.”

Tô Hoàn đang uống nước trái cây, nghe vậy phì thẳng nước ra ngoài, màn hình máy tính trước mắt liền gặp xui xẻo.

Cô nàng cười ha ha: “Má ơi, thật buồn nôn!”

Bên dưới lầu vẫn tiếp tục tỏ tình —

“Anh phát hiện em luôn đi một mình tới nhà ăn số 3 ăn cơm, ăn một bát cơm, một đĩa rau, thỉnh thoảng gọi thêm một cái đùi gà.”

“Buổi tối sẽ chạy bộ, chạy bốn năm vòng nhẹ nhàng vui vẻ.”

“Lúc không có việc gì, em sẽ tới thư viện, yên lặng đọc sách một mình, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của em.”

...

Vị đàn anh này dùng loa phóng thanh kể toàn bộ hoạt động ngày thường của Hoắc Yên ra trước toàn trường.

Sắc mặt Hoắc Yên tím tái, không những không cảm động mà da gà còn roi đầy đất, vô cùng kinh hãi.

Chẳng lẽ mọi hoạt động của cô, đều bị người này nhìn thấy? Anh ta theo dõi cô sao!

Vậy cũng thật... quá đáng sợ!

Mà nữ sinh vây xung quanh không hề cảm thấy không ổn, ngược lại háms mồm nói: “Ôa! Cảm động quá đi!”

“Thâm tình quá!”

“Mau đồng ý đi!”

Đàn anh hoàn toàn đắm chìm trong bầu không khí lãng mạn bản thân tạo ra, lấy giọng nói tự cho rằng rất dịu dàng, nói —

“Thật ra anh ở nơi em không nhìn thấy, để ý em rất lâu, tương lai, anh hi vọng em không còn một mình, anh hi vọng anh có thể chăm sóc em, cùng em ăn cơm, cùng em chạy bộ, cùng em tới thư viện đọc sách...”

Lạc Dĩ Nam bê một chậu nước đầy, quay đầu nhìn Hoắc Yên nói: “Cái đồ điên này, không tạt nước thật có lỗi với người nhìn.”

Lúc đầu Hoắc Yên cảm thấy cái việc hắt nước này rất không lịch sự, nhưng nam sinh này khiến cô rất tức giận.

Tính cách cô hướng nội, ghét nhất chính là việc riêng bị người ta lóe ra ánh sáng, nam sinh này vậy mà trước mặt mọi người, kể sạch sẽ mọi sinh hoạt ngày thường của cô.

Hoắc Yên không chút do dự nhện lấy chậu nước trong tay Lạc Dĩ Nam, khí thế hùng hổ đến trước cửa sổ muốn dội nước xuống.

Giọng nói của nam sinh đột nhiên im bặt.

Dưới lầu trở lên hỗn loạn, tiếng la hét âm ỉ, không biết xảy ra chuyện gì.

Chỉ nghe thấy nữ sinh đứng trên ban công hưng phấn nói: “Hội sinh viên tới kiểm tra, nói nam sinh kia đêm khuya gây mất trật tự, cái loa bị tịch thu rồi!”

“Người tịch thu là chủ tịch hội sinh viên Phó Thời Hân.”

“Chưa từng thấy anh ấy tức giận như vậy.”

“Ôa, người kia xui xẻo rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Bắt nạt

“Cô gái này, là người của tôi, cậu không thể động vào.”

Không ít sinh viên vây trước cửa ký túc xá xem náo nhiệt.

Hoắc Yên vội vàng xuống lầu, vượt qua một đám người, thò đầu nhìn ra hướng cửa, chỉ thấy vị đàn anh kia đứng bên trong hình trái tim bằng nền, hết sức chật vật.

Phản lớn nền đã cháy hết, trên mặt đầy tràn đầy sáp bị cháy, bừa bộn không chịu nổi.

Mà Phó Thời Hàn đứng ngược sáng, ném phích cầm xuống.

Anh mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ phối hợp quần đen ôm lấy thân hình cân đối và hai chân thẳng dài.

Hoắc Yên giật mình nhớ ra, hôm nay anh phải chủ trì hội nghị của hội sinh viên, khó trách ăn mặc chỉnh tề như vậy.

Mà vị huynh dài kia, bởi vì hôm nay tỏ tình mà cũng đóng bộ nghiêm chỉnh như vậy. Áo sơ mi trắng phối cùng quần tây đen, còn cổ ỷ vuốt tóc, nếu nhìn một mình anh ta, cũng coi như đẹp trai.

Nhưng đến cho anh ta, có một Phó Thời Hàn đứng bên cạnh làm so sánh, anh ta vừa lùn vừa gầy, không có tính thần gì, khí chất hai người cách nhau vạn dặm, không nỡ nhìn thẳng.

Hội sinh viên đột nhiên tập kích, hủy một màn “bày tỏ thâm tình” của đàn anh khiến anh ta oán giận không thôi, trừng mắt nhìn Phó Thời Hàn: “Chủ tịch hội sinh viên có gì đặc biệt hơn người, thật đúng là tự cho mình là quan lớn! Lão tử không ưa nhất đáng về hội sinh viên các người ý thể hiếp người, đại học là cái hồ nước sạch để cho mấy đứa quan liêu như các người vẩn đục sao! Quảng thiên quân địa, ngay cả người khác tỏ tình cũng muốn quân, ai cho mấy người cái quyền đấy!”

Sinh viên xung quanh xì xào bàn tán, chỉ trò nghị luận.

Rõ ràng, vị đàn anh này muốn kéo theo oán hận, muốn lợi dụng thành kiến và hiểu lầm của sinh viên đối với hội sinh viên, giúp anh ta phô trương thanh thế.

Quả nhiên, lập tức có đồng học đứng ra nói: “Đừng vậy, cậu ta tỏ tình cũng không làm trái với nội quy trường học.

“Mấy người chặn đứng người ta thế này, thật không biết tôn trọng.”

“Dù là hội sinh viên, cũng không thể muốn làm gì thì làm.”

...

Nam sinh kia thấy có người đứng về phe mình, nói chuyện càng hung hăng vênh vào, chỉ vào mặt Phó Thời Hàn: “Hôm nay cậu phải cho tôi một sự công bằng! Nếu không tôi sẽ gặp lãnh đạo trường báo cáo cậu lạm dụng tư quyền!”

Phó Thời Hàn một câu cũng không nói, khuôn mặt sắc bén nhuốm vẻ xa cách lạnh lùng, đôi mắt đen trắng rõ ràng không một gợn sóng.

Giống như từ đầu đến cuối, không thêm đặt người này vào mắt.

“Nói xong rồi?” Anh hơi hếch cằm, giọng nói lạnh nhạt.

Nam sinh bị anh quét mắt lạnh lùng, cảm giác khí thế tiêu mất một nửa.

Khí thế của Phó Thời Hàn quá mạnh, bất cứ người nào trước mặt anh, đều giống như chuột chạy qua đường, không chỗ che thân.

“Thứ nhất, tỏ tình không có vấn đề, xả rác bừa bãi chỉ cần thu dọn sạch sẽ, cũng không phải vấn đề, nhưng sau mười giờ tối, ồn ào làm phiền người khác, không được.”

Trái tim được xếp bằng nền, trong mắt Phó Thời Hàn lại bị coi là rác rưởi, trên mặt nam sinh vô cùng tức giận, nhưng từng câu từng câu của anh đều có lý, anh ta không thể phản bác.

“Thứ hai, anh muốn tỏ tình, không thành vấn đề, nhưng theo dõi và tiết lộ đời tư của người khác, không được.”

Anh khẽ nheo mắt, gọi lên một đường cong nguy hiểm.

“Thứ ba, tỏ tình với nữ sinh, không thành vấn đề, nhưng có gái đó, không được.”

Đầu ngón tay thon dài của anh chỉ vào Hoắc Yên đang mặc một cái váy ngủ hình bóng hoa nhỏ ngang gối, mái tóc dài đen nhánh như thác nước rủ xuống đầu vai, đôi mắt hạnh trong veo tựa như vừa được gội rửa.

Cô chớp chớp mắt nhìn Phó Thời Hàn, lúc đầu còn tưởng là một bài giáo huấn của chủ tịch hội sinh viên về vi phạm kỷ luật.

Không ngờ anh lại đột nhiên chỉ về phía mình.

Đón lấy ánh mắt hiếu kỳ của đám quần chúng đứng nhăm nhăm, Hoắc Yên cảm giác da đầu tê dại, áp lực như núi.

Nam sinh kia hừ lạnh một tiếng: “Hừ, phía trước nói một đồng đạo lý, kết quả lấy việc công báo thù riêng, dựa vào cái gì người khác có thể, có ấy không thể! Những ngày qua dạo lâu không ít người tỏ tình, cũng chưa thấy cậu quan tâm, tôi thấy chính là chủ tịch hội sinh viên cậu tỏ vẻ quan lớn, cậy thế hiếp người.”

Phó Thời Hàn lạnh mặt quét mắt qua anh ta, khóe môi giương lên như cười như không, giọng hơi nặng: “Hiếp người, tôi cần cậy thế?”

Lời vừa nói ra, mặt mũi tên nam sinh kia đỏ bừng bừng.

Rõ ràng khinh bỉ và xem thường, lại mang theo cảm giác thanh cao kiêu ngạo.

Mà loại thanh cao này cũng không phải là giả bộ, mà là sự ưu tú và xuất sắc theo từng năm tháng hun đúc ra một phần khí phách thông dong.

“Về công, anh cái lộn ở chỗ này, ảnh hưởng đến bạn học nghỉ ngơi, về tư, anh động đến người của tôi, khiến tôi cực kỳ khó chịu.”

Phó Thời Hàn rất thần thần nói: “Cho nên tôi không tìm anh gây phiền phức, chẳng lẽ lại tìm người khác sao?”

So với tìm mọi lý do, Phó Thời Hàn rõ ràng dứt khoát hơn—

Cô gái này, là người của tôi, cậu không thể động vào.

Ngược lại khiến mọi người không còn lời nào đáp trả

Nam sinh có chút không cam tâm, ngược ngược nói: “Cho nên cậu với cô ấy là quan hệ thế nào, quân cũng rộng quá đi.”

Không đợi Phó Thời Hàn kịp lên tiếng, Hoắc Yên đột nhiên bước ra, nói: “Phó Thời Hàn là anh trai tôi.”

Tiếng cô giòn tan, một tiếng anh trai gọi ra có chút đột ngột.

Ánh mắt mọi người đổ dồn trên người cô, khiến má cô đỏ bừng, nhưng cô vẫn lấy dũng khí đi tới bên cạnh Phó Thời Hàn, nhìn vị đàn anh kia nói: “Cảm ơn anh đã thích tôi, nhưng rất xin lỗi tôi không biết anh, cho nên hi vọng sau này anh đừng đi theo tôi nữa, những lời anh nói vừa rồi, rất khiến tôi không thoải mái.”

Vị đàn anh lập bắp nói: “Tôi, tôi chỉ muốn cho em biết tâm ý của tôi...”

Phó Thời Hàn trực tiếp nắm cổ tay Hoắc Yên.

“Anh thu dọn nơi này cho sạch sẽ.” Anh lạnh lùng nhìn nam sinh kia: “Đều là người trưởng thành, đừng để đi trông coi ký túc xá phải thay cậu dọn dẹp tàn cuộc “Lãng mạn” của cậu.”

Câu dạy bảo này, cực kỳ quan lớn, nhưng không ai cảm thấy Phó Thời Hàn không đúng.

Là người trưởng thành, ý thức lớn nhất là không để tăng thêm phiền phức không cần thiết cho bất cứ ai.

Anh nói xong câu đó, nắm tay Hoắc Yên quay người rời đi. Da thịt có nhẵn mịn, tính tế không xương, anh không khỏi tăng mấy phần sức lực.

Phó Thời Hàn đi rất nhanh, Hoắc Yên bị anh cầm tay, không theo kịp bước chân, cả người lao đảo giống như bị anh lôi đi.

“Hàn ca.” Có ở bên cạnh nhỏ giọng cầu xin: “Anh đi chậm chút, chậm một chút.”

Phó Thời Hàn nghe được giọng nói nức nở của cô liền thả chậm bước chân, lực nắm tay Hoắc Yên cũng giảm, giống như đất tay đi tàn bộ ngày thường.

Anh dẫn cô tới con đường mòn không người đi sau tòa nhà ký túc xá, lúc này mới buông lỏng tay cô.

“Anh dẫn em đến đây làm gì?” Hoắc Yên giống con thỏ con nhìn ngó xung quanh vắng teo không người, có chút sợ hãi: “Đã muộn vậy rồi.”

Lúc này Phó Thời Hàn mới chú ý, cô mặc một cái váy điểm hoa nhỏ nhỏ, được giặt sạch sẽ nhưng hơi bạc màu.

Đáy mắt anh xẹt qua tia thương tiếc nhưng ngay lập tức biến mất, trầm thấp mở miệng —

“Sau này phải chú ý, đừng có suốt ngày ngẩn ngơ, bị người khác theo dõi cũng không biết.”

“Vâng.”

Cô biết anh muốn tốt cho cô, thế là liên tục gật đầu đồng ý: “Em hiểu rồi.”

Ngoan ngoan như vậy làm cho Phó Thời Hàn nhất thời không biết nói gì, thế là đưa tay ra nhéo nhéo má cô.

Bị anh nhéo má, Hoắc Yên liu liu mạng giấy dụa: “Á, anh bỏ ra, đau...”

Phó Thời Hàn nghịch đủ rồi, lúc này mới buông tay, thấy đáng về tức giận hờn hển của cô, khóe môi nhướng lên thấp thoáng ý cười, hỏi: “Tiền còn đủ dùng không?”

“Đủ!” Hoắc Yên không suy nghĩ lập tức trả lời: “Anh đừng cho em tiền, cũng không được mua gì cho em nữa.”

Cô còn không biết tính anh sao, tuyệt đối sẽ không tùy tiện tin tưởng anh.

“Hiện giờ mọi người đều biết quan hệ giữa anh và em, sau này gặp việc khó giải quyết, lúc nào cũng có thể tìm anh, đối bụng, muốn ăn ngon cũng tới tìm anh.” Anh dừng một chút: “Còn cô, nếu như có nam sinh nào trong trường quấy rối em, tới tìm anh.”

Hoắc Yên bên ngoài thì đồng ý, trong lòng lại nghĩ, nếu chuyện gì cũng tới tìm Phó Thời Hàn, khẳng định anh sẽ bị cô phiền chết.

“Vậy em về trước đây.”

“Ừm”

Hoắc Yên đối mặt với anh, lùi vài bước về sau, sau đó quay người chuẩn bị rời đi.

“Dừng lại.” Anh gọi cô lại.

Hoắc Yên lập tức dừng chân, nom nớp lo sợ quay đầu, giống như người con trai này là thiên địch của cô.

“Lại, lại sao nữa?”

Phó Thời Hàn nhìn ngắm cô, môi mông khê mờ: “Vừa rồi em gọi anh là gì, gọi lại lần nữa coi.”

Hoắc Yên suy nghĩ, bật thốt lên: “Hàn ca?”

“Ừm, lại gọi lại.”

Lông mày Hoắc Yên xoắn xuyết: “Trước kia không phải vẫn luôn gọi vậy sao?”

Anh còn nghe ra cái gì mới mẻ?

“Hon một năm không gặp.” Anh nhắc nhở cô: “Hon một năm em không gọi anh như vậy.”

Hoắc Yên bều môi, dứt khoát “Hàn ca” “Hàn ca” mấy tiếng liền, giọng nói nũng nịu, âm thanh trong veo, gọi thẳng vào lòng anh mới thôi.

“Bây giờ em có thể đi chưa, anh cũng về nghỉ sớm đi, ngủ ngon.”

Lần này dưới chân Hoắc Yên như có gió, nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kết nạp hội viên mới

“Cô gái đó là bạn gái Phó Thời Hàn sao?”

Trong phòng tập múa, từng hàng thiên nga trắng nhẹ nhàng nhảy múa.

Luyện tập đá chân, kiễng chân nhảy lên cao, đồng thời rút chân về, động tác cực nhanh mà thuần thục, khiến cho mặt đất phát ra một tiếng vang nhẹ.

Cả lớp chỉ có Hoắc Tư Noãn có thể hoàn thành động tác đá chân này hoàn mệ như vậy.

Tóc mai của Hoắc Tư Noãn đầm mồ hôi, gương mặt đỏ bừng, bỏ qua bạn học xung quanh, một mình ở phía sau thực hiện động tác.

Mấy nữ sinh ngồi chụm lại một nhóm, vụng trộm đánh giá cô ta, ánh mắt trao đổi với nhau.

Một nữ sinh háng giọng, dùng âm thanh mà Hoắc Tư Noãn có thể nghe thấy, nói: “Các cậu biết không, tối muộn hôm qua, Phó Thời Hàn nghiêm khắc dạy dỗ một nam sinh ở dưới lầu ký túc xá nữ số ba.”

“Nghe nói nam sinh đó đêm khuya gây ồn ào mất trật tự.”

“Lúc ấy tớ ở hiện trường, gây ồn ào mất trật tự là thật, nhưng không phải là nguyên nhân quan trọng nhất, mấy ngày nay thường có nam sinh đứng dưới lầu ký túc xá nữ tò tình, cũng không thấy hội sinh viên những tay vào.”

“Vậy thì vì sao?”

“Là cô gái kia.” Nữ sinh cổ ý nói to: “Nghe chính miệng Phó Thời Hàn thừa nhận, những cô gái khác có thể, nhưng cô gái đó, không được.”

“Òa.” Nữ sinh thốt ra một tràng hăm mộ, cảm thán: “Là phim thần tượng ư, cô gái đó là bạn gái Phó Thời Hàn sao?”

“Không biết, nhưng khẳng định hai người có quan hệ không bình thường.”

Trong lúc nói chuyện, mấy nữ sinh thỉnh thoảng nhìn thoáng sắc mặt Hoắc Tư Noãn, nhưng khiến bọn họ thất vọng là, từ đầu tới cuối sắc mặt Hoắc Tư Noãn đều bình thường, không thay đổi chút nào.

Tận đến khi Hoắc Tư Noãn hoàn thành xong động tác, lấy khăn tay lau mặt, mấy nữ sinh kia vẫn không buông tha dò hỏi cô ta: “Ồi, Tư Noãn, Phó Thời Hàn nhà cậu có chuyện gì vậy, sao lại cùng em gái năm nhất... ừm, đây dựa không rõ?”

Khóe mắt Hoắc Tư Noãn hiện lên tia sáng lạnh lẽo, thoáng qua rất nhanh rồi biến mất, khóe miệng nở ra nụ cười, lạnh nhạt nói: “Ừm, cô bé đó là Hoắc Yên, em gái tớ.”

“Ồ!”

Lúc này đến lượt các nữ sinh xung quanh ngạc nhiên: “Thì... thì ra là em gái cậu à, cái này khó trách, Phó Thời Hàn có thể che chở như vậy.”

“Đúng vậy, trước kia không nghe nói cậu còn có em gái ruột.”

“Xem ra Phó Thời Hàn rất để ý mặt mũi của Tư Noãn mới quan tâm nữ sinh kia như vậy.”

“Đúng rồi, tôi còn nghe nữ sinh đó gọi Phó Thời Hàn là anh trai.”

“Xem ra không phải vấn đề gì, ời chào các cậu thật lắm chuyện, suy nghĩ linh tinh rồi.”

Các nữ sinh cười nói hi ha, bên ngoài nhìn hót Hoắc Tư Noãn, mấy phần thâm tình giả ý, Hoắc Tư Noãn đã không muốn so đo, cô ta trực tiếp vào phòng thay đổi, lúc quay người, khóe miệng còn nhuộm ý cười lập tức tan thành mây khói.

**

Hội sinh viên tuyển thêm người mới, Lâm Sơ Ngữ kéo Hoắc Yên đi đăng kí.

Lúc đầu Hoắc Yên không muốn tham gia hội sinh viên, nhưng không chịu được Lâm Sơ Ngữ năn nỉ cầu xin, nói hai người tham gia hội, sau này cùng một chỗ mới có bạn, thành viên của hội sinh khẳng định là người nghiêm khắc, cậu không sợ tố bị người ta ăn tươi nuốt sống sao.

Hoắc Yên bất đắc dĩ nói: “Tất cả mọi người đều là bạn học, nào có khoa trương như vậy.”

“Có, thật sự có!” Lâm Sơ Ngữ kéo tay cô nài nỉ “Hội sinh viên nước sâu như biển, một mình tớ thật sự có chút sợ hãi.”

Mặc dù trước kia cô nghe người ta nói qua, thành viên của hội học sinh là tổ chức cực kỳ quan liêu, những người nhìn hót bị dờ như cá gặp nước, cương chính ngay thẳng lại bị ỉa xa lánh...

Nhưng đây đều là tin đồn, cụ thể thế nào, Hoắc Yên cũng không biết.

Nhưng cô tin tưởng, Phó Thời Hàn có thể trở thành chủ tịch hội sinh viên, rõ ràng lời đồn không thể tin hết.

Nhân phẩm của Phó Thời Hàn, mọi người rõ như ban ngày, gần như có thể nói không chút tí vết.

Hoắc Yên vẫn theo Lâm Sơ Ngữ đến đăng ký, giống như Lâm Sơ Ngữ nói, đại học nên trải nghiệm nhiều mới biết mình thật sự muốn là cái gì, am hiểu cái gì.

Hai cô không giống Lạc Di Nam, rất rõ ràng mình thích Hip hop cho nên không chút do dự tham gia câu lạc bộ nhảy đường phố, cũng không giống Tô Hoàn, luôn tham gia những câu lạc bộ kỳ quái, ví dụ câu lạc bộ chuyện đùa mà chẳng buồn cười, câu lạc bộ nghiên cứu dị năng, còn có câu lạc bộ vườn trường đại mạo hiểm, vân vân.

Hoắc Yên cùng Lâm Sơ Ngữ, xem như là hai sinh viên bình thường nhất trong phòng ngủ.

Hội sinh viên ra đề thi vòng sơ khảo khá đơn giản, nhưng trước đêm thi Hoắc Yên cũng đã chuẩn bị trước, học thuộc toàn bộ thông tin của trường trên website, viết hết ba mặt giấy, ghi chép rõ ràng.

Lâm Sơ Ngữ thấy thế, kinh ngạc cực kỳ: “Sao cậu viết nhiều thế, cái này... là cậu tham gia thi cuối kỳ à!”

“Dù sao cũng đều là thi, nếu là thi thi cần phải chuẩn bị cẩn thận.”

Lâm Sơ Ngữ gật gù nói: “Nghe nói cậu là người có điểm đại học cao nhất khoa chúng ta, thật lợi hại!”

Đứng chờ bên ngoài, nam sinh nghe thấy Lâm Sơ Ngữ nói, hừ một tiếng: “Đầu năm nay, thi cử không đại biểu cho có năng lực, hội sinh viên tuyển người cũng không phải muốn tìm một con mọt sách.”

Hoắc Yên nhớ rõ cậu ta, vừa rồi đọc danh sách thí, cậu ta là người cuối cùng, hình như tên là Tưởng Tuấn Khải.

Lâm Sơ Ngữ bất mãn bĩu môi, nhỏ giọng kinh bí: “Thi viết nộp cuối cùng, suýt chút bị loại, có tư cách gì nói người khác.”

Hoắc Yên bảo Lâm Sơ Ngữ đừng nói nữa, tương lai có thể làm việc cùng nhau, không nên trở mặt.

Vòng phỏng vấn cuối cùng ở một văn phòng khác, bởi vì phía dưới hội sinh viên có Ban Truyền thông, Ban Tổ chức, Ban Sự kiện, Ban Chương trình, còn có các ban hậu cần khác nhau nữa.

Lâm Sơ Ngữ biết về thủ công và có kỹ năng PS, cho nên vào Ban Truyền thông, Hoắc Yên chọn tới chọn lui, cảm thấy vẫn là Ban Chương trình tương đối hợp với mình, không cần năng khiếu gì, chỉ cần nghiêm túc làm việc là được.

Vòng phỏng vấn có khoảng hơn hai mươi sinh viên, mỗi lần bốn người đồng thời phỏng vấn. Hoắc Yên không ngờ, cái tên nam sinh Tưởng Tuấn Khải kia, lại cùng lần phỏng vấn với cô.

Lúc bước vào phòng phỏng vấn, Tưởng Tuấn Khải tức Hoắc Yên một cái, ánh mắt rõ ràng mang theo ý kinh thường.

Nơi phỏng vấn là phòng họp của hội sinh viên, ngay phía trước là bàn gỗ dài để họp màu nâu, trước bàn có mấy vị trợ lý và trưởng ban đang ngồi.

Mặc dù đều là đàn anh đàn chị khóa trên, nhưng bọn họ ăn mặc trịnh trọng, nghiêm túc đứng đắn, đáng vẻ nghiêm trang không khác biệt lắm so với phỏng vấn xin việc.

Không khí này, cũng khiến cho những sinh viên tham gia phỏng vấn mang tâm thái đến đây chơi chút không khỏi khẩn trương lo lắng.

Mà Hoắc Yên phát hiện, nam sinh ngồi nghiêm chỉnh bên trái, lại là chủ tịch hội sinh viên Phó Thời Hàn.

Anh mặc bộ quần áo nghiêm chỉnh, tư thế ngay ngắn thẳng tắp, so với nam sinh bên cạnh cao hơn hẳn một cái đầu.

Ánh nắng từ sau song cửa xiêu vẹo chiếu vào, tia sáng tỏa ra làm nổi bật làn da trắng nõn của anh, mắt rũ xuống, lông mi che đi đôi mắt tĩnh lặng, trong tay anh cầm tập hồ sơ của sinh viên tham gia phỏng vấn, cẩn thận nhìn xem.

Trên sống mũi cao thẳng, còn đeo thêm một cặp kính gọng vàng viền mỏng.

Kính mắt là kính không độ, căn bản anh không hề cần thị. Không hiểu vì sao, Hoắc Yên thấy đáng vẻ này của anh lại liên tưởng đến câu “mặt người dạ thú”.

Nghe nữ sinh bên cạnh xi xào bàn tán, rồi trước kia Phó Thời Hàn từ Ban Chương trình đi lên, cho nên lần này Ban Chương trình phỏng vấn, anh cũng tham gia dự thính.

Phỏng vấn chính thức bắt đầu, trưởng Ban Chương trình Thẩm Ngộ Nhiên bắt đầu đặt câu hỏi. (*Editor: Chắc chỗ này tác giả nhầm, ở chương năm Thẩm Ngộ Nhiên là trưởng Ban Truyền thông.*)

Câu hỏi cũng không khó, ví dụ như lý do ra nhập hội sinh viên, vì sao lựa chọn Ban Chương trình, hiểu biết thế nào về Ban Chương trình, sau đó hỏi một chút về cách xử lý một vấn đề.

“Cấp ba các bạn từng đảm nhiệm chức vụ gì?” Câu hỏi này là của Thẩm Ngộ Nhiên.

Đầu tiên có hai nữ sinh thành thật trả lời, có người làm đại diện cho lớp, có người làm lớp trưởng, còn Tưởng Tuấn Khải trên mặt mang theo vẻ đắc ý, tự tin cất cao giọng: “Lúc học cấp ba tôi là chủ tịch hội học sinh, nhậm chức ba năm, cho nên đối với những việc cần làm sau khi tham gia hội sinh viên rõ như lòng bàn tay, có thể dễ dàng nhậm chức.”

Mấy vị trợ lý gật đầu, tỏ vẻ hài lòng, riêng chỉ có Phó Thời Hàn, qua mấy vòng phỏng vấn rồi mà ngay cả đầu cũng không nâng, cũng không hỏi gì.

Anh vốn chỉ dự thính, chủ yếu đặt câu hỏi và ra quyết định giao cho nhóm người Thẩm Ngộ Nhiên.

Đến phiên Hoắc Yên trả lời, cô chỉ có thể thành thật nói: “Không đảm nhiệm bất cứ chức vụ gì.”

Phó Thời Hàn ngừng đầu lên, đôi mắt sâu thăm thẳm nhìn về phía cô, hỏi một câu: “Vậy dựa vào điều gì bạn cho rằng, mình có đủ năng lực để đảm nhận công việc của Ban Chương trình?”

Hoắc Yên không ngờ Phó Thời Hàn lại hỏi, rõ ràng trước đó còn là Hàn ca của cô, không hỏi người khác không nói một chữ mà lại đưa ra câu hỏi sắc bén cho cô.

Nhưng Hoắc Yên suy nghĩ rất nhanh, Phó Thời Hàn không phải là người vì tình riêng mà việc không theo lý lẽ, khá nặng của Hoắc Yên so với những người kia ban đầu có kém một chút, anh yêu cầu nghiêm khắc với cô, cũng là thường tình.

Hoắc Yên chọn từ ngữ để trả lời: “Tôi không có kinh nghiệm, nhưng muốn thử một chút, tôi... tôi cam đoan, nếu như có thể thuận lợi vượt qua, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức, hoàn thành tốt mỗi việc trong tay.

Thái độ của cô chân thành, cũng không giống kiểu nói láo, điều này khiến mấy vị trợ lý rất hài lòng.

Mà Trương Tuấn Khải lại tỏ vẻ khinh thường, cười lạnh nói: “Có những việc không chỉ dựa vào cổ găng là có thể làm tốt, mà cần phải có đầu óc, đầu năm nay nhiều người vượt qua kiểm tra, nhưng có mấy người chân chính được việc?”

Thẩm Ngộ Nhiên cười xấu hổ: “Bạn học, xin đừng ngắt lời bạn học khác trả lời.”

Trương Tuấn Khải tùy ý nhún vai: “Ngại quá nha.”

Lúc này ánh mắt của Phó Thời Hàn mới chậm rãi nhìn về phía Trương Tuấn Khải, đáy mắt hiện lên một tia lạnh buốt.

Sau đó Thẩm Ngộ Nhiên lại đưa ra một câu hỏi: “Các bạn nghĩ động cơ ra nhập hội sinh viên là gì?”

Hai nữ sinh phía trước trả lời là hi vọng nhờ cơ hội này để rèn luyện bản thân, hoặc là có thể thông qua hoạt động tập thể quen biết thêm nhiều bạn mới.

Đến lượt Trương Tuấn Khải, cậu ta hiển nhiên đã có chuẩn bị, cho nên rất tự tin: “Tôi hi vọng thông qua năng lực của mình, thay đổi thói quen nội bộ của hội sinh viên, để hội sinh viên có thể chân chính vì sinh viên mà làm việc.”

Thẩm Ngộ Nhiên và trợ lý liếc nhau, hiển nhiên không ngờ cậu ta sẽ nói như vậy.

Trương Tuấn Khải ho nhẹ một tiếng: “Các anh có lẽ không biết, trước kia khi còn đảm nhiệm chức chủ tịch hội học sinh, tôi đã tiến hành ba cái cách lớn, quét sạch thói quan liêu trong nội bộ tổ chức, giúp hội học sinh có diện mạo rực rỡ hẳn lên, cụ thể của ba cái cách kia, có trong lý lịch của tôi rất rõ ràng, tôi sẽ không nói thêm. Tôi tin tưởng năng lực lãnh đạo và năng lực tổ chức của tôi, là cái các anh cần.”

Trong tay Phó Thời Hàn trùng hợp đang cầm bản lý lịch của Trương Tuấn Khải, thuận tay lật thêm vài trang, lật nha lật nhit chữ của cậu ta viết về các tình huống cái cách.

“Thật tí mỉ nha.” Thẩm Ngộ Nhiên nhận lấy bản lý lịch, nhìn kỹ một chút.

“Đó là đương nhiên.” Trên mặt Trương Tuấn Khải tràn đầy vẻ đắc ý.

Hoắc Yên lườm trộm Trương Tuấn Khải một cái, không nhìn ra, cậu ta thật sự có bản lĩnh, khó trách kiểu ngạo vậy.

Nhưng người hoàn toàn không có kinh nghiệm như cô so với cậu ta, rõ ràng yếu thế hơn rất nhiều.

Lúc này, Phó Thời Hàn đột nhiên nở miệng: “Câu hỏi cuối cùng, có thể trả lời được, trực tiếp được chọn vào Ban Chương trình.”

Trương Tuấn Khải vung tay vung chân, nóng lòng muốn thử.

Lại thấy sắc mặt Phó Thời Hàn không gọn sáng, mới mừng khê mờ: “Văn phòng Đoàn ở đâu?”

Lời vừa bật ra, tất cả mọi người đều ngây người, ngay cả Thẩm Ngộ Nhiên cũng kinh ngạc quay đầu nhìn Phó Thời Hàn: “Hàn... Hàn tổng, sao cậu hỏi câu đơn giản thế?”

Không phải cố ý giúp cô nhóc kia à!

Đương nhiên Trương Tuấn Khải không nghĩ tới, cậu ta gào lên: “Cái này tính là câu hỏi sao! Ít nhất anh cũng phải hỏi câu mang tính kỹ thuật một chút chứ, câu hỏi này thậm chí đầu óc đột nhiên nhiên bị chap cũng có thể trả lời được.”

Mặt Phó Thời Hàn không thay đổi nhìn mấy người, giống như không định đổi câu hỏi.

Thẩm Ngộ Nhiên ôm đầu, xác định đúng là Phó Thời Hàn muốn tạo cơ hội cho cô nhóc kia: “Các bạn trả lời đi, trả lời đúng thì coi như đỗ.”

Nhưng mà, vốn cho rằng ai cũng biết câu trả lời, hai nữ sinh phía trước lưỡng lự, nhưng cuối cùng vẫn không trả lời được.

“Cái này... tôi không biết.”

“Xin lỗi, không biết.”

Thẩm Ngộ Nhiên nhu mày, thấy cũng hiểu được, tân sinh viên vừa mới vào trường, lại không tiếp xúc với công việc hành chính, không biết văn phòng Đoàn ở đâu cũng rất bình thường.

Mà Phó Thời Hàn nhướng mày nhìn về phía Trương Tuấn Khải, giọng nói mang theo ý chế nhạo: “Trường đại chủ tịch, cậu có thể trả lời không?”

Sắc mặt Trương Tuấn Khải rất khó coi: “Loại chuyện vớ vẩn này làm sao tôi biết.”

Thế là ánh mắt Phó Thời Hàn chậm rãi quét về phía Hoắc Yên: “Bạn biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 12: Tóc xoắn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Đã có anh trai cô thương yêu, cần gì phải chịu vất vả như này.”

“Bạn biết không?” Phó Thời Hàn tùy ý hỏi Hoắc Yên.

Hoắc Yên không chút do dự trả lời: “Văn phòng đoàn phòng 308 tầng ba tòa nhà hành chính.”

Trước đó khi chuẩn bị thi vòng đầu, cô đã tìm hiểu kỹ về các tòa nhà hành chính trong trường học.

Thẩm Ngộ Nhiên nhu mày: “Rất tốt, Hàn tổng của chúng tôi đã mở lời, chúc mừng bạn đỗ phỏng vấn.”

Lời vừa nói ra, Trương Tuấn Khải lập tức biến sắc: “Hội sinh viên mấy anh tuyển người như vậy à? Năng lực của cậu ta rõ ràng không bằng tôi.”

“Bạn học, không thể nói như vậy được.” Sắc mặt Thẩm Ngộ Nhiên có chút khó xử: “Bạn học Hoắc Yên mặc dù không có kinh nghiệm, nhưng sau khi vào hội có thể từ từ học thêm, không ai trời sinh cái gì cũng biết.”

“Tôi không phục.” Trương Tuấn Khải tức giận nói: “Vi câu hỏi vớ vẩn này mà cho tôi trượt, nhất định là tồn thất lớn đối với hội sinh viên các anh.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn hơi lạnh, giọng nói trầm xuống: “Không phục?”

“Đương nhiên không phục, loại câu hỏi này, một chút hàm lượng kỹ thuật cũng không có.”

Phó Thời Hàn cười nhạt: “Vậy dùng cách thức của cậu, thử một lần nữa.”

Trương Tuấn Khải nắm chặt tay: “Tôi đi.”

Trong lòng Hoắc Yên có chút thấp thòm, nhưng Phó Thời Hàn liếc cô một cái, đôi mắt đen trắng rõ ràng mang theo ý từ trấn an của anh giúp Hoắc Yên thoáng ổn định lại trái tim.

Chỉ thấy anh chậm rãi nở miệng: “Mới nói một chút lý do tôi không nên nhận cậu, tùy ý nói, ít nhất ba lý do trở lên.”

Phó Thời Hàn vừa dứt lời, Trương Tuấn Khải lập tức tràn đầy tự tin nói: “Đầu tiên, cấp ba tôi từng là chủ tịch hội học sinh, tôi có kinh nghiệm nhậm chức; thứ hai, đầu óc tôi linh hoạt, năng lực mạnh mẽ, thường xuyên có nhiều idea mới lạ; thứ ba...” Cậu ta dừng một chút, nói: “Ồi chao, dù sao không có tôi là tổn thất của các người đó! Cứ vậy đi.”

Sau khi nói xong còn đắc ý nhìn Hoắc Yên, giống như có thể nắm vững thắng lợi trong tay.

Nhưng Thẩm Ngộ Nhiên bắt đầu đi lắc đầu: “Bạn học Trương, đừng trách Hàn tổng của chúng tôi không cho cậu cơ hội, lần này là chính cậu không nắm được.”

Trương Tuấn Khải ngăn người: “Anh có ý gì?”

“Câu hỏi của Hàn tổng là, nói một chút lý do tôi không nên nhận câu.” Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Cậu vừa vặn trả lời ngược lại.”

“Anh cái này... cái này rõ ràng cố ý gây khó dễ!” Tường Tuấn Khải gào lên: “Nào có ai đưa ra câu hỏi kiểu này.”

“Tại sao tôi phải gây khó dễ cho cậu, tôi biết cậu à?”

“Tôi...”

Phó Thời Hàn thuận miệng hỏi lại, Tường Tuấn Khải không phản bác được.

Phó Thời Hàn không nhanh không chậm, đáng vẻ bình tĩnh nhàn nhã nói: “Biết nhận thức được thiếu sót của bản thân mình, mới có thể phát triển, những bạn khác thế nào tôi mặc kệ, nhưng Ban Chương trình cần người có khả năng làm việc ở hiện trường, không cần loại “Chủ tịch” nói hay hơn hát coi trời bằng vung.”

Khóe môi anh hơi cong, đáy mắt không mang nửa phần ý cười: “Đương nhiên, trừ khi cậu có bản lĩnh khiến tôi rơi đài.”

“Vậy cậu ta có bản lĩnh gì?” Tường Tuấn Khải thờ phỉ rồi chỉ vào Hoắc Yên: “Bởi vì cậu ta biết văn phòng đoàn ở đâu? Các anh tuyển người cầu thả vậy sao?”

Phó Thời Hàn nhàu mày, hỏi Hoắc Yên: “Trừ văn phòng đoàn, bạn còn biết cái gì?”

“Ừm”

Hoắc Yên nhìn Phó Thời Hàn, chỉ một ánh mắt, cô liền hiểu ý của anh.

Phó Thời Hàn có vẻ rất tin tưởng cô.

Hoắc Yên đương nhiên không để anh thất vọng, nói: “Cơ cấu hành chính của trường, tôi có thể nói một chút.”

Cách nói của cô rất khiêm tốn, nhưng Thẩm Ngộ Nhiên có chút không tin: “Bạn đều biết, không phải chứ, bao gồm cả văn phòng làm việc của các khoa khác nhau, hơn mấy chục cái đó.”

Hoắc Yên mỉm cười, lúc cô chuẩn bị thì, cô chuẩn bị qua cái này, cho nên chỉ cần bọn họ hỏi, cô hẳn là có thể trả lời được hơn nửa.

“Bạn biết phòng tài vụ ở đâu không?” Một đàn chị hỏi.

“Ồ phòng 508 tòa nhà hành chính A.”

“Phòng hội nghị ở đâu?”

“Phòng 203 và 204 tòa nhà cao tầng Điền Gia Bình.”

Thẩm Ngộ Nhiên không tin: “Phòng thí nghiệm của Khoa hóa học ở đâu?”

Hoắc Yên suy nghĩ: “Tầng 5 tòa nhà dạy học, bao gồm cả tầng năm.”

Thẩm Ngộ Nhiên cùng mấy vị trợ lý trợn mắt há mồm nhìn nhau, lại hỏi liên tục mấy câu hỏi, thậm chí ngay cả những câu bọn họ cũng không biết, thế nhưng Hoắc Yên giống như bán đồ sống, có thể trả lời tất cả các câu hỏi trên.

Tường Tuấn Khải kêu lên một tiếng: “Có gì đặc biệt hơn người, không phải là trí nhớ tốt thôi sao, nhớ mấy cái này có tác dụng gì.”

Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Đương nhiên có tác dụng, công việc của hội sinh viên phải thường xuyên đưa tài liệu đến các bộ phận hành chính, hoặc trả lại phòng tài vụ, trường học lớn như vậy, nếu biết những phòng ban đó ở đâu, chẳng phải hiệu suất công việc sẽ cao hơn so với việc đi khắp nơi hỏi đường sao?”

Cuối cùng có một đàn chị không nhận được nói ra: “Có vài người đặt tiêu chuẩn vượt quá khả năng, ngay cả những công việc cơ bản nhất cũng không nhất định làm tốt, ai cho cậu cái tự tin muốn cải cách hội sinh viên chúng tôi?”

Tường Tuấn Khải im bặt, không thể cãi lại.

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn về phía Phó Thời Hàn, từ đầu đến cuối anh không nói lời nào, ánh mắt không rời khỏi người cô gái đứng trước mặt, bên trong đôi mắt thon dài hiện ra chút kiêu ngạo, giống như tâm trạng của người cha khi nhìn thấy báo bối của mình được mọi người xung quanh tán thưởng.

Cái này... đây là biểu cảm nên có của Phó Thời Hàn con người luôn lạnh lùng sao?

Thẩm Ngộ Nhiên có chút mờ mịt.

Vòng phỏng vấn kết thúc, Hoắc Yên thuận lợi trúng tuyển Ban Chương trình của hội sinh viên.

Lâm Sơ Ngữ vui vẻ nói với Hoắc Yên, cô cũng được Ban Truyền thông chọn, mà lúc phỏng vấn còn được gặp được nữ thần Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Yên biết Hoắc Tư Noãn là trưởng Ban Tuyên truyền, tuyển thành viên mới nhất định sẽ tham gia.

“Nữ thần không hổ là nữ thần, ngồi trước bàn làm việc, đẹp như đóa hoa sen trắng, vừa nhìn thấy chị ấy, tớ suýt nữa quên mất mình đến phỏng vấn.”

Tô Hoàn bật cười: “Hoa sen trắng cái gì, tớ nghi ngờ cậu là cao đoan hắc (*) của Hoắc Tư Noãn.”

(*) Từ ngữ mạng bắt nguồn từ tiêba, ý chỉ mặt ngoài tỏ vẻ khen ngợi, thương thức còn trên thực tế là châm chọc, chế giễu sự vật nào đó.

Lâm Sơ Ngữ vừa cười vừa nói: “Không có khả năng, chính là nữ thần mở miệng nhận tớ, tớ nói với chị ấy, tớ biết vẽ tranh, còn biết PS, có thể sử dụng thành thạo các phần mềm, chị ấy còn cười với tớ.”

“Nhưng đừng vui mừng quá sớm, cậu biết nhiều như vậy, coi chừng bị người ta sai vặt.”

Lâm Sơ Ngữ đang vui vẻ, lười so đo với Tô Hoàn: “Cái con người này, đây một bụng đen tối.”

Tô Hoàn chuyển hướng sang Hoắc Yên: “Sao cậu không nói gì?”

Hoắc Yên đang viết bảng biểu cho nhân viên ở ký túc xá, nghe vậy ngừng đầu hỏi: “Nói gì?”

“Trước kia tớ mắng Hoắc Tư Noãn, cậu luôn nhện không được thay chị ta giải thích, bây giờ sao không nói gì?”

“À, tớ không nghe thấy, vừa rồi các cậu mới nói xấu cái gì?”

Tô Hoàn phát tay: “Cứ như vậy đi, cứ như vậy đi.”

Duy chỉ có Lạc Dĩ Nam, đôi mắt thâm thúy liếc nhìn Hoắc Yên, khóe miệng hiện lên ý cười.

Chị sợ không phải không nghe thấy mà là trong lòng đã có rạn nứt.

**

Sau tháng mười, hoạt động tuyển thành viên mới của các câu lạc bộ cũng kết thúc, trường học bắt đầu bước vào học kỳ mới. Chương trình học của sinh viên năm nhất không nhiều, mọi người tương đối có nhiều thời gian rảnh rỗi.

Hoắc Yên thấy nhà ăn số ba đang dán thông báo tuyển nhân viên là sinh viên, thế là tới đăng ký.

Kiểu làm thêm này không hạn chế thời gian, mỗi tuần chỉ cần tới bốn ngày là được, tự do sắp xếp, đi làm có thể tích thời gian, tính lương theo giờ, không sắp xếp được thời gian thì có thể xin nghỉ.

Có đôi khi cùng Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ đi dạo một vòng quanh trung tâm thương mại thành phố, Hoắc Yên cũng muốn mua váy áo xinh đẹp, chỉ là trong người cô không có tiền, đa số chỉ có thể thử qua cho bớt thèm.

Ba mẹ giới hạn phí sinh hoạt, cho nên Hoắc Yên cũng muốn mình kiếm thêm một chút tiền tiêu vặt. Mà quan trọng nhất là, sinh nhật Phó Thời Hàn vào tháng mười một, cô muốn nhân cơ hội này chuẩn bị cho anh món quà sinh nhật thật tốt, cảm ơn anh nhiều lần ra tay giúp đỡ.

Trong nhà ăn số ba, quản lý nhìn đáng người nhỏ nhắn gầy gò của Hoắc Yên, rất nghi ngờ rốt cuộc cô có thể làm được việc hay không.

“Làm việc ở nhà ăn rất vất vả, bình thường chúng tôi chỉ tuyển nam sinh thôi.”

“Cháu không sợ vất vả.”

Quản lý thấy cô kiên trì như vậy, chỉ có thể nói: “Được rồi, trước tiên tôi để cháu làm việc ở cửa mua cơm, làm thử mấy ngày, xem mình có đủ sức làm được không.”

Mấy phút sau, tại cửa mua cơm của nhà ăn, một nam sinh cao kều gầy teo đứng trước mặt Hoắc Yên, anh ta đội mũ và khẩu trang, mặc một bộ quần áo lao động, đôi mắt u tối đánh giá Hoắc Yên.

“Là cô?”

Hoắc Yên cũng nhận ra đầu xoắn tự nhiên, chính là nam sinh đã nhặt được tiền của cô.

Đôi mắt nam sinh bình tĩnh không gọn sóng, nhân nhạ nói: “Bắt đầu đi, trước dạy cô đảo thức ăn.”

Giống như không nhớ rõ sự việc lúc trước.

Hoắc Yên thấy anh ta không thích nói chuyện, thế là cũng không tán gẫu, đi theo anh ta chăm chỉ học tập.

Ngày bình thường tới nhà ăn ăn cơm, thấy các đi xối cơm rất dễ dàng, nhưng đến khi tự tay mình làm, Hoắc Yên mới phát hiện thật sự không đơn giản như vậy.

Đầu tiên, muối làm bằng sắt, rất nặng, Hoắc Yên một tay bê khay cơm, một tay cầm muối, cần dùng lực cổ tay rất lớn.

Tiếp theo, lúc xối cơm, không thể quá nhiều, cũng không thể quá ít, cần phải ước lượng chính xác, tốt nhất chỉ xối trong một muối.

Bởi vì xối quá ít thì cần phải bổ xung, làm chậm trễ thời gian của những người phía sau, xối quá nhiều cũng không thể móc lại cơm từ khay thức ăn của người ta được.

Tóm lại, công việc này tưởng chừng dễ làm thật ra không hề đơn giản.

Hứa Minh Ý ngay từ đầu cũng không dạy Hoắc Yên hẳn hoi, bởi trước kia cũng có không ít nữ sinh tới, nói cái gì muốn trải nghiệm và quan sát cuộc sống gian khổ, đến nhà ăn làm thêm kiếm tiền sinh hoạt, nhưng chưa tới một ngày tất cả đều đánh trống lui quân.

Nhưng Hoắc Yên lại rất nghiêm túc học học, đến giờ cơm buổi tối, vậy mà có thể tự mình bán cơm cho bạn học.

Cái này khiến Hứa Minh Ý không khỏi lau mắt nhìn cô.

“Tôi là Hứa Minh Ý.” Anh ta chủ động nói tên mình với cô.

“Ừm, tôi là Hoắc Yên.” Hoắc Yên mỉm cười: “Cảm ơn anh hôm nay đã chỉ dạy cho tôi.”

“Thiện tai.”

Hoắc Yên thấy cái vòng đỏ đeo trên cổ anh ta có một mặt Quan Âm bằng ngọc, mới biết anh ta tín Phật.

Hứa Minh Ý một bên múc thức ăn, một bên hồ hững nói: “Cô đến trải nghiệm cuộc sống à?”

Cả ngày hôm nay, vị này không nói một câu, khó có khi anh ta chủ động bắt chuyện với Hoắc Yên.

“Tôi đến kiếm tiền.” Hoắc Yên không giấu diếm trả lời: “Ai lại ăn no rủng mỡ đến đây trải nghiệm cuộc sống, thời gian này chẳng bằng ôm tiếng Anh cấp bốn học từ mới.”

“Cô rất thẳng thắn.”

“Ha ha, cảm ơn.” Hoắc Yên mỉm cười, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu lên khuôn mặt khiến làn da Hoắc Yên trắng nõn gần như trong suốt, đôi mắt hạnh lấp lánh ánh nước, trong veo ngay thẳng.

“Nhưng có người đó, cô còn cần làm thêm kiếm tiền sao?”

“À?”

Hứa Minh Ý nói xong mới phát hiện mình lỡ lời, thế là lẩm bảm một câu “Thiện tai.”

Việc lần trước coi như anh ta giúp Phó Thời Hàn, Phó Thời Hàn dạn dĩ dạn lại, tuyệt đối không được để Hoắc Yên biết năm trăm tệ kia là móc từ ví của anh.

Hứa Minh Ý đã quen biết Phó Thời Hàn một thời gian dài, chưa từng thấy anh lo lắng vì ai như vậy, có thể thấy anh quan tâm tới cô nhóc này nhiều thế nào.

“Anh muốn nói cái gì?” Hoắc Yên không hiểu hỏi.

Hứa Minh Ý lập tức sửa lời: “Cô không có bạn trai sao? Nếu như anh ta biết, có thể đồng ý cho cô tới nhà ăn làm thêm?”

Hoắc Yên cười một cái: “Tôi không có bạn trai.”

Hứa Minh Ý hơi nướong lòng mảy: “Bản tăng chưa hỏi.”

Trong tâm anh ta nghĩ, Phó Thời Hàn cũng đủ già cay (*), móc nhiều tiền như vậy mà còn chưa cua được em gái này, anh ta cũng thay Phó Thời Hàn đau lòng.

(*) Gà cay (辣鸡 / làjī) là ngôn ngữ mạng và được sử dụng với nhiều ý nghĩa khác nhau, một trong số đó là nó đồng âm với rác rưởi (垃圾 / làjī)

辣鸡ở đây biểu thị ý trêu chọc, khinh bỉ.

“Nhưng...”

Hoắc Yên thần thần bí bí nói: “Tôi có một ông anh trai rất hung dữ, bây giờ đang là cấp trên trực tiếp của tôi, nếu như anh ấy biết chắc chắn sẽ không tha cho tôi, tôi có thể đoán được anh ấy sẽ nói cái gì.”

Nhắc tới Phó Thời Hàn, gương mặt Hoắc Yên không tự giác dậu dằng hơn hiểu.

Hứa Minh Ý tò mò nhìn Hoắc Yên: “Ờ?”

Hoắc Yên sầm mặt, nhui mày, đảng háng cổ họng, học dáng vẻ nghiêm túc của Phó Thời Hàn cất cao giọng: “Có phải bình thường anh giao cho em hơi ít việc không, hay là cảm thấy cuộc sống đại học quá nhàm chán? Vì chút tiền ấy mà tốn thời gian? Lập tức nghỉ việc cho anh, lập tức, lập tức!”

Hứa Minh Ý không nhịn được nhếch miệng cười cười, rất khó tưởng tượng Phó Thời Hàn luôn tinh táo cũng có lúc không thêm nói lý lẽ, tức giận thờ phi phò.

Nhưng cô nhóc này học được dáng vẻ giống như đức, người nào đó đứng đưng là rất thích giả vờ nói chuyện nghiêm túc.

Giải dối đến cực điểm, Phật Tổ cũng không cứu được cậu ta.

Hứa Minh Ý nói: “Đã có anh trai cô thương yêu, cần gì phải chịu vất vả như này.”

“Không phải anh trai ruột, mặc dù anh ấy rất quan tâm tôi.” Tay Hoắc Yên cầm muối xối cơm: “Nhưng tôi không muốn dựa vào bất cứ ai.”

Giống như Tô Hoàn nói, Hoắc Tư Noãn vì muốn xứng đôi với anh, biến bản thân thành người khác, đánh mất khả năng tự lập là bắt đầu đánh mất bản thân mình.

Hoắc Yên không muốn trở thành Hoắc Tư Noãn.

Hứa Minh Ý tò ý tán thưởng nhìn cô: “Cô không sợ anh trai hung dữ phát hiện?”

“Bình thường anh ấy đều ăn ở nhà ăn gần ký túc xá nam, rất ít qua bên này.” Hoắc Yên buông tay, bắt đắ dĩ nói: “Cho nên tôi mới tới nhà ăn số ba.”

Cô không dám để Phó Thời Hàn biết cô làm thêm ở đây.

Hứa Minh Ý nói: “Vậy cô cũng phải cẩn thận.”

“Tôi biết rồi.”

Hứa Minh Ý nói xong, cúi đầu gửi cho Phó Thời Hàn một tin nhắn: “Bản tăng có một tin tình báo muốn bán cho người hữu duyên, chỉ cần 68.88, nhận thanh toán chuyển khoản Bao.”

***

Gỡ cơn tối, Phó Thời Hàn sa sầm mặt mày xuất hiện ở cửa bán com Hoắc Yên làm việc, ánh mắt nhìn cô sắc lẹm, mang theo cảm giác ớn lạnh.

Hoắc Yên trợn mắt há mồm, muối com trong tay suýt thì rơi xuống.

“Hứa Minh Ý anh giúp tôi để ý chỗ này.”

Hoắc Yên nói xong co cẳng chuẩn bị từ lối ra đằng sau dành cho nhân viên.

Phó Thời Hàn phát hiện rồi, khẳng định sẽ ăn tươi nuốt sống cô!

Không ngờ cô vừa chuẩn bị ra cửa nhỏ phía sau, cánh tay liền bị một lực rất mạnh kéo lại, lưng đập vào tường, người con trai trước mặt giống như ngọn núi chặn đường đứng đi của cô.

Cả người Hoắc Yên bị anh ép sát vào tường.

Khoảng cách giữa hai người gần như dán chặt vào nhau, khuôn mặt đẹp trai của Phó Thời Hàn phóng đại, chân mày mang theo tức giận, không bình thản giống ngày thường mà có cảm giác ngang ngược và sắc bén.

Cô thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng mang theo phần nộ của anh, quanh quẩn tại cô...

Tức giận thật rồi!

Editor: Từ cảm thấy hình tượng Hứa Minh Ý rất giống nhân vật Ryu Eun-ho do Ahn Jae Hyun đóng trong phim “The Beauty Inside”, một chàng trai cao gầy, tóc xoăn, học giỏi, thích tiền, điên cuồng đi làm thêm và có ước mơ trở thành cha xứ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Sao có thể làm trộm

“Nếu thích nhìn anh, thì quang minh chính đại nhìn.”

Hoắc Yên giống như con thỏ rụt cổ lại, dời mắt đi, chỉ dám nhìn vào cằm cổ anh, cằm anh không dám nhìn thẳng.

“Hàn ca.” Cô nấp nấp lo sợ, giọng nói mềm nhũn: “Anh làm em đau.”

Phó Thời Hàn cụp mắt, quả nhiên thấy anh đang nắm chặt tay cô, hiện ra một vòng đỏ ửng.

Làn da trắng nõn mịn màng của cô gái, không thể chịu được nửa phần sức mạnh.

Điều này khiến ngực Phó Thời Hàn thất lại, đáy mắt nổi lên một chút ham muốn không nói rõ được, cảm xúc phần nộ trong nháy mắt bị dập tắt, sóng ngầm tuôn trào.

Anh thoáng nổi lông bần tay, Hoắc Yên nhận cơ hội chui qua người anh định chạy, uốn éo tới lui giống như con mực.

Nhưng Phó Thời Hàn đầu cho cô cơ hội, nhấc tay đặt lên vai cô rồi kéo cô quay lại, chống tay vào bên tường.

“Còn muốn chạy.”

“Không không không, em không định chạy.” Hoắc Yên thể thốt phủ nhận, ngực nhô phập phồng lên xuống, có lẽ đã bị dọa sợ: “Hàn ca, anh... thả em ra, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Trong hơi thở Phó Thời Hàn toát ra lạnh lẽo: “Gặp anh liền chạy, đây là thái độ muốn nói chuyện với anh sao?”

“Không phải tại em sợ à.” Hoắc Yên lầu bầu một câu.

“Em còn biết sợ.”

Hoắc Yên cảm giác bàn tay đặt trên vai cô của Phó Thời Hàn tăng thêm sức lực, đơn giản muốn bóp nát xương cốt của cô, toàn thân cô không còn tí sức, chỉ có thể mềm nhũn tê dại.

“Là bình thường anh giao cho em quá ít việc, hay là em học đại học quá nhàm chán?” Phó Thời Hàn lạnh giọng chất vấn.

Hoắc Yên mở to hai mắt nhìn, trong lòng nhủ thầm thật sự giống hệt lời kịch mình đoán!

“Vậy tiếp theo có phải là muốn bắt em nghỉ việc, lập tức, lập tức?”

Phó Thời Hàn hơi ngẩn người, đồng thời đưa tay kéo kéo bím tóc đuôi ngựa của cô, tức giận nói: “Bây giờ định mưu tính gì anh.”

Thấy giọng nói anh đã hòa hoãn, Hoắc Yên lấy lòng niu góc áo anh vẫn về: “Hàn ca, anh đừng giận có được không?”

Phó Thời Hàn không chịu được nhất chính là cô nhóc này già bộ ngực nghếch nũng nịu, lửa nóng trong lòng dập tắt hơn phần nữa, ghét bỏ liếc cô một cái, hỏi: “Không có tiền sao?”

“Có!” Hoắc Yên chỉ sợ anh lại cho tiền, nhanh chóng bắt lấy tay anh, luôn miệng nói: “Không phải em đây chỉ muốn trải nghiệm cuộc sống thôi sao, trên mạng đều nói, không làm thêm, không trượt mồm, không yêu đương, học đại học phí công, cho nên em chính là không muốn uống phí thời gian học đại học.”

“Một đồng ngay biện, bình thường sao không thấy em nhanh miệng như vậy?”

Phó Thời Hàn bị cô ôm cánh tay, trong lòng rất hưởng thụ, giọng nói mang theo ý trách cứ: “Ít lên mạng xem mấy thứ linh tinh đi, không có việc gì thì tới thư viện, hoặc tham gia câu lạc bộ rèn luyện bản thân, chăm chỉ học tập đồng thời phát triển sở thích của mình, xác định tương lai của mình, đây mới là cuộc sống đại học phong phú.”

Quả nhiên là học từ cung từ nhỏ đến lớn của giáo viên, con người ta trong mắt các bậc phụ huynh và chủ tịch hội sinh nghiêm túc trong mắt các sinh viên của trường.

Lúc dạy dỗ người khác, đạo lý tuôn ra đều theo bài bản, Hoắc Yên hoàn toàn không thể cãi lại, chỉ có thể buồn buồn đồng ý, lẩm bẩm nói: “Em biết rồi.”

“Nghỉ việc ngay cho anh.” Phó Thời Hàn xách Hoắc Yên như xách con thỏ: “Sau này tốt nghiệp em sẽ được đi làm.”

“Haz, vâng.”

Cô cứ như vậy thuận theo, cũng khiến Phó Thời Hàn có chút ngoài ý muốn, nhưng chưa được hai phút, cô nhóc này lại thấp thỏm hỏi: “Bạn em còn đánh cược với em, nói em không trụ được một tháng thì thua, kết quả chưa được một ngày liền bỏ cuộc, khẳng định bọn họ sẽ cười em đến chết.”

“Tự làm tự chịu.” Phó Thời Hàn hừ lạnh, mặc kệ cô.

“Hàn caaa, anh để em nhận lương tháng này rồi mới nghỉ việc, có được không?”

Thấy Phó Thời Hàn không lên tiếng, Hoắc Yên vội vàng nói: “Lúc đầu em cũng chỉ tính làm một tháng, tháng này chương trình học ít, bên hội cũng không có nhiều hoạt động, em muốn nhân cơ hội rèn luyện bản thân một chút.”

Cô không dám nói chuyện tiền bạc với Phó Thời Hàn, càng không thể nói chuyện chuẩn bị quà sinh nhật cho anh, chỉ có thể một mực khẳng định muốn rèn luyện bản thân.

“Mỗi tuần làm việc bốn ngày, thời gian vào giờ cơm, sẽ không ảnh hưởng đến việc học.”

Cô vụng trộm quan sát sắc mặt của anh, thấy mi tâm anh nhũn chặt, đáng vẻ buồn bực không muốn nói chuyện, Hoắc Yên biết anh đã ngầm cho phép, đang muốn thờ phào một hồi, lại nghe người con trai bên cạnh nói: “Có một không em?”

Hoắc Yên già vờ nhui mày đáng thương: “Một chết, tay sắp không nhấc lên được rồi.”

Phó Thời Hàn lạnh lùng nói: “Tự mình tìm khổ.”

Haz, cô đứng là tự mình tìm khổ, không biết vì ai đây, không tìm không phải.

Hoắc Yên lặng lẽ nhỏ nước bọt trong lòng, chờ tới sinh nhật ai đó, cô sẽ khiến anh phải xấu hổ vì hôm nay đã cười trên nỗi đau của người khác!

Trong đầu Hoắc Yên đang YY lúc làm người nào đó xấu hổ, Phó Thời Hàn lại cảm thấy cổ tay cô.

“O?”

Anh nắm tay cô, đi về phía vườn hoa nhỏ.

Trong vườn hoa nhỏ có ghế dựa dài bằng đá, anh ấn cô ngồi xuống ghế, sau đó kéo tay cô nhẹ nhàng xoa bóp.

Hoắc Yên lặng lẽ nhìn anh.

Anh vẫn trung ra bộ mặt lạnh tanh, đôi mắt từ đầu đến cuối không thêm nhìn cô, mà nhìn xuống cổ tay cô, sức lực vừa phải xoa bóp.

Khuôn mặt như họa, đôi mắt sáng động lòng người, đôi môi mỏng hơi nhếch lên khiến người ta có xúc động muốn hôn lên đó.

Giá trị nhan sắc này, không lẫn lộn trong giới giải trí thì hơi phí, trên mạng có rất nhiều lưu lượng tiêu thật tươi, so sánh với anh chỉ sợ đều âm đạm mờ nhạt.

Từ lần đầu tiên gặp anh khi còn bé, cô đã bị khuôn mặt đẹp trai của anh làm kinh ngạc rất lâu. Hoắc Yên cảm thấy, ánh mắt của mình rất khách quan công bằng, bởi vì anh là “vị hôn phu” của chị gái, cho nên cô sẽ không mang theo cái nhìn phiến diện, tuyệt đối không tồn tại khả năng “Người tình trong mắt hóa Tây Thi.”

Phó Thời Hàn, thật sự quá đẹp trai!

“Á.”

Phó Thời Hàn xuống tay độc ác, dùng sức bóp mạnh tay cô một cái, Hoắc Yên theo bản năng rụt tay lại: “Làm gì thế?”

“Nhìn đủ chưa?” Phó Thời Hàn nhếch môi cười nhạt.

Tà khí cực kỳ.

“Ai thêm nhìn anh.” Hoắc Yên lẩm bẩm nói “Á á, anh nhẹ một chút.”

Phó Thời Hàn giảm nhẹ sức lực, giúp cô xoa bóp cổ tay đau nhức, các khớp xương rõ ràng, ngón tay trắng nõn như ngọc trông cực kỳ đẹp mắt.

Người con trai này hoàn mỹ từ đầu đến chân, không có gì bất bẻ.

Hoắc Yên không nhịn được nhìn lên một cái, lại nhìn lên cái thứ hai, ánh mắt bị anh bắt gập, cô vội vàng rời mắt đi, già bộ nhìn vu vơ.

Trong hơi thở của Phó Thời Hàn phát ra một tiếng thở dài: “Khanh vốn là giải nhân, sao có thể làm tặc.”

“Cái gì giải nhân, cái gì làm tặc.” Hoắc Yên cây ngay không sợ chết đứng: “Không hiểu.”

Phó Thời Hàn kéo tay cô lại khiến khoảng cách hai người rút ngắn, mặt kề mặt, chóp mũi cũng chạm vào nhau.

Hoắc Yên mở to mắt, hồ hấp dôn dập, trái tim không thể khống chế đập thình thịch.

Khuôn mặt đẹp trai vừa mơ hồ vừa rõ ràng, gần trong gang tấc, lông mi dài rậm gần như quét qua mặt cô, thậm chí cô còn cảm nhận được nhiệt độ trên người anh.

“Nếu thích nhìn anh, thì quang minh chính đại nhìn.”

Khóe miệng anh cong lên, cặp mắt đào hoa sáng rực động lòng, gương mặt Hoắc Yên bùm cái đỏ lên, gầy dựa muốn đứng dậy, quay người chạy mất.

Nhìn bóng lưng chạy trời chết của cô, Phó Thời Hàn không quên mở miệng dặn dò: “Chậm thôi không ngã.”

Vừa dứt lời, cơ thể người nào đó liền lao đảo rồi lập tức ổn định, quay đầu lại hung hăng lườm anh một cái.

Phó Thời Hàn đứng dưới bóng cây nõn nà cười, rực rỡ mê hoặc.

**

Gần đây các nữ sinh ngày càng phát hiện, bữa trưa Phó Thời Hàn đã chuyển từ nhà ăn số hai sang nhà ăn số ba, hậu quả liên đới chính là, vốn dĩ nhà ăn số hai đang làm ăn phát đạt lập tức bị vắng vẻ, mà nhà ăn số ba bắt đầu đông vui hẳn lên.

Dòng người càng ngày càng tăng, lượng công việc của các nhân viên phục vụ cũng nhiều hơn trước.

Cho nên gần đây Hứa Minh Ý luôn nhàu mày, ngày càng ít nói, ai không biết còn tưởng anh ta đang suy nghĩ về chân lý của thế gian.

Sau khi tan học, Hứa Minh Ý chặn Phó Thời Hàn lại, sắc mặt khó coi: “Lão tử, mưa móc đồng đều, mỗi nhà ăn sùng hạnh một lần, đừng cứ nhớ thương nhà ăn số ba của chúng tớ thế, gần đây cánh tay của bản tăng đã sắp không nhấc lên nổi rồi.”

Phó Thời Hàn cầm sách, mặt không biểu cảm ra khỏi phòng học: “Tình lực của trẫm có hạn.”

Hứa Minh Ý vội vàng đuổi kịp Phó Thời Hàn: “Tớ giúp cậu trông coi em gái, cậu cứ bảo đáp tớ vậy đi.”

“Tự tớ biết trông coi, không cần hòa thượng cậu nhọc lòng.” Phó Thời Hàn tâm trạng khá tốt, lấy sách trong tay gõ vào đầu Hứa Minh Ý: “Làm tốt chuyện của cậu đi.”

Thẩm Ngộ Nhiên đứng bên cạnh nhìn đáng vẻ kinh ngạc của Hứa Minh Ý, không thể nhịn cười: “Hứa nhị gia trước sau như một của chúng ta, cũng có ngày lấy đá đập chân mình.”

Hứa Minh Ý cử động cánh tay đau môi, tức giận bỏ đi: “A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, người xấu có trời thu phục, bản tăng lập tức sẽ khiến cậu ta phải khóc lóc cầu xin.”

Ở cửa mua cơm của nhà ăn, Hoắc Yên đang cầm khay lấy cơm cho các sinh viên, đáng vẻ hết sức chăm chỉ khiến các đi bên cạnh không khỏi chắc chắn khen ngợi.

“Hoắc Yên, cháu học thật nhanh, người bình thường ít nhất phải nửa tháng mới có thể quen tay, cháu mới tới mấy ngày đã quen hơn cả mấy người chúng ta.”

Hoắc Yên ngược ngừng cười cười: “Đầu cô, cháu còn kém xa.”

Di nhân viên mỉm cười yêu mến: “Cháu không cần khiêm tốn, đi làm ở nhà ăn này gặp qua không ít sinh viên làm thêm, phần lớn không ngại bản thì chính là ngại mệt, cháu là người kiên trì nhất, ngay cả việc đơn giản như múc com cũng chịu bỏ công ra học, suy nghĩ lại, đi nhìn ra được, tương lai cháu nhất định có triển vọng lớn.”

Hoắc Yên thủ súng nhọc kinh, càng thêm ngược ngừng, cô rất ít khi được người khác cổ vũ, đại đa số người thân và ba mẹ đều chỉ cổ vũ Hoắc Tư Noãn, tiện thể khen cô một câu, nói cô thật thà hiểu chuyện.

Các đi ở nhà ăn khen ngợi cô như này, trong lòng Hoắc Yên đặc ý, nhưng người như cô có thể có triển vọng lớn gì chứ, người có năng lực thật sự hẳn là chị gái đi.

Hứa Minh Ý thay quần áo lao động, đi tới cửa bên cạnh, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

“Tiểu hòa thượng áp a áp ứng muốn nói cái gì?” Hoắc Yên đã nhận ra sự khác thường của anh ta, không giống với đáng vẻ thường ngày.

“Có chuyện phải nói cho cô.” Hứa Minh Ý thần bí nhìn cô: “Năm trăm tệ lúc trước đó, thật ra không phải bản tăng nhặt...”

Hoắc Yên vừa lấy đồ ăn vừa tò mò hỏi: “Vậy ai nhặt?”

“Đừng đó, vậy ai nhặt?”

Bên cạnh cửa sổ, một giọng nói từ tĩnh truyền tới dọa cái muỗi sắt trong tay Hứa Minh Ý run lên.

Chỉ thấy Phó Thời Hàn đưa khay cơm tới cửa của Hoắc Yên, đuôi mắt hơi hướng lên, như cười như không nhìn Hứa Minh Ý: “Bạn học, tại sao không nói chuyện.”

Hứa Minh Ý run rẩy lùi về sau, cổ gồng trắn tình, mặt không đổi sắc nói: “Là bạn tôi nhặt được, bảo hôm nay ông trời mở mắt chúng ta có phần, thế là tôi nghiêm túc phê bình cậu ta, nói không tham đồ rơi là phẩm chất tốt đẹp của sinh viên, chúng tôi phải làm người có ích cho xã hội, cậu ta bị tôi cảm hóa, rơi nước mắt hối hận, cuối cùng quyết định giao tiền ra, một lần nữa làm người...”

Anh ta nói chuyện bằng tốc độ nhanh gấp đôi thường ngày, đồng thời hung hăng trừng mắt nhìn Phó Thời Hàn.

Hoắc Yên trợn mắt nhìn Hứa Minh Ý, lão hòa thượng người tích chữ như vàng vậy mà nói một hơi một đồng lời... nhảm nhí.

Phó Thời Hàn thu lại ánh mắt, mặc kệ cậu ta, đưa khay cơm cho Hoắc Yên, dịu dàng nói: “Nhóc con, anh đi.”

Thế là Hoắc Yên xúc cho Phó Thời Hàn một muôi lớn thịt bò xào tỏi, còn trộm thêm cho anh hai cái đùi gà.

Lúc đưa đĩa cơm ra, cửa kính bằng thủy tinh bị hơi nóng làm hơi mờ, cô mỉm cười với anh một cái, quần cho anh ánh mắt chỉ chúng ta biết.

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Thời Hàn: Vẫn là bà xã biết thương anh.

Hứa Minh Ý:...

Cứ như tôi không tồn tại vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Eo nhỏ thật

“Em ấy còn chưa trưởng thành, anh như vậy thật quá cảm thú.”

Từ khi Hoắc Yên làm thêm tại nhà ăn số ba đến nay, bạn cùng lớp, còn có đám bạn cùng phòng, tất cả đều thích đến chỗ cửa của cô mua com.

Hoắc Yên thấy bạn cùng lớp, luôn tăng thêm một chút thức ăn, tính tình có tốt bụng, nhân duyên tốt, các sự phụ (đầu bếp) và các đi trong nhà ăn bắt gặp cũng làm như không thấy, chỉ cười hiên lành với cô.

Hoắc Yên dần dần phát hiện, những người xung quanh yêu mến cô càng ngày càng nhiều, mỗi lần đi học, sau khi bước vào lớp, rất nhiều bạn học chào hỏi cô, muốn cô tới bên cạnh mình ngồi.

Chuyện này hoàn toàn không giống cấp hai và cấp ba, khi đó mọi người đều không thích cô, cảm thấy cô chậm chạp, ngu ngốc, chơi với cô sẽ kéo thấp chỉ số thông minh xuống.

Nhưng lên đại học, các bạn học rất vui lòng muốn kết bạn với cô.

Phó Thời Hàn nói với Hoắc Yên, bước chân vào cánh cổng đại học chẳng khác nào bước vào một nhà xã hội, giữa người với người dù nhiều hay ít vẫn tồn tại quan hệ lợi ích, người vô hại như em không biết tính toán, đương nhiên sẽ trở thành cái bánh ngon của mọi người.

Hoắc Yên buồn bực nói: “Anh lại nói em ngu.”

Phó Thời Hàn nghịch nghịch tóc đuôi ngựa của cô: “Đại trí giả ngu, chưa chắc không tốt.”

Hoắc Yên nhàu mày, kéo gần khoảng cách với anh: “Anh đừng có động tí là nghịch tóc em được không, em không còn là trẻ con nữa.”

Khóe môi Phó Thời Hàn hơi cong, lực tay nhẹ hơn, cuốn một lọn tóc vào ngón tay, nghịch không biết mệt, tóc của cô không cứng, cực kỳ mềm mượt, cũng không lộn xộn, yên lặng quán quanh ngón tay của anh.

Giống như chủ nhân, mềm mại nghe lời, không âm ỉ.

Từ nhỏ Phó Thời Hàn đã được dạy dỗ nghiêm khắc, ông nội là người lính đi lên từ chiến trường, mà ba cũng là thủ trưởng trong quân đội, đối với con trai hết sức nghiêm khắc, yêu cầu anh phải theo đúng khuôn phép, không được nghịch ngợm.

Cho nên bắt đầu khi còn rất nhỏ, Phó Thời Hàn đã học được phong thái nghiêm chỉnh, cũng rất biết cách đối nhân xử thế.

Tất cả mọi người đều khen ngợi, cháu trai nhà họ Phó là rường cột quốc gia, nhân trung chỉ long.

Năm đó, anh quen biết chị em nhà họ Hoắc.

Chị gái đoan trang thuần thực, tuổi còn nhỏ lại luôn dùng dáng vẻ người lớn nói chuyện với anh, Phó Thời Hàn đương nhiên cũng đáp lại bằng dáng vẻ đó, hai người nói qua nói lại đều là những lời xã giao vô vị, nói chuyện mười phút đã cảm thấy chán ngắt.

Nhưng riêng nhóc con họ, bím tóc được buộc lên cao, hai tay chống cằm nhìn bọn họ, ánh mắt lộ ra chút mờ mịt lại tràn đầy vui vẻ.

Dáng vẻ đoan trang khiến Phó Thời Hàn cảm thấy gần gũi.

Thường xuyên gặp gỡ, Phó Thời Hàn và Hoắc Yên quen nhau rất nhanh, cô bé đầu óc ngây thơ khờ khạo, Phó Thời Hàn trước mặt cô hoàn toàn có thể dỡ bỏ nguy trang, sống theo ý mình.

Bởi cô sẽ không dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình chăm chăm, giống như anh sẽ biết thành con quái vật.

Phó Thời Hàn không muốn trở thành quái vật, lúc ở cùng Hoắc Yên, anh có thể làm chính mình.

Khi còn bé coi cô như bạn bè, như người thân, suốt ngày trêu chọc, Hoắc Yên thường xuyên bị anh làm khóc, từ thần trưng mắt nhìn anh.

Nhưng Hoắc Yên ngốc ngếch, tức giận ba giây, Phó Thời Hàn lại biết dỗ dành lừa bịp lợi hại không khác gì lúc anh trêu chọc, thế nên Hoắc Yên rất không có tiền đồ, vài phút liền nín khóc mỉm cười.

Dần dần trưởng thành, trong lòng Phó Thời Hàn mơ hồ sinh ra một chút ý nghĩ khác thường, từ lần đầu tiên bị ướt ga giường vào buổi sáng sớm, anh liền thường xuyên nằm mơ thấy cô nhóc này, sự kiêu kiêu trong mơ không thể nói thành lời, có đôi khi lại cảm thấy tội lỗi.

Em ấy còn chưa trưởng thành, anh như vậy thật quá cảm thú.

Nhưng muốn nhận cũng không nhận được, một lần kia treo tường tìm cô, ép cô gọi anh là anh trai, khi đó là anh trai, về sau là Hàn ca, nghe tới nghe lui lại có ý vị khác.

Từng nghe ba mẹ nói chuyện hôn ước với nhà họ Hoắc trên bàn cơm, nói nên là Hoắc Tư Noãn, đoan trang hiền thực, dịu dàng uyển chuyển, là con dâu chuẩn mực tuyển chọn.

Hỏi đến suy nghĩ của anh, Phó Thời Hàn thẳng thắn cự tuyệt, ba anh nổi trận lôi đình, nói mới hôn sự này là ông nội anh định ra, không thể không nghe theo, đây cũng là lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn Phó Thời Hàn làm trái ý ba mình.

“Ai cũng không thể ép con cưới người con không yêu.”

Ai cũng không thể ép buộc anh, từ bỏ người con gái anh yêu.

Về sau chuyện này đánh gác lại, không ai đề cập tới, thái độ của ba anh có vẻ như nhượng bộ, nhưng thật ra lấy lui làm tiến, sắp xếp Hoắc Tư Noãn bên người Phó Thời Hàn, cấp hai, cấp ba, thậm chí đại học.

Ba anh là người cực kỳ cố chấp lại hiểu thuận, năm đó ông nội lập ra mối hôn sự này, ba anh nhất định không làm trái, đồng thời mọi mặt của Hoắc Tư Noãn cũng không có gì để bắt bẻ.

Phó Thời Hàn duy trì quan hệ không nóng không lạnh với Hoắc Tư Noãn, không quá mức xa cách lãnh đạm, dù sao cũng quen biết từ nhỏ, cho dù khi còn bé cái gì cũng không hiểu, nhưng dù gì cũng gọi một tiếng em gái.

Sau này không biết vì sao, bất kể cấp ba hay đại học, cả lớp cả trường đều biết vị hôn thê của anh là Hoắc Tư Noãn.

Thông minh như anh, đương nhiên biết tin tức truyền ra thế nào.

Anh không thừa nhận lời đồn, nếu có ai hỏi, tự nhiên sẽ phủ nhận.

Ngay từ đầu anh đã không có nửa phần tình cảm gì với Hoắc Tư Noãn, mặc dù khi còn nhỏ cũng từng thử chơi chung, nhưng luôn cảm giác toàn thân từ trên xuống đặc biệt không thoải mái.

Cô gái này hoàn mỹ không còn gì để chê, nhưng anh chính là không thích.

“Anh đang nghĩ gì đó.”

Giọng nữ giòn tan ngắt mạch suy nghĩ của Phó Thời Hàn, anh nâng mắt, bất giác đôi mắt hạnh đen láy, không chút phòng bị nhìn anh.

Đột nhiên anh hiểu vì sao, vì sao không thích Hoắc Tư Noãn, hết lần này tới lần khác lại thích cô nhóc này.

Bởi vì trong đôi mắt của cô, anh nhìn thấy mình, không phải quái vật, mà là Phó Thời Hàn nguyên bản.

“Anh lại mất tập chung.” Hoắc Yên đặt bút xuống, rõ ràng nói bỏ túc toán cao cấp cho cô, anh lại luôn thất thần, hiển nhiên là không dụng tâm.

“Không có tâm trạng thì thôi vậy.” Hoắc Yên đoạt lại giấy nháp, tự mình tính toán: “Tự em làm.”

Ánh nắng bên ngoài chiếu nghiêng qua cửa sổ, vừa vịn bao quanh cơ thể cô, vành tai đỏ ửng còn có thể nhìn thấy rõ lông tơ.

“Hoắc Yên.”

“Ừm?”

“Em muốn anh làm anh trai em à?”

Bút trong tay Hoắc Yên không dừng, không để tâm nói: “Rất tốt mà.”

“Cái gì mà tốt, muốn, hay là không muốn?” Phó Thời Hàn khôi phục nét mặt nghiêm túc, giống như muốn tranh luận vấn đề này đến cùng với cô.

“Bây giờ là anh trai em, sau này là anh rể em, có vấn đề gì không?” Lúc này Hoắc Yên mới ngẩng đầu lên: “Hôm nay sao anh lạ thế?”

Anh rể.

Phó Thời Hàn lăm lăm bấm hai chữ này, đẩy mắt nổi nên một tia lạnh lẽo: “Em muốn anh làm anh rể em?”

Lại là vấn đề này, anh hỏi bao nhiêu lần rồi.

Hoắc Yên đặt bút xuống, nhấc lại: “Không phải em có muốn hay không, vấn đề là anh có muốn hay không được không, sau này đừng hỏi em nữa, em có thể không chế suy nghĩ của anh sao!”

“Anh không muốn.”

Hoắc Yên bắt ngờ: “Anh... anh nói cái gì?”

Ánh mắt Phó Thời Hàn lạnh lùng, nghiêng người sang, nói lỏng cúc áo ở cổ: “Anh chưa từng nói, muốn làm anh rể em.”

Hoắc Yên còn chưa kịp lấy lại tinh thần: “Anh không thích chị gái em à?”

Phó Thời Hàn nhìn ánh mắt mềm mại của Hoắc Yên, tức giận nói: “Cho tới bây giờ anh chưa từng nói rằng, thích Hoắc Tư Noãn.”

“Vậy anh cũng không nói không thích mà.” Hoắc Yên gãi đầu, vẫn thấy khó hiểu.

Phó Thời Hàn sửa sang cổ tay áo, thần nhiên nói: “Hoắc Tư Noãn không thổ lộ với anh, khi tìm anh không phải là việc học thì chính là việc của hội sinh viên, dù sao cũng luôn có lý do, em bảo anh mở miệng thế nào.”

Hoắc Yên suy nghĩ, cũng đúng, Hoắc Tư Noãn kiêu ngạo như vậy, làm sao có thể mở miệng tỏ tình trước với nam sinh, cũng tuyệt đối không thừa nhận tâm tư của mình. Mà Phó Thời Hàn cũng là người cẩn trọng, càng không chủ động nói ra cái đề tài này.

Thì ra bọn họ không không hiểu nhau.

Bao nhiêu năm như vậy, đứng là đây vô.

Trong lòng Hoắc Yên nghĩ thầm, nếu đổi lại là mình, nếu như thích một người, khẳng định sẽ không chịu được lâu như vậy, còn không phải nhận đến chết sao.

Cô thấp thỏm nói: “Vậy... vậy chị em nhất định sẽ buồn, anh thật sự không thích chị ấy sao?”

Trong lời cô còn có ý mong chờ anh sẽ hồi tâm chuyển ý, nhưng Phó Thời Hàn chắc chắn: “Không thích.”

Hoắc Yên thờ dài một tiếng: “Được rồi, vậy chúng ta không có duyên làm người nhà rồi.”

Phó Thời Hàn thấy trong mắt Hoắc Yên có chút không nỡ, nhện không được nói: “Em già ngu hay ngu thật vậy?”

“Cái gì?”

“Ai nói nhất định phải làm anh rể mới có thể thành người nhà?”

“Không phải đâu, tuy gọi là anh trai, nhưng chung quy cũng không phải anh ruột, anh với em làm người nhà, cũng chỉ có thể...”

Hoắc Yên giống như ngộ ra cái gì, lời nghẹn trong họng không nói ra được.

Ngoài anh rể, nếu muốn làm người nhà của cô, còn có thể trở thành... chồng cô.

Anh nhếch miệng nở nụ cười nhàn nhạt, thừa dịp cô không để ý, tay đặt lên eo cô, trực tiếp ôm cô vào lòng, hai người dí sát vào nhau, tay Hoắc Yên chống lên lồng ngực cứng rắn của anh.

Anh cúi đầu xuống, lông mi dài dày hơi khép lại, cực kỳ nguy hiểm.

Ánh nắng hoàng hôn chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của anh, xung quanh tỏa ra bầu không khí mập mờ.

Đôi mắt Phó Thời Hàn quan sát Hoắc Yên, lỗ tai cô đã đỏ bừng, môi mím chặt, cơ thể co rúm, run nhẹ nhẹ.

Lúc đầu chỉ định đùa một chút, nhưng phản ứng của cô, lại khiến lòng anh dâng lên một gợn sóng kiêu mị.

Hoắc Yên theo bản năng đưa tay đẩy người anh, lại bị anh cầm chặt cổ tay, ấn sang một bên.

Toàn bộ máu trong người Hoắc Yên dồn thẳng lên não, mặt đỏ như bần úi: “Phó Thời Hàn, anh không phải muốn giăng... giăng bài sao, em... em không có suy nghĩ này, anh đừng nói đùa...”

Phó Thời Hàn thấy cô hoảng sợ lúng túng, đáng về lấp ba lấp bắp càng khiến người ta yêu thương.

Sao lại có cảm giác, bản thân biến thành cảm thú rồi?

Phó Thời Hàn không muốn dọa cô sợ, chột buông lỏng tay: “Không trêu em nữa.”

Hoắc Yên bỗng được tự do, lập tức lui sang bên cạnh kéo dài một khoảng cách với anh.

Đối diện với người con trai áo mũ chỉnh tề đang cười đến đắc ý, Hoắc Yên mới biết mình bị anh trêu đùa, quả nhiên, tiểu tử này trước mặt cô chưa từng đứng đắn, khi còn bé đã trải qua bao nhiêu lần vậy mà vẫn bị mắc lừa.

Cô bị ám ức, đeo cặp sách nhỏ lên rồi thờ phỉ phò bỏ đi.

Nhìn bóng lưng cô, Phó Thời Hàn thu lại ý cười, ngón tay linh hoạt xoay bút một vòng, lòng bàn tay còn lưu lại cảm xúc khi chạm vào cô.

Eo nhỏ thật.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Em gái ruột

“Người con trai này, che dấu hai khuôn mặt.”

Hoắc Tư Noãn bỏ vài cuốn sách vào trong túi rồi ra khỏi phòng học, Thôi Giai Kỳ đuổi theo phía sau, một tay khoác lên vai cô ta, mỉm cười nói: “Tư Noãn, cùng ăn cơm tối nhé.”

Hoắc Tư Noãn treo một nụ cười trên mặt: “Được.”

Bên cạnh Thôi Giai Kỳ còn có mấy người chị em, đều là mấy người bình thường Hoắc Tư Noãn vẫn hay chơi.

Nữ sinh có điều kiện trong lớp Hoắc Tư Noãn không ít, ngày thường thường dạo quanh các trung tâm thương mại, hoặc ăn ở cửa hàng cao cấp, hôm nay cô mua nước hoa Hermes thì tôi mua một cái túi LV, vừa ganh đua so sánh vừa nịnh hót lẫn nhau.

Cái tuổi này, trong nhóm con gái này, sau lưng không ai phục ai nhưng trước mặt nhau vẫn cười tươi như cũ, luôn có thể cùng nhau chơi đùa, quan hệ nhìn chung là hòa hợp.

Ngày thường Hoắc Tư Noãn vẫn chơi với những người đó, không có nguyên nhân gì, bọn họ là tiểu thư nhà giàu giai cấp thượng lưu, được họ coi trọng và yêu thích có thể tăng thêm giá trị của mình.

Hoắc Tư Noãn biết, bọn họ chơi với cô ta bởi vì Phó Thời Hàn.

Cho dù hiện tại cô ta phùng má giả người mập, nhưng mấy người đó vẫn đồng ý chơi cùng cô ta, chỉ bởi vì...

Cô ta là vị hôn thê của Phó Thời Hàn.

Đương nhiên, suy nghĩ này cô ta chưa từng nói với ai, cũng tuyệt đối không thừa nhận.

“Tư Noãn, cậu mới mua túi hả?” Thôi Giai Kỳ liếc nhìn túi xách màu trắng của Hoắc Tư Noãn: “Trước cậu dùng túi Chanel một năm, cuối cùng cũng thay rồi.”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn trầm xuống, nét không vui thoáng qua mặt, cô ta lập tức nói: “Đừng khi đi học, có thể đựng rất nhiều sách.”

“Tôi biết, đây là nhãn hiệu của Hàn Quốc.”

“Ừm, rất được ưa chuộng.” Hoắc Tư Noãn mỉm cười nói.

“Đẹp lắm, nhưng...”

Lời của Thôi Giai Kỳ còn chưa nói ra miệng, Hoắc Tư Noãn lập tức đón đầu, nói: “Bình thường ra ngoài chắc chắn sẽ không mang túi này, khi đi học dùng một chút, tớ chỉ là cảm thấy nó khá lớn, đựng được nhiều sách.”

Trên mặt Thôi Giai Kỳ nở nụ cười giả nhân giả nghĩa: “Đúng vậy, tớ nhắc nhở cậu chút, bình thường đi dạo phố cùng bọn tớ, cậu đừng xách cái túi này, vẫn nên xách túi Chanel của cậu đi.”

Trong lòng Hoắc Tư Noãn giống như bị kim đâm một nhát.

Túi Chanel kia là mẹ mua cho cô ta khi lên năm nhất đại học. Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ, mẹ cô ta không nói hai lời liền gom góp mấy vạn tệ để cô ta mua, còn bảo không đủ thì nói.

Về sau cái túi này trở thành tâm biến của Hoắc Tư Noãn, cô ta cũng không đổi sang cái thứ hai, đào mắt sang năm hai, cô ta cảm thấy đây là lúc đổi túi mới, gọi điện thoại thương lượng với ba mẹ, bởi vì em gái vừa vào học đại học, tiền đóng học rất nhiều nên tạm thời trong nhà không thể bỏ ra mấy vạn tệ được.

Hoắc Tư Noãn cũng vì chuyện này mà náo loạn mấy ngày với người nhà.

Thế là cô ta quyết định trước tiên mua một cái túi miễn ngăn đeo tạm, tránh cho mấy người Thôi Giai Kỳ nói cô chỉ có một cái túi Chanel để đeo.

Nhưng Hoắc Tư Noãn không ngờ, cái túi này mới vừa đeo hôm nay, liền bị nhóm người Thôi Giai Kỳ nhận ra, nói thương hiệu Hàn Quốc, chứng tỏ bọn họ biết giá cả, so sánh sau lưng cô ta, tất nhiên nói những lời khó nghe, cho nên Hoắc Tư Noãn đành phải nói lên lớp mới dùng.

Nhưng ánh mắt của bọn họ, khiến Hoắc Tư Noãn cảm thấy trong lòng như gai đâm.

Bởi buổi tối còn có lớp, nhóm người Hoắc Tư Noãn tới nhà ăn số ba gần tòa nhà dạy học.

Lúc nhìn thấy Hoắc Yên đang múc com, cô ta có chút bất ngờ, không kịp phản ứng đã thấy Hoắc Yên mỉm cười với cô ta, múc thêm cho cô ta một thìa thức ăn.

Hoắc Tư Noãn cầm khay com, sững sờ đi tới bên cạnh nhóm người Thôi Giai Kỳ, hỗn vĩa trên mây.

Thôi Giai Kỳ hỏi Hoắc Tư Noãn: “Nữ sinh bán com vừa rồi, không ngừng cười với cậu, sao thế, cậu quen?”

Hoắc Tư Noãn hơi chột dạ, vội vàng nói: “Không quen, tớ làm sao có thể quen dạng người như vậy được.”

“Cũng đúng.” Thôi Giai Kỳ gật nhẹ: “Có thể là là fan hâm mộ của cậu, dù sao cậu cũng là nhân vật phong vân trong trường chúng ta.”

Hoắc Tư Noãn cúi đầu ăn com, không nói thêm.

Mấy cô gái lại ngồi thảo luận bộ sưu tập thời trang cao cấp mới tung ra thị trường, Hoắc Tư Noãn không tham gia. Mà bên này nãy đi cùng làm đề Hoắc Yên nghỉ sớm, cô thấy chị gái còn chưa đi, cũng lấy đồ ăn định tới chỗ chị gái ăn cùng, nói chuyện phiếm trong nhà, dù sau hai người cũng sắp nửa tháng chưa gặp nhau.

Hoắc Yên bung khay com tới đối diện Hoắc Tư Noãn, trên mặt đầy ý cười, nhưng khi Hoắc Tư Noãn ngẩng đầu lên nhìn cô, sắc mặt bỗng thay đổi.

Từ trong đôi mắt của Hoắc Tư Noãn, Hoắc Yên đọc được chút sợ hãi.

Điều này không khỏi làm cô dừng bước chân.

Hoắc Tư Noãn lập tức vui đầu ăn com, giống như không quen cô.

Bên cạnh Hoắc Tư Noãn có một ghế trống, nhưng đang đặt túi xách, Hoắc Tư Noãn cũng không hề rời túi xách đi.

Bên cạnh Hoắc Tư Noãn, không có vị trí của Hoắc Yên.

“Tư Noãn, tôi thích cái túi này, cậu cảm thấy thế nào?” Nữ sinh bên cạnh đưa điện thoại tới trước mặt Hoắc Tư Noãn, Hoắc Tư Noãn nhìn một chút, nói: “Đây là kiểu mới à, nhưng cậu phải cẩn thận, đừng tìm người mua hộ, mua hộ dễ mua phải hàng nhái.”

“Đương nhiên không tìm người mua hộ, sắp tới ba tớ từ Pháp trở về, tớ sẽ nhờ ba mua giúp.”

Hoắc Yên chỉ thoáng dừng hai giây, liền lập tức hiểu được, những nữ sinh quần áo sang trọng này, đều là bạn của Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Yên cúi đầu nhìn bộ quần áo nhân viên phục vụ còn chưa kịp thay của mình, hiểu được gì đó, trực tiếp đi qua Hoắc Tư Noãn, ngồi phía trước giả vờ không quen biết.

Hoắc Tư Noãn khẽ âm thầm thở phào một hơi.

“Tư Noãn, tớ nghe nói cậu còn có em gái.” Thôi Giai Kỳ vừa ăn com vừa nói: “Lần trước ở ký túc xá nữ Phó Thời Hàn làm ra chuyện lớn như vậy, hình như là vì em gái cậu.”

Hoắc Tư Noãn buồn bực “Ừ” một tiếng.

“Phó Thời Hàn đối với em gái cậu thật tốt.” Các nữ sinh cảm thán nói: “Từ đó về sau, hình như không có nam sinh nào dám đến trước lầu ký túc xá tỏ tình nữa.”

Thôi Giai Kỳ nói: “Các cậu thì biết gì, cái này gọi là yêu ai yêu cả đường đi, còn không phải vô cùng yêu thương Noãn Noãn của chúng ta sao.”

Trên mặt Hoắc Tư Noãn miễn cưỡng nở nụ cười, không trả lời.

Thôi Giai Kỳ lại nói: “Tư Noãn, lần sau cậu dẫn em gái cậu đến đây cho bọn tớ nhìn một chút.”

“Đừng vậy, Tư Noãn, lần sau mang em gái đi chơi cùng đi.”

Hoắc Tư Noãn rất không tự nhiên đồng ý: “Được, không thành vấn đề.”

Cô ta ngừng đầu nhìn bóng lưng nữ sinh phía trước, Hoắc Yên cúi thấp đầu, ăn từng miếng com, không nói câu gì.

Sau khi ăn com tới xong, Hoắc Tư Noãn tạm biệt Thôi Giai Kỳ trước, nói mình còn có việc không thể đi cùng mọi người.

Hoắc Yên vừa mới đem đồ ăn thừa cho chó mèo hoang trong trường học, lúc trở về gặp Hoắc Tư Noãn đang đứng ở cửa sau nhà ăn, giống như đang đợi cô.

Thấy cô tới, Hoắc Tư Noãn vội vàng tới đón: “Yên Yên, sao em lại làm ở đây, vừa mới dọa chị sợ chết.”

“Rèn luyện bản thân.” Hoắc Yên không biểu cảm nói.

Hoắc Tư Noãn thấp thòm nói: “Vừa rồi không chào em, em không trách chị chứ?”

Hoắc Yên nhếch môi, không nói chuyện.

“Em muốn chọn gian chị, có phải không?” Hoắc Tư Noãn kéo tay Hoắc Yên, làm nũng nói: “Em biết đấy, những nữ sinh kia đặc biệt lắm chuyện, nếu như họ biết em gái chị tới nhà ăn làm thêm, ngày hôm sau khẳng định cả trường đều biết.”

“Em khiến chị mất mặt sao?” Hoắc Yên đề nén giọng nói, chất vắt nhìn Hoắc Tư Noãn: “Em dựa vào bản thân kiếm tiền, chị cảm thấy cái này khiến chị mất mặt à?”

“Đương nhiên không phải.” Hoắc Tư Noãn liền nỏm phủ nhận, chỉ dẫn từng bước: “Dựa vào bản thân kiếm tiền đương nhiên không có gì không tốt, nhưng là... em cũng biết, những người đó đều là tiểu thư nhà giàu, bọn họ không cần biết em rèn luyện bản thân hay không có tiền, bọn họ chỉ nói em gái Hoắc Tư Noãn tới nhà ăn làm thêm, nói rất khó nghe, tư tưởng của chúng ta và bọn họ không giống nhau, rất khó giải thích rõ ràng.”

“Vậy chị còn làm bạn tốt với bọn họ.” Hoắc Yên không hiểu: “Chị, chị như vậy không mệt à?”

“Không còn cách nào, bọn họ là bạn duy nhất trong lớp của chị, em không thể không để chị không có bạn bè.” Hoắc Tư Noãn đáng thương kéo tay Hoắc Yên: “Người trưởng thành, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ.”

Hoắc Yên mặc dù không hiểu Hoắc Tư Noãn lắm, nhưng lửa nóng trong lòng cũng dập tắt không ít, chỉ trầm giọng nói: “Vậy sau này chị đừng tới nhà ăn số ba ăn nữa.”

“Yên Yên, có phải em thiếu tiền không?” Hoắc Tư Noãn lấy ba trăm tệ trong túi xách của mình ra đưa cho Hoắc Yên.

“Không cần, chị, em có tiền, hôm qua vừa mới phát lương.” Hoắc Yên từ chối ba trăm tệ kia: “Đây là ba mẹ cho chị, giữ đi.”

Chơi cùng đám tiểu thư nhà giàu, không tránh được phải tiêu nhiều tiền.

“Được, nếu phí sinh hoạt không đủ, lúc nào cũng có thể nói với chị, đừng một mình chịu đựng, buổi tối chị còn có lớp, đi trước.” Hoắc Tư Noãn nói xong, cẩn thận nhìn xung quanh một chút, giống như kẻ trộm, xác nhận không có người quen nào mới yên lòng rời đi.

Trong lòng Hoắc Yên cảm thấy khó chịu, quay người đi lại thấy Hứa Minh Ý dựa lưng vào tường, mấy lọn tóc xoăn trên trán che khuất ánh mắt anh ta, không biết đứng đó bao lâu rồi.

“Hòa thượng, anh nghe trộm bọn tôi nói chuyện.”

“Chỗ này ai cũng có thể đến, thế nào lại thành nghe trộm.” Hứa Minh Ý nói năng hùng hồn: “Tôi là quang minh chính đại nghe.”

Tâm trạng Hoắc Yên đang khó chịu, cũng không muốn đối co với anh ta, quay người bỏ đi, lại nghe thấy giọng nói của Hứa Minh Ý truyền tới: “Mệnh do mình tạo, tướng do tâm sinh, thế gian vạn vật đều tương...”

“Cố tỏ ra thần bí.” Hoắc Yên không hiểu anh ta lắm, cũng không để ý.

Vài ngày sau, Ban Chương trình của hội sinh viên mở tiệc liên hoan.

Trên bàn com, trước tiên Phó Thời Hàn nói rõ một số tồn chỉ của hội.

“Hôm nay là ngày đầu tiên tôi mời khách. Sau này ban liên hoan, kể cả bữa tiệc nhỏ, đều tự bỏ tiền túi, chia AA, không tham ô một phần tiền công quỹ.”

Mấy người mới tham gia hội nghe lời gật đầu.

Thẩm Ngộ Nhiên lại nói: “Hân tống, mỗi học kỳ bên đoàn sẽ căn cứ theo hoạt động của hội mà cấp một khoản tiền quỹ, tớ nghe nói những ban khác liên hoan đều dùng số tiền đó, dù sao không sử dụng thì tiền cũng để đó.”

Trong nháy mắt sắc mặt Phó Thời Hàn liền lạnh xuống: “Ban nào, nói rõ ràng.”

Thẩm Ngộ Nhiên rồi rầm nói: “Cái đó... cái đó tớ khó nói, nhưng tớ biết tình huống chính là như vậy, tất cả mọi người đều làm như vậy, ngầm hiểu với nhau.”

Những ban kia mỗi ngày một bữa tiệc nhỏ, năm ngày một bữa tiệc lớn, cụ thể thế nào anh ta không rõ ràng lắm, chỉ là nghe nói không dễ mọi người phải trả một đồng tiền.

“Nếu những ban khác làm như vậy, nếu để tôi biết, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhưng Ban Chương trình tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện này.”

Hoắc Yên nhớ Hứa Minh Ý nói tương do tâm sinh, nhìn đôi lông mày của Phó Thời Hàn ngọn núi cao thẳng, mày kiếm mắt phượng, đôi mắt trong suốt như hồ nước, chính là đáng vẻ quang minh lỗi lạc.

Hoắc Yên cũng biết từ nhỏ anh đã là một chính nhân quân tử.

Chỉ là dưới bàn, đầu gối của anh không biết là có ý hay vô tình luôn chạm vào chân Hoắc Yên, dán chặt với da thịt cô, chạm rai ma sát, không dừng một giây.

Cô dịch chuyển ra một tấc, anh liền tiến thêm một thước, muốn thoát cũng không được.

Hoắc Yên nhủ mấy ngừng đầu, Phó Thời Hàn vẫn cùng Thẩm Ngộ Nhiên thảo luận về vấn đề lạm dụng kinh phí của hội sinh viên, nghiêm túc đứng đắn, thậm chí còn không liếc cô một cái.

Người con trai này, che dấu hai khuôn mặt.

Hoắc Yên hung hăng đáp cho anh một cái, sức lực cũng không nhẹ, mà Phó Thời Hàn mặt không đổi sắc, thậm chí mắt cũng không thèm chớp, nói với Thẩm Ngộ Nhiên: “Bình thường lưu ý một chút, ban nào tham ô công quỹ, báo cáo với tớ.”

“Được, tớ có thể thăm dò giúp cậu.”

Ngay sau đó, ánh mắt thâm sâu của Phó Thời Hàn quét qua Hoắc Yên.

Lúc này Hoắc Yên mới nhắc chân ra, khiếu khích hất cằm, coi như cho anh một bài học.

Sau bữa tiệc, mọi người đề nghị đi hát KTV, dù sao hôm nay là thứ sáu, đã ra ngoài chơi thì phải chơi tới bến.

Phó Thời Hàn không ý kiến gì, thế là đám người tràn đầy phấn khởi tới KTV, rồi trong sảnh lớn bắt ngồi gấp Ban Truyền thông.

Lâm Sơ Ngữ nhìn thấy Hoắc Yên trước, liên tục vẫy tay với cô, ngạc nhiên hỏi: “Yên Yên, các cậu cũng tới sao!”

“Trùng hợp quá.”

Nhưng... ánh mắt Hoắc Yên nhìn lướt qua, liền trông thấy Hoắc Tư Noãn đứng ở quầy phục vụ.

Bên cạnh có mấy người chị em, trong đó có Thôi Giai Kỳ.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc, trong nhất thời Hoắc Tư Noãn không kịp phản ứng, cô ta nhìn thấy Phó Thời Hàn trước, sau đó lập tức nhìn thấy Hoắc Yên đi theo phía sau.

Thôi Giai Kỳ là phó Ban Truyền thông của hội sinh viên, nhìn thấy nhóm người Phó Thời Hàn, vội vàng nói một tiếng: “Ban Chương trình cũng tới sao, thật là trùng hợp.”

Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Ban chúng tôi vừa mới liên hoan xong, đàn em muốn đi hát hò nên mang bọn họ tới đây.”

Ánh mắt Thôi Giai Kỳ nhìn Hoắc Yên bên cạnh Phó Thời Hàn.

Cô ta nhìn Hoắc Tư Noãn nói: “Ày, em gái này rất quen mắt nha, cô phải là người cười với cậu ở nhà ăn số ba không?”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn khó coi đến cực điểm.

Hoắc Yên cũng cảm thấy trong mắt Hoắc Tư Noãn bắn ra tia hàn ý, cô vốn dĩ còn muốn tiếp tục giả vờ không quen biết Hoắc Tư Noãn nên cúi đầu không dám nhìn cô ta.

Nhưng Phó Thời Hàn bên cạnh là người thông minh cỡ nào, liếc một cái đã nhìn ra sóng ngầm giữa hai chị em.

Anh thuận tay kéo Hoắc Yên tới bên cạnh mình, ngược mắt nhìn Hoắc Tư Noãn, khóe miệng nở ra một nụ cười lạnh.

“Thế nào, em gái ruột cũng không nhận ra được?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Canh một

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Nụ cười của anh có thể giết người, không phải ai cũng có thể tùy tiện nhận nổi.”

“Thế nào, em gái ruột cũng không nhận ra được?”

Đuôi mắt Phó Thời Hàn cong cong ý cười, nhưng trong con ngươi đen kịt lại hiện ra hàn ý buốt lạnh.

Sự việc ở nhà ăn ngày đó, Hứa Minh Ý đã kể lại y nguyên cho anh nghe, mặc dù chuyện của hai chị em, theo lý thuyết người ngoài như anh không nên nhúng tay vào, nhưng hôm nay trùng hợp gặp mặt, anh không có cách nào im lặng không quan tâm.

Năng lực ứng biến của Hoắc Tư Noãn cực mạnh, mỉm cười đi tới kéo tay Hoắc Yên: “Giới thiệu với mọi người một chút, đây là em gái tớ, Hoắc Yên.”

Lâm Sơ Ngật mở to hai mắt, khó tin: “Mẹ ơi, thật... thật sự là chị em sao?”

Đáy mắt Thôi Giai Kỳ hiện ra ý cười khinh miệt.

Hoắc Yên nghiêng đầu nhìn Hoắc Tư Noãn, trên mặt Hoắc Tư Noãn đang vui vẻ mỉm cười, nhưng nhìn ra được, nụ cười này hết sức miễn cưỡng.

Lời nói dối cứ như vậy bị vạch trần, lại còn phải miễn cưỡng vui vẻ trước mặt em gái và đàn em khóa dưới, không chế toàn bộ.

Hoắc Tư Noãn chính là Hoắc Tư Noãn, Hoắc Yên cảm thấy mình vĩnh viễn không thể trở thành dạng người như vậy được.

Hoắc Tư Noãn tự nhiên hào phóng: “Đã gặp nhau, dứt khoát không cần thuê nhiều phòng, hai ban đều quan hệ tốt, Thời Hàn, cậu cảm thấy thế nào?”

Đáy mắt Phó Thời Hàn lộ ra tia lạnh lẽo, không nói gì, thậm chí còn không thèm nhìn cô ta.

Không khí ở hiện trường có chút xấu hổ, mấy nữ sinh thấp giọng bàn tán.

Mặt mũi Hoắc Tư Noãn sắp mất sạch, cuối cùng cũng thu lại nụ cười, sắc mặt trầm xuống.

Hoắc Yên nhẹ nhàng kéo góc áo anh, sức lực yếu ớt nhưng anh vẫn hiểu được suy nghĩ đơn thuần lúc này của cô.

Ngay trước mặt nhiều người thế này, làm ơn cho chị gái cô một chút thể diện.

Cuối cùng anh cũng không chế cảm xúc, quay đầu nói với Thẩm Ngộ Nhiên: “Cậu là trưởng Ban, cậu quyết định đi.”

“Được, hai Ban đã có quan hệ hữu nghị, vậy mọi người cùng chơi một chỗ, tân sinh viên vừa lúc có thể làm quen, thuận tiện cho công việc sau này.”

Các bạn học vò cùng vui vẻ bước vào phòng KTV, Hoắc Yên lựa chọn ngồi bên cạnh Lâm Sơ Ngật, xung quanh cũng có mấy tân sinh viên, mọi người không hẳn rất quen thuộc nên có chút không tự nhiên.

Phó Thời Hàn và nhóm nam sinh Thẩm Tinh Vệ ngồi chung một chỗ, Hoắc Tư Noãn ngồi cùng Thôi Giai Kỳ, còn có sinh viên năm hai Ban Truyền thông.

Thôi Giai Kỳ quan sát Hoắc Tư Noãn, trên mặt không có nửa phần ý cười, chỉ buồn bực ngồi một chỗ, thỉnh thoảng liếc nhìn Phó Thời Hàn, ngón tay lo lắng quần quần sợi dây trên túi xách.

Thế là Thôi Giai Kỳ cố ý kéo dài giọng nói: “Tư Noãn à, chúng ta là bạn bè tốt, nhưng ngay cả tớ mà cậu cũng giấu diếm, thật sự quá đáng, ngày đó hỏi cậu, cậu còn bảo cậu không biết nữ sinh bán cơm đó cơ mà.”

Hoắc Tư Noãn giải thích: “Lúc đó nó ăn mặc như vậy, còn đeo khẩu trang, tớ không nhận ra được.”

“Thì ra là thế.” Thôi Giai Kỳ cười hà hà: “Nhưng em gái cậu cũng thật là, sao lại tới những nơi như nhà ăn làm việc chứ, vừa khổ vừa mệt.”

“Tớ cũng không biết trong đầu nó nghĩ cái gì.”

Thôi Giai Kỳ che miệng kinh ngạc nói: “Sẽ không phải vì thiếu tiền tiêu chứ?”

“Sao có thể!”

Hoắc Tư Noãn lập tức bác bỏ suy đoán của Thôi Giai Kỳ, ra về thờ dài nói: “Làm thêm ở nhà ăn có thể kiếm mấy đồng chứ, nó chỉ muốn rèn luyện bản thân, trải nghiệm cuộc sống thôi.”

“Nói cũng phải.” Thôi Giai Kỳ ý vị thâm trường nói: “Là em gái của Hoắc Tư Noãn, sao có thể thiếu tiền tiêu được.”

Hoắc Tư Noãn bình tĩnh nói: “Không chỉ là em gái tôi, ngay cả Thôi Hàn cũng coi nó như em gái mà chăm sóc.”

Nói đến Phó Thôi Hàn, Thôi Giai Kỳ liền ngậm miệng cười mất tự nhiên, không nói câu gì.

Vừa rồi Phó Thôi Hàn rất quan tâm tới nữ sinh đó, có vẻ quan hệ rất tốt.

Phó Thôi Hàn là con út chù bài Hoắc Tư Noãn nắm chặt trong tay, hôn ước của bọn họ khiến các nữ sinh phải đỏ mắt ghen tị. Dù hoàn cảnh gia đình Hoắc Tư Noãn không giàu có, nhưng có hôn ước với hào môn thế gia như nhà họ Phó, tương lai Hoắc Tư Noãn tuyệt đối là một bước lên trời.

***

Ánh mắt của Hoắc Yên vô tình hay cố ý rơi trên người Hoắc Tư Noãn, cô ta đang cùng mấy nữ sinh trò chuyện vui vẻ.

Cô từng nghe Tô Hoàn nói mối quan hệ của những người con gái này rất phức tạp, vừa đợ bờ lối kéo nhau, vừa ganh đua so sánh mọi mặt.

Hoắc Yên nhìn ý cười thấp thoáng trên môi chị gái, không biết nụ cười này mấy phần là thật, mấy phần là giả.

Cô đã không nhận ra dáng vẻ của Hoắc Tư Noãn, chỉ cảm thấy Lâm Sơ Ngừ ngồi bên cạnh từ lúc vào phòng chưa từng nói một câu còn thân quen hơn.

Đối với việc Hoắc Yên chính là em gái của Hoắc Tư Noãn, Lâm Sơ Ngừ sợ hãi không thôi: “Hoàn toàn nhìn không ra, cậu giàu cũng đủ kỹ đó.”

Hoắc Yên bắt đầu đi nói: “Ngày nhập trường đầu tiên, tớ đã nói cho cậu biết, là chính cậu không tin.”

“Tớ tưởng cậu nói đùa.”

“Tớ giống như tùy tiện đùa cợt sao?”

Lâm Sơ Ngừ nhìn cô, trịnh trọng gật đầu: “Cậu chính là vô con tôm bị tràn qua nước sôi.”

Hoắc Yên: “Sao lại là tràn qua nước sôi?”

Lâm Sơ Ngừ: “Miệng, vừa mềm vừa mỏng.”

Hoắc Yên: “...”

Nhưng Lâm Sơ Ngừ bất chợt nói: “Cậu và chị gái cậu, mặc dù mặt mũi giống nhau, nhưng các phương diện khác lệch nhau nhiều quá, cho nên tớ căn bản không nghĩ hai người là chị em ruột.”

Hoắc Yên lườm một cái: “Biết rồi, nữ thần của cậu cái gì cũng tốt, tớ phổ thông như vậy, sau có thể so sánh được.”

Lâm Sơ Ngừ lắc đầu: “Cậu đừng mặc cảm, dù chị gái nữ thần tỏa sáng, nhưng là...”

Cô năng dừng lại một chút: “Cậu với chị ta, giống lại không giống.”

Hoắc Yên không hiểu: “Cái gì mà giống lại không giống.”

“Không nói ra được, rõ ràng hai người nhang nhác nhau, nhưng qua mấy ngày, không chỉ tớ, cả Tô Hoàn cũng không liên hệ hai người với nhau, nếu cậu hỏi cậu ấy, nhất định cậu ấy sẽ bảo hai người không giống.”

“Vậy rốt cuộc là giống, hay là không giống?” Hoắc Yên bị cô bạn làm cho chaoáng váng.

“Chính là...” Lâm Sơ Ngừ suy nghĩ, nói: “Hai người đều rất đẹp, nhưng vẻ đẹp của chị ta, là kiểu xinh đẹp chói mắt, khiến người ta có cảm giác cao không chạm tới, bạn bè rất khó thổ lộ tâm tình. Cậu không giống, rõ ràng khuôn mặt tương tự, nhưng cậu cho người khác cảm giác dễ chịu, khiến người ta không kìm được muốn làm quen, thậm chí muốn kéo cậu làm bạn bởi.”

Hoắc Yên ghét bỏ “à~” một tiếng, ngồi cách xa cô bạn một chút.

Lâm Sơ Ngừ bĩu môi: “Cậu xem, Phó Thôi Hàn cũng hay liếc cậu, nói không chừng cảm giác của anh ấy cũng giống tớ.”

Hoắc Yên quan sát Phó Thôi Hàn, ánh mắt anh trong trẻo, quả nhiên như có như không liếc về phía cô.

“Hoắc Tư Noãn là nữ thần cao không chạm tới, thế nhưng cậu lại là bạn tốt nhất của tớ.” Lâm Sơ Ngừ ôm chặt cánh tay Hoắc Yên: “Cậu yên tâm, tớ vĩnh viễn đứng về phía cậu!”

Hoắc Yên hơi nhàu mày, còn nói gì mà muốn cùng cô cùng đấu với Hoắc Tư Noãn, còn cho cô biết lập trường chọn đội.

Dù từ nhỏ đến lớn, những thứ tốt nhất đều thuộc về Hoắc Tư Noãn, nhưng tới tận bây giờ Hoắc Yên chưa từng nghĩ muốn tranh cái gì với Hoắc Tư Noãn.

Đúng lúc này, một giọng nữ dịu dàng vang lên, Hoắc Tư Noãn cầm micro bắt đầu hát, giọng hát của cô ta uyển chuyển rõ ràng, là chất giọng trời sinh.

Từ nhỏ cô ta đã là người đa tài đa nghệ, lại khéo léo hào phóng, hàng năm trường biểu diễn văn nghệ, lúc nào cô ta cũng đứng thứ nhất, sáng rực chói lọi.

Cho dù bây giờ đang ở phòng KTV, chỉ cần cô ta cầm micro lên, tất cả mọi người đều chú ý tới cô ta.

Hoắc Yên nhìn về phía Phó Thôi Hàn.

Trong phòng ánh đèn lơ mờ, tia sáng từ màn hình hát lên gò má anh một tầng sáng nhạt.

Ánh mắt của Phó Thôi Hàn dừng lại trên người Hoắc Yên, cặp mắt đen láy thâm thúy lộ ra mấy phần lười biếng.

Sau khi cô chạm vào mắt anh, anh rất thẳng thắn đối mặt với cô, lại hơi nhếch cằm, khoe miệng nở nụ cười nhẹ nhàng.

Nụ cười của anh có thể giết người, không phải ai cũng có thể tùy tiện nhận nổi, không hiểu sao Hoắc Yên thấy chột dạ, tranh thủ thời gian đi chuyển tầm mắt, không nhìn anh nữa.

Hoắc Tư Noãn hát hay như vậy, anh không lắng nghe, lại cứ nhìn cô làm cái gì.

Các nam sinh đã bắt đầu thay nhau đứng lên mời rượu, đi hết một vòng nam sinh, bắt đầu bùng chén rượu đến chỗ nữ sinh bên này.

Phó Thôi Hàn ngồi xuống bên cạnh Hoắc Yên, thay cô đỡ tất cả rượu mời, dịu dàng nói: “Em ấy không thể uống, để tớ giúp.”

Hoắc Yên lúc đầu muốn nói, bia, thật ra cô có thể uống một chút.

Phó Thôi Hàn trừng mắt nhìn cô, rất có tính uy hiếp, thế là lời nói đến miệng đành nuốt xuống.

Thôi Giai Kỳ xích lại bên tai Hoắc Tư Noãn, cười nói: “Phó Thôi Hàn thật sự rất chăm sóc em gái cậu nha, giúp cản nhiều rượu như vậy, trước kia chưa từng thấy cậu ấy quan tâm người con gái cậu.”

Bao gồm cả Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Tư Noãn không nhìn cô ta, vẫn cầm ly rượu lên uống, bình tĩnh nói: “Em gái tớ đầu óc chậm chạp, không biết cự tuyệt người khác, từ nhỏ anh ấy đã chăm sóc nó.”

“Ồ, thì ra là vậy.” Thôi Giai Kỳ nhàu mày: “Không biết, còn tưởng rằng người Phó Thôi Hàn thích là em gái cậu.”

Tay Hoắc Tư Noãn cầm ly rượu siết chặt, khớp xương trắng bệch nhưng trên mặt vẫn thong dong như cũ: “Làm sao có thể, cậu nghĩ nhiều rồi, ba người chúng tớ cùng nhau lớn lên, anh ấy luôn coi Hoắc Yên là em gái, tớ còn không biết sao?”

Mười giờ tối kỷ túc xá đóng cửa, chín giờ mọi người liên tục tiệc về trường, đi tới sảnh lớn, Hoắc Tư Noãn muốn tới quán tính tiền, dù sao cũng là cô ta đặt phòng.

Hoắc Yên đề nghị: “Mọi người AA đi.”

“Không cần.” Một thành viên mới của Ban Truyền thông nói: “Chúng ta không cần bỏ tiền, liên hoan và đi hát đều dùng tiền công quỹ.”

Lời vừa nói dứt, thành viên trong Ban Chương trình đồng loạt thay đổi sắc mặt, quay đầu nhìn Phó Thời Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Canh hai

“*Có thể, sờ tóc anh không?*”

Không khí tại hiện trường bỗng trở nên xấu hổ.

Thành viên của Ban Truyền thông tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, không khí đột nhiên im lặng, không biết là xảy ra chuyện gì.

Mà thành viên bên Ban Chương trình không hẹn mà cùng ngậm miệng, nhìn về phía Phó Thời Hàn.

Bọn họ còn nhớ rõ lúc liên hoan, Phó Thời Hàn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ —

Tuyệt đối không cho phép các Ban trong hội sinh viên sử dụng tiền công quỹ để liên hoan.

Bây giờ chuyện xảy ra ngay dưới mái măt, nhiều người nhìn như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác là Ban Truyền thông dẫm lên vùng có bom, phải biết trưởng Ban Truyền thông không phải là người bình thường a, là vị hôn thê của Phó Thời Hàn đó!

Trong nháy mắt sắc mặt Phó Thời Hàn lạnh xuống, đuôi mắt khẽ giật, đang định mở miệng lại bị Thẩm Ngộ Nhiên kéo cổ tay.

Thẩm Ngộ Nhiên nhỏ giọng nói với Phó Thời Hàn: “Nếu như bây giờ chuyện vỡ nợ, mọi người đều rất khó coi, cậu chưa cho chị gái cô ấy chút mặt mũi.”

Chưa cho chị gái cô ấy chút mặt mũi.

Thẩm Ngộ Nhiên nhất mực chữ “chị gái cô ấy”.

Mấy chữ này giống như có ma lực, những lời Phó Thời Hàn định nói liền bị chặn ở cổ họng.

Mà những lời này, Hoắc Yên vừa tới sau lưng hai người liền nghe thấy, tay nắm dây balo bỗng nhiên siết chặt.

Phó Thời Hàn làm người, Hoắc Yên hiểu rất rõ, anh tuyệt đối không phải vì việc tư mà ảnh hưởng đến việc công, ngay trước thành viên mới của hai Ban, nếu như hôm nay chuyện này không được giải quyết, sợ rằng tương lai muốn ngăn chặn việc lạm dụng công quỹ sẽ càng thêm khó khăn.

Người khác sẽ nói anh thiên vị, gặp chuyện như vậy, bởi vì quan hệ liền không xử lý, thế nào lại muốn người khác làm theo.

Cấp dưới sẽ khó phục tùng.

Đầu óc Hoắc Yên khẽ xoay chuyển, nhìn về phía Hoắc Tư Noãn, bật thốt: “Chị, tiền liên hoan lần này, vì sao không để mọi người AA?”

Phó Thời Hàn và Thẩm Ngộ Nhiên đồng thời kinh ngạc quay lại nhìn Hoắc Yên, đôi mắt cô gái dưới ánh đèn mờ tối, lộ ra chút dè dặt động lòng người, nhưng cũng rất kiên định.

Ánh mắt của cô giống như mọc rễ trên người Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Tư Noãn vừa kịp phản ứng, sắc mặt thoáng cái trắng bệch, hung dữ trừng mắt với tân sinh viên “không hiểu chuyện” buột miệng nói ra kia.

Tân sinh viên kia đã sợ đến không dám ngo ngoe.

“Ôi chào, mọi người nghiêm túc như vậy làm gì.” Phó Ban Thôi Giai Kỳ lập tức đứng ra nói: “Không phải có chút tiền thôi sao, ai bỏ mà chả được, hôm nay đàn chị Hoắc Tư Noãn của mấy đứa mời, không cần AA.”

Đương nhiên, cô ta cũng không phải dạng lương thiện gì, mặc dù giúp Hoắc Tư Noãn khỏi xấu hổ, nhưng toàn bộ khoản tiền này đều hất lên người Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Tư Noãn có bậc thang, lập tức thuận thế mà xuống, lấy ý tiền trong túi mình, cắn răng nói: “Không sai, hôm nay đàn chị mời, không cần mấy đứa AA.”

Cô ta xoay người đi khỏi sân khấu, ý cười trên mặt trong khoảng khắc lập tức tắt ngấm.

Một tối này vừa rượu vừa nước ngọt rồi trái cây, hoa đơn không dưới một nghìn tệ, lúc đầu coi như có thể dùng vào tiền công quỹ, không nghĩ tới hội viên mới không hiểu chuyện, lại nói toạc ra ngay trước mặt Phó Thời Hàn.

Tham ô công quỹ, mấy ban trong hội sinh viên liên hoan đều làm thế, trong lòng mọi người ngầm hiểu, không ai trắng trợn nói ra như vậy.

Đây không phải là... đánh thẳng vào mặt Phó Thời Hàn sao?

Mấy hội viên mới nhìn nhau, thấy rõ ràng sống ngầm cuộn cuộn giữa mọi người, vẫn không hiểu tại sao, tại sao lại chia AA, bọn họ đều bị làm cho choáng váng.

Phó Thời Hàn nhìn một đám người trước mặt, trong lòng ngực như đang có lửa bốc lên.

Anh quay đầu nhìn Hoắc Yên, mà Hoắc Yên cũng đang dùng đôi mắt bình tĩnh nhìn anh, gương mặt sạch sẽ, giống như muốn nói cho anh, làm chuyện anh muốn làm, không cần bàn khoản tới bất cứ điều gì.

Thế là Phó Thời Hàn hất tay Thẩm Ngộ Nhiên ra, nhìn bóng lưng Hoắc Tư Noãn quát: “Dừng lại.”

Hoắc Tư Noãn cứng đờ tại chỗ, một cử động nhỏ cũng không dám.

Giọng nói của Phó Thời Hàn lạnh lẽo cứng rắn, ánh mắt sắc như dao, một chút cũng không nể nang: “Trường học cấp kinh phí cho hội sinh viên, nhất định phải dùng cho hoạt động của sinh viên, một phần cũng không được lạm dụng. Hoắc Tư Noãn, cậu không chỉ không làm gương tốt, ngược lại còn dẫn đầu làm trái quy định, cậu làm trưởng Ban thế nào vậy hả?”

Hội viên mới bị Phó Thời Hàn lần lượt trách mắng một trận sợ đến run rẩy, một câu cũng không dám hé, thậm chí còn không dám nhìn anh.

Bình thường mặc dù nhìn Phó Thời Hàn lạnh như băng, nhưng đối xử với mọi người cũng coi như ôn hòa, rất ít khi thấy anh tức giận.

Ngay cả Thẩm Ngộ Nhiên, cũng là lần đầu tiên thấy anh tức giận như vậy, trong lòng tự nhủ quả nhiên con nhà quân nhân, đáng vẻ thế này, thật sự không giận mà uy, tà ma cũng phải sợ hãi.

“Không nghiêm trọng như vậy chứ.” Thôi Giai Kỳ dù sao cũng là xem náo nhiệt, không đồ đầu vào lửa, nói: “Không chỉ Ban Truyền thông của chúng tôi, những ban khác cũng đều làm như vậy, Phó Thời Hàn cậu cố ý làm khó bọn tôi là có ý gì...”

Ánh mắt Phó Thời Hàn lạnh lẽo liếc cô ta một cái, mấy lời cô ta còn kẹt trong cổ họng không nói ra được, ngược ngẩng đứng sang một bên.

“Từ nay về sau, ban nào còn dám lợi dụng tiền công quỹ trường phát, tôi sẽ tuyệt đối không bỏ qua.”

Hội viên mới liền tục gật đầu.

Hoắc Tư Noãn đưa lưng về phía đám đông, tay nắm chặt thành nắm đấm, trong phút chốc cô ta quay người, trên mặt nở một nụ cười miễn cưỡng, nói: “Hôm nay là lỗi của tôi, tôi cũng chỉ nhìn các ban khác mà làm, cho nên mới có suy nghĩ như vậy, gây ảnh hưởng không tốt đến Ban, hôm nay tôi xin trình trọng xin lỗi mọi người.”

Hoắc Tư Noãn nói xong, vậy mà thật sự cúi đầu 90 độ trước mặt mọi người.

Điều này làm tất cả mọi người đều bất ngờ, ngay cả Thôi Giai Kỳ cũng ngăn người, Hoắc Tư Noãn là người kiêu ngạo thế nào, hôm nay lại có thể hạ mặt cúi đầu xin lỗi ngay trước mặt hội viên mới?

Nhưng trong nháy mắt Thôi Giai Kỳ liền hiểu được, nếu không làm vậy, quan hệ giữa Hoắc Tư Noãn và Phó Thời Hàn coi như xong.

Hoắc Tư Noãn không phải đang nói xin lỗi, mà đang bảo vệ hôn ước giữa cô ta và Phó Thời Hàn.

Trong đầu Thôi Giai Kỳ ngược lại có mấy phần kính nể thật lòng đối với Hoắc Tư Noãn, rất ít người phụ nữ có thể như.

Hoắc Tư Noãn đã xin lỗi trước mặt mọi người, Phó Thời Hàn thấy thế cũng thu lại, không tiếp tục gây khó xử cho cô ta, hôm nay chia AA, không ai dám nói nhiều một câu.

Mà chuyện này rất nhanh từ trong nội bộ hội sinh viên truyền ra, ngay cả vị hôn thê của mình Phó Thời Hàn cũng không bỏ qua, trước mặt mọi người trách mắng Hoắc Tư Noãn mất hết mặt mũi, chỉ sợ sẽ không nương tay với những Ban khác, thế là mấy trưởng Ban kia cũng không dám lấy tiền công quỹ lên hoàn nữa.

Mà trong buổi họp hàng tuần của hội, Phó Thời Hàn yêu cầu mọi người thống kê chi phí của từng ban, yêu cầu mỗi trưởng Ban phải báo cáo tình hình tài chính từng tuần, phải công khai và minh bạch, mỗi một khoản tiền xuất ra đều phải rõ ràng.

Sau khi họp xong, Phó Thời Hàn thu dọn tài liệu chuẩn bị rời đi, lại bị Hoắc Tư Noãn gọi lại.

“Thời Hàn, cậu còn giận tớ sao?”

Mấy ngày liên tiếp ngoài trừ công việc, Phó Thời Hàn không nói thêm với Hoắc Tư Noãn câu nào, cũng không phải bởi vì nguyên nhân nào khác, mà là thật sự không có gì để nói.

“Sự việc đã qua coi như xong.” Phó Thời Hàn cất tài liệu vào túi nhựa trong suốt, quay người ra khỏi phòng họp.

Trong tình huống cấp bách, Hoắc Tư Noãn đưa tay kéo tay áo anh.

Đôi mắt Phó Thời Hàn dừng dừng nhìn cô ta, không mang theo bất cứ cảm xúc gì, giống như cô ta chỉ là người rêu rĩa. Điều này khiến trái tim Hoắc Tư Noãn khó chịu như bị kim đâm.

Phó Thời Hàn chậm rãi giắt ống tay áo của mình khỏi tay Hoắc Tư Noãn, bình tĩnh hỏi: “Còn việc gì?”

“Không có việc gì, chính là muốn hẹn cậu cuối tuần đi xem phim.” Trên mặt Hoắc Tư Noãn nở một nụ cười ảm áp.

“Cuối tuần hẹn mọi người chơi bóng rổ.” Phó Thời Hàn nói: “Đại khái không có thời gian.”

“Vây... chờ cậu có thời gian.”

“Có thể sẽ không có.”

Phó Thời Hàn nói câu này, tương đương với tuyên án tử hình, anh đối với cô ta... không có thời gian.

Hoắc Tư Noãn đè nén tâm trạng, trầm giọng nói: “Cậu trước kia, không phải như vậy.”

Hành lang dài hẹp, tia sáng yếu ớt, có hai bạn học nhanh chóng đi qua bọn họ.

Hoắc Tư Noãn đợi hai người kia đi xa, lúc này mới để thấp giọng nói: “Cấp ba chúng ta tốt xấu gì cũng là bạn bè xem phim ăn cơm với nhau, hiện giờ thế nào, cậu đối xử với tớ như một người xa lạ, so với bạn học bình thường cũng không bằng, rốt cuộc tớ có chỗ nào không tốt, để cậu hết lần này đến lần khác lạnh nhạt với tớ như vậy?”

Đôi mắt cô ta hơi đỏ lên, nhìn ra được, là lấy hết dũng khí để nói chuyện này với Phó Thời Hàn.

Mấy tia nắng từ cửa sổ bên cạnh chiếu vào, tia sáng rơi xuống trên cái trán cao thẳng của anh, khiến ánh mắt anh lập lờ trong bóng tối.

“Cậu muốn biết nguyên nhân?” Anh lạnh nhạt mở miệng, không mang theo chút tình cảm: “Tôi Phó Thời Hàn không nhiều bạn bè, bình sinh ghét nhất chính là lá mặt lá trái.”

“Cho nên cậu qua lại với tôi, đã biến thành lá mặt lá trái sao?” Hoắc Tư Noãn vẫn mỉm cười như cũ, cố gắng bảo trì phong độ.

Phó Thời Hàn hơi chau mày, hỏi lại: “Nói chuyện với tôi, cậu thấy dễ chịu không?”

Nếu như sự giao tiếp giữa hai người đều ở trạng thái không thoải mái không tự tại, chính là một loại dày vò.

“Tớ cảm thấy vẫn tốt.” Hoắc Tư Noãn nhún vai, tỏ vẻ thoải mái: “Tư tưởng của người lớn cậu không cần để trong lòng, chúng ta giống như bạn bè ở chung là được, cậu đừng thấy gánh nặng.”

Cô ta nói xong câu đó, nhẹ nhàng quay người rời đi, nhưng mà giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt của Phó Thời Hàn truyền đến: “Cho tới bây giờ tôi chưa từng để ý đến hôn ước này, cũng hi vọng cậu đừng suy nghĩ nhiều, về phần bạn bè, cậu có rất nhiều, đại khái cũng không thiếu một người như tôi.”

Bàn tay giấu dưới tay áo của Hoắc Tư Noãn run rẩy, cô ta không quay đầu, sợ mình không khống chế được, không khống chế được nổi lòng.

Phó Thời Hàn nói đến thế, không còn gì để xoay chuyển, cái này giống như dây cô ta tới vách núi.

Liên quan tới hôn ước kia, anh chưa từng cân nhắc.

Tất cả mọi chuyện đều là tự cô ta một mình đa tình, hi vọng xa vời, thậm chí ngay cả bạn bè cũng không làm được.

Hoắc Tư Noãn nắm chặt nắm đấm trong tay, sự kiên trì, sự cố chấp của cô ta trong mấy năm qua, vàng sáng mà tất cả mọi người nhìn thấy, đều là cô ta cố gắng giành lấy, cô ta tuyệt đối không từ bỏ!

**

Bên trong phòng tự học rộng rãi sáng sủa, Hoắc Yên đang vật lộn cùng toán cao cấp, trên bàn chồng chất giấy nháp, phía trên lít nhít các công thức toán học.

Một khi cô chuyển tâm làm một việc gì đó, sẽ cực kỳ chăm chỉ, thậm chí đôi khi gặp phải bài khó có thể ngồi giải đến mấy giờ.

Một đôi bàn tay ấm áp từ phía sau vươn ra, nhẹ nhàng che kín đôi mắt cô.

“Ta là ai?”

Khớp xương thon dài, lòng bàn tay mềm mại mang theo vài vết chai cứng rắn, ngoài trừ người thường xuyên tiếp xúc với máy tính như Phó Thời Hàn, còn có thể là ai.

Hoắc Yên buông bút xuống, bất đắc dĩ nói: “Là Phó Thời Hàn, được chưa.”

“Không biết trên dưới, nên gọi là gì?”

Cô rất nghe lời gọi một tiếng Hàn ca, lúc này Phó Thời Hàn mới buông cô ra.

Hoắc Yên lần nữa mở mắt, đã thấy Phó Thời Hàn ngồi đối diện cô, cúi đầu nghịch điện thoại, mua hai tấm vé xem phim.

Có mấy lọn tóc rơi xuống trán anh, tóc mai được cạo gọn gàng, tóc ngắn bồng bềnh xoắn nhẹ tạo kiểu gọn gàng và sạch sẽ.

Cô không kịp được đưa tay sờ mấy sợi tóc trên trán anh, giật giật.

Phó Thời Hàn không ngắt đầu, lăm lăm nói: “Gan lớn nh?”

Giọng nói mặc dù nhẹ nhàng ôn hòa, nhưng cũng mang theo chút cảnh cáo.

Hoắc Yên bị dọa vội vàng buông tay, không dám sờ vào tóc anh nữa, từ nhỏ Phó Thời Hàn đã mắc bệnh sạch sẽ, không thích bị người khác đụng vào người.

Nhưng con người Hoắc Yên, từ nhỏ đến lớn có một cái đam mê nhỏ, luôn yêu thích không dừng được với những đồ vật mềm mềm trơn tron.

Khi còn bé cô ngủ cùng mẹ, thích nắm tóc mẹ ngủ, trưởng thành ngủ một mình, cô cũng thích nắm tóc của mình.

“Anh nói đoán đúng sẽ có thưởng.” Hoắc Yên vẫn nghĩ tới lọn tóc kia.

Phó Thời Hàn nhàn nhạt trả lời: “Có thưởng, tối thứ sáu cùng đi xem phim.”

Hoắc Yên nhàu mày: “Cái này tính là thưởng gì chứ.”

Phó Thời Hàn để điện thoại đi động xuống, đưa mắt nhìn cô, nốt ruồi nhạt ở đuôi mắt hết sức quyến rũ.

“Vây em muốn thưởng gì?”

Hoắc Yên đột nhiên nổi tính nghịch ngợm, xoa hai tay vào nhau hỏi: “Có thể, sờ tóc anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Canh ba

“Anh Phó Thời Hàn còn ở bên cạnh em một ngày, sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt em.”

Phó Thời Hàn sững sốt gần mười giây.

Gương mặt tỉnh tể, biểu cảm thoáng chút âm trầm.

Lúc đầu Hoắc Yên chỉ thăm dò, không nghĩ anh sẽ đồng ý, khi cô đang định nói “quên đi”, Phó Thời Hàn mặt không đổi sắc nói: “Đừng làm rối tóc.”

Anh nói xong mở sách ra bắt đầu đọc, đầu cũng cúi xuống thấp hơn để cô dễ dàng sờ tóc.

Hoắc Yên như được đại xá, hưng phấn xoa một vòng trên đầu anh.

Lông mày Phó Thời Hàn nhăn lại, lẩm bẩm nói: “Nhẹ thôi.”

“Xin lỗi.” Hoắc Yên ngưng ngừng lẽ lười, ngón trỏ và ngón cái chụm lại vuốt ve sợi tóc của anh.

Tóc anh không quá mềm, mỗi một sợi tóc đều có độ co giãn đàn hồi. Bởi vì tóc ngắn nên chất tóc đặc biệt tốt, sờ tới sờ lui rất dễ chịu.

Hoắc Yên hoàn toàn không có khả năng chống cự đối với loại cảm giác này.

Tóc Phó Thời Hàn sờ thoải mái nhất trong những loại tóc Hoắc Yên từng sờ, không có loại thứ hai!

“Đồng ý với em, vĩnh viễn không được cắt húi của dúi!” Hoắc Yên dùng tay túm thành một búi tóc lớn trên đầu Phó Thời Hàn, nghiêm nghị nói: “Để chiều dài như này, vờ vạy!”

Phó Thời Hàn nhướn mày: “Chơi vui sao?”

“Ừm!” Hoắc Yên thành thật gật đầu, đôi mắt như làn nước tham lam nhìn mái tóc của anh: “Đặc biệt có cảm xúc, thật sự rất thoải mái.”

Phó Thời Hàn cũng không biết đây rốt cuộc là cái đam mê gì, nhưng đã thích thì chiều theo ý cô, muốn sờ cứ sờ.

Hoắc Yên cảm thấy tư thế không được thoải mái lắm, dứt khoát trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Phó Thời Hàn, cúi chỏ đặt lên bờ vai anh, dồn hết trọng lượng cơ thể ép lên người anh, vừa đọc sách vừa sờ tóc anh.

Phó Thời Hàn thậm chí còn ngại thấy mùi thơm nhàn nhạt từ cánh tay cô, hỏi: “Ngheien rồi?”

Hoắc Yên quần quăn lộn tóc ngắn của anh, nhưng chỉ đủ quăn một vòng quanh ngón tay, cô vẫn chưa thỏa mãn nói: “Sắp rồi.”

“Ngheien rồi làm sao bây giờ.” Phó Thời Hàn lại hỏi cô, đồng thời bổ sung: “Chỉ được một lần thôi, không có lần sau nữa.”

Hoắc Yên bĩu môi: “Hẹp hòi, sờ có vài cọng tóc của anh, lại không mất miếng thịt nào.”

Khóe môi Phó Thời Hàn nở nụ cười nhàn nhạt, đuôi mắt cũng vui vẻ cong lên, không nói thêm gì nữa, mặc cho bàn tay nhỏ của cô lăm lộn trên đầu.

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng học, khiến toàn bộ căn phòng trở lên ấm áp, gió tháng mười nhẹ nhàng thổi qua cực kỳ dễ chịu.

Một vài người tâm tình cũng trở nên nhộn nhạo.

Năm phút sau, Hoắc Yên thỏa mãn lẩm bẩm: “Thật thoải mái.”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu nhìn cô, đuôi mắt cô cong cong, khóe miệng cũng nở nụ cười khó mà kiềm chế, thần sắc thỏa mãn hiện trên khuôn mặt, không sót thứ gì.

Quả nhiên là thích rồi.

Phó Thời Hàn cười nhẹ một tiếng, hờ hững lật một trang sách: “Hoắc Yên, em biết biểu cảm của em bây giờ, giống gì không?”

“Cái gì?” Hoắc Yên hỏi.

“Giống...”

Phó Thời Hàn nhếch miệng cười xấu xa, vô lại nói: “Giống phụ nữ.”

Hoắc Yên nhàu mày: “Em vốn là...”

Phụ nữ, hai chữ này, cô không nói ra được.

Giống như mang theo một chút thần bí kiểu điển cố đó, kết hợp với nụ cười vô lại của Phó Thời Hàn, Hoắc Yên đột nhiên ý thức được cái gì, trong khoảng khắc mặt trứng ngỗng đó búng không thôi.

“Đồ lưu manh này!”

Cô lập tức buông tóc anh ra, cảm giác trình của mình cách xa anh một chút: “Sớm muộn cũng có một ngày, em cho anh mất hết thế điện.”

Phó Thời Hàn rất tùy ý nhún vai: “Tự nhiên.”

“Đồ đều, thật không biết chị em thích anh cái gì.”

Phó Thời Hàn rất thích nhìn dáng vẻ muốn đánh mà không được này của Hoắc Yên, tức giận thờ phỉ phò vô cùng đáng yêu.

“Anh vốn không phải người tốt.”

Anh thẳng thắn thừa nhận, Hoắc Yên kinh hãi nói: “Nói với em có ích gì, anh có dám ở trước mặt toàn trường, thừa nhận mình không phải là người tốt không?”

“Có gì mà không dám, nhưng không có lợi không dậy sớm, anh làm thế có gì tốt?”

Hoắc Yên thật sự rất muốn vạch trần cái tên nặt người dạ thú này ra trước mặt mọi người, thế là nói: “Anh muốn cái gì?”

Phó Thời Hàn nghĩ nghĩ, nói: “Đồng ý với anh ba việc.”

Hoắc Yên đang mong thẳng, đừng nói ba điều kiện, mười cái cô cũng đồng ý.

“Thứ sáu đi xem phim.”

“Không vấn đề.”

“Ít nhất cách hai ngày phải gọi điện thoại cho anh, báo cáo việc học và sinh hoạt.”

Trong lòng Hoắc Yên nghĩ thầm, không phải ngày nào anh cũng lắc lư trước mặt em sao, còn phí công gọi điện làm gì, nhưng mà, gọi thì gọi.

Cô gắt đầu: “Không thành vấn đề.”

“Cuối cùng, lễ Giáng sinh tháng mười hai, theo anh ra ngoài, hai người.”

“Không thành vấn đề.”

Sau khi nói xong, Hoắc Yên mới phản ứng được: “Cái... cái gì, chờ chút, anh nói Giáng Sinh làm gì?”

Anh nói quá nhanh, cô thậm chí không kịp suy nghĩ đã đồng ý, vốn tưởng rằng giống hai điều kiện trước đó, đều là chuyện nhỏ, không ngờ anh lại bảo cái gì mà ra ngoài hôm Giáng sinh.

Phó Thời Hàn cười nói: “Lạc tử vô hồi, em đã đồng ý rồi.”

“Không phải, anh nói cái gì mà ra ngoài, đi đâu, qua đêm sao?”

Đầu óc Hoắc Yên mờ mịt, nhớ tới tiết mục mỗi dịp nghỉ lễ là nhà nghỉ, khách sạn kín phòng trên Weibo.

Phó Thời Hàn đứng lên, dùng sách gõ nhẹ vào đầu cô: “Trong cái đầu nhũn này của em chứa những thứ vô văn gì thế, yên tâm đi, ra ngoài chơi đơn thuần, không cần mạng của em.”

Anh nói xong ra khỏi phòng học, sau lưng, Hoắc Yên gọi lớn: “Phó Thời Hàn, nhớ kỹ lời vừa nói! Em rửa mắt chờ mong!”

Phó Thời Hàn không quay đầu, nâng tay lên làm kí hiệu OK.

Không thể không nói, ngay cả cái bóng lưng của tên này cũng đẹp.

**

Xế chiều hai ngày sau.

Trong nền nhạc trên loa phát thanh của trường, một giọng nam trầm thấp đầy quyền rũ truyền đến.

“Tôi là Phó Thời Hàn.”

Vừa dứt lời, bất kể là nam sinh đang đá bóng trên sân cỏ, hay là nữ sinh đang ngồi nói chuyện trong vườn hoa nhỏ trước tòa nhà giảng đường, không hẹn mà cùng dừng lại, bị giọng nói này hấp dẫn.

Lâm Sơ Ngữ và Hoắc Yên đang từ phòng giặt đi ra, trong tay vẫn còn bê chậu quần áo.

Nghe thấy giọng nói của anh, suýt chút Hoắc Yên bước hụt ngã xuống đất, may mắn được Lâm Sơ Ngữ kịp thời đỡ lấy: “Kích động cái gì.”

Hai ngày nay Phó Thời Hàn không có động tĩnh, Hoắc Yên cẩn thận nghĩ lại, thật ra lúc đầu cũng chỉ là một câu nói đùa, ngay bản thân cô cũng không coi là thật thì đừng nói đến việc Phó Thời Hàn đi thực hiện lời hứa của mình.

Lúc này, anh xuất hiện trên đài phát thanh, muốn ồn ào thế nào!

Bên trong ký túc xá, toàn bộ các nữ sinh đều thò đầu ra, nghiêng tai lắng nghe, sợ lọt mất mất tin tức nào của Phó Thời Hàn.

Anh dang hắng giọng, dùng giọng điệu bất đắc dĩ nói: “Đồng ý với người nào đó, phải thừa nhận trước mặt toàn bộ sinh viên trong trường, thừa nhận tôi không phải là người tốt.”

Vừa dứt lời, toàn trường nổ tung.

“Cái chết! Chủ tịch hội sinh viên có phải bị bắt cóc hay không!”

“Có người đang cầm dao đi vào cổ anh sao?”

“Có cần em gọi 110 không?”

“Không sao, một chữ em cũng không tin!”

Trong phòng phát thanh, Phó Thời Hàn cười khẽ một tiếng, cực kỳ quyền rũ.

Cho dù mọi người không nhìn thấy, nhưng trong đầu đều có thể tưởng tượng được nụ cười của anh diễn ảo chứng sinh thể nào.

“Đương nhiên, anh thừa nhận mình không phải là người tốt, nhưng chỉ trước mặt em thôi.”

Ngôi xung trong lời nói của anh đột nhiên thay đổi, Hoắc Yên không kịp chuẩn bị.

Người nào đó, trực tiếp biến thành “em”.

Trong lòng cô ần ần cảm giác không ổn.

Phó Thời Hàn tiếp tục nói: “Những năm qua, em bị anh trêu chọc nhiều lần, nhưng cái tính này của Phó Thời Hàn anh, ở trước mặt em không thay đổi được, đại khái sau này cũng không thay đổi.”

Hoắc Yên bĩu môi, đang muốn nói tên này ngay cả một chút thành ý cũng không có, nhưng anh lại tiếp tục nói —

“Nhưng anh có thể cam đoan, anh Phó Thời Hàn còn ở bên cạnh em một ngày, sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt em.”

Câu chuyện đột nhiên chuyển hướng khiến quần chúng hóng chuyện không kịp phản ứng, Hoắc Yên trực tiếp sững sờ tại trận, chậu quần áo “rầm” một tiếng, rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, nữ sinh cả trường đều sôi trào, kích động giống như lời nói của Phó Thời Hàn là nói với mấy người đó vậy.

“Cái chết! Cái chết cái chết đây là tò tính sao?”

“Mẹ ơi, sinh thời, vậy mà được nghe Phó Thời Hàn tỏ tình!”

“Trời ơi, nó chết tui đi.”

“Không nhất định là tỏ tình được không, lại không nói gì, chớ suy nghĩ nhiều.”

“Không phải cần anh yêu em, em yêu anh mới được tỏ tình nhé. Quá tục khí!”

“Thật, đòi tui chưa từng nghe thấy lời tỏ tình nào nghiêm túc như vậy, ngọt ngào như vậy.”

“Là nói cho vị hôn thê của anh ấy nghe sao? Ngao ngao ngao!”

“Giảng đạo lý, tui cảm thấy có thể là nói cho huynh đệ của anh ấy nghe.”

...

Nam sinh trong phòng ký túc xá 661, Thẩm Ngộ Nhiên ngồi trên ghế, nghe xong đài phát thanh, mi tâm đã nhàu lại thành hình chữ xuyên (川).

Anh ta vô vô quả đầu húi cua của mình, thò dài một cái: “Hàn tổng quá kích động rồi.”

Hứa Minh Ý vắt chéo chân trên giường, cầm một quyển tiểu thuyết tình cảm đã cũ bán ở nhà hè.

“Nhìn không ra, nui bằng vậy mà cũng là người có tình cảm, thiện tai thiện tai.”

Thẩm Ngộ Nhiên thờ dài: “Cậu ta không nghĩ đến lúc gặp mặt sẽ xấu hổ sao, ôi, đêm nay làm sao tôi dám đối mặt với cậu ta chứ!”

Hứa Minh Ý đặt quyển tiểu thuyết xuống: “Liên quan gì đến cậu?”

“Cậu không nghe ra sao, là nói với tôi đó.”

Hứa Minh Ý giắt giắt khoe miệng: “Bản tăng thật đúng là nghe không ra.”

“Khẳng định cậu ta tìm thấy lương tâm, cảm thấy bình thường bất nạt tở, đối với tớ quá nghiêm khắc, cho nên muốn xin lỗi tớ trước mặt bạn học toàn trường.” Thẩm Ngộ Nhiên ngoan cố hừ lạnh: “Không phải còn có thể là ai, những năm qua cậu ta đối nhân xử thế thật toàn tập mỹ, nửa điểm không có gì chê trách, chỉ có đối xử với tớ, cậu ta... cậu ta giờ mới thẹn với lương tâm, đêm qua tớ báo cậu ta giúp tớ xem trận bóng, cũng không tình nguyện.”

“Ngài vui vẻ là tốt.”

**

Trong phòng tập múa, Hoắc Yên quay một vòng, suýt chút bị trật khớp.

Cô ta ngồi một mình ở bên tường nghỉ ngơi, trong đầu hiện lên những lời Phó Thời Hàn vừa nói.

“Anh Phó Thời Hàn còn ở bên cạnh em một ngày, sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt em.”

Bàn tay nắm chặt bắp chân trắng nõn, móng tay ấn xuống làn da để lại dấu vết thật sâu mà cô ta không hề có cảm giác.

Thời Giai Kỳ đi tới bên cạnh cô ta, cười từ từ nói: “Tư Noãn, thật hâm mộ cậu, vừa rồi Phó Thời Hàn nói những lời đó, cảm động chết tớ rồi.”

Hoắc Tư Noãn lập tức buông lỏng tay, đứng dậy, nở nụ cười tươi với Thời Giai Kỳ: “Tớ cũng giắt mình, anh ấy thật sự quá đột ngột, không cùng tớ thương lượng trước gì cả.”

“Cố thật không?” Thời Giai Kỳ nhìn chằm chằm mặt Hoắc Tư Noãn, ý đồ muốn tìm ra gì đó. Nhưng khiến cô ta phải thất vọng, trong mắt Hoắc Tư Noãn đều tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Thời Giai Kỳ lắc đầu, lấy cớ có việc rồi đi, nhìn bóng lưng cô ta đi xa, Hoắc Tư Noãn gắt gao cắn chặt môi dưới, lấy điện thoại ra gọi cho Hoắc Yên.

Lúc chuông điện thoại vang lên, Hoắc Yên đang ở ban công phơi quần áo, cúi đầu liền nhìn thấy Phó Thời Hàn đang nghiêng người dựa vào cột đèn, ngẩng đầu vẫy tay với cô.

Nụ cười trên mặt người con trai càng ngày càng tùy ý, cả người được bao phủ bởi ánh đèn dịu nhẹ, tàn mạn.

“Xuống đây.”

Tổ tông ơi!

Hoắc Yên ngắt điện thoại của Hoắc Tư Noãn, vội vàng chạy xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Canh một

“Đây là không coi anh là người ngoài, hay không coi anh là đàn ông.”

Phó Thời Hàn ngẩng đầu, thấy cô gái trước mặt mặc bộ quần áo ngủ dài bằng bông, phía trên còn in hình lợn con, bên ngoài khoác một cái áo dài, chân đi dép lê.

Cô nàng này, xuống gặp anh cũng không cần phải tùy tiện thể chút, trong ký túc xá mặc thể quái nào cũng được, nhưng mặc như vậy trước mặt anh là sao?

Đây là không coi anh là người ngoài, hay không coi anh là đàn ông.

Phó Thời Hàn cầm bàn tay nhỏ bé của cô, tránh tai mắt của mọi người, kéo cô tới chỗ vườn hoa hẻo lánh.

“Tìm em có việc gì sao?” Hoắc Yên hỏi anh.

“Ngày mai xem phim, đừng quên đó.”

“Nhớ mà, em nói được làm được.”

Phó Thời Hàn giương mắt nhìn cô nửa ngày, khuôn mặt cô dịu dàng, ánh mắt trong suốt, rất thẳng thắn trước mặt anh, không có một chút cảm xúc khác thường.

Ngược lại người vẫn đậm phong kinh như Phó Thời Hàn, bắt đầu không giữ được bình tĩnh.

“Vừa rồi có nghe đài phát thanh không?”

“Nghe rồi.”

Tò tính vậy rồi mà cô vẫn không có chút cảm xúc gì à.

Đôi mắt tinh lạnh của Phó Thời Hàn tối tăm, khuôn mặt đẹp trai bắt đầu xị xuống.

Hoắc Yên không biết tại sao trông anh đột nhiên mất mát thế, bước thêm hai bước tới gần, nhẹ nhàng giắt giắt ông tay áo của anh: “Em rất cảm động, không ngờ anh lại nói thể trước mặt toàn trường.”

Thật ra sau đó cô cố ngẫm lại, cảm thấy mình hơi quá đáng, nhất thì tùy hứng để Phó Thời Hàn thừa nhận trước mặt toàn trường bản thân không phải là người tốt.

“Xin lỗi anh.” Cô nói với Phó Thời Hàn: “Là em làm loạn, không nghĩ tới sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến anh.”

Phó Thời Hàn cúi đầu nhìn cô, mi tâm khẽ nhíu, đôi mắt tràn đầy hối lỗi, xem ra trong lòng cô đặc biệt áy náy.

Thật biết tự kiểm điểm, nhưng cô về cô vẫn không hiểu trọng điểm ở đâu nhỉ.

“Em không nghe nữ sinh khác bàn tán gì à?” Anh hỏi.

“Em chưa ra khỏi ký túc xá, nhưng khẳng định mọi người đang bàn luận chuyện này.”

Hoắc Yên cắn môi dưới: “Anh cũng tùy hứng quá, vậy mà làm thật.”

Trong hơi thở của anh phát ra tiếng hừ nhẹ: “Phó Thời Hàn xưa nay là người nói lời không giữ lời sao.”

“Anh là chính nhân quân tử, nói lời giữ lời, em nghe nữ sinh ngoài hành lang nói, anh đang tỏ tình với ai đó đấy nè.”

Đôi mắt hạnh đen láy của Hoắc Yên đột nhiên nháy một cái, trên mặt lộ ra vẻ giảo hoạt: “Mấy người họ hoàn toàn không đoán được, đây chỉ là trò đùa của chúng ta.”

Phó Thời Hàn không có phát cáu, khoanh tay dựa vào thân cây, nhìn nét mặt cô hơn hớn như trẻ con, trong lòng tự nhủ thì ra nhóc con này chậm hiểu vậy, căn bản không coi lời tỏ tình của anh là thật.

Cũng đúng, tính tình Hoắc Yên thẳng thắn, còn không nói thẳng ra anh yêu em, em yêu anh thì không thể thông suốt được.

“Mặc dù trước đây anh luôn bắt nạt em, nhưng dù như vậy, tiểu tỷ tỷ đại nhân đại lượng, vừa rồi anh đã lộ diện xin lỗi với em trước mặt bạn học toàn trường, em sẽ không so đo với anh nữa.

Hoắc Yên quả thật thể hiện đáng vẻ rộng lượng tha thứ, nhón chân lên xoa xoa tóc anh: “Chuyện này cứ như vậy trôi qua, việc đã đồng ý với anh, em sẽ làm được.”

Phó Thời Hàn nhướng mày: “Tai nào của em nghe thấy anh xin lỗi em?”

“Ồ, anh không phải nói sau này sẽ không để người khác bắt nạt em sao, cái này chính là xin lỗi.” Hoắc Yên thoải mái nói ra, không hề biết ngượng: “Em rất cảm động.”

“Được rồi.” Phó Thời Hàn bắt đầu đi cười khê, cũng lười so đo với cô.

Biết cảm động là được rồi, sợ nhất người nào đó trái tim sắt đá, đối xử thờ ơ hờ hững với anh.

“Vậy em về đây.”

“Ừm, phim ngày mai, đừng quên.”

“Trí nhớ em không có kém như vậy.” Hoắc Yên lần bấm, lại có chút lưu luyến nhìn anh: “Vậy bài bai.”

“Trước khi bài bai, em còn muốn...” Đôi mắt cô mờ to trong suốt như nước, rơi xuống tóc anh, tràn đầy khát vọng.

Phó Thời Hàn bắt đầu đi phát ra tiếng thở dài, hơi cúi lưng, đưa đầu đến gần cô: “Chỉ được một chút thôi, không cho phép làm rồi.”

“Vâng!”

Cô nhanh nhàu sờ mấy sợi tóc rơi trên trán anh, mừng rỡ như chó con, vui vẻ vẫy đuôi không ngừng: “Anh thật tốt.”

“Giờ mới biết sao.”

Phó Thời Hàn mất tự nhiên chuyển mắt nhìn chỗ khác, vành tai nóng lên.

Khi Phó Thời Hàn về ký túc xá, Thẩm Ngộ Nhiên lập tức nhảy từ trên giường xuống, đang chuẩn bị nói gì đó với anh về chuyện đài phát thanh chiều nay, kết quả nhìn thấy đầu tóc Phó Thời Hàn rối bời, nếp mắt lại: “Sao đầu cậu biến thành ổ gà thế kia?”

Phó Thời Hàn không phản ứng anh ta, lấy quần áo sạch đi vào nhà vệ sinh.

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn Hứa Minh Ý nói: “Cậu ta thẹn thùng à?”

Hứa Minh Ý trợn mắt lắc đầu.

Đội Phó Thời Hàn một thân thoải mái đi ra, anh nhìn tin nhắn trên màn hình di động, từ Hoắc Yên gửi: “Tối mai xem phim, bạn cùng phòng em cũng muốn đi xem, có thể đi cùng không?”

Phó Thời Hàn nhăn mày lại, sau đó ngẩng đầu nói với Thẩm Ngộ Nhiên: “Ngày mai cùng đi xem phim.”

Thẩm Ngộ Nhiên và Hứa Minh Ý đồng thời nhìn nhau, Hứa Minh Ý tò vò kinh ngạc mà Thẩm Ngộ Nhiên lộ ra nụ cười đắc ý, già vò nói: “Ừm, cái đó ấy... để người ta suy nghĩ một chút.”

“Cậu không cần suy nghĩ” Anh nhìn sang Hứa Minh Ý: “Ngày mai lão nhị có thời gian không?”

Hứa Minh Ý giống như Bò Tát, mặt mũi tràn đầy từ bị, nhắm mắt gật đầu: “Nếu cậu mời khách, tự nhiên có thời gian.”

Thẩm Ngộ Nhiên: “...”

Sao lại như vậy!

**

Hoắc Yên về phòng ngủ, Lâm Sơ Ngữ nói: “Điện thoại cậu kêu mãi, cuối cùng tớ không chịu được đã nhận giúp cậu.”

“Ừm, cảm ơn cậu.”

“Là chị cậu gọi, tớ nói với chị cậu là Phó Thời Hàn gọi cậu ra rừng cây nhỏ.”

Hoắc Yên: “...”

Lâm Sơ Ngữ nhìn Hoắc Yên đang cầm điện thoại trên tay: “Ồ, cậu run cái gì.”

Hoắc Yên thật sự run rẩy, khi cô nhìn màn hình di động hiển thị bảy, tám cuộc gọi nhỡ đều từ Hoắc Tư Noãn, trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm không tốt.

Bàn tay cô siết chặt điện thoại, đi tới ban công gọi cho Hoắc Tư Noãn.

“Chị, có chuyện gì không?”

Thế nhưng giọng nói của Hoắc Tư Noãn vẫn như thường ngày: “Không có việc gì cả, chỉ muốn hỏi em dạo này học tập sinh hoạt thế nào.”

“Em rất tốt.”

Trong lòng Hoắc Yên hơi ngớ ngẩn, gọi lên tiếp bảy tám cuộc điện thoại, có vẻ không giống phong cách thường ngày của Hoắc Tư Noãn lắm.

“Đứng rồi, em và Thời Hàn gần đây thế nào?” Hoắc Tư Noãn hỏi.

Hoắc Yên không dấu diếm trả lời: “Rất tốt ạ, em vừa mới gặp anh ấy về.”

Hoắc Tư Noãn giống như phát ra tiếng cười nhẹ: “Hôm nay chị nghe thấy anh ấy nói những lời kia trên đài phát thanh, nghe xong cảm thấy đây là quý khách của em phải không?”

Hoắc Yên nhanh nhẩu giải thích: “À, cái đó là em với anh ấy cá cược, không ngờ anh ấy sẽ nói như vậy trước mặt toàn trường.”

“Chị còn không hiểu em sao.” Giọng nói của Hoắc Tư Noãn vẫn mềm mại như cũ: “Em cùng anh Thời Hàn, từ nhỏ đã hợp tính nhau, tương lai đợi anh ấy trở thành anh rể em, em có thể chơi với anh ấy mỗi ngày.”

Hoắc Yên nghe giọng điệu của Hoắc Tư Noãn, giống như đang dỗ trẻ con, nhưng cô lớn rồi, trong đầu không chỉ nghĩ đến chơi bời.

“Chị, thật ra...”

Thật ra Phó Thời Hàn không muốn làm anh rể em đâu.

Trước đó Phó Thời Hàn nói chắc như đinh đóng cột, anh không thích Hoắc Tư Noãn, không muốn làm anh rể cô. Lời này Hoắc Yên kiêu gì cũng không thốt ra miệng được, cô sợ Hoắc Tư Noãn nghe xong sẽ đau lòng.

“Sao vậy?”

“Không, không có gì.”

“Sao em cứ ấp a ấp úng vậy, có gì thì nói ra.”

Hoắc Yên ổn định lại tâm trạng, nói: “Chị, chị rất thích Phó Thời Hàn à?”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc, sau đó truyền đến giọng nói kiên định của Hoắc Tư Noãn: “Chị nhất định sẽ trở thành vợ của anh ấy.”

Hoắc Yên không phản bác, có đôi khi quá cố chấp cũng không phải là chuyện tốt, cô hơi lo lắng cho Hoắc Tư Noãn.

“Yên Yên, em biết, trở thành vợ của Phó Thời Hàn là mơ ước từ nhỏ của chị, em sẽ không trơ mắt để giấc mơ của chị tan vỡ chứ?”

Hoắc Yên suy nghĩ nói: “Em tưởng múa Ballet mới là giấc mơ của chị, trước kia chị còn nói, muốn nhảy trên sân khấu quốc tế.”

Khi đó, Hoắc Yên hâm mộ sùng bái chị gái đến nhường nào, đáng về chị gái múa ballet, giống như con thiên nga mạnh mẽ giương cánh, cánh chim trắng noãn chuyển động, vừa xinh đẹp vừa kiêu ngạo.

Lại nghe Hoắc Tư Noãn cười lạnh một tiếng: “Múa ballet chẳng qua muốn tăng lợi thế của chị khi gả cho anh ấy thôi, dù sao người đàn ông như vậy, sao có thể lấy một người phụ nữ bình thường không có ưu thế gì chứ.”

Những lời này của Hoắc Tư Noãn thật ra có chút ý tứ ám chỉ Hoắc Yên.

Thế nhưng đầu óc Hoắc Yên không đủ nhanh nhạy, cần bản chẳng thể hiểu được thâm ý trong lời nói của Hoắc Tư Noãn, vì vậy nói: “À, em còn tưởng chị rất thích ballet, thì ra vì nguyên nhân này, chẳng qua nếu là em, khẳng định sẽ chọn vẽ tranh, không cần vất vả tập múa mỗi ngày như vậy.”

Hoắc Tư Noãn có chút cảm nín, cô ta phát hiện những câu nói sắc bén của cô ta, đối với tư duy của Hoắc Yên mà nói, thật sự không có một chút công phá nào.

Một quyền đánh vào bóng, Hoắc Tư Noãn rất khó chịu, nói: “Vậy nên, chị em khổ cực mới tới được ngày hôm nay, em sẽ không để chị công đã trắng chứ?”

Hoắc Yên có cảm giác khó hiểu, Hoắc Tư Noãn công đã trắng, là việc riêng của chị ấy với Phó Thời Hàn, liên quan gì đến cô chứ.

Hoắc Yên tận tình khuyên bảo: “Vấn hi vọng chị sẽ sống tốt, không nên quá để tâm đến Phó Thời Hàn, đàn ông đều là móng heo, làm tốt việc của mình, mỗi ngày đều sống vui vẻ là quan trọng nhất.”

Giọng điệu Hoắc Tư Noãn hòa hoãn lại: “Yên Yên, trước kia chị coi nhẹ em, hiện giờ chị muốn bồi thường, cuối tuần chúng ta đi dạo phố được không, chị mua quần áo mới cho em.”

Hoắc Yên nói: “Không cần đâu chị, em không thiếu quần áo.”

“Được rồi, vậy em nghỉ sớm một chút, nhớ kỹ lời chị nói hôm nay.”

“Vâng, ngủ ngon.”

Hoắc Tư Noãn nhớ tới cái gì: “Đúng rồi, lần sau Phó Thời Hàn hẹn em ra ngoài chơi, nhớ đưa chị đi cùng, ba chúng ta chơi chung với nhau.”

“Được rồi.” Hoắc Yên gật đầu đồng ý: “Ngày mai em cùng bạn đi xem phim, chị có muốn cùng bọn em...”

“Ngày mai chị không có thời gian, được rồi, cúp đây.”

Hoắc Yên còn chưa nói xong, Hoắc Tư Noãn đã cúp điện thoại, để câu “Phó Thời Hàn cũng tới” của Hoắc Yên mắc trong cổ họng.

Bản đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Canh hai

“Lén lút ăn, em sẽ không nói cho người khác biết.”

Ngày tiếp theo, Tô Hoàn tâm huyết dâng trào, muốn luyện tay nghề trên mái tóc đen dài của Hoắc Yên, cho nên cô nàng đã tết cho Hoắc Yên một cái bím tóc đuôi ngựa.

“Ủi chao, nhìn kỹ cũng rất đẹp mà.”

Trước gương, Lâm Sơ Ngừ chắc chắn thờ dài: “Đợi tóc tổ dài ra, mời cậu làm nhà tạo mẫu tóc cho tớ nhé.”

“Muốn mời bản tiêu thư làm nhà tạo mẫu, không dễ dàng vậy đâu.”

Hoắc Yên đứng dậy, bị Tô Hoàn ấn xuống: “Đã tết tóc rồi, chỉ bằng trang điểm một chút đi.”

Cô nàng nói là làm, liền mang ra một bộ trang điểm và dưỡng da đắt tiền của mình ra, bắt đầu nghịch ngợm trên mặt Hoắc Yên.

Lâm Sơ Ngừ cũng bê ghế ngồi bên cạnh, tò mò nhìn Tô Hoàn hoàn thành tác phẩm lớn.

“Hoắc Yên, da cậu đẹp quá đi, vừa trắng vừa mềm, cần bản không cần dùng đến kem nền.”

Ngay cả người luôn chăm chỉ dưỡng da như Tô Hoàn, cũng không nhịn được hâm mộ làn da trắng nõn của Hoắc Yên: “Nói thật, tuy là chị em ruột, tớ cảm thấy cậu vẫn xinh hơn chị cậu, khuôn mặt của chị ta, đoán chừng phải trát một lớp phấn dày như tường thánh trên mặt, sau khi tẩy trang khẳng định giống bà thím đã có chồng.”

Hoắc Yên đương nhiên đã từng nhìn qua gương mặt sau tẩy trang của Hoắc Tư Noãn, đúng là làn da đã bị xỉn màu rất nhiều, nhưng tuyệt đối không đến mức như bà thím đã có chồng.

Hoắc Yên định mở miệng giải thích cho chị gái một câu, Lâm Sơ Ngừ lại tò mò hỏi: “Yên nhi, bình thường cậu chăm sóc da thế nào?”

“Đâu có chăm sóc.” Hoắc Yên thành thật nói: “Tâm trạng tốt, không thức đêm, làn da tự nhiên đẹp.”

Lâm Sơ Ngừ tiếp tục gật đầu: “Nói không sai! Mấy ngày nay tớ thức đêm photoshop, cảm thấy rõ ràng da xấu đi rất nhiều.”

Hoắc Yên nhớ lại mấy ngày nay ba bốn giờ sáng Lâm Sơ Ngừ mới ngủ, ngồi trước máy vi tính không nhúc nhích, con chuột bấm tạch tạch.

“Rốt cuộc cậu đang làm cái gì, thức đêm muộn thế.”

Nhắc tới chuyện này, Lâm Sơ Ngừ một bụng tủi thân nói: “Còn không phải trường Ban Truyền thông hội sinh viên của bọn tớ, giao tất cả áp phích cho tớ làm sao, hoạt động quý của câu lạc bộ vào tháng mười một sắp đến, bảng tin của trường có hơn mười cái, mỗi cái áp phích đều bắt tớ làm, là thần tiên cũng không thoát bận rộn, chỉ có thể thức đêm.”

Tô Hoàn nói: “Ban truyền thông của các cậu chỉ có một người thôi à.”

“Đĩ nhiên không phải, nhưng những thành viên khác không biết dùng phần mềm PS, mà trường ban nói, đây là vì muốn giúp tớ rèn luyện.”

Tô Hoàn cười lạnh: “Nói không chừng, còn muốn đề bạt cậu làm trưởng Ban kế nhiệm đó.”

Lâm Sơ Ngừ: “Sao nghe mấy lời này của cậu, không giống như lời khen vậy.”

Tô Hoàn mặt mũi kẹp nỉ cho Hoắc Yên, tiếp tục nói: “Đối với người phụ nữ kia, cần bản tớ không có lời hay, đoán là đang muốn dùng việc công trả thù riêng, cậu làm việc dưới tay cô ta, cần đề ý một chút.”

Lâm Sơ Ngừ lập tức ôm lấy cánh tay Hoắc Yên: “Không thể nào, em gái còn là bạn cùng phòng của tớ, với quan hệ này, tuyệt đối sẽ không chơi tớ đâu!”

Tô Hoàn liếc cô bạn một cái, ung dung nói: “Với quan hệ này, thức mấy đêm còn nhẹ, cần thận lần sau bản cậu đi, còn muốn cậu giúp chị ta đếm tiền đấy.”

“Á!” Lâm Sơ Ngừ bị dọa đến mặt mày xám xịt: “Hoắc Yên cứu mạng!”

Hoắc Yên nói: “Đừng nghe cậu ấy dọa.”

“Tớ đâu có dọa.” Tô Hoàn nhìn Lạc Dĩ Nam đang ngồi trên giường đọc sách: “Dĩ Nam, cậu thấy thế nào.”

Lạc Dĩ Nam không ngắt đầu, hơi nâng đôi mắt to, mặt không đổi sắc nói: “Trí thông minh của cậu cuối cùng cũng online một lần.”

Hoắc Yên nhìn về phía Lạc Dĩ Nam, cô bạn rất thần nhiên lật một trang sách.

Cho nên Tô Hoàn và Lạc Dĩ Nam đều cảm thấy, Hoắc Tư Noãn đang lấy việc công báo thù riêng, bắt nạt Lâm Sơ Ngừ, hơn nữa... nguyên nhân bởi vì cô.

“Chờ muộn một chút nữa, tớ gọi điện thoại cho chị, hỏi rõ ràng.” Hoắc Yên vỗ bả vai Lâm Sơ Ngừ: “Nếu quả thật có chuyện này, tớ sẽ lấy lý công bằng giúp cậu.”

Lâm Sơ Ngừ vô cùng đáng thương nói: “Ồm dùi.”

“Tránh ra tránh ra!” Tô Hoàn ghét bỏ nói: “Đừng ảnh hưởng đến công việc của tớ.”

Bản thân Hoắc Yên vốn xinh đẹp, cho nên Tô Hoàn chỉ cần trang điểm nhẹ nhàng như thường ngày nhưng lại đạt hiệu quả bất ngờ.

Lâm Sơ Ngừ không khỏi che miệng kêu lên: “Wow! Xinh quá đi!”

“Cực kỳ hoàn mỹ, lần trang điểm thành công nhất của tiểu tỷ tỷ.”

Thậm chí ngay cả Lạc Dĩ Nam vẫn luôn đọc sách, cũng không nhận được liếc mắt liếc sang bên Hoắc Yên.

Vẻ đẹp của Hoắc Yên thuộc kiểu yên tĩnh, nếu bạn không chú ý, bình thường liếc qua một cái đúng là không nhất định sẽ để ý tới cô, nhưng hôm nay lông mi chuốt cong, vẻ long mày vẻ đậm hơn, tô son hồng phấn khiến vẻ đẹp yên tĩnh đã biến mất, giống như bông hoa cuối cùng cũng nở rộ, xinh đẹp vô cùng.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Yên trang điểm, không ngờ lại đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Trước cửa ra vào rạp chiếu phim Vạn Đạt, Phó Thời Hàn nhìn thấy một cô gái đang đi tới, đuôi mắt đào hoa khẽ nhếch lên, trong con ngươi đen láy lóc lên một thứ ánh sáng rực rỡ.

Hoắc Yên đi tới trước mặt Phó Thời Hàn, đưa tay quơ trước mặt anh: “Này, tượng gỗ?”

Phó Thời Hàn nắm chặt cổ tay Hoắc Yên, kéo cô tới trước mặt mình, cơ thể hai người lập tức dính sát vào nhau, thậm chí Phó Thời Hàn còn ngửi thấy một mùi hương nhẹ nhàng sau tai cô.

Anh đứng ở khoảng cách gần quan sát gương mặt cô.

Mí mắt hạnh tình xáo được kẻ một đường chỉ mảnh màu đen, lông mày kẻ đậm hơn cong cong, bờ môi đánh son căng mọng động lòng người, là màu hồng phấn, khiến người ta không nhận được muốn... hôn.

“Phó Thời Hàn, tìm anh đập nhanh quá.” Tay Hoắc Yên đặt trước ngực anh, cảm giác được nhịp tim của anh.

Phó Thời Hàn lập tức buông cô ra, ánh mắt thay đổi: “Hôm nay em không giống mọi khi.”

“Tô Hoàn lấy em làm vật thí nghiệm, muốn luyện trình độ trang điểm của cậu ấy.” Hoắc Yên giải thích: “Đẹp vậy sao?”

Phó Thời Hàn nghịch nghịch bím tóc của cô, mỉm cười nói: “Xấu.”

“Hừ.” Hoắc Yên lẩm bẩm nói: “Vậy anh là vì em xấu xí, cho nên nhịp tim mới đập nhanh sao?”

“Có thể hiểu như vậy.” Phó Thời Hàn nhìn bốn phía: “Bạn em đâu?”

“Họ ở cửa hàng tiện lợi dưới lầu mua đồ ăn vặt, em sợ anh sốt ruột, cho nên tới đây trước.”

Vừa dứt lời, Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngừ liền từ thang máy đi ra, cùng lúc đó, bên cạnh còn Hứa Minh Ý và Thẩm Ngộ Nhiên.

“Vừa gặp trong thang máy.” Trong tay Thẩm Ngộ Nhiên có mấy túi bắp rang bơ của các cô gái.

Phó Thời Hàn nói: “Đã quen biết rồi, không cần phải giới thiệu nữa.”

Tô Hoàn chỉ vào Hứa Minh Ý và chàng trai bên cạnh anh ta, cười nói: “Còn chưa biết bọn họ.”

Thẩm Ngộ Nhiên lập tức nói: “Nào, để tôi giới thiệu một chút, hai vị này đều là bạn cùng phòng của bọn tôi, chúng tôi phân vai về theo tuổi tác, vị này là lão đại trong phòng, Hường Nam.”

Người thanh niên tên Hường Nam gật đầu với đám con gái, anh ta có dáng người cao gầy, rất ít nói, bị con gái nhìn lâu sẽ đỏ mặt.

“Đây là Hứa Minh Ý, đứng hàng thứ hai, tín Phật, là hòa thượng giả.”

“Thiện tại.” Hứa Minh Ý nhìn Tô Hoàn: “Cố gái, tôi nhìn cô có tướng mạo giàu sang phú quý, chỉ là giữa lông mày giấu một nốt ruồi châu, chỉ sợ ngăn cản nhân duyên, chỗ này tôi vừa vận có một phương pháp, chỉ mất 299 tệ, quét mã Wechat thêm bạn, chúng ta nói chuyện thêm?”

Tô Hoàn còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Ngộ Nhiên đã lấy tay kéo Hứa Minh Ý, cười nói bổ sung: “Hòa thượng giả giống bọn bịp bợm giang hồ, xin mời đừng để ý đến cậu ta.”

Lâm Sơ Ngừ hỏi Hoắc Yên: “Lần đầu tiên anh ta gặp Tô Hoàn, sao biết cậu ấy là người giàu có?”

Hoắc Yên làm đồng nghiệp với Hứa Minh Ý ở nhà ăn lâu như vậy, còn không hiểu anh ta sao, cô khẽ giải thích với Lâm Sơ Ngừ: “Túi xách của Tô Hoàn không rẻ, tên nhóc này tính mắt lắm.”

Thẩm Ngộ Nhiên lại nói: “Tôi là Thẩm Ngộ Nhiên, ở phòng ký túc xá đứng hàng thứ ba.”

Tô Hoàn tò mò hỏi: “Vậy Phó Thời Hàn chính là hàng cuối à?”

“Đúng, cậu ta là lão tứ, em út của phòng tôi.” Thẩm Ngộ Nhiên nhìn Phó Thời Hàn một chút: “Trùng tôi cũng vô ích, ai bảo tuổi cậu nhỏ nhất.”

Hường Nam nói: “Hàn tổng mặc dù tuổi nhỏ, nhưng mọi mặt đều toàn diện, kể cả làm bài tập hay làm thí nghiệm, hoặc là đối bóng đèn sửa máy tính, thậm chí còn thông cống thoát nước, không có gì không giỏi...”

Phó Thời Hàn thần nhiên nói: “Thông cống thoát nước và bồn cầu, là tuyệt chiêu cả lão nhị, cảm ơn.”

Hứa Minh Ý lập tức đưa danh thiếp cho các cô gái: “Ký túc xá có vấn đề gì, ví dụ như lò vi sóng, nồi cơm điện bị hỏng, hoặc cống thoát nước bị tắc, đều có thể gọi điện thoại cho tôi, giá hữu nghị giảm 25%, thiện tại.”

Mấy người chăm chọc anh ta khiến các cô gái cười không ngừng, không bao lâu, mọi người kiểm tra về rồi cùng đi vào rạp chiếu phim.

Vốn dĩ ngay từ đầu chỉ có Phó Thời Hàn và Hoắc Yên mua vé, kết quả bàn qua tính lại, mọi người trong hai phòng ngủ đều tham gia góp vui.

Lâm Sơ Ngừ đi từ trong nhà vệ sinh ra, nói với Hoắc Yên: “Phòng 611 của mấy người Phó Thời Hàn, là phòng ký túc xá nam thần của trường ta, không ngờ chúng ta có thể cùng bọn họ đi xem phim giao lưu! Quả thật là bất ngờ!”

“Phòng ký túc xá nam thần?”

Hoắc Yên tò mò Lâm Sơ Ngừ lấy đầu ra nhiều tin Bất Quái như vậy, cô chưa từng nghe qua cái gì mà phòng ký túc xá nam thần.

“Bốn nam sinh cùng đứng một chỗ giả trí nhan sắc cao như vậy, không một ai thấp hơn 1m85, chỉ có phòng 611 bọn họ thôi, hơn nửa thành tích học tập cực tốt, chỉ tiêu học bổng hàng năm đều bị phòng họ ôm hết, quan trọng nhất là, bốn người đều trong tổ thí nghiệm người máy AI của khoa, thường xuyên được giải cấp quốc gia, website của trường cứ các một khoảng thời gian lại thông báo bọn họ giành được giải thưởng gì.”

Hoắc Yên kinh ngạc kêu lên: “Lợi hại vậy sao!”

“Còn không phải sao, cậu xem, người từ trước đến nay hoàn toàn không có hứng thú với đàn ông như Lạc Dĩ Nam, không phải còn nhìn chăm chăm vào Hường Nam của phòng bọn họ sao?”

Quả n hìn, Lạc Dĩ Nam ở bên trên, đang nhìn bóng lưng của Hường Nam đến xuất thần, khác hoàn toàn dáng vẻ thường ngày của cô bạn.

“Lạc Dĩ Nam, Hường Nam, cậu nói tên hai người họ sao giống nhau thế.” Hoắc Yên giống như phát hiện ra châu lục mới: “Bọn họ quen biết nhau?”

Lâm Sơ Ngừ lắc đầu: “Quen biết, sao còn tỏ ra như người xa lạ.”

Hoắc Yên rất khó hiểu.

Tô Hoàn đi từ trong nhà vệ sinh ra, cùng mọi người vào phòng chiếu.

Bốn nam sinh đã ngồi yên vị vào vị trí.

Bốn người con trai giả trí nhan sắc cực cao ngồi cùng một hàng rất gây chú ý, bất kể là con gái ngồi hàng trước hay ngồi hàng sau, đều nhấp nhòm liếc mắt nhìn bọn họ, thậm chí còn có cô gái to gan muốn đi tới xin số điện thoại của họ.

Hoắc Yên bây giờ thật sự tin tưởng lời nói của Lâm Sơ Ngừ, nữ sinh toàn trường đều muốn quan hệ hữu nghị với phòng 611.

Mấy người Hoắc Yên cúi đầu, nhận vô số ánh mắt của toàn bộ các cô gái trong rạp, ngồi xuống vị trí trống bên cạnh bốn nam thần, trong khoảng khắc có cảm giác giác, thù hận của nữ sinh toàn trường đều bị các cô kéo ra hết.

Mấy người thuận theo ghế trống ngồi xuống, là bốn vị trí trống bên cạnh Phó Thời Hàn. Lâm Sơ Ngừ thoải mái nói, có năng muốn ngồi bên cạnh nam thần Phó Thời Hàn, thế là Hoắc Yên ngồi bên cạnh Tô Hoàn.

Tô Hoàn thấy vậy, lập tức nói: “Này, Lâm Sơ Ngừ cậu qua đây, tớ còn muốn ăn bắp rang của cậu nữa.”

Lâm Sơ Ngừ không vui: “Tớ đưa bắp rang cho cậu.”

“Không được, cậu ngồi đây.” Tô Hoàn kiên trì: “Đổi vị trí với Hoắc Yên.”

“Vì sao?”

“Thế chai tinh chất La Mer (*) kia, cậu có muốn thử chút không?”

(*) *Giá 3000 tệ 30ml ~ 10 triệu VND*

Lâm Sơ Ngự lập tức cúi đầu trước thế lực của tiền tài, đứng lên nói: “Hoắc Yên, chúng ta đổi vị trí nào!”

“Các cậu đừng là ăm ỉ” Hoắc Yên bắt đắ dĩ đổi chỗ với Lâm Sơ Ngự, ngồi xuống bên cạnh Phó Thời Hàn.

Lâm Sơ Ngự thấp giọng hỏi Tô Hoàn: “Sao phải bắt tớ đổi chỗ, tớ muốn ngồi cạnh Phó Thời Hàn, ngày mai lên lớp còn có cái chém với bạn bè.”

Tô Hoàn nói: “Cậu nhìn không ra à, vừa rồi cậu đoạt chỗ của Hoắc Yên, cả khuôn mặt của Phó Thời Hàn đều xụ xuống.”

Lâm Sơ Ngự giống như chịu phải đá kích, kinh ngạc mở to mắt, Tô Hoàn vỗ đầu cô nằng: “Chú ý chút đi.”

Gần đến thời gian chiếu phim, khán giả tiếp tục lục đục đi vào phòng.

Hoắc Tư Noãn và nhóm chị em Thôi Giai Kỳ bước vào phòng chiếu, sau khi ngồi xuống, ngay lập tức cô ta nhìn thấy bóng lưng con trai quen thuộc ngồi giữa hàng thứ tư.

Trong lòng hơi giật mình.

Anh cách cô ta khoảng ba bốn hàng, mà bên cạnh anh chính là Hoắc Yên, và mấy người bạn cùng phòng.

Thôi Giai Kỳ cũng nhìn thấy Phó Thời Hàn, kinh ngạc nói: “Phó Thời Hàn ở đây, còn đi cùng em gái cậu, sao không nói gì với cậu thế?”

Hoắc Tư Noãn mỉm cười: “Sáng nay anh ấy có ý gọi điện thoại cho tớ, hỏi tớ có muốn đi xem phim không, tớ không phải đã đồng ý với các cậu sao, cho nên từ chối anh ấy, bảo anh ấy tìm em gái tớ đi xem.”

“Thật trùng hợp, như vậy mà cũng gặp được.” Thôi Giai Kỳ đề giọng nói lại: “Tư Noãn, cậu thật là tốt, không hề trọng sắc khinh bạn.”

Hoắc Tư Noãn không nói thêm gì cả, nhìn bóng lưng Hoắc Yên, trong con người lóe lên một tia lạnh lẽo.

Nhớ lại tối hôm qua Hoắc Yên muốn hẹn cô ta, thế nhưng cô ta đang bận rộn cùng các chị em của mình xã giao, làm gì có đủ thời gian nghe nó nói xem cái phim quý gì.

Lại không ngờ rằng, Phó Thời Hàn cũng tới.

Hoắc Tư Noãn hồi hận xanh ruột, lúc đầu muốn lợi dụng Hoắc Yên để tăng cơ hội ở chung với Phó Thời Hàn, lại không ngờ, cơ hội tốt bị chính mình bỏ qua.

Lúc này Thôi Giai Kỳ lại nói: “Có vẻ hai phòng ký túc xá của bọn họ đang giao lưu, Tư Noãn, trước đó bọn tớ cũng bảo cậu nói với Phó Thời Hàn một chút, phòng chúng ta cũng muốn giao lưu với phòng bọn họ, cậu luôn nói họ bận rộn, cậu xem, sao hôm nay lại có thời gian rồi?”

Hoắc Tư Noãn lạnh lùng nói: “Làm sao tớ biết được.”

“Ồ hay, sẽ không phải mặt mũi của vị hôn thê như cậu, còn không to bằng em gái cậu chứ?”

Hoắc Tư Noãn nắm thật chặt dây túi xách, tận đến khi phim bắt đầu chiếu cũng không hề buông ra.

**

Hoắc Yên không phát hiện chị gái mình ngồi phía sau lưng, tay cô cầm một túi bắp rang bơ, hết sức chăm chú xem phim.

Rộp rộp, cô như con chuột Hamster, phát ra tiếng nhai nho nhỏ, trừ Phó Thời Hàn người vẫn luôn dồn toàn bộ sự chú ý lên cô, không ai nghe thấy.

Nương theo ánh sáng nhạt từ màn chiếu, ánh mắt Phó Thời Hàn di chuyển xuống dưới, rơi xuống cánh môi căng mọng của người con gái.

Trong không khí có mùi hương của bơ sữa, mà cánh môi kia, giờ phút này cũng dính chút ngọt ngào.

Không hiểu sao Phó Thời Hàn cảm thấy cổ họng có chút khô nóng.

Đúng lúc này, Hoắc Yên đưa bắp rang bơ trên tay tới.

Phó Thời Hàn hơi ngẩn người, lập tức nói: “Anh không ăn đồ ngọt.”

Nam sinh hình như đều không thích đồ ngọt, cái này đã trở thành một tín ngưỡng, một cổ chấp cấm rẽ trong tư tưởng của bọn họ.

Hoắc Yên thấy anh nhìn chằm chằm mình ăn bắp rang bơ, nhìn cả nửa giờ, đánh vẻ khao khát kia thật sự khiến cô không đành lòng, lúc này mới miễn cưỡng rời “khẩu phần” của mình.

Ánh mắt của cô sáng long lanh vô hại, khẽ nói với Phó Thời Hàn: “Lén lút ăn, em sẽ không nói cho người khác biết.”

Tác giả có lời muốn nói

Phó Thời Hàn: Cô vợ trẻ thật biết chăm sóc anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 21: Không cần kiểm chế

“Ánh mắt khi thích một người không giấu diếm được.”

Nửa túi bắp rang bơ của Hoắc Yên, toàn bộ rơi vào tay Phó Thời Hàn.

Rộp rộp.

Ngày bình thường thật sự anh không thể yêu thích đồ ngọt được, nhưng giờ phút này không biết tại sao, túi bắp rang bơ đậm mùi bơ và đường kia, lại có sức hấp dẫn lạ lùng với anh.

Anh rón một hạt bỏ vào miệng, dùng răng nhai nuốt, cảm nhận từng chút ngọt ngào ở đầu lưỡi.

Hoắc Yên mong đợi nhìn anh: “Ăn ngon không?”

Phó Thời Hàn nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Hoắc Yên ngoan ngoãn giống mèo con, nịnh hót sát vào người anh: “Bắp rang bơ em đều đưa cho anh hết.”

Phó Thời Hàn nhìn ánh mắt giao hoạt của cô, liền biết cô đang có ý đồ xấu gì.

“Ăn bắp rang bơ, ăn cả tay.” Mặc dù Phó Thời Hàn nói như vậy, nhưng trong giọng nói không có nửa phần ghét bỏ.

Hoắc Yên thấy có hi vọng, vội vàng lấy khăn ướt từ trong túi ra, lau sạch ngón tay mình: “Em cam đoan sạch sẽ sáng bóng.”

Phó Thời Hàn thấy cô nghiêm túc dùng giấy ướt lau ngón tay, anh do dự một chút, vẫn cầm giấy ướt cẩn thận lau sạch tay cho cô.

“Hử, anh còn sợ em không lau sạch sao.”

Trong hơi thở của Phó Thời Hàn phát ra tiếng xì khê: “Ừm, anh sợ bẩn.”

Hoắc Yên liền đứng đưa tay trước mắt anh, để anh lau sạch.

Ngón tay cô tỉnh té lại nhỏ nhắn, đầu ngón tay tròn tròn mượt mà, khiến cho người ta có cảm giác lương thiện vô hại.

Phó Thời Hàn cẩn thận lau từng đầu ngón tay cho cô, sau đó ngồi thấp xuống một chút giúp cô dễ dàng sờ tóc.

Hoắc Yên lập tức đưa khuỷu tay gác lên vai anh, đang muốn sờ vào sợi tóc, bàn tay nhỏ bé lại bị Phó Thời Hàn bắt lấy.

Anh nhéo nhéo lòng bàn tay mềm mại của cô, giọng nói nghiêm túc: “Không được làm rối.”

“Vâng vâng!” Hoắc Yên liên tục gật đầu.

Phó Thời Hàn nắm tay cô, kéo đến đằng sau gáy mình, Hoắc Yên nắm lấy sợi tóc của anh, bắt đầu vuốt ve chơi đùa, cảm giác hạnh phúc tràn đầy nơi đầu ngón tay khiến cô cực kỳ thỏa mãn.

Lần này Phó Thời Hàn cũng nhận ra cô không sợ loạn như lần trước, mà ngoan ngoãn vuốt ve ở một chỗ, không lộn xộn.

Bởi vì ra ngoài còn gặp người khác, anh biết Hoắc Yên không muốn biến tóc anh thành cái ổ gà.

Bởi vì có Hoắc Tư Noãn rực rỡ ở phía trước, Hoắc Yên bị bỏ qua từ bé cũng học được cách đọc được suy nghĩ của người khác

Mà phần hiểu chuyện này, giờ phút này khiến Phó Thời Hàn cực kỳ đau lòng.

“Không cần kiểm chế.”

“Ừm?”

Hoắc Yên không hiểu nhìn sang Phó Thời Hàn, nửa bên mặt nhìn nghiêng sắc bén mà sạch sẽ, ánh sáng từ màn chiếu hắt vào trong mắt anh, lấp lánh tia sáng rực rỡ.

Lời anh nói ra không mang bất cứ cảm xúc gì nhưng lại cực kỳ dịu dàng.

“Ở trước mặt anh, có thể không cần hiểu chuyện như vậy, muốn làm cái gì, cũng được.”

Hoắc Yên chớp mắt: “Đều có thể?”

“Ừm”

Thế là người nào đó rất không khách khí, từ sau gáy anh mon men tới vành tai lạnh lẽo của anh vuốt ve.

Đôi mắt Phó Thời Hàn yên lặng mở to.

Cái này là thể loại đam mê gì vậy!

Hoắc Yên dùng đầu ngón tay mềm mại vuốt ve vành tai Phó Thời Hàn, khiến anh ngửa ngửa lại không có ý định tránh đi, chỉ có thể ngượng ngùng đỏ mặt chịu đựng.

Sau một lúc, giống như ghét bỏ, Hoắc Yên buông vành tai Phó Thời Hàn ra, lại cuốn lấy tóc anh nghịch ngợm.

“Vẫn là cái này dễ chịu.”

Phó Thời Hàn: “...”

Thật sự bị ghét bỏ.

**

Phim kết thúc, mấy người đi khỏi phòng chiếu, Lâm Sơ Ngữ đề nghị mọi người khó mới có cơ hội đi chơi, không bằng chụp chung một tấm.

Tô Hoàn biết cô nàng này đang muốn đăng ảnh trong vòng bạn bè khoe khoang, nhưng chút lòng hư vinh này không ảnh hưởng đến toàn cục, mà các chàng trai cũng rất sẵn sàng, thế là mọi người đứng cạnh mô hình Iron Man cực lớn, dùng điện thoại của Lâm Sơ Ngữ chụp ảnh.

“Người mặt to không có tư cách đứng phía trước, nào, ai mặt nhỏ cầm điện thoại đi.”

“Mặt tôi cũng to.” Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Hóa thượng, cậu gầy nhất, đứng trước đi.”

Hứa Minh Ý dùng đôi mắt một mí lườm anh ta một cái: “Thiện tai, bản quyền chân dung của tôi thu theo điện tích, mỗi cm vuông phí 5 đồng, già trẻ như nhau, có hỗ trợ thanh toán chuyển khoản qua WeChat...”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Đi đi.”

Cuối cùng Hoắc Yên thành thật bị đẩy lên đầu hàng, tất cả mọi người đều đứng sau cô, mỗi người tự thiết kế một kiểu pose của mình.

“Vây tờ chụp đây.”

Cả đám cùng hô: “Cà tím!” (*Editor: Cà tím茄子/qiéizi/ khi phát âm cũng ban miệng giống Cheese trong tiếng Anh đó á*)

Chụp ảnh xong, Lâm Sơ Ngữ hưng phấn nhận lại điện thoại kiểm tra thành quả.

Mấy bức ảnh đầu Hoắc Yên chụp đều không có vấn đề gì, mà bức cuối cùng...

Bức ảnh cuối cùng, Phó Thời Hàn đứng sau lưng Hoắc Yên, vốn dĩ mặt không cảm xúc nhìn camera điện thoại, lúc này đôi mắt nâu đậm lại rơi trên người Hoắc Yên, đáy mắt mang theo chút tình ý và dịu dàng chưa từng thấy bao giờ.

Lâm Sơ Ngữ lặng lẽ đưa tới trước mặt Tô Hoàn, đầu ngón tay gõ màn hình, dùng ánh mắt truyền tin tức cho bạn.

Tô Hoàn đã sớm nhận ra, dùng tay chọc chọc đầu Lâm Sơ Ngữ.

Thích một người, cho dù già vờ không thể ý thế nào, nhưng ánh mắt không thể che giấu được, huống chi, người con trai này căn bản chẳng thèm che giấu, trong mắt chỉ có cô gái trước mặt anh.

Lâm Sơ Ngữ không muốn gây phiền toái cho Phó Thời Hàn và Hoắc Yên, nên không chọn bức ảnh đó, chỉ đăng bức ảnh mặt không cảm xúc của Phó Thời Hàn vào vòng bạn bè.

Còn bức ảnh kia, cô gửi cho Hoắc Yên, nhưng không nói gì.

Người khác nói ra thì không có ý nghĩa, những chuyện như này, cần người trong cuộc tự cảm nhận mới là tốt nhất.

Bên lề đường, mọi người chuẩn bị đón xe về trường học, mà đúng lúc này, giọng nói bén nhọn của Thôi Giai Kỳ từ phía sau truyền đến: “Thật trùng hợp, mọi người cũng tới xem phim”

Hoắc Yên quay đầu, nhìn thấy sắc mặt không tốt của Hoắc Tư Noãn.

Dưới ánh đèn đường, Hoắc Tư Noãn mặc váy cạp cao, bên ngoài khoác áo lông bằng nhung, trang điểm xinh đẹp động lòng người, lại mang theo khí chất cao ngạo lạnh lùng.

Không giống sinh viên.

Đương nhiên, nhóm chị em Thôi Giai Kỳ cũng đồng loạt ăn mặc kiểu này, giống như sợ người khác không biết bọn họ là người giàu có

Tô Hoàn khinh bỉ lắc đầu.

“Chị chị cũng tới xem phim à.” Hoắc Yên nhìn thấy Hoắc Tư Noãn, có hơi kinh ngạc, hôm qua cô còn mời Hoắc Tư Noãn, kết quả nói có việc, thì ra là đi cùng bạn bè.

“Ừm.” Sắc mặt Hoắc Tư Noãn không tự nhiên lấm, “Cái đó, bọn chị chút nữa còn đi dạo phố, đi trước.”

“Ừm.”

Thời Giai Kỳ không muốn tùy tiện buông tha cho Hoắc Tư Noãn, thế là nói: “Ai da, Phó Thời Hàn thật xin lỗi, Tư Noãn vẫn luôn đặt chị em lên hàng đầu, vì chúng tôi mà cậu ấy từ chối đi xem phim với cậu, cậu sẽ không tức giận với chúng tôi chứ?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Hoắc Tư Noãn lập tức trở nên trắng bệch.

Hoắc Yên tò mò nhìn Phó Thời Hàn: “Thì ra anh cũng mời chị em à?”

Lúc đầu Phó Thời Hàn không có ý định phản ứng với Thời Giai Kỳ, nhưng nghe thấy Hoắc Yên hỏi, mặc dù đơn giản là cô hiểu kỳ, nhưng Phó Thời Hàn không muốn cô có chút hiểu lầm nào, thế là nói: “Anh không mời.”

Anh không mời.

Mấy chữ này, triệt để đẩy Hoắc Tư Noãn vào hãm bẫy, cơ thể cô ta hơi run rẩy, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Thời Giai Kỳ giống như thường thức trò hề, nhìn phản ứng của Hoắc Tư Noãn.

Nhưng thất lễ chỉ thoáng qua trong nháy mắt, không đến một giây, Hoắc Tư Noãn khôi phục bình thường, thậm chí trên mặt còn nở nụ cười: “Là tớ chưa nói rõ ràng, người mời tớ là Yên Yên.” (*)

(*) Anh ấy/cô ấy trong tiếng Trung khác cách viết nhưng đều đọc là /tā/, nên khi nói chuyện sẽ không phân biệt được là nói nam hay nói nữ.

Hoắc Yên vội vàng gạt đầu: “Là tôi mời.”

Tô Hoàn thật sự nhìn không nổi, khoanh tay trước ngực, lạnh lùng chế giễu: “Đàn chị, em gái chị mời thì không có thời gian, kết quả lại có thời gian đi cùng bạn bè của chị, tôi rất nghi ngờ, đến cùng ai mới là người thân của chị đây.”

Hoắc Tư Noãn nhìn Hoắc Yên lại nhìn sắc mặt đang tối dần của Thời Giai Kỳ: “Bởi vì tôi đã đồng ý với Giai Kỳ trước.”

Phó Thời Hàn không muốn tiếp tục dây dưa, chỉ nói với mọi người: “Đi thôi.”

Hoắc Yên lo lắng nhìn Hoắc Tư Noãn: “Chị, vậy bọn em đi trước, chị cũng đừng ở bên ngoài muộn quá, về sớm một chút.”

Hiện giờ Hoắc Tư Noãn một câu cũng không nói nên lời, chỉ có thể uể oải gạt đầu.

Hoắc Yên vừa đi vừa quay đầu, không phải đặc biệt hiểu rõ cái, nhưng nhìn chị gái, không hiểu sao cảm thấy có chút đáng thương.

Lạc Dĩ Nam đẩy đầu của cô trở lại: “Đừng nhìn nữa.”

“Cảm giác chị tớ không vui.”

Trong khoảng thời gian này, Hoắc Tư Noãn vẫn luôn không vui vẻ.

“Trên thế giới này, đâu có ai trưởng thành mà luôn vui vẻ chứ.” Lạc Dĩ Nam thần nhiên nói: “Con đường mình tự chọn, dù đầu rơi máu chảy cũng vẫn đi, chẳng trách ai được.”

**

Lâm Sơ Ngự đăng bức ảnh kia trong vòng bạn bè, ngay đêm hôm đó bức ảnh được nhiều bạn học phát tán lên forum của trường.

Vài phút sau, liền trở thành hot topic.

Các sinh viên nhao nhao bình luận dưới bài post, thể hiện niềm ước ao và ghen tị.

“Trời ạ, nam thần phòng 611 vậy mà đi giao lưu với phòng ký túc xá của nữ sinh!”

“Hơn nữa còn cùng đi xem phim.”

“Còn chụp ảnh chung, cái dột, lảo tử ghen tỵ quá.”

“Cái đó, nữ sinh đứng sau Phó Thời Hàn, tay cô đặt ở đâu đấy!”

“Chiếp chiếp, gió bão rít gào.”

Lâm Sơ Ngự nằm ở trên giường đọc bình luận cười điên cuồng, sau đó, cô nâng nhìn Hoắc Yên ở tầng dưới nói: “Yên Yên, lần sau cậu lại giúp bọn tớ hẹn phòng Phó Thời Hàn đi.”

Hoắc Yên đang uống sữa theo thói quen, để sách trong tay xuống: “Vì sao?”

“Tớ muốn thoát kiếp độc thân, nếu như có thể chọn một người trong phòng bọn họ, ời, ngắm thôi đã kích thích.”

Tô Hoàn bôi kem dưỡng da, trầm giọng hỏi: “Coi trọng người nào?”

Lâm Sơ Ngự cẩn thận suy nghĩ: “Phó Thời Hàn khẳng định không được, nam thần như thế cao quá với không nổi, ừm, Thẩm Ngô Nhiên cũng khá được, rất sáng sủa, chỉ có nói hơi nhiều, tớ cũng không thích.”

“Hứa Minh Ý, tóc xoắn tự nhiên, chỉ có chút...”

“Thôi dẹp đi.” Hoắc Yên ngắt lời Lâm Sơ Ngự: “Cái tên Hứa Minh Ý kia, chỉ có tiền trong mắt, nếu cậu cùng anh ta yêu đương, lúc hẹn hò đoán chừng còn thu phí yêu đương cậu nữa.”

Lâm Sơ Ngự cười ha ha: “Vậy vẫn thôi đi, không thể treo vào không thể treo vào.”

Tô Hoàn nói: “Tớ cảm thấy anh ta rất tốt.”

“Không phải chứ!” Lâm Sơ Ngự kinh ngạc nhìn Tô Hoàn: “Rất ít khi thấy cậu để ai vào trong mắt.”

“Tớ cảm thấy anh ta rất thành thực, cuộc sống khó khăn phải cố gắng kiếm tiền, không buông tha bất cứ cơ hội nào.” Tô Hoàn bóc một nạ SKII xuống, thần nhiên nói: “Loại vật chất như tiền tài, ai cũng thích, anh ta thích rất thẳng thắn quang minh lỗi lạc, không giống nhiều người hết lần này tới lần khác giả bộ coi tiền tài như cặn bã, sau lưng lại làm thủ đoạn...”

“Ngừng ngừng ngừng!” Lâm Sơ Ngự thấy Tô Hoàn khen không dừng miệng: “Góc độ thường thức của cậu, thật không giống người bình thường.”

“Đó là đương nhiên, tiêu ty ty thấy qua nhiều việc, sẽ không giống các cậu, tùy tiện bị đàn ông mê hoặc.” Tô Hoàn chọc chọc đầu Lâm Sơ Ngự: “Sau này tìm bạn trai, để chị gái giúp em kiểm tra, không với đầu óc này của cậu, không chừng bị người ta lừa bán đi mất.”

Nhưng nghe Tô Hoàn nói vậy, Hoắc Yên cũng cảm thấy có đạo lý.

Rõ ràng anh ta nghèo túng, rất thiếu tiền tiêu, thế nhưng ngày đó nhặt được năm trăm tệ vẫn lựa chọn trả lại cho cô.

Vừa nghĩ như vậy, hình tượng hòa thượng Hứa Minh Ý trong lòng Hoắc Yên, lại cao lớn hơn.

Lâm Sơ Ngự tiếp tục nói: “Loại ba người này, trong phòng bọn họ còn thừa lã đại Hướng Nam.”

Lúc nói đến cái tên này, người vẫn luôn chăm chú đọc sách Lạc Dĩ Nam đột nhiên hơi ngẩng đầu, trong con mắt xẹt qua thần sắc khác thường.

Người khác không chú ý, nhưng Tô Hoàn lại nhạy cảm phát hiện ra.

Nhớ lại toàn bộ quá trình xem phim, Lạc Dĩ Nam không hề nói một câu, mà Hướng Nam, cũng không nói gì.

Khóe miệng cô nâng cong lên, giống như phát hiện ra chuyện gì ý nghĩa.

Lâm Sơ Ngự hoa si, nói: “Hướng Nam rất được nhà, cao 1m85, đáng vẻ đặc biệt ôn hòa, lúc cười lên giống bông hoa nở rộ, tính cách cũng tốt, đối xử với mọi người lễ phép ôn hòa, là người đàn ông áp áp, chỉ là tính thoáng hơi kiêu kì.”

“Vậy cậu quyết định chọn chàng trai ẩm áp này?” Lúc Tô Hoàn nói câu này, ánh mắt lại nhìn sang Lạc Dĩ Nam.

Nhưng Lâm Sơ Ngự thờ dài một cái: “Không có.”

“Vì sao?”

“Nghe nói anh ta có người trong lòng rồi.”

“Ồ? Hoa thơm có chủ rồi?”

Lâm Sơ Ngự nói: “Không phải, chính là... nghe nói trong lòng anh ta có một ánh trăng sáng.”

Hoắc Yên tỏ mò: “Cậu thông tin nhanh đấy, cái này cũng biết.”

Lâm Sơ Ngự: “Mấy đàn chị kể, trước kia có nhiều nữ sinh tỏ tình với đàn anh Hướng Nam, anh ta nhất quyết cự tuyệt, bảo... Tôi có người mình thích rồi, tôi đang chờ cô ấy.”

“Các cậu biết không, tớ nghe đàn chị kể ánh mắt anh ta lúc nói xong câu đó, dịu dàng đến muốn chảy nước.”

Lâm Sơ Ngự nói xong câu này, Lạc Dĩ Nam đột nhiên đứng lên, ra khỏi phòng ngủ.

“Đã muộn vậy, Dĩ Nam cậu đi đâu?”

“Ra ngoài chạy một lát.” Lạc Dĩ Nam mặt không đổi sắc nói

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Quà sinh nhật

“Hồng бет, là cảm giác động tâm.”

Tháng mười một, Hoắc Yên đến nhận tiền lương, sau đó liền xin nghỉ việc ở nhà ăn.

Cô đồng ý với Phó Thời Hàn chỉ làm một tháng, sau đó sẽ nghỉ việc, đây không phải là kế tạm thời đối phó, mà cô đã đồng ý thì nhất định sẽ làm được, đó là nguyên tắc trước giờ của cô.

Phó Thời Hàn đương nhiên hiểu rõ, cho nên anh vô cùng tin tưởng Hoắc Yên.

Lúc cô rời đi, các chú các dì trong nhà ăn đặc biệt không nở. Bởi vậy mỗi ngày khi đến mua cơm, bọn họ đều sẽ bỏ thêm cho cô rất nhiều đồ ăn, luôn nói cô quá gầy, sợ cô ăn không đủ no.

Khi không còn làm việc ở nhà ăn nữa, Hoắc Yên rất lo lắng cho mấy con mèo con chó con bị bỏ rơi cô đang chăm sóc, vì thế cô đành phải nhờ Hứa Minh Ý giúp cô để lại một chút đồ ăn thừa.

Trước kia Hứa Minh Ý luôn nhắc đi nhắc lại lời nhảm chán kiểu “Hỗ trợ thanh toán chuyển khoản qua WeChat”, lại không ngờ lần này, anh ta rất thoải mái đồng ý.

“Sao không thu phí của tôi vậy nè?” Hoắc Yên nhận túi anh ta đưa, bên trong là đồ ăn thừa nóng hổi.

“Chó mèo trong trường cũng là sinh mệnh, sinh mệnh đều bình đẳng, thế mà cô lại dùng tiền bạc để đo đếm.” Hứa Minh Ý khinh bỉ nói: “Đồ tục khí.”

Hoắc Yên: “...”

Cạn lời.

Cô rời đi không bao lâu, Tô Hoàn liền tới trước cửa nhà ăn, nhìn Hứa Minh Ý nhẹ nhàng cười một tiếng: “Anh trai hòa thượng, Hoắc Yên đâu?”

Được thấy bốn chữ anh trai hòa thượng, cái thìa trong tay Hứa Minh Ý run lên, giương mắt lên liền nhìn thấy khuôn mặt như gió xuân của Tô Hoàn.

Tô Hoàn rất xinh đẹp, mày tóc đen nhánh xõa ngang vai, làn da cực kỳ mịn màng, khuôn mặt tinh tế dưới ánh đèn càng thêm trắng hồng, các đường nét trên mặt trong suốt động lòng người.

Hứa Minh Ý rũ mắt xuống, lông mi đen dài che ánh sáng trong đôi mắt, uest nói: “Đang làm từ thiện phía sau vườn hoa.”

“Được, cảm ơn tin tức của anh trai hòa thượng.” Tô Hoàn chủ động lấy điện thoại đi động ra: “Tôi chuyển khoản cho anh.”

Hứa Minh Ý hơi tròn mắt.

Đây là lần đầu tiên anh ta gặp được người chủ động muốn trả tiền cho tin tức của anh ta.

“Cô đã kiên trì như vậy.” Hứa Minh Ý sờ sờ di động của mình, đưa mã quét hai chiều cho Tô Hoàn.

Tô Hoàn quét WeChat của anh ta: “Bao nhiêu tiền?”

“Quy tắc của giang hồ, lần đầu tiên không thu phí, làm một chuyện tốt.”

“Giang hồ ở đâu?”

“Giang hồ ở chỗ tôi.”

Mái tóc xoắn cắt ngang trán che đi đôi mắt anh ta, anh ta cảm thấy kim loại, nhẹ nhàng múc một miếng cà chua xào trứng, trộn vào trong bát cơm trắng.

Bình thần tự nhiên, phong quang tuế nguyệt. Cho dù là xôi cơm, cũng có thể có khí chất tuyệt thế của ăn sĩ.

Tô Hoàn dường như không thở nổi.

Là... Là cảm giác động tâm.

“Cô còn có việc?” Hứa Minh Ý bình tĩnh hỏi.

“Không có... không có.” Tô Hoàn đột nhiên đỏ mặt: “Vậy tôi không quấy rầy anh trai hòa thượng nữa, lần sau lại tìm anh trai hòa thượng giúp tôi đoán mệnh.”

Hứa Minh Ý gật đầu: “Nhớ hẹn trước.”

“Được, vậy tôi đi đây, anh trai hòa thượng hẹn gặp lại.”

“Ừm.”

**

“Meo meo.”

Trong vườn hoa nhỏ không có người sau nhà ăn.

Hoắc Yên cảm theo túi cơm thừa, nhìn đồng nhìn tây tìm kiếm khắp nơi.

Cô mở túi ra, đặt ở chỗ cũ — dưới gốc cây ngô đồng cao vút.

Không bao lâu, mùi thức ăn lan tỏa, có ba đầu chó con màu xám từ trong đám cỏ chui ra, vui vẻ chạy tới chỗ Hoắc Yên.

Mấy con chó con khoảng bốn năm tháng tuổi, bộ lông toàn thân màu xám, mặt mũi ngầy thơ đáng yêu, chỉ có điều hơi gầy một chút.

Mỗi ngày cô đều mang đồ ăn còn thừa qua nuôi chúng nó.

Cô từng xem thông tin, không được cho chó con ăn xương, nhất là xương gà vì rất dễ đâm thủng dạ dày, cho nên cô thường mang thịt băm, cơm trộn thêm nước canh, vừa thơm vừa ngon.

Chưa được mấy ngày, mấy con chó con gọi thêm đồng đội tới, là mấy con mèo nhỏ rất lanh lợi.

Mỗi khi tới xế chiều là bọn nó sẽ đứng giờ tới vườn hoa, mèo meo gào lên chờ Hoắc Yên đến.

“Cậu ở đây à.” Tô Hoàn đi xuyên qua con đường mòn tới: “Tìm cậu bao lâu, hòa thượng nói cậu ở vườn hoa làm từ thiện.”

“Anh ta không bắt cậu trả phí tình báo chứ.”

Tô Hoàn cười hì hì lộ ra đôi mắt sáng ngời: “Tớ chủ động trả, nhưng anh ấy không nhận.”

“Ồ, mặt trời mọc ở phía nam.” Hoắc Yên cười nói: “Xem ra người khác nhau thì đối xử khác nhau.”

Tô Hoàn tranh thủ thời gian hỏi một vấn đề: “Cậu tìm tớ có việc gì thế?”

“Là có chuyện cần cậu giúp đỡ.” Hoắc Yên lấy từ trong túi ra sáu trăm tệ: “Tháng trước làm thêm kiếm được, sinh nhật Phó Thời Hàn sắp đến rồi, tớ muốn mua cho anh ấy một món quà, nhưng không biết tặng con trai cái gì, sợ anh ấy không thích.”

Tô Hoàn nhìn những đồng tiền nhẵn nhúm trong tay Hoắc Yên.

Số tiền này đều là do Hoắc Yên vất vả làm thêm kiếm được, mỗi ngày một chút tích cóp cố gắng của cô.

Thật khiến người khác đau lòng.

Tô Hoàn khoác vai Hoắc Yên, nói: “Cái này dễ thôi, đi nào, chị gái dẫn em tới khu mua sắm một vòng, nhìn xem có cái gì hay.”

Trên con đường đi bộ ở trung tâm thương mại, hai người đi xem thẳng tới khi màn đêm buông xuống, Tô Hoàn dẫn Hoắc Yên tới không ít cửa hàng bán đồ nam nổi tiếng, giúp Hoắc Yên phân tích —

“Nghe nói Phó Thời Hàn xuất thân tướng môn, con trai trong gia đình như vậy không giống như dạng phú nhị đại ăn chơi trác táng, cậu xem phong cách ăn mặc hàng ngày của Phó Thời Hàn liền biết anh ấy có bao nhiêu khiêm tốn, hàng đất tiền không cần suy nghĩ, anh ấy sẽ không dùng, mà cậu cũng không mua nổi.”

Hoắc Yên liền tục gật đầu, khiêm tốn học hỏi nhìn Tô Hoàn: “Tớ không đề ý quần áo anh ấy mặc là nhãn hiệu gì.”

“Mặc dù quần áo mặc trên người Phó Thời Hàn cũng không quá khắt khe, nhưng anh ấy rất quan tâm tới sự gọn gàng, tuyệt đối không phải kiểu lười thối tùy tiện.” Tô Hoàn nghiêm túc nói: “Cho nên cậu không cần quá quan trọng nhãn hiệu gì, cần nhắc đến việc cậu chỉ có sáu trăm tệ, theo ý kiến của tôi, cậu mua tặng anh ấy một dây thắt lưng đi, cái đồ này rất có ích, sáu trăm tệ là mua được loại chất lượng tốt rồi.”

Hoắc Yên cảm thấy có đạo lý, Phó Thời Hàn là chủ tịch hội sinh viên, có những dịp cần phải ăn mặc lịch sự, bắt buộc phải có thắt lưng.

“Chỉ cần được làm tinh tế, chất lượng tốt, nhãn hiệu không quan trọng.”

Tô Hoàn kéo Hoắc Yên đi vào một cửa hàng bán đồ da, hai người chọn lựa tí mỉ hơn bốn mươi phút.

Hoắc Yên chọn trung cái dây lưng bằng da trâu màu đen, sờ rất cứng cáp, có hoa văn in chìm tinh xảo, mặt dây bằng kim loại lóe lên ánh sáng, tạo cảm giác trầm ổn cứng rắn.

Hỏi thăm giá khoảng 580 tệ, Hoắc Yên không do dự rút ví, Tô Hoàn ngăn cô lại, nói: “Tiền này là công sức cực khổ một tháng của cậu, coi như chỉ có 600 tệ, nhưng một thoáng liền đội nón ra đi, tốt xấu gì cũng phải có chút lưu luyến chứ.”

Cô bần chi vào cái dây lưng giá thấp hơn bên cạnh: “Cái này cũng là da trâu, 400 tệ, nhìn cũng rất tốt, cậu có muốn suy nghĩ lại không?”

Hoắc Yên vừa mới nhìn qua, mặt dây hình bầu dục cô không thích, cảm thấy Phó Thời Hàn nên đeo loại có cầm trong tay mới thích hợp nhất.

Cô không suy xét đến loại đó.

“Vậy cậu vì chuẩn bị quà sinh nhật của anh ta mà tiêu hết tiền à?”

“Ừm.”

Hoắc Yên đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà nghĩ, nếu là Phó Thời Hàn, cô lẽ sẽ chọn món quà thích hợp nhất với cô, chứ không phải tùy tiện chọn một món quà để đối phó cho xong.

Trên thế giới này người đối xử tốt với Hoắc Yên không nhiều, chỉ cần một người cô cũng cực kỳ trân trọng.

Tĩnh tiễn, Hoắc Yên miễn nguyện mang hộp quà màu đen ra khỏi cửa hàng, sau đó bất ngờ chạm phải Hoắc Tư Noãn ở đối diện đi ra.

Hai người nhìn nhau một cái, Hoắc Tư Noãn chủ động đi tới trước mặt Hoắc Yên.

Tô Hoàn để ý thấy Hoắc Yên vô thức giấu hộp quà trong tay ra đằng sau, nhưng động tác này ngay lập tức ngừng lại, cô lẽ ngay bản thân Hoắc Yên cũng không phát hiện.

Trong đôi mắt Tô Hoàn lộ ra một loại ý vị sâu xa nào đó.

“Yên Yên, mua gì thế?” Hoắc Tư Noãn hỏi.

“Mua quà sinh nhật cho Phó Thời Hàn.” Hoắc Yên nói xong lại bổ sung một câu: “Mọi năm đều tặng, năm nay cũng vậy.”

Dù sao cũng quen biết từ nhỏ.

Nét mặt Hoắc Tư Noãn không có gì khác thường, tò mò liếc hộp quà trong tay Hoắc Yên, lại nhìn qua cửa hàng bán đồ da sau lưng cô: “Em mua ở đây?”

“Vâng, mua một dây thắt lưng.” Hoắc Yên lại hỏi: “Chị đi dạo phố à?”

“Hôm nay không có lớp học, tùy tiện dạo chơi.” Hoắc Tư Noãn nói.

Hai người giống như bạn bè nói chuyện vài câu rồi chào tạm biệt.

Tô Hoàn đi được một đoạn rồi quay đầu nhìn, thấy Hoắc Tư Noãn đứng bất động tại chỗ, giống như đang suy tính chuyện gì.

Cô nàng bèn tùy tiện bịa một lý do, nói với Hoắc Yên mình còn có việc, để Hoắc Yên về trường trước.

Hoắc Yên không nghĩ ngờ chào tạm biệt Tô Hoàn.

Tô Hoàn bám theo Hoắc Tư Noãn, thấy cô ta bước vào một cửa hàng bán đồ da cao cấp, lẽ lẽ khoảng nửa tiếng mới ra ngoài, lúc đi ra còn mang theo một cái hộp nhỏ màu đen.

Đợi sau khi cô ta đi, Tô Hoàn trực tiếp vào cửa hàng bán đồ da cao cấp kia.

Thấy Tô Hoàn tiến vào, nhân viên lập tức ra đón, trên mặt nở nụ cười lễ phép: “Tiểu thư, cô cần tôi giúp gì không?”

“Tôi mua quà cho bạn trai, không biết chọn cái gì tốt.” Tô Hoàn đi loay quanh trong cửa hàng một vòng, không để ý nói: “Vị tiểu thư vừa mới ra kia, chọn cái gì vậy?”

“Thật là trùng hợp.” Nhân viên lập tức lấy ra một thắt lưng da cá sấu, mỉm cười tiến cử: “Vị tiểu thư kia cũng mua quà sinh nhật cho bạn trai, là mua mẫu thắt lưng mới nhất năm nay của cửa hàng chúng tôi.”

Hoắc Tư Noãn cũng mua thắt lưng?

Tô Hoàn chớp mắt, liếc nhìn thắt lưng kia, chỉ nhìn thiết kế, đúng là rất có cảm xúc.

“Cái này bao nhiêu tiền?”

“Một vạn bảy.” Nhân viên cửa hàng giới thiệu chi tiết: “Đây là da cá sấu, thiết kế vô cùng thích hợp với thanh niên.”

Một vạn bảy cơ.

Hoắc Yên mua quà tặng ngay cả số lẻ cũng không tới.

Hai thất lưng bắt kẻ là nhân hiệu, thiết kế hay chất liệu, chiếc của Hoắc Tư Noãn mua đều hơn một bậc, đến lúc đó hai chị em đồng thời mang quà ra, cao thấp liền rõ.

Hoắc Tư Noãn đánh một nước cờ thật hay, xem ra cô ý muốn khiêu chiến với cô em gái.

Vì vậy Tô Hoàn liền đứng trước một lựa chọn khó khăn.

Nếu như báo cho Hoắc Yên, với cái tính không tranh không đoạt của mình, nói không chừng Hoắc Yên sẽ tránh mũi nhọn của chị gái.

Công sức vất vả và tiền mua thất lưng sẽ thành công cốc.

Hoắc Yên từng nói, sinh nhật hàng năm của Phó Thời Hàn, mẹ của anh Đường Uyển Chi sẽ mời bạn bè chơi thân tới nhà ăn cơm, còn bà sẽ tự mình xuống bếp làm tiệc sinh nhật cho con trai.

Hoắc Yên và Hoắc Tư Noãn đều được mời.

Nếu Tô Hoàn không nói cho Hoắc Yên, đến lúc đó hai chị em đều đưa ra cùng loại quà tặng nhưng giá trị lại chênh lệch.

Xét cho cùng thế nào mới tốt đây.

Lời của tác giả:

Nhắc nhở hữu nghị, điềm văn, sáng văn, sẽ không uất ức, sẽ không ngược.

Nữ chính bắt đầu trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Yêu thương

“Em hãy nhớ kỹ, sau này không cho phép khóc vì tiền.”

Cuối tuần, Hoắc Yên dự định về nhà lấy sách và một ít đồ sinh hoạt.

Nhà họ Hoắc ở bên trong tòa hợp viện nhỏ, căn hộ này là phúc lợi của nhân viên đơn vị ba cô cấp, điều kiện không tốt lắm, nhưng cũng không tính là quá tệ, nếu một nhà bốn miệng ăn có hơi chật chội. May mà hai cô con gái đều đi học đại học, bình thường không hay về nhà.

Hai năm trước, vì Hoắc Tư Noãn mà nhà họ Hoắc đã mua thể chấp một căn hộ 70m2 trong nội thành, với lý do là không để cho nhà thông gia tương lai xem thường con gái mình, như thế nào con gái cũng phải có một căn hộ của riêng mình, khi đó Hoắc Tư Noãn gài vào nhà họ Phó cũng có cái để mà nói.

Việc này là Hoắc Yên tình cờ nghe được ba mẹ thảo luận trên bàn cơm.

Nhưng theo quan sát của cô, di Phó là người ưu tư hiền hậu, ôn hòa dễ gần, khi còn bé cô theo Hoắc Tư Noãn sang nhà họ Phó chơi, đi còn làm bánh mì nhân sữa cho cô. Trong ấn tượng của mẹ, mẹ Phó Thời Hàn tuyệt đối không phải là người như mẹ cô nói... bởi vì con dâu không có nhà riêng mà xem thường.

Về phần ba của Phó Thời Hàn, nghiêm túc ít lời, cương trực công chính.

Thường ngày Phó Thời Hàn đều bày vẽ về mặt lạnh băng, cùng với ba anh giống hệt nhau.

Ba mẹ của gia đình như vậy, Hoắc Yên tuyệt đối không tin tương lai bọn họ sẽ đối xử không tốt với Hoắc Tư Noãn. Mà trái lại ba mẹ cô, bạo dạn, hẹp hòi, ham hư vinh, cả người đều mùi con buôn.

Mặc dù có đôi khi cô phản ứng chậm chạp, nhưng cũng không phải người quá ngu ngốc, có thể nhìn ra được, gia đình mình không xứng với gia đình Phó Thời Hàn.

Khó trách ngay chính bản thân Phó Thời Hàn cũng nói, không thích Hoắc Tư Noãn.

Quả nhiên ba mẹ cô tự mình đa tình.

Trên bàn cơm, Hoắc Yên thờ ơ dãi một cái.

Mà cùng lúc đó, cô nghe thấy ba cô cũng trùng hợp thờ dài một cái. Hoắc Yên ngẩng đầu nhìn ba mình, sắc mặt ba cô nặng nề, buồn bực không vui.

Hôm nay Hoắc Yên vừa về nhà, liền phát hiện tâm trạng ba mình không thích hợp.

Ánh mắt cô dừng trên cổ tay ba, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Ba, đồng hồ của ba đâu rồi?”

Không đợi ba cô nói chuyện, mẹ cô nhân nhặt mở miệng: “Cầm rồi.”

“Cầm?” Hoắc Yên sợ hãi bật thốt: “Đồng hồ Rolex đó là bà nội trước khi mất để lại cho ba, sao có thể mang đi cầm cổ chứ!”

“Cầm chính là cầm, sao nói nhiều thế.” Mẹ Hoắc Yên không kiên nhẫn trách mắng cô: “Không phải chỉ là một cái đồng hồ thôi sao, hai vạn tệ có gì mà kính ngac.”

“Không phải chuyện tiền nong, trước kia bà nội đã nói, đó là một cái đồng hồ rất quý giá, là cái đồng hồ theo ông nội ra chiến trường...”

Hoắc Yên còn chưa nói xong, mẹ cô liền ngắt lời: “Có kích động cái gì, đồng hồ kia có để lại, cũng là để lại cho chị cô, liên quan gì đến cô.”

“Đủ rồi.” Ba Hoắc Yên đột nhiên ngắt lời: “Bà còn bệnh Hoắc Tư Noãn, nếu không phải vì nó, đồng hồ của tôi sao có thể... haz.”

Ông ta uống một ngụm rượu, lời muốn nói ra lại nuốt trở vào.

Chỉ nghe “vằm” một tiếng. Hoắc Yên đập mạnh đôi đũa lên bàn.

“Con nhớ ra hôm nay còn có lớp, còn về trường trước.” Hoắc Yên không đợi ba mẹ phản ứng, đứng bật dậy cầm cặp sách của mình rồi đóng sập cửa bỏ đi.

Ba mẹ cô kính ngac nhìn bóng lưng Hoắc Yên, đây là lần đầu tiên họ chứng kiến cô tức giận như vậy.

“Đều tại ông.” Mẹ Hoắc Yên trừng mắt nhìn ông bố: “Đang êm đẹp làm loạn cái gì, ông cũng đầu phải không biết, nó đối xử với ai cũng không nóng không lạnh, chỉ duy nhất đối với việc của bà nội là không thể chạm vào.”

Ba Hoắc Yên hậm hừ nói: “Cha vợ cầm cổ đồng hồ mua quà sinh nhật cho con rể, là cái đạo lý gì.”

“Còn không phải vì nghĩ tới hạnh phúc tương lai của con gái ông sao, đừng nói một cái Rolex, cho dù Tư Noãn muốn sao trên trời, ông cũng phải hái xuống!”

**

Gió mùa thu mang theo nhiệt độ lạnh lẽo, trong không khí lất phất những hạt mưa phùn, một cơn gió lướt qua cuốn bay mấy chiếc lá còn sót lại trên cành cây khô, cuốn về phía chân trời.

Phó Thời Hàn vừa mới tan học, theo thói quen đi tới nhà ăn số ba, thu ô, anh đi tới cửa mua cơm: “Hòa thượng, Hoắc Yên đâu?”

Hứa Minh Ý vừa múc thức ăn cho sinh viên vào nhân nhả nói: “Nghỉ việc rồi.”

“Tớ biết, nhưng em ấy không đến ăn cơm tối.”

“Cửa này chỉ mở để phục vụ công việc bán cơm, tìm hiểu thông tin khác thu phí riêng, mỗi phút mười tệ.”

Phó Thời Hàn đập một phát vào cửa thủy tinh, tức giận quát: “Con mẹ nó hỏi cậu, em ấy đâu!”

Hứa Minh Ý kinh ngạc, ngẩng đầu, phát hiện sắc mặt Phó Thời Hàn không đúng lắm, trong mắt hiện đầy to máu, nhìn có chút dữ tợn.

Anh ta đưa mắt nhìn xuống, thấy tay Phó Thời Hàn đã nắm chặt thành quyền, các khớp xương đều trắng bệch.

Hứa Minh Ý là người thông minh, dứt khoát thu lại ý cười, nói: “Được rồi, nói cho cậu vậy, thời gian này Hoắc Yên thường ở vườn hoa phía sau nhà ăn làm từ thiện.”

Phó Thời Hàn cảm ơn quay người xõng ra khỏi nhà ăn, Hứa Minh Ý âm thầm sợ hãi, đáng vẻ thất thủ vừa rồi của Phó Thời Hàn, từ khi quen biết nhau đến giờ, anh ta còn chưa từng gặp.

Trong ấn tượng của anh ta, tuổi tác Phó Thời Hàn nặc dù nhỏ nhất trong phòng, nhưng bất kể là suy nghĩ hay đối nhân xử thế, Phó Thời Hàn đều thành thực trầm ổn nhất trong bốn người. Bày mưu tính kế, trên thế giới này không có vấn đề gì Phó Thời Hàn không thể giải quyết được.

Cô nàng Hoắc Yên kia, có thể khiến quân tử như Phó Thời Hàn không bao giờ đối sắc phải chửi tục.

Có năng lực.

Hứa Minh Ý gọi cho Thẩm Ngộ Nhiên một cuộc điện thoại, nếu anh ta nhớ không nhầm, Thẩm Ngộ Nhiên hẳn là vừa học chung một lớp với Phó Thời Hàn.

“Tình huống của lão tử là thế nào vậy?”

“Hiếm khi thấy tên nhóc nhà cậu nói chuyện từ tế không bắt trả tiền nha.” Đầu bên kia giọng nói của Thẩm Ngộ Nhiên cao lên: “Bị cậu ta dọa hả?”

“Bớt nói nhảm, mau nói cho tôi đi.”

Khi tâm hồn Bát Quái của người đàn ông cháy bùng rực, không thua phụ nữ tí nào.

“Vừa rồi trên lớp ngôn ngữ C, lão tử nhận được một tin nhắn, rầm rồ cái đúng phút lên, mặt lạnh như sông băng ở Nam cực dọa giáo sư lớp tôi giật nảy mình, kinh mắt suốt chút ròi xuống.”

Hứa Minh Ý nhàu mày: “Xưa nay Phó Thời Hàn đi học không để ý đến điện thoại, tin nhắn tới nhìn thấy cũng coi như không, học sinh giỏi ý chỉ kiên cường đấy mà.”

“Đúng vậy, nhưng vừa nhận tin nhắn kia, cậu ta liếc mắt một chút liền xin giáo sư nghỉ học, như lửa cháy đến mông lao ra ngoài.”

Thẩm Ngộ Nhiên dừng một chút, lại hỏi Hứa Minh Ý: “Ai nhắn tin nh? Có thể khiến chủ tịch hội sinh viên của chúng ta cúp học.”

Hứa Minh Ý nhếch môi cười, âm cuối nâng lên: “Muốn biết?”

“Muốn!”

“Tin tình báo độc nhất vô nhị, phí 20 tệ.”

“Xéo ngay!”

...

Sau một phen chặt chém cười đùa nhau, Hứa Minh Ý cúp điện thoại, vừa nghĩ tới dáng vẻ nồn nóng của Phó Thời Hàn, không khỏi lắc đầu, thì thào lẩm bẩm: “Bề khổ vô biên, thiện tai thiện tai.”

**

Phó Thời Hàn lấy di động ra, màn hình điện thoại bị những giọt nước từ trên ô rơi xuống ướt đẫm, anh dùng lòng bàn tay lau sạch nước, nhìn tin nhắn hiển thị trên màn hình —

“Phó Thời Hàn, anh có tiền không cho em mượn một ít.”

Anh hiểu tính cách Hoắc Yên rất rõ, nếu không phải bị đẩy vào hoàn cảnh vô vọng, bất kể ra sao cô cũng không mở miệng vay tiền anh.

Trước đây chưa từng có, sau này khẳng định cũng sẽ không có.

Từ nhà ăn chạy một mạch đến đây, đi qua con đường đá tĩnh mạch trong rừng, gió thu thổi từng cơn mang theo hơi lạnh và những hạt nước mưa.

Phó Thời Hàn không ngừng gọi điện thoại, mỗi lần kết nối lại bị cô thẳng tay ngắt đi.

Tâm trạng hốt hoảng trước nay chưa từng có, Phó Thời Hàn luôn bình tĩnh như mặt hồ thu bắt đầu dậy sóng, loại cảm giác này khiến anh phát điên, khiến anh mất khống chế, đại não cũng sắp không còn tỉnh táo. Giờ phút này, lần đầu tiên trong đời anh trải nghiệm và cảm nhận thế nào là trong lòng nóng như lửa đốt.

“Nghe đi, đáng chết, nghe đi!”

Phó Thời Hàn ném mạnh điện thoại xuống đất, cái điện thoại đáng thương nặng nề đập vào tảng đá bên đường, nước bắn và bùn đất bắn lên tung tóe.

Mà đúng lúc này, cách đó không xa dưới tán cây, có một cô gái ngồi xõm ven đường, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào trong đầu gối.

Trước mặt cô nẩy con chó con lang thang, đang vây xung quanh cô, con thì dùng cái mũi hít hít chân cô, con thì lén lộn trong vũng ờ trước chân cô giống như muốn giúp cô vui vẻ.

Thấy có người lạ tới, mấy con chó lang thang lập tức giải tán, cũng không dám đi xa, chỉ có thể trốn trong bụi cây, ánh mắt dè phòng nhìn Phó Thời Hàn.

Phó Thời Hàn che ô đi tới trước mặt Hoắc Yên, tràn đầy đau lòng nhìn cô.

Hoắc Yên nghe thấy tiếng động chậm rãi ngẩng đầu lên, liền chạm vào đôi mắt như hồ nước sâu thẳm của anh.

Anh che ô đứng bên cạnh cô, có mấy giọt nước từ cái cảm tình tế của anh chảy xuống. Trước giờ Hoắc Yên chưa từng gặp qua ánh mắt phức tạp như này của Phó Thời Hàn.

Không nở, đau lòng, yêu thương...

Cô lại nghiêng đầu, dụi dụi mắt cố gắng che dấu nước mắt khiến đôi mắt càng thêm đỏ bừng

Phó Thời Hàn thấy cô đầm đìa đáng yêu, giống như con mèo nhỏ bị oan ức một mình trốn đi liếm láp vết thương.

Mưa nhỏ lại không ít, từng hạt nhỏ thưa thớt trong không khí bị gió thổi bay.

Hoắc Yên nhìn thoáng qua chiếc điện thoại bị anh ném xuống đất, tranh thủ thời gian đứng dậy nhét điện thoại lên.

Thân máy đã bị dính đầy nước và bùn đất.

Hoắc Yên lấy khăn tay trắng tinh từ trong túi ra, cẩn thận từng chút một lau sạch điện thoại của anh, sau đó mở khóa, kiểm tra xem điện thoại có bị ném hỏng hay không.

Màn hình vừa sáng lên, trong nháy mắt bị một cánh từ sau lưng vội vàng đoạt lấy, nhanh đến mức cô vẫn chưa kịp nhìn rõ hình nền.

Trong nháy mắt sáng lên, nhìn thoáng giống như ảnh của một người.

Phó Thời Hàn nhét điện thoại vào túi, đặng hắng cổ họng, tức giận hỏi cô: “Vi sao không nghe?”

Hoắc Yên hơi cúi đầu: “Tin nhắn kia, anh đã xem chưa, có được hay không?”

Lúc đó đầu óc Hoắc Yên rất mơ hồ, cái gì cũng không nghĩ được, chỉ muốn nhanh chóng chuộc đồng hồ của bà nội về, nhất thời xúc động mới nhắn tin cho Phó Thời Hàn.

Trên thế giới này, chỉ anh mới giúp được cô.

Nhưng tin nhắn mới được gửi đi năm phút, cô liền hối hận, cái đồng hồ này có giá trị không nhỏ, cô hỏi mượn anh nhiều tiền như vậy, trả làm sao nổi!

Cô giận mình không có năng lực, cũng giận ba mẹ chiều chuộng chị gái đến không còn nguyên tắc, kết quả không kìm chế được cảm xúc, một mình chạy tới vườn hoa nhỏ khóc.

Phó Thời Hàn thất chặt cổ họng, kiềm nén tâm trạng, hỏi cô: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hoắc Yên không nói gì, chỉ không ngừng lắc đầu.

Phó Thời Hàn giờ tay nắm chặt bà vai gầy yếu của cô, hơi cúi người xuống nhìn thẳng mắt cô.

“Mặc kệ xảy ra chuyện gì, em đều có thể nói cho anh.”

Giọng nói của anh trầm thấp, tỏa ra sức mạnh khiến người khác yên tâm.

Hoắc Yên cố vẽ bối rối hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn anh, thấp giọng nói: “Em muốn mua một cái đồng hồ.”

Phó Thời Hàn khẽ cười: “Chỉ đơn giản như vậy?”

Hoắc Yên cắn môi dưới, bởi vì dùng nhiều sức mà lộ ra màu trắng, thật lâu sau khó khăn nhả ra ba chữ “Rolex”.

Phó Thời Hàn ngăn người, mặc dù không biết tại sao cô lại muốn mua hãng đồng hồ này, nhưng cô đã muốn, cho dù mặt trắng trên trời anh cũng hái xuống cho cô.

“Trước hết về tắm, đổi sang bộ quần áo sạch đã.” Phó Thời Hàn miễn cưỡng dùng một tay che ô, một tay khác ôm vai Hoắc Yên trở về: “Sau đó chúng ta sẽ đi dạo phố, em nghĩ kỹ xem muốn mua kiểu dáng gì, hay là anh giúp em tham khảo?”

“Không phải.” Hoắc Yên luôn miệng giải thích: “Em chỉ muốn chiếc cái đồng hồ của bà nội về, bởi vì trong nhà cần tiền gấp, cho nên mang đồng hồ ra ngoài cầm, nhưng cái đồng hồ đó là kỷ vật bà nội rất quý.”

Phó Thời Hàn đại khái đã hiểu chuyện gì xảy ra.

“Cần bao nhiêu?”

“Hai... hai vạn.”

“Đồng hồ Rolex, lại là đồ cổ, thế mà chỉ cầm có hai vạn.” Phó Thời Hàn lắc đầu: “Nhà em đến cùng cần tiền gấp đến độ nào, mới có thể bán thóc bán gạo thế.”

Tay Hoắc Yên siết chặt thành nắm đấm, không dám nói cho anh biết bởi vì Hoắc Tư Noãn tiêu xài quá nhiều nên bây giờ mới khiến ba mẹ phải bán đồng hồ.

“Em có thể viết giấy ghi nợ cho anh, nhất định em sẽ trả lại!” Cô đảm bảo với anh.

Phó Thời Hàn nhìn Hoắc Yên nhàu chặt lông mày, mặt mũi nghiêm túc. Anh mỉm cười, trong giọng nói có mấy phần đùa giỡn: “Đã đến năm chữ số, em dùng cái gì để trả?”

Hoắc Yên ủ rũ cúi đầu nói: “Em... em không biết, hiện giờ em không thể gom được nhiều tiền như vậy, nhưng đợi tương lai em có thể kiếm được tiền, khẳng định phải đợi rất rất lâu rất lâu.”

Cô cắn chặt răng, lần đầu tiên cảm thấy, trước hiện thực tàn khốc, cô thật sự bất lực.

“Được rồi, anh sẽ nghĩ cách.”

Phó Thời Hàn nhìn đáng về cổ chấp của cô, lắc đầu bất đắc dĩ

“Mau trở về tắm nước nóng, bây giờ tạm cầm đồ nào cũng đóng cửa rồi, 9h sáng mai anh sẽ ở dưới ký túc xá chờ em, nhớ đúng giờ.”

Anh nói xong quay người rời đi.

Hoắc Yên sững sốt một chút, gọi lại: “Em không nói đùa, hai vạn không phải số tiền nhỏ, tạm thời em thật sự không bỏ ra...”

Nhớ lại hình ảnh một mình lau nước mắt trong vườn hoa của Hoắc Yên, Phó Thời Hàn cảm thấy từng cơn đau âm ỉ trong tim, chỉ hai vạn, giá trị không bằng nửa giọt nước mắt của cô.

“Vậy thì nọ.” Anh không quay đầu, trầm giọng nói: “Chờ ngày nào đó trong tương lai, có lẽ em có thể dùng vật khác, trả anh.”

Hoắc Yên không kịp phản ứng, truy hỏi: “Còn có thể dùng cái gì.”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu qua, nửa bên mặt tuấn tú mà thâm thúy.

“Nhóc con, em hãy nhớ kỹ, sau này không cho phép khóc vì tiền.”

Tác giả có lời muốn nói

Phó Thời Hàn: Ta là máy rút tiền.

Editor: Anh Hàn chờ chị lấy thân báo đáp đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Canh một

“Anh không muốn làm anh trai em.”

Sáng hôm sau Hoắc Yên dậy sớm rửa mặt, gần giờ xuất phát, đột nhiên nghe thấy ngoài hành lang truyền đến tiếng ồn ào của nữ sinh.

Lâm Sơ Ngữ thích nhất xem náo nhiệt, dẫn đầu chạy ra ban công nhìn xuống dưới, ngạc nhiên nói: “Phó Thời Hàn đến đây!”

Hoắc Yên vội vàng đeo cặp sách lên, thay dây thể thao rồi chạy biến ra ngoài, không để anh phải đợi lâu.

Lâm Sơ Ngữ ở phía sau la hét: “Hóa ra sáng sớm cậu rửa mặt thay quần áo là để hẹn hò với giai nhân.”

“Là ra ngoài làm chính sự với anh ấy.”

“Không cần giải thích không cần giải thích.” Lâm Sơ Ngữ vứt cho cô một ánh mắt “tờ hiểu mà”.

Hoắc Yên ngừng một chút, biết cô bạn hiểu nhầm cái gì, nhưng cô cũng không giải thích, vội vàng xuống lầu.

Trước nay Phó Thời Hàn không thích chờ đợi, sự kiên nhẫn của anh rất quý giá, thời gian càng quý giá hơn.

Ra khỏi cửa ký túc xá, Hoắc Yên nhìn thấy Phó Thời Hàn ở phía xa xa.

Anh mặc một bộ quần áo thể thao màu đen đứng dưới bóng cây ngô đồng, dáng người thon dài thẳng tắp, tay tùy tiện nhét trong túi quần, mấy sợi tóc mềm mại rủ xuống trán, chạm đến lông mày.

Từ xa xa trông thấy người nào đó vụng về chạy tới, khuôn mặt vốn dĩ đang hờ hững lạnh lùng liền mang theo một chút ý cười lơ lửng, tự nhiên nhiễm chút phong tình.

Hoắc Yên chạy tới trước mặt Phó Thời Hàn thờ hồn hển. Anh lập tức giờ tay ổn định cơ thể giúp cô, hơi trách cứ: “Gấp cái gì.”

Hoắc Yên vẫn thờ hồn hển, nói: “Sợ muộn giờ của anh.”

“Nhất định phải khách sáo với anh thế à?”

“Ừm?”

Hoắc Yên không hiểu.

Sắc mắt Phó Thời Hàn hơi tối lại, mắt hơi sụp xuống liếc nhìn cô, thấy cặp mắt ngây thơ của cô viết đầy hoang mang.

“Không biết là em không hiểu thật, hay giả vờ không hiểu.”

Lần đầu tiên Phó Thời Hàn cảm giác được thế nào là khó giải quyết và bất lực, mà trước kia, mọi việc anh đều giải quyết ổn thỏa, trên thế giới này không có vấn đề gì anh không thể giải quyết.

Phó Thời Hàn đánh phải giải thích với cô, nghiêm túc nói: “Đối với em, anh luôn có thời gian.”

Cô vĩnh viễn ở vị trí thứ nhất trong lòng anh.

Hoắc Yên hiểu rồi, thế là dùng giọng ngọt ngào nói với anh: “Cảm ơn Hàn ca.”

Trong lòng Phó Thời Hàn giống như được lông vũ quét qua, ngứa ngứa mà không thể gãi.

Hoắc Yên đeo cặp sách trên lưng, vượt qua anh đi phía trước.

“Đợi chút.”

Sau lưng truyền đến tiếng con trai, cô dừng lại, thấy anh bước ba bước tới trước mặt mình.

Thiếu niên khuy một gói xuống, thả lại dây giày thể thao cho cô.

Các đốt ngón tay thon dài cầm dây giày bị tuột, chỉ vài động tác, một cái nơ con bướm liền xuất hiện.

Đôi mắt Hoắc Yên mở to, anh vừa mới ngồi ngồi xuống thả dây giày cho cô!

Khó tin.

Giờ phút này các nữ sinh ở trước ký túc xá đang hét chói tai, anh... anh vẫn là Phó Thời Hàn không coi ai ra gì, cao ngạo lạnh lùng đó sao, anh vậy mà ngồi xổm xuống buộc dây giày cho con gái!

“Chết tiệt, chỉ có mình tôi cảm thấy con mẹ nó... sự cứng chiều của anh ấy sao!”

“Cái chết, chẳng lẽ không ai ghen tỵ à?”

“Tôi chết tâm rồi, sẵn thương còn chỗ trống không?”

Hiện tại Hoắc Yên chỉ cảm thấy trong lòng nhen nhóm một ngọn lửa nhỏ đang không ngừng lan tràn trong mạch máu của cô. Cô không nhận được sờ sờ mặt mình, hai má nổi lên một tầng đỏ ửng.

Hoắc Yên chỉ ngốc nghếch hai giây, sau đó lập tức đuổi theo.

Trên đường đi, mặt cô nóng bừng, lập đi lập lại hình ảnh vừa rồi, càng nghĩ càng đỏ mặt.

Phó Thời Hàn hỏi: “Bình thường lâu lo như chim, hôm nay sao thế, một câu cũng không nói.”

“Không có gì.” Hoắc Yên ấp úng nói: “Cái đó... anh là anh trai em phải không?”

Khóe miệng Phó Thời Hàn hơi cong lên, thả chậm bước chân, tiện tay sờ sờ vành tai mềm mại của cô: “Em nói đi?”

Hoắc Yên bị anh sờ hơi ngứa, theo bản năng run rẩy, đôi mắt Phó Thời Hàn cong lên, giống như rất thích phản ứng của cô vậy.

“Nếu như anh có em gái ruột, anh còn đối xử tốt với em như vậy không?” Hoắc Yên lại hỏi: “Có phải coi em là em gái không?”

Cô nhớ rõ khi còn bé Phó Thời Hàn từng nói, muốn có một cô em gái, thế nhưng lại không có, cô giống như em gái anh, anh sẽ yêu thương cô thật nhiều. Nên nếu bị người xấu bắt nạt phải nhớ nói cho anh biết.

“Không phải, anh không muốn làm anh trai em.”

Không ngờ lần này Phó Thời Hàn cự tuyệt thẳng thắn như vậy, không một chút do dự.

Hoắc Yên ngăn người, nhìn đôi mắt bình tĩnh của anh, thì thào: “Không muốn làm anh trai em...”

Ánh mắt tôn thượng và tài thần của Hoắc Yên khiến Phó Thời Hàn có chút không nở, biết mình kích động, anh lắc đầu bắt đầu đi, giọng nói hòa hoãn lại: “Ai muốn làm anh trai của cái người ngốc nghếch như em, kéo thấp chỉ số thông minh của nhà anh xuống.”

Mặc dù là chê cô, Hoắc Yên lại cố gắng nín cười, mặt nghẹn đến đỏ bừng.

Phó Thời Hàn theo thói quen nắm cổ tay cô khi còn bé, dẫn cô đi về phía trước. Động tác thân mật này khiến Hoắc Yên bùng lên một cảm xúc kỳ lạ.

Năm chữ “Tiệm cầm đồ Nhuận Phong”, xuất hiện ở trước mắt.

Hai người bước vào, Hoắc Yên lấy một tờ giấy cam kết từ trong cặp sách ra đưa cho nhân viên, sau khi xác nhận, nhân viên đeo bao tay trắng vào, mang đồng hồ Rolex tới.

Thân đồng hồ bằng kim loại nhìn qua rất sang trọng và cứng cáp. Kiểu dáng hơi cũ, nhìn qua có chút lâu đời.

Hoắc Yên thấy đồng hồ, tâm trạng khẩn trương cuối cùng cũng thả lỏng, cẩn thận từng chút ôm hộp đồng hồ vào trong ngực.

Phó Thời Hàn đã làm xong thủ tục còn lại và thanh toán xong phí cầm đồ.

Vừa rồi trong lúc vô tình anh liếc qua, trên mặt đồng hồ hơi có tý vết, giá trị của cái đồng hồ ít nhất mười vạn trở lên, lại chỉ cầm cố hai vạn, chỉ sợ cũng bởi vì nguyên nhân này.

Anh lắc đầu, may mà cũng chỉ có hai vạn, nếu như nhiều hơn, chỉ sợ trong lòng Hoắc Yên càng thêm nặng nề.

Hoắc Yên ôm hộp đồng hồ ra khỏi tiệm, quay đầu trịnh trọng nói với Phó Thời Hàn: “Cảm ơn anh, em nhất định sẽ trả lại tiền.”

Phó Thời Hàn cười nhợt nhạt, nói: “Được, đợi em.”

Hoắc Yên có vẻ không yên lòng, ngồi tại cầu thang của tiệm cầm đồ cẩn thận kiểm tra lại đồng hồ, xác nhận đúng là đồng hồ của bà nội, mới nhẹ nhàng thở phào.

Phó Thời Hàn cúi đầu nhìn cô, khóe môi cô hơi nở nụ cười, đôi mắt như vàng trắng khuyết.

Chẳng biết tại sao, anh rất thích nhìn cô cười, đôi mắt cong lên một đường góc nghiêng, vừa ngây thơ vừa chân thành.

Phó Thời Hàn ngồi xuống bên cạnh Hoắc Yên, nhận lấy đồng hồ trong tay cô nhìn kỹ: “Một chiếc đồng hồ cũ, đáng giá để em vui về vậy sao?”

“Đây là món đồ bà nội yêu thích nhất, năm đó ông nội đi Triều Tiên mang theo cái đồng hồ này bình yên trở về, trên mặt đồng hồ có vết xước nhẹ, anh biết rất khó tạo ra vết xước trên loại vật liệu cứng như này mà, bà nội mê tín, luôn cảm thấy cái đồng hồ này đã ngăn cản nguy hiểm giúp ông nội.”

“Sau khi ông nội qua đời, trạng thái tinh thần bà có chút không tinh táo, thường xuyên nói chuyện với cái đồng hồ này, những lời kì quái đều xuất phát từ trái tim, là nói cho ông nội em.”

Đầu ngón tay nhỏ nhắn của Hoắc Yên nhẹ nhàng lau đi lớp bụi trên mặt đồng hồ, ánh nắng chiếu lên người cô, khiến cả khuôn mặt được dát lên một tầng sáng ôn hòa.

Giống như sự dịu dàng của cô là bẩm sinh, không ồn ào, vẫn luôn yên lặng trưởng thành 19 năm.

Phó Thời Hàn lặng lẽ nhìn cô, rất lâu sau, anh cười nói: “Nếu nói cái đồng hồ này đã ngăn cản nguy hiểm giúp ông nội Hoắc, mà năm đó cũng chính ông, đã từ trong mưa bom bão đạn, công ông nội anh từ đồn quân địch trở về. Cho nên ông nội anh luôn nói, hai nhà đều có con trai, không có duyên kết thành thông gia, chỉ bằng kết duyên cho cháu trai cháu gái.”

Hoắc Yên gật đầu: “Ông nội và ông nội Phó đều thân như anh em, khi còn bé ông nội Phó thường đến nhà em chơi, đánh cờ ở ban công với ông nội em”

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ ông nội Phó, tiếng cười sáng khoái, giống như lão ngoan đồng, thích chọc ghẹo với Hoắc Yên, kết bím tóc cô thành sừng dê, mỗi lần đều khiến Hoắc Yên nước mắt rung rung.

Ông nội bắt nạt cô, cháu trai cũng bắt nạt cô, khi đó luôn cảm thấy, nhà họ Phó không có ai tốt.

Hoắc Yên lẩm bẩm nói: “Lâu rồi không gặp ông nội Phó.”

Phó Thời Hàn nói: “Cuối tuần chúng ta có thể đến viện dưỡng lão Nam Sơn thăm ông, nếu em đồng ý.”

“Được.” Hoắc Yên gật đầu liên tục, cười nói: “Chỉ cần ông đừng nghịch bím tóc của em”

“Em chỉ nhớ ông chỉ nghịch bím tóc của em thôi à, còn nhớ gì nữa?”

Hoắc Yên cau mày: “Ông còn thích nhìn em khóc, em càng khóc lợi hại ông càng cười vui vẻ.”

“Vậy có nhớ ông nói gì không?”

“Ông nói nhiều vậy em nhớ sao được.”

Phó Thời Hàn nhìn Hoắc Yên, con người đen như mực, anh vỗ nhẹ sau gáy cô, đứng dậy bỏ đi: “Tự mình nhớ lại xem”

Hoắc Yên che gáy mình, nghĩ đến nát óc, cũng không nhớ ra ông nội Phó nói chuyện gì quan trọng.

Câu nói kia chỉ là chuyện phiếm trong giờ cơm, khi đó còn có ba mẹ và người nhà họ Hoắc.

Hoắc Tư Noãn như thực nữ ngồi bên cạnh ông nội mình rót trà, nghiêm nhiên là đáng vẻ cháu gái ngoan ngoãn hiểu chuyện, nói lời dễ nghe lấy lòng hai người già.

Mà ông nội Phó lại không nhìn Hoắc Tư Noãn, chỉ lấy tay bẹo má cô nhóc ngốc ngếch Hoắc Yên, khiến cô khóc rầm rức, một bụng tủi thân.

Khi đó ông nội Phó nói —

“Tôi thích nha đầu ngốc này, muốn con bé trở thành cháu dâu nhà tôi, ảm ỉ cũng tốt, thằng cháu nội kia của tôi cả ngày đeo cái bản mặt giống thầy giáo già mà thấy ghét.”

Câu nói kia, cả nhà đều nghe thấy, nhưng đều nghĩ đây là câu nói đùa, không coi là thật.

Duy chỉ có một mình Phó Thời Hàn, nghe vào tai liền khắc ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Canh hai

“Việc khiến anh vui vẻ nhất, là em ở bên cạnh anh.”

Từ sau hôm đó, Hoắc Yên càng thêm chăm chỉ học tập. Bởi vì cô dần hiểu ra, ba mẹ luôn thiên vị chị gái, người đủ khả năng để cô dựa vào chỉ có bản thân mình.

Chỉ cần bản thân mạnh lên, mới có thể bảo vệ những thứ quan trọng nhất, đối mặt với hiện thực tàn khốc, nước mắt không có tác dụng, cô nhất định phải mạnh mẽ.

Đào mất đã đến giữa tháng mười một.

0h vừa qua, trong phòng 611 liên truyền đến giọng hát vạt vịt dực chúc mừng sinh nhật của thanh niên nào đó.

Sau khi Thẩm Ngộ Nhiên hát xong, Hứa Minh Ý bỏ cái che tai xuống, không còn hơi sức nói: “Phí tiền phá tính thần, mỗi phút 25 tệ, hỗ trợ chuyển khoản.”

Anh ta nói xong ngã lộn xuống giường, làm ra vẻ sắp đi đời nhà ma.

Thẩm Ngộ Nhiên xù lông, nhảy đến bên giường Hứa Minh Ý, ra sức dè lên người anh ta lắc lư: “Xử hòa thượng, đừng mơ tưởng sinh nhật người lão từ hát cho nhớ, xem Đại Lực Kim Cương Chương của ta.”

Bàn tay của Thẩm Ngộ Nhiên muốn quạt qua mặt Hứa Minh Ý, Hứa Minh Ý bừng tỉnh, chấp tay trước ngực với anh ta: “Thiện tai thiện tai.”

Hướng Nam đưa cho Phó Thời Hàn một cái hộp màu đen, trong hộp là một cà vạt màu sẫm, có hoa văn nổi lên, nhìn qua rất sang trọng.

Phó Thời Hàn nhận quà, nói một câu “Cảm ơn”.

“Wow, phần quà này của lão đại, thật lợi hại.” Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Tớ chưa định đưa quà của tớ, đợi ngày mai tới nhà cậu ăn cơm mới đưa cho cậu.”

Hứa Minh Ý nhận ra Thẩm Ngộ Nhiên đang nói khách sáo, vô tình vạch trần: “Cậu cần bản chưa chuẩn bị, nghỉ ngày mai mới ra ngoài mua.”

Thẩm Ngộ Nhiên chỉ vào anh ta: “Này! Tớ trêu chọc cậu à!”

Phó Thời Hàn hiếm khi nở nụ cười, không để ý đến mấy người trêu đùa nhau, anh lấy điện thoại đi động ra, bắt kẻ là WeChat, QQ hay là tin nhắn, đều được gửi rất nhiều câu “Chúc mừng sinh nhật”.

Không thể không nói, Phó Thời Hàn rất biết đối nhân xử thế, bạn học trong trường, dù nam sinh hay nữ sinh, người thích anh vượt xa người ghét anh.

Chính trực lương thiện đồng thời lúc nào cũng phát ra năng lượng tích cực, giống như hạt giống hấp thụ toàn bộ ánh nắng mặt trời. Với khí chất trầm ổn của mình, từ nhỏ đến lớn bên người luôn không thiếu bạn bè, cho dù có tới rồi đi, nhưng đều là giao tình thật tâm.

Bắt kẻ là kiểu thiếu gia xuất thân hào môn như Hướng Nam, hay là kiểu hàng năm phải vay học phí, mỗi ngày còn phải làm thêm nhiều việc như Hứa Minh Ý, hoặc là người bình thường như Thẩm Ngộ Nhiên.

Chỉ cần hợp tính cách, đều có thể trở thành bạn bè anh.

Phó Thời Hàn nhìn qua các tin nhắn này, lần lượt nhấn lại cảm ơn, khóa màn hình đi động, tâm trạng hơi ngột ngạt.

Thẩm Ngộ Nhiên chưa muốn đi ngủ, ồn ào nói không bằng chứng ta chuẩn ra ngoài uống bia.

Hướng Nam làm trưởng phòng còn chưa mở miệng, Phó Thời Hàn đã lạnh giọng nói: “Uống bia cái gì, đi ngủ.”

Thẩm Ngộ Nhiên không hiểu lắm, xích lại gần Hứa Minh Ý, hỏi: “Tình huống gì thế, vừa rồi còn đang tốt, nghịch điện thoại một lúc, sắc mặt như trời giông bão rồi”

Hứa Minh Ý tỏ vẻ cao thâm hiểu rõ hồng trần, nhượng mất: “Muốn biết?”

“Ừm!”

“Cậu đi xem trộn điện thoại của cậu ta, xem bên trong còn thiếu tin nhắn của ai thì hiểu.”

Hai người đồng thời nhìn về cái đi động đặt trên bàn của Phó Thời Hàn.

Thẩm Ngộ Nhiên run rẩy: “Lão từ không dám, lão từ sợ gãy xương.”

Hứa Minh Ý nói: “Bản tăng cũng không dám.”

Ngay khi hai người đang bàn luận, điện thoại của Phó Thời Hàn đột nhiên vang lên, Phó Thời Hàn nhặt nhẻo quét mắt qua màn hình, sắc mặt cuối cùng cũng hòa hoãn hơn rất nhiều, cảm di động lên, mặt không biểu cảm nhỏ giọng nói: “Anh ngủ rồi.”

Trong điện thoại, giọng nói của con gái vừa có chút hỗn loạn vừa có chút phấn khởi truyền tới: “Hàn ca, anh ra... ra xem đi.”

“Cái gì?” Trong lúc nhất thời Phó Thời Hàn không kịp phản ứng.

“Anh ra ban công nhìn xem.”

Phó Thời Hàn nhảy từ trên giường xuống chạy nhanh ra ban công, chỉ thấy trên sân kỷ túc xá nam sinh, đột nhiên xuất hiện pháo hoa xinh đẹp.

Pháo hoa chỉ cao hơn một mét, không ngừng tỏa ra những đốm sáng nhỏ, giống như một chùm hoa.

Hoắc Yên đứng cạnh cây pháo hoa, liên tục vẫy tay với Phó Thời Hàn để anh mau nhìn pháo hoa, giống như sợ anh bỏ lỡ.

Phó Thời Hàn hơi đau lòng cho cánh tay của Hoắc Yên.

Rất nhanh, điện thoại của Hoắc Yên gọi đến, giọng nói của cô rất hưng phấn: “Anh nhìn thấy không, nhìn thấy không?”

Phó Thời Hàn có chút bất đắc dĩ, lại có chút buồn cười: “Anh thấy rồi.”

“Cố đẹp không?” Anh nhìn vào dáng người đứng trước ánh sáng của cây pháo hoa vừa nhỏ vừa gầy, trong đôi mắt ánh xúc động, lẩm bầm nói: “Đẹp.”

Thừa dịp pháo hoa còn chưa cháy xong, Hoắc Yên lấy một tờ biểu ngữ, Lâm Sơ Ngữ giúp cô kéo ra, phía trên dùng bút nước viết mấy chữ xiêu vẹo: Phó Thời Hàn, sinh nhật vui vẻ.

Trong đêm tối, tờ biểu ngữ gần lại pháo hoa, ánh sáng từ phía sau bắn ra liền thấy rõ chữ viết trên đó.

Dùng bút nhiều màu sắc để viết, bên trên còn vẽ mấy con vật nhỏ, còn có hai đứa trẻ, một nam một nữ nắm tay nhau, giống như anh trai dắt em gái.

Một phút sau, pháo hoa dần tắt, hình vẽ trên tờ giấy cũng chìm vào bóng tối.

Điện thoại truyền đến giọng nói thấp thòm của Hoắc Yên: “Anh thích không?”

Trái tim Phó Thời Hàn đập thành thịch, thành thịch, không chịu nghe lời mà đập nhanh điên cuồng.

Hoắc Yên thấy thật lâu mà anh chưa đáp lại, vội vàng nói: “Em đã chọn loại pháo hoa không phát ra tiếng nổ, chính là vì sợ gây ảnh hưởng đến bạn học khác, giờ em sẽ thu dọn xung quanh, không gây phiền phức cho các đi lao công, anh... anh đừng giận.”

Tay cầm điện thoại của anh nắm chặt, gân xanh nổi trên mu bàn tay, chạy thẳng lên cổ tay rồi biết mất trong tay áo.

“Hoắc Yên.” Giọng anh không cách nào không chế run rẩy: “Món quà năm nay, anh rất thích.”

Hoắc Yên thờ phào một cái, không nhịn được nói: “Hừ hừ, đây vẫn chỉ là khúc dạo đầu thôi, món quà chân chính em sẽ tặng anh trong bữa tiệc ngày mai.”

Khóe môi Phó Thời Hàn không kìm được giương lên: “Vậy anh liền rửa mắt mong đợi.”

“Ừm vâng.”

“Mau về đi, ai bảo em mặc ít thế, còn có, không phải không có tiền sao, thời gian pháo hoa cháy dài như vậy chắc không rê, em lấy tiền ở đâu, có phải dùng tiền ăn...”

Không chờ Phó Thời Hàn chất vấn, Hoắc Yên luôn miệng nói: “Vây em cúp nhế, chỉ xin đi coi kỷ túc xá hai mươi phút thôi, em phải về đây, bài bai!”

Hoắc Yên vội vàng cúp điện thoại, thờ phào nhẹ nhõm, quả nhiên tên nhóc này sẽ không dễ dàng buông tha.

Cô và các bạn thu dọn xung quanh, trước khi đi, Hoắc Yên nhìn về phía ban công phòng 611, anh vẫn đứng ở đó, xa xa ngắm cô.

Tối nay có trăng, ánh trăng bạc nhẹ nhàng rơi trên người anh, tạo cảm giác lạnh nhạt yên tĩnh.

Trong lòng Hoắc Yên dâng lên một cảm xúc khó tả, bàn tay khẽ nâng xoa ngực, lẩm bầm nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Cùng lúc đó, môi mím của anh cũng đọc lên bốn chữ này, sinh nhật vui vẻ.

Hôm nay bởi vì cô đến, trong lòng Phó Thời Hàn vốn đang quạnh quẽ cũng vui vẻ trở lại.

Trên đường trở về, Tô Hoàn nhìn Hoắc Yên trầm mặc không nói, cười hỏi: “Đã chuẩn bị quà tặng, giữa đường lại đổi ý, nói muốn tạo niềm vui bất ngờ cho anh ấy, rất khó khiến người ta không nghĩ nhiều.”

Lâm Sơ Ngữ liên tục gắt gù: “Mà niềm vui bất ngờ này, chỉ có nam sinh làm cho nữ sinh, Hoắc Yên, cậu thật đàn ông.”

Hoắc Yên nhìn hai người, nghiêm túc nói: “Tớ với Phó Thời Hàn không phải như các cậu nghĩ đâu.”

“Chúng tớ cái gì cũng không nghĩ.” Lâm Sơ Ngữ và Tô Hoàn trao đổi ánh mắt: “Hai người là quan hệ anh trai em gái, anh rể em vợ nhà, bọn tớ hiểu mà, hắc hắc.”

Hoắc Yên nghe được ý tứ sâu xa của hai cô bạn, nhưng cô không muốn giải thích, trước đó Phó Thời Hàn liên tục giúp đỡ cô chuộc đồng hồ của bà nội về, bất kể thế nào cũng nên có chút thành ý.

Mặc dù cách vừa rồi, đối với Phó Thời Hàn chỉ là việc vặt, nói không chừng anh còn muốn cười cô ngây thơ.

Nhưng đây là việc tốt nhất cô có thể cho anh trong khả năng có thể.

Vì muốn anh bất ngờ, Hoắc Yên đã mấy đêm ngủ không ngon, vắt óc suy nghĩ.

Về phòng rồi rửa mặt, khi nằm xuống giường, Hoắc Yên nhận được một tin nhắn của Phó Thời Hàn: “Mất ngủ.”

Khóe miệng Hoắc Yên mím máy, gõ một tin: “Sinh nhật còn mất ngủ, không phải bị em dọa sợ chứ.”

“Ừm.”

Cô nhìn chữ “Ừm” kia, trong lòng bắt đầu thấp thòm không yên, nhớ lại hồi cấp ba, có một năm Hoắc Tư Noãn muốn tạo bất ngờ cho Phó Thời Hàn, phát động rất nhiều học sinh trong trường làm một video chúc mừng sinh nhật anh.

Lúc Phó Thời Hàn nhận được video, vừa đứng Hoắc Yên đang ở bên cạnh. Cô biết, cái video kia anh xem chưa được nửa phút rồi đặt điện thoại xuống, sắc mặt tối tăm đến đáng sợ.

Ngày hôm sau đến trường, bạn học quen hay không quen đi ngang qua, đều nói sinh nhật vui vẻ với anh, Phó Thời Hàn lịch sự cảm ơn, cũng không tìm Hoắc Tư Noãn nổi giận, gặp mặt thái độ vẫn như bình thường.

Nhưng Hoắc Yên biết, anh rất tức giận.

Những năm gần đây ở chung, Hoắc Yên càng hiểu Phó Thời Hàn hơn Hoắc Tư Noãn, một ánh mắt bình thản không gợn sóng, Hoắc Yên liền có thể đọc được tâm trạng bên trong của anh. Lúc tâm trạng anh tốt, trong mắt có ánh sáng, mà lúc tâm trạng không tốt, con ngươi đen lại tăm tối, giống như vực sâu không có ánh mặt trời.

Tính cách của anh chính là như vậy, xưa nay không thích phách lối và khoa trương.

Hoắc Yên ngồi trên giường, gãi đầu một cái, trong lòng tự nhủ chỉ muốn làm anh kinh ngạc, lại quên mất kinh ngạc có thể sẽ biến thành kinh hãi.

Phó Thời Hàn có đôi khi rất hẹp hòi, nếu ai chọc anh, anh vẫn sẽ giao thiệp như bình thường, nhưng lâu dần liền phát hiện anh đang dần dần xa cách lạnh nhạt.

Cô tủi thân lạch cạch gõ một tin nhắn, gửi đi —

“Không vui thật sao?”

Hai phút sau, Phó Thời Hàn gửi một tin nhắn đến.

“Đồ ngốc.”

“Ồ...”

“Hoắc Yên, việc vui vẻ nhất trong ngày sinh nhật năm nay của anh, là em ở bên cạnh.”

Hoắc Yên cười hì hì hai tiếng, hai gò má không tự giác đỏ bừng.

“Đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

Cô gửi xong tin này, nhanh chóng đặt điện thoại xuống dưới gối, dùng chân che mặt lại.

Không biết vì sao, nhịp tim đập nhanh lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Ai dám lấy em

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Cắt thừa nửa quả dưa chuột, em ăn nó giúp anh.”

Sinh nhật hàng năm, mẹ Phó Thời Hàn là Đường Uyển Chi đều đích thân xuống bếp cùng mấy người giúp việc chuẩn bị tiệc sinh nhật cho con trai.

Nhà Phó Thời Hàn là một biệt墅 ba tầng kiểu cũ, nằm trong đại viện ở ngoại thành phía đông, dựa núi gần sông, hoàn cảnh xung quanh thanh tịnh và yên tĩnh.

Khi còn bé Hoắc Yên thích nhất là tới nhà họ Phó chơi trốn tìm, bởi vì ngôi nhà rất rộng, có nhiều phòng còn có gác xép và tầng hầm, đối với trẻ con mà nói, những căn phòng như vậy tràn ngập lực hấp dẫn và cảm giác thần bí.

Nhưng Hoắc Tư Noãn trước nay sẽ không bao giờ tùy tiện chơi đùa trong nhà họ Phó, cô ta rất hiểu chuyện, mỗi lần tới chơi đều như một cô công chúa nhỏ, lễ phép đoan trang, ngồi bên cạnh người lớn tiếp chuyện, rất hiểu quy củ.

So với cô ta, Hoắc Yên giống như một con nhóc hoang dã.

Nhưng hoang dã cũng có cái tốt của hoang dã, không cần gò bó, muốn chơi thế nào thì chơi, dù sao cũng không ai quan tâm đến cô, không giống như chị gái, trên bàn cơm ăn nhiều thêm một miếng thịt, trở về sẽ bị mẹ căn nhắc rất lâu.

Hoắc Yên thường xuyên nghĩ, nếu bắt cô quy củ giống chị gái, chắc cô sẽ không chịu được.

Bữa tiệc sinh nhật lần này, mấy anh chị em họ nhà họ Phó, còn có mấy người chơi với nhau từ nhỏ ở đại viện, bạn học cấp ba và đại học đều tới, mọi người đều là thanh niên trẻ tuổi, chuyện trò mấy câu rất nhanh đã trở nên quen biết.

Hoắc Tư Noãn đang ở phòng khách nói chuyện phiếm với anh chị em họ của Phó Thời Hàn, còn Hoắc Yên thì vào phòng bếp, giúp đỡ mẹ Phó Thời Hàn làm cơm.

Không ngờ vừa bước vào, đã nhìn thấy Phó Thời Hàn cũng ở trong bếp.

Anh mặc một bộ quần áo dài thoải mái màu tối, phong cách nhẹ nhàng ở nhà, trong trường học hiếm khi thấy được đáng vẻ nhàn nhã như này của anh.

Anh đứng trước tủ bát, đang cúi đầu, một tay cầm con dao sắc bén, một tay khác giữ quả cà chua, các khớp xương thon dài tinh tế, mỗi cử động nhỏ của ngón tay đều làm lộ ra đường gân dưới làn da, động tác cầm dao thành thạo tự nhiên.

Mấy sợi tóc ngắn mềm mại rủ xuống trán, đường nét bên mặt không còn sắc bén như thường ngày mà lộ ra chút dịu dàng hòa nhã.

Đứng bên cạnh anh là một vị phu nhân, làn da trắng nõn, khuôn mặt dịu dàng, đôi mắt như làn thu thủy động lòng người, mơ hồ có thể đoán ra hồi trẻ bà là mỹ nhân tuyệt sắc đến mức nào.

Nét thanh nhã giữa đôi lông mày của Phó Thời Hàn, có bảy phần giống với mẹ anh Đường Uyển Chi.

Đường Uyển Chi bất giác gặp Hoắc Yên đứng ở cửa nhìn trộm, thế là mỉm cười vẫy tay với cô: “Yên Yên mau tới đây, ném thử món thịt chiên giòn này thế nào (*).”

(*)

Hoắc Yên đi tới, vén mái tóc đen nhánh, dùng đũa gắp một miếng thịt vàng óng giòn tan lên bờ cà vào miệng.

“Ưm, nóng quá nóng quá.”

“Xem cái đáng vẻ của em kia, không thôi một chút đã ăn.”

Phó Thời Hàn bất đắc dĩ đưa tay nhận lấy một nửa miếng thịt còn lại trong miệng Hoắc Yên giúp cô đỡ bị bỏng miệng.

Hoắc Yên lè lưỡi, dùng tay quạt: “Ồi- em đói mà.”

Phó Thời Hàn nhìn đầu lưỡi đỏ bừng của cô, giống như con mèo con, trong lòng không khỏi hiện lên một chút suy nghĩ kiểu diêm.

Anh nhẹ nhàng thổi thổi miếng thịt trong tay, đợi nhiệt độ nguội đi mới đưa cho Hoắc Yên.

Hoắc Yên trực tiếp dùng miệng ngậm lấy miếng thịt nhai rộp rộp, khóe môi không tự giác cong lên.

“Ăn ngon không?”

“Ăn ngon!” Hoắc Yên lên miệng nói: “Tay nghề của di Đường vẫn giỏi như xưa.”

Đường Uyển Chi cười nói: “Món thịt chiên giòn hôm nay do chính tay A Hàn làm, biết con thích ăn từ nhỏ nên nó cố ý học đi đó.”

“Ồ...”

Hoắc Yên nhìn về phía Phó Thời Hàn, anh đang cầm dao cắt dưa chuột, hồ hững nói: “Ăn thịt của anh, nên nói thế nào?”

Hoắc Yên lè lưỡi: “Cảm ơn Hàn ca.”

Đường Uyển Chi nhìn Hoắc Yên nói: “Yên Yên, con ra ngoài chơi với đám nhóc kia đi, món ăn sắp làm xong rồi.”

Hoắc Yên lắc đầu: “Con tới giúp đỡ đi.”

Thấy Hoắc Yên thành thạo mặc tạp dề vào cho mình, Đường Uyển Chi bất đắc dĩ nói: “Vậy con tới chỗ A Hàn đi, xem có cần giúp gì không.”

“Được ạ.”

Hoắc Yên ngoan ngoãn đi tới bên cạnh Phó Thời Hàn: “Hàn ca, em phải làm gì.”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu nhìn cô một cái, đưa cho cô nửa quả dưa chuột: “Ăn nó đi.”

“Ồ?”

“Không phải nói giúp đỡ sao?”

“Đừng vậy, em tới làm trợ thủ cho anh.”

“Cắt thừa nửa quả dưa chuột, em ăn nó giúp anh.”

Hoắc Yên: “...”

Cô gặm dưa chuột rôm rộp đứng bên cạnh Phó Thời Hàn.

Phó Thời Hàn cảm nỏi, đổ dầu vào, không để ý hót: “Đã ăn xong?”

Hoắc Yên nuốt xong miếng dưa chuột cuối cùng: “Đã ăn xong.”

“Đeo tạp dề giúp anh.”

“Hả?”

Phó Thời Hàn nhắc cái nỏi lên: “Không còn tay rảnh, đeo giúp anh.”

Hoắc Yên nhìn bộ quần áo ở nhà của anh, thế là lấy tạp dề ra, nhón chân vòng dây qua cổ anh.

Phó Thời Hàn gàng hay tay, Hoắc Yên vòng qua eo anh, từ phía trước buộc lại dây đằng sau cho anh.

Cái tư thế này, thật giống như Hoắc Yên đang ôm anh.

Trên người anh có mùi bột giặt tươi mát, khiến cho người ta có cảm giác thanh sạch, Hoắc Yên tình bơ hít vào một hơi.

Thật thơm.

“Xong chưa?” Anh hỏi.

“Sắp rồi, em không nhìn thấy, chỉ buộc bằng cảm giác thôi.”

“Có thể đứng đằng sau buộc, vì sao em phải dùng tư thế này?”

“Ừ nhỉ!”

Hoắc Yên vỗ đầu một cái, cô có thể đứng phía sau buộc dây, làm gì mà phải đứng phía trước vòng qua người anh, dùng tư thế khó khăn này.

Mặt cô thoáng chút đỏ bừng, lại có chút buồn bực.

Thấy mặt cô ửng đỏ, khước môi Phó Thời Hàn cong lên như cười như không: “Muốn chiếm tiện nghi của anh?”

Lúc này ngay cả vành tai của Hoắc Yên cũng đỏ lên: “Tuyệt đối không phải!”

Biết cô da mặt mỏng, Phó Thời Hàn không đùa nữa, xoay người để cô buộc tạp dề cho mình, sau đó bỏ rau củ vào nỏi, nước lạnh rơi vào dầu nóng phát ra tiếng xèo xèo.

Anh một tay đảo thức ăn, một tay đặt lên cái đầu nhỏ của Hoắc Yên: “Còn ngốc ngếch nữa, tương lai phải làm sao bây giờ, ai dám lấy em.”

Hoắc Yên không phục bâu môi: “Ăn cơm nhà anh.”

“Nếu thật sự không gá đi được, tương lai không biết chừng phải đến ăn cơm nhà anh.”

“Hừ, người trong sạch không nhận đồ bỏ thí.” Hoắc Yên nghĩa chính ngôn từ nói: “Em mới không thèm ăn cơm nhà anh.”

Hai người ồn ào một trận, Đường Uyển Chi đi khỏi phòng bếp, quay đầu còn bắt gặp Phó Thời Hàn đang ôm cả bờ vai Hoắc Yên xoay qua xoay lại.

Bà biết hai đứa trẻ này tình cảm từ nhỏ, khi bé còn được, chỉ là hiện giờ, hai người đều đã trưởng thành, tiếp tục thân mật như vậy, tương lai... chỉ sợ sẽ có hiểu nhầm.

“Di nhỏ, di đang nghĩ gì vậy?”

Đường Thiên Mạch đột nhiên xuất hiện, dọa Đường Uyển Chi giật mình một cái: “Ồi, con bé này, con là Tôn hầu từ sao, chỗ nào cũng có mặt, xuất quỷ nhập thần.”

Đường Thiên Mạch cười hi hi: “Con đây không phải thấy di nhỏ ngăn người, muốn tới hù di một tí thôi sao.”

Đường Thiên Mạch là em họ của Phó Thời Hàn, năm nay vừa vào đại học, là một cô nhóc lạnh lợi nghịch ngợm.

“Di nhỏ nghĩ gì thế?”

Đường Uyển Chi lắc đầu: “Không có gì.”

Đường Thiên Mạch quay đầu nhìn Phó Thời Hàn và Hoắc Yên trong phòng bếp, “ồ” một tiếng thật dài: “Con biết rồi, di đang lo lắng, chuyện của anh con và em gái Hoắc Yên.”

“Con nhóc này.” Đường Uyển Chi biết không thể gạt được tiểu quý này, dứt khoát kéo cô rằng đến bên cửa sổ, thấp giọng nói: “Anh của con và Yên Yên từ nhỏ đã tình cảm, cái này cũng không có việc gì.”

Đường Thiên Mạch nói: “Di nhỏ, đã khi nào di gặp anh ấy cười vui vẻ với cô gái khác như vậy chưa?”

Đường Uyển Chi quay đầu, xuyên qua cửa phòng bếp cũng có thể nhìn thấy Phó Thời Hàn đang mỉm cười, ánh mắt cung chiều nhìn về phía Hoắc Yên, nét mặt ôn hòa dịu dàng.

“Anh con đối xử với ai cũng lạnh như băng, nhất là mấy anh em bọn con, khi còn bé bị anh ấy dạy dỗ không ít.” Đường Thiên Mạch chu miệng: “Chỉ có em gái Hoắc Yên được anh ấy chăm sóc từ nhỏ, còn không cho bọn con bắt nạt, nếu như Hoắc Yên phạm lỗi, thế nào anh ấy cũng sẽ bao che hơn bất cứ ai khác.”

“Nó coi Hoắc Yên như em gái ruột.”

Đường Thiên Mạch cười cười: “Bọn con có ai mà không phải anh em cùng chung dòng máu chứ, con thấy anh ấy căn bản không có coi Hoắc Yên là em gái, đây là đang nuôi vợ ấy!”

Đường Uyển Chi gạt này mình, vội vàng che miệng Đường Thiên Mạch lại, đúng lúc này, Hoắc Tư Nhuận đi tới, nhìn Đường Uyển Chi nói: “Di ơi, phòng bếp có cần con hỗ trợ không?”

“Bây giờ sắp xong rồi, con không cần vào đâu, hôm nay mặc váy trắng xinh đẹp như vậy, đừng làm bẩn.”

“Vậy đi, con xuống dưới chào hỏi bạn học của Thời Hàn nhé.”

“Con đi đi.”

Hoắc Tư Noãn và Đường Thiên Mạch liếc nhau, cô ta mỉm cười với Đường Thiên Mạch, mà Đường Thiên Mạch lại chẳng thêm phản ứng lại, cũng không để cô ta vào trong mắt.

Đợi sau khi Hoắc Tư Noãn đi, Đường Uyển Chi mới nói: “Cháu hãy nhớ Tư Noãn mới là chị dâu tương lai của con, đừng nói lung tung.”

Đường Thiên Mạch hừ hừ nói: “Anh con đối xử với Hoắc Tư Noãn thái độ không lạnh không nhạt, đi cũng không phải không nhận ra, hơn nữa mấy anh em tụi con đều không thích Hoắc Tư Noãn, cô ta quá giả tạo, nếu sau này làm chị dâu tụi con, nghĩ thôi đã thấy khó chịu.”

Đường Uyển Chi chọc chọc đầu của cô nàng: “Tư Noãn lễ phép hiểu chuyện, nói chuyện ngoan ngoãn, giả tạo cái gì mà giả tạo, con cho rằng ai cũng như con, suốt ngày ở bên ngoài nghịch ngợm, không biết trời cao đất rộng sao?”

Đường Thiên Mạch nói: “Người lớn mọi người đều thích giả ngu, vừa mới em Hoắc Yên còn bận rộn trong phòng bếp nửa ngày, cũng không thấy vị chị gái Tư Noãn này tới hỏi thăm một tiếng, chỉ vội vàng cùng người dưới lầu giao tiếp. Bây giờ đồ ăn đã bày hết lên bàn mới ăn cần chạy tới hỏi phòng bếp có cần giúp một tay không. Di nhỏ à, chị em bọn họ ai tốt hơn, trong lòng đi không phải sáng như gương sao?”

“Chẳng lẽ vừa muốn chị gái lại vừa muốn em gái, nhà họ Hoắc bên kia không biết phải giải thích thế nào, mà ngay cả đối với Tư Noãn cũng là một đả kích, về sau chuyện này đừng nhắc lại nữa.” Đường Uyển Chi hít một hơi: “Bạn bè của anh con nhiều như vậy, đều là đứa trẻ ngoan, đi sẽ giúp Hoắc Yên để ý người tốt.”

“Di nhỏ!”

Nhìn bóng lưng rời đi của Đường Uyển Chi, Đường Thiên Mạch chỉ tiếc rên sát không thánh thép đậm chán.

Trong phòng khách, Hoắc Tư Noãn gọt hoa quả, đưa tới trước mặt Đường Thiên Mạch: “Em gái, ăn trái cây không?”

Ánh mắt Đường Thiên Mạch rơi xuống túi Chanel bên người Hoắc Tư Noãn, nhíu miệng cười lạnh, chỉ vào mấy cô gái khác trong phòng, nói: “Mấy người họ là chị gái của tôi, là quan hệ máu mủ, cô là chị gái gi mà có tư cách gọi tôi là em gái.”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn có chút khó coi, cô ta biết Đường Thiên Mạch trước nay chưa từng thích mình, nhưng vì để thuận lợi giả vào nhà họ Phó, cô ta nhất định phải giữ mối quan hệ tốt với những chị em này, để bọn họ thích cô ta.

“Em Thiên Mạch, chỉ biết em không thích chị, nhưng thật sự chị không biết đã làm sai chuyện gì, nếu chị có chỗ nào không tốt, em có thể nói cho chị biết, chị sẽ sửa.”

Đường Thiên Mạch liếc cô ta một cái, thấy đáng về ăn nói khép nép của cô ta, ngược lại trong lòng càng sinh ra sự chán ghét.

“Cô rất muốn giả cho anh tôi phải không?”

Hoắc Tư Noãn ra vẻ đơn thuần nói: “Cái này không phải vấn đề chị muốn hay không, ngay từ đầu đã định trước chị là vợ của anh ấy.”

Đường Thiên Mạch cười lạnh một tiếng: “Có đúng không, thế nhưng theo tôi được biết, hôn ước giữa nhà họ Phó và nhà họ Hoắc, là con gái nhà họ Hoắc và con trai nhà họ Phó, không hề nói nhất định là Hoắc Tư Noãn cô.”

Khóe miệng đang cười của Hoắc Tư Noãn tắt dần, cô ta nhìn chằm chằm Đường Thiên Mạch, nhàn nhạt nói: “Em có ý gì.”

“Ý của tôi rất rõ ràng, nhà họ Hoắc có hai người con gái, tươi lai ai giả cho anh tôi còn chưa chắc đâu.”

Tay Hoắc Tư Noãn siết chặt thành nắm đấm, cô ta bình tĩnh nói: “Em nói cái con nhóc hoang dã kia sao, nó vốn không có thứ gì để cạnh tranh với chị.”

Từ nhỏ đến lớn, Hoắc Tư Noãn đều là giỏi nhất, toàn bộ tâm huyết của gia đình đều dồn lên người cô ta, Hoắc Yên cái gì cũng không có, một kẻ ngu dốt, dựa vào đâu mà đòi cạnh tranh với cô ta.

Nhưng đứng vào lúc này, Đường Thiên Mạch đột nhiên gọi to một tiếng: “Anh, anh xuống khi nào vậy, một tiếng cũng không nói, em đang cùng chị Tư Noãn nói chuyện phiếm, chị ta nói người khác không có tư cách cạnh tranh với chị ta, buồn cười quá, vị trí vợ tương lai của anh còn phải tranh đấu cơ đấy.”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn đột nhiên trắng bệch, cả người đều cứng ngắc lại.

Cô ta quay đầu, Phó Thời Hân đứng phía sau cô ta, sắc mặt thâm trầm, ánh mắt lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lệnh đuổi khách

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“VẬY... anh sẽ nghe lời em sao?”

“Anh, em tới phòng bếp hỗ trợ đi nhỏ.” Đường Thiên Mạch thấy tình hình không ổn, quyết định rút lui.

Hoắc Tư Noãn nhìn Phó Thời Hân, miễn cưỡng nở nụ cười: “Thời Hân, vừa rồi tớ nói đùa.”

“Lời nói hôm đó, tôi tưởng tôi nói rất rõ ràng rồi.”

“Tớ...”

“Nếu cậu còn tiếp tục hiểu nhầm, cuối cùng người khó chịu chỉ có mình bản thân cậu.”

Hoắc Tư Noãn còn chưa kịp giải thích, Phó Thời Hân đã quay người bỏ đi.

Ánh mắt của anh thậm chí còn không dừng trên người cô ta một giây, giống như cô ta là không khí, trực tiếp bỏ qua.

Đường Thiên Mạch từ cửa bếp thò đầu ra, nhìn Hoắc Tư Noãn lắc đầu.

Hoắc Tư Noãn không nói một lời đi ra ban công, dùng sức bóp nát phần lá cây kim ngân (*) bên cạnh thành từng mảnh vụn vứt xuống đất, sắc mặt âm u đáng sợ.

(*)

Sau khi lặng lẽ trút giận xong, cô ta lần nữa điều chỉnh nét tươi cười trên khuôn mặt, quay lại phòng cách thong thả tự nhiên cùng bạn bè Phó Thời Hàn nói chuyện phiếm, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hoắc Yên bụng một đĩa rau mới xào từ phòng bếp đi ra, thiếu chút nữa đâm vào Đường Thiên Mạch đang vội vội vàng vàng.

“Này, chậm một chút.” Hoắc Yên lùi ra sau hai bước: “Con nhóc này tới đây làm gì.”

“Em gái Hoắc Yên, chị vừa mới sung quân làm lính, giúp em ra trận giết địch, em phải biết ơn chị cho tốt đấy.”

“Hai chúng ta không kém nhau mấy tháng, cậu đừng có mở miệng một tiếng một tiếng em gái Hoắc Yên.” Hoắc Yên đập vào móng vuốt đang định ăn vụng của cô rằng: “Cầm đĩa.”

Đường Thiên Mạch cười hi hi, lấy đĩa gấp một miếng thịt chiên giòn bỏ vào miệng nhai nhai, phát ra tiếng giòn tan.

“Lớn hơn cậu một ngày cũng là chị, cậu không phục thì gả cho anh tớ, vậy tớ liền cung kính gọi cậu một tiếng chị dâu.”

Hoắc Yên vội vàng che miệng cô nàng lại, cẩn thận nhìn ra ngoài cửa: “Đồ ăn cũng không chặn nổi miệng cậu.”

“Cậu sợ cái gì.” Đường Thiên Mạch nhún vai: “Sợ bị một vài người nghe được hả.”

“Đừng nói linh tinh, người muốn làm chị dâu tương lai của cậu không phải tớ.”

Đường Thiên Mạch chu miệng, mắt húng nói: “Anh tôi đáng thương quá.”

Trong lòng Hoắc Yên nghĩ thầm, anh ấy tuyệt đối không đáng thương, người thích anh nhiều vậy cơ mà.

“Đi đi đừng đùa nữa.” Hoắc Yên sai bảo Đường Thiên Mạch: “Đi lấy đĩa, ăn cơm.”

“Cũng chỉ mình cậu có gan sai bảo tớ.” Đường Thiên Mạch vừa lấy đĩa vừa nói: “Chị cậu còn đang vội vàng gọt hoa quả cho tớ kia.”

Hoắc Yên hừ một tiếng: “Vây cậu tìm chị tớ chơi đi, để chị ấy hầu hạ cậu, đừng ở đây làm gãy rồi nữa.”

Đường Thiên Mạch ôm chặt cánh tay Hoắc Yên, nũng nịu nói: “Người ta thích cậu, muốn dính lấy cậu mà, sau này nếu cậu không làm chị dâu tớ, tớ liền bắt anh tớ xuất gia làm hòa thượng vậy.”

“Em muốn ai xuất gia làm hòa thượng.”

Một giọng nói lạnh lạnh từ ngoài cửa vang lên, Hoắc Yên quay đầu đã nhìn thấy Phó Thời Hàn đứng dựa vào cửa, đôi mắt đảo hoa xinh đẹp có chút cao ngạo, liếc nhìn hai người.

Đường Thiên Mạch cười hi hi, nói: “Anh, anh có muốn lấy Hoắc Yên làm vợ không?”

Hoắc Yên còn đang nghĩ anh đã nghe thấy câu chuyện của hai người chưa, không ngờ Đường Thiên Mạch vậy mà trực tiếp hỏi ra, đúng là lúng túng!

Cô tranh thủ đẩy Đường Thiên Mạch ra ngoài: “Con nhóc này, hư hỏng.”

Đường Thiên Mạch ra ngoài còn không quên giúp bọn họ đóng cửa lại.

Hoắc Yên đưa tay cầm tay nắm cửa định đi ra, lại bị Phó Thời Hàn ngăn cản, anh cúi tap dễ xuống, treo lên cái móc đằng sau lưng Hoắc Yên.

Hoắc Yên bị cánh tay anh vòng qua, chỉ còn cách không ngừng lùi lại vào chỗ trống bên trong.

Giờ phút này, Phó Thời Hàn và cô mặt đối mặt kề sát nhau, Hoắc Yên cảm thấy nhiệt độ không khí xung quanh cũng cao thêm mấy độ, hẳn là nhiệt độ cơ thể anh.

Hoắc Yên không dám nhìn Phó Thời Hàn, ánh mắt cup xuống rồi trên cổ áo anh, góc áo bên cạnh lộ ra một đoạn xương quai xanh rõ ràng, cực kỳ xinh đẹp.

Hoắc Yên hít sâu, cảm giác trên mặt như thiếu đốt.

“Phó Thời Hàn, vừa rồi bọn em nói đùa, anh đừng để trong lòng.”

“Rất thích lấy anh ra đùa?” Anh dùng khăn tay lau sạch những giọt ngón tay thon dài, hồ hững hỏi: “Liên quan tới chủ đề anh lấy ai trong tương lai, có vẻ mấy đứa rất để ý.”

Hoắc Yên liên tục lắc đầu: “Không có không có, em không hề để ý.”

Dù sao lấy ai cũng không lấy cô, cô mới không thêm đề ý.

Đôi đồng tử xinh đẹp của Phó Thời Hàn sẫm lại, rù mi mắt xuống nhìn cô, gương mặt trắng nõn như bị cánh hoa anh đào nhuộm hồng, đôi mắt to đen lầy ngó trái ngó phải không dám nhìn thẳng anh.

Rất hồi hộp.

Trong lòng anh dâng lên mấy phần cảm xúc, bối lung tìm vết cười nói: “Con nhóc Đường Thiên Mạch kia nói thế nào em cũng đã nghe thấy, em không làm vợ anh, anh sẽ bị ép xuất gia.”

Hoắc Yên hơi cau mày: “Nhưng ai anh cũng không nghe, cậu ấy nói đùa anh cần gì để ý.”

Phó Thời Hàn khẽ xì một tiếng, cúi thấp đầu nhìn thẳng cô, gương mặt hai người kề nhau, anh vươn tay nắm lấy cái cằm trắng nõng của cô.

Ánh mắt Hoắc Yên bối rối, không biết nhìn nơi nào, chỉ có thể ngược lên nhìn trần nhà, không dám nhìn khuôn mặt khoảng cách gần của anh.

Nhịp tim đập thình thịch, nhanh đến muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh anh anh... Anh muốn làm gì!

Phó Thời Hàn cảm giác hơi thờ ơ căng thẳng của cô, giống như gió xuân mềm mại phả vào mặt.

Anh cười nhẹ, duỗi mắt hơi cong, khẽ hất cằm hỏi: “Sao em biết, ai anh cũng không nghe.”

Tiểu cự của Hoắc Yên cuối cùng rơi xuống nốt ruột nhạt trên đuôi mắt anh, cô ổn định lại tâm trạng, thăm dò hỏi: “Vây... anh sẽ nghe lời em sao?”

Ý cười trên mặt Phó Thời Hàn càng sâu: “Em muốn thử một chút không?”

Nhịp tim Hoắc Yên như bị một trăm tám mươi con ngựa kéo đi, còn tiếp tục nữa đoán chừng cô đột quỵ mất!

“Em... em lần sau thử đi!”

Hoắc Yên nói xong đẩy cánh tay của anh ra, quay người rời khỏi phòng bếp, giống như thỏ thoát cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Nhìn thấy bóng lưng cô rời đi, khoe môi Phó Thời Hàn nhẹ nhàng cong lên, lẩm bẩm nói: “Đồ nhát gan.”

***

Lúc ăn cơm, họ hàng trong nhà và ba mẹ Phó Thời Hàn ngồi chung một bàn, mấy thanh niên trẻ tuổi ngồi chung một bàn ngoài, sở dĩ Đường Uyển Chi sắp xếp như vậy cũng bởi vì lo lắng nếu cùng ở một chỗ với người lớn, bọn trẻ sẽ gò bó, không được thoải mái chơi đùa.

Từ nhỏ Phó Thời Hàn đã có đom nên cần thêm bạn bè để chơi đùa. Đây cũng là lý do Đường Uyển Chi yêu thích Hoắc Yên, con trai ở cùng với cô bé này, bình thường thần kinh căng cứng có thể thư giãn, lộ ra nét mặt tươi cười.

Hoắc Yên có một loại năng lượng ngây ngô lại thẳng thắn, mà Hoắc Tư Noãn hoàn toàn không giống, suy nghĩ của Hoắc Tư Noãn chín chắn, đôi mắt lộ vẻ thông minh lanh lợi, mặc dù bên ngoài nghe lời lại hiểu chuyện, nhưng Đường Uyển Chi cũng coi như từng gặp qua vô số người, còn có thể không hiểu tâm tư của một cô gái nhỏ sao.

Mỗi lần Hoắc Tư Noãn đến nhà đều lấy lòng và nịnh nọt, lễ phép đoan trang cũng bởi vì muốn chiếm sự yêu thích của bà, nhưng lại đi một phần chân ý, khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Đường Uyển Chi thật sự bắt đầu suy nghĩ về lời nói của Đường Thiên Mạch, đúng là trường bối hai nhà Phó Hoắc lập ra hôn ước, nhưng nhà họ Hoắc có hai người con gái, quả thật chưa hề nói nhất định phải là Hoắc Tư Noãn.

Thế nhưng... đã nhiều năm như vậy, mặc dù không nói rõ, nhưng hai nhà sớm ăn ý với nhau, con dâu tương lai của nhà họ Hoắc chính là Hoắc Tư Noãn.

Tùy tiện thay đổi, chỉ sợ... không thích hợp lắm, đối với mấy đứa trẻ cũng tạo tổn thương rất lớn.

Đường Uyển Chi thật sự có chút đau đầu, quyết định tạm thời gác lại, tương lai bọn họ tự có phúc phận, bà không cần phải tốn nhiều tâm tư như vậy. Huống chi, Phó Thời Hàn có chủ kiến của mình, con trai bà muốn cưới ai, không muốn cưới ai, ba mẹ cũng không thể quyết định thay.

Lúc ăn cơm, Phó Thời Hàn ngồi đối diện với Hoắc Yên, nam một bên, nữ một bên, có thể nói là phân biệt rõ ràng.

Lúc đầu Thẩm Ngộ Nhiên đề nghị nam nữ ngồi xen kẽ, như vậy mọi người cũng có thể quen biết nhau hơn.

Nhưng không ai hưởng ứng, anh ta chỉ có thể xấu hổ cười cười.

Hoắc Tư Noãn rất biết làm nóng bầu không khí, nói những chuyện thú vị trong trường học, rất nhanh khiến bầu không khí sôi nổi hẳn lên.

Hoắc Yên nhìn cô ta, nụ cười treo trên gương mặt, tự nhiên hào phóng, dường như có vẻ rất quen thuộc với bạn bè của Phó Thời Hàn, gặp ai cũng có thể trò chuyện.

Năng lực giao tiếp của chị gái rất mạnh, Hoắc Yên đề tay lên ngực tự hỏi, mình không làm được như vậy.

Người ưu tú thi lúc nào cũng tỏa sáng nhà.

Cô nhìn Hoắc Tư Noãn, lại nhìn sang Phó Thời Hàn, lập tức cảm thấy hai người đúng là trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi.

Thế nhưng không biết vì sao, ý nghĩ này khiến nội tâm cô ần ần chút khó chịu.

Đúng lúc này, đột nhiên cảm giác đầu mũi giấy bị người ta dẹt vào, cô dịch chân ra chỗ khác, chỉ chốc lát sau, lại có người đá vào gậy của cô.

Hoắc Yên nhìn xuống dưới bàn, phát hiện chủ nhân của đôi chân dài không an phận kia, chính là của Phó Thời Hàn ngồi đối diện.

Phó Thời Hàn đang chăm chú nhìn cô, đôi đồng tử màu nâu đậm phảng phất nhìn rõ suy nghĩ của cô.

Hoắc Yên cười gượng, đầu ngón chân xuyên qua tất và vịn về mu bàn chân của Phó Thời Hàn, dùng sức dẫm lên ý muốn cảnh cáo anh.

Khoe môi Phó Thời Hàn cong lên một ý cười nhàn nhạt.

Thẩm Ngộ Nhiên đề ý thấy hai người đang giao lưu ánh mắt, cười nói: “Hàn tổng, một mình cười ngây ngô cái gì đấy.”

“Mấy người nói nhiều câu chúc mình sinh nhật với tớ như vậy, cho nên tớ không thể vui một chút sao?”

Hiếm khi thấy anh nói ra câu đi dóm, nhìn qua có vẻ tâm trạng rất rất tốt.

Hoắc Yên không đùa nghịch với anh nữa, một mình buồn bực ăn cơm.

Dù sao chủ đề của nam sinh nữ sinh trên bàn này, cô đều không chen miệng được, dứt khoát lấp đầy dĩa dĩa mới là nhiệm vụ cao cả nhất, mỗi món ăn trên bàn cô đều muốn nếm thử vài lần.

Trước mặt Phó Thời Hàn có sườn xào chua ngọt, cô muốn ăn rất lâu rồi, chỉ ngại khoảng cách quá xa không với tới.

Thế là Hoắc Yên đứng lên, đưa dĩa tới gấp một miếng.

Hoắc Tư Noãn biến sắc, cảm thấy mất thể diện, thấp giọng nói: “Em thêm đến thể cơ à?”

Hoắc Yên nghe vậy, dĩa trong tay vội vàng rút về.

Hoắc Tư Noãn cảm thấy xấu hổ, dù sao cũng đang ngồi trước mặt bạn bè của Phó Thời Hàn, còn có không ít anh chị em trong nhà nữa.

Vừa rồi Hoắc Yên chỉ lo vì dĩa xuống ăn cơm, không nói câu nào vốn đã khiến Hoắc Tư Noãn không vừa lòng, giống như nhà họ Hoắc bọn họ chính là quý chết đói, không được ăn no.

Cô ta cho Hoắc Yên mấy ánh mắt cảnh cáo, không ngờ con nhỏ này thế mà còn muốn trắng trợn đứng lên gấp thức ăn.

Hoắc Tư Noãn thực sự không nhịn được, cuối cùng mở miệng nhắc nhở, hi vọng Hoắc Yên thu liễm lại một chút.

Hoắc Yên hơi túng quẫn, xấu hổ ngồi xuống, gác dĩa lại chuẩn bị dừng một lúc rồi chút nữa ăn tiếp.

Hoắc Tư Noãn nhìn cả bàn cười xấu hổ, nói: “Em gái tôi chính là như vậy, không hiểu chuyện...”

Đúng lúc này, đôi dĩa trong tay Phó Thời Hàn gấp lên một miếng sườn xào chua ngọt, cánh tay dài duỗi ra đặt miếng thịt vào trong bát của Hoắc Yên.

Miếng sườn nhẹ nhàng rơi xuống.

Trong lúc nhất thời, cả bàn đều im lặng, ngay cả người vẫn luôn nói chuyện như Thẩm Ngộ Nhiên cũng im như thóc ngâm, có chút thâm ý nhìn Phó Thời Hàn.

Cậu ta vậy mà tự mình gấp thức ăn cho Hoắc Yên.

Ai cũng biết Phó Thời Hàn mắc bệnh sạch sẽ từ nhỏ, trên bàn cơm trước giờ sẽ không gấp thức ăn cho bất cứ ai, đồng thời cũng ghét nhất người khác gấp thức ăn cho mình.

Lại ngay sau khi Hoắc Yên bị Hoắc Tư Noãn trách mắng, Phó Thời Hàn gấp thức ăn cho Hoắc Yên, điều này tương đương với việc công khai tát thẳng vào mặt Hoắc Tư Noãn.

Bầu không khí trên bàn cơm biến hóa một cách vi diệu, đám người hiểu ý không nói toạc ra để tránh cho Hoắc Tư Noãn lung túng xấu hổ.

Đúng lúc này, Đường Thiên Mạch đột nhiên mở miệng nói: “Chúng ta đây là tiệc gia đình, ngồi ăn đều là anh chị em trong nhà và bạn bè thân thiết, anh tôi thích bầu không khí thoải mái, một vài người lại đóng vai đóa hoa thực nữ để giao tiếp (*Editor: ý chỉ gái đẹp chuyên đi tiếp khách*), không cùng phong cách với chúng tôi nhà.”

Quả nhiên, nhìn lại toàn bộ mọi người ngồi quan bản, tất cả đều ăn mặc quần áo ngày thường vô cùng thoải mái. Chỉ có Hoắc Tư Noãn, mặc đồ sang trọng, chính là bộ lễ phục vậy ngắn có giá trị không nhỏ, trên cổ còn đeo sợi dây chuyền lóc mắt.

Bình thường Hoắc Tư Noãn chơi cùng đám tiểu thư nhà giàu Thời Giai Kỳ nên quen thuộc với loại phong cách này, bữa nay sinh nhật Phó Thời Hàn, cô ta đúng thật muốn ăn diện sang trọng một phen.

Nhưng khi tới nhà mới phát hiện, tất cả mọi người rất tùy ý, giống như chỉ có một mình mình trang phục rực rỡ.

Bây giờ bị Đường Thiên Mạch nói toạc ra trước mặt mọi người, sắc mặt cô ta cực kỳ khó coi, buống dứa xuống không ăn gì nữa.

Đường Thiên Mạch thiên chân vô tà hỏi: “Chị Tư Noãn, chị ăn no chưa?”

“Chị ăn no rồi.” Hoắc Tư Noãn duy trì phép lịch sự mỉm cười.

“Nhưng nhất định phải ăn no, chị gây như vậy tuyệt đối không nên giảm béo.” Lúc đang nói chuyện, cô nàng gấp một cái đùi gà bỏ vào trong bát của Hoắc Yên: “Chị nhìn em Hoắc Yên này, ăn bao nhiêu mà cơ thể cũng vẫn như cái gậy.”

Đuôi mắt Hoắc Tư Noãn cong lên một tia hân ý: “Đúng vậy, nó sức ăn lớn, luôn ăn không thấy no, nhưng cũng chẳng còn biện pháp, chị phải múa ballet, phải học được cách khống chế lượng thức ăn và dáng người, nó thì không sao, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, thật khiến người khác hâm mộ.”

Hoắc Yên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giả vờ như cái gì cũng không nghe thấy, cũng không phản bác lại.

Cho dù cô phản ứng có hơi chậm chạp nhưng vẫn nhìn ra được, Đường Thiên Mạch đang cùng Hoắc Tư Noãn chia mũi nhọn vào nhau, liên lụy cô nằm không cũng dính dạn.

Dần đi thực vì thiên, sức ăn lớn thì làm sao, cô chỉ muốn nhét đầy cái dạ dày thôi mà.

Cô có chút không phục bừ môi.

Nhưng đáng người Hoắc Tư Noãn trước giờ đúng là rất đẹp, trước sau lồi lõm khiến người ta hâm mộ. So với Hoắc Tư Noãn, đáng người hơi mập Đường Thiên Mạch kém hơn rất nhiều.

“Thiên Mạch, có phải em lại béo lên không?” Hoắc Tư Noãn phản công, thừa thắng xông lên: “Con gái mập mập thật khó coi, em còn chưa có bạn trai đâu, vẫn nên để ý nhiều một chút, cũng đừng giống như hồi còn bé có cái bụng to nhé.”

Đường Thiên Mạch bị đâm đúng nỗi đau, cô nàng gào lên: “Tôi có quen bạn trai hay không, béo hay không, có quan hệ gì đến cô, tự tôi vui vẻ là được.”

Hoắc Tư Noãn nở nụ cười xinh đẹp: “Học được cách quản lý cơ thể mình, chính là tính toán vì tương lai mình.” Cô ta nhìn Phó Thời Hàn, hỏi nữ nộ cười: “Em gái, chị cũng là vì muốn tốt cho em, người con gái nào mà không muốn có bẹn đồ tốt nhất.”

“Cho nên chị quản lý cơ thể mình, giảm béo, múa ballet, chính là vì muốn gà cho một người đàn ông tốt à?” Đường Thiên Mạch lạnh lùng chế giễu: “Chỉ hướng lớn thật đấy.”

“Em Thiên Mạch à, chị cũng vì muốn tốt cho em, sao em lại nói như vậy.”

Lại không ngờ rằng lúc này, Phó Thời Hàn đột nhiên lên tiếng: “Đã ăn no rồi thì rời bàn, đừng ảnh hưởng đến người khác dùng bữa.”

Lời vừa nói ra, một bàn lần nữa rơi vào im lặng, mặc dù không nhắc tên Hoắc Tư Noãn, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Phó Thời Hàn, mẹ nó là đang hạ lệnh đuổi khách đây mà!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 28: Quà tặng

“*Có chút hơi thiên vị.*”

Hoắc Tư Noãn lê loi ngồi một mình ở ghế sofa trong phòng khách, trên bàn cơm thịnh soạn truyền đến tiếng nói cười, giống như bản thân cô ta là người thừa thãi nhất.

Bàn tay cô ta siết chặt dưới gấu áo, trong lòng như có rắn độc đang thè lưỡi. Lúc nhìn sang Hoắc Yên sắc mặt càng thêm trầm trầm khó coi.

Lòng đỏ kỳ khiến người ta trở lên xấu xí.

Nhưng biểu cảm này chỉ xuất hiện thoáng qua rồi biến mất, đợi mọi người ăn xong trở lại phòng khách, trên mặt cô ta lại lần nữa nở ra nụ cười chuẩn mực.

“Cô còn chưa đi à?”

Khi mọi người kêu gào đòi mở quà sinh nhật, Đường Thiên Mạch nói với Hoắc Tư Noãn: “Đã thế rồi còn không đi, có một số người da mặt thật đấy.”

Khóe môi Hoắc Tư Noãn khẽ nhếch: “Anh ấy còn chưa mở quà của chị, sao phải đi.”

Đường Thiên Mạch bắt mồm hừ một cái: “Tặng quà gì vậy, thần bí quá cơ.”

Khóe miệng Hoắc Tư Noãn cong lên, không tiếp tục để ý đến Đường Thiên Mạch nữa.

**

Trên bàn trà phòng khách bày rất nhiều thể loại hộp quà, chính giữa có đặt một chiếc bánh gato so-co-la hình tròn, bên trên cắm vài ngọn nến nhỏ nhiều màu sắc.

Mí mắt Phó Thời Hàn nhu chặt, mấy lần muốn đứng dậy đều bị Thẩm Ngộ Nhiên dè lại.

“Sinh nhật phải có dáng vẽ của sinh nhật.” Thẩm Ngộ Nhiên đội một cái mũ miệng bằng giấy lên đầu Phó Thời Hàn.

Phó Thời Hàn lấy tay gạt xuống, thán nhiên nói: “Cái mũ ngu ngốc gì đây.”

“Cậu là thọ tinh, không thể từ chối.” Thẩm Ngộ Nhiên cầm lên muốn đội lại cho Phó Thời Hàn, kết quả Phó Thời Hàn ban cho một ánh mắt sắc lẹm đánh phải lui thui rụt về.

Thẩm Ngộ Nhiên thu tay lại, lầu bầu: “Không đội thì không đội, hung dữ cái gì.”

Mũ giấy trong tay bị Hoắc Yên thuận tay cầm lấy, cô ước lượng trên đỉnh đầu mình rồi sau đó trực tiếp chụp lên đầu Phó Thời Hàn.

“Em thấy rất thú vị.” Hoắc Yên lấy điện thoại ra chuẩn bị chụp ảnh: “Anh không mang mũ giấy, ai biết anh là thọ tinh chứ.”

Đôi đồng tử nâu đậm của Phó Thời Hàn ngược lên phía trên nhìn cái mũ trên đầu mình, sắc mặt trong nháy mắt xị xuống.

Phó Thời Hàn tác phong nghiêm chỉnh, trước mặt mọi người càng trầm ổn cẩn thận, trước nay sẽ không làm chuyện quái gở tổn hại hình tượng của bản thân.

Tất cả mọi người đều cho rằng anh sẽ phát cáu giết mũ xuống.

Nhưng không ngờ Phó Thời Hàn nhìn vào camera điện thoại của Hoắc Yên, sắc mặt như cam chịu, cô về ngầm cho phép Hoắc Yên chụp ảnh anh.

“Được chưa?” Anh không kiên nhẫn nói, giống như rất không tình nguyện đeo thứ đồ chơi này.

“Cười một chút coi.”

Hoắc Yên nghiêng đầu, nhắm mắt nhìn Phó Thời Hàn: “Sinh nhật phải vui vẻ, mặt mũi lạnh lùng như ai thiếu tiền anh vậy.”

Phó Thời Hàn bị ánh mắt cảnh cáo của Hoắc Yên đâm thẳng vào trái tim, thấy cặp lông mày dài nhỏ của cô nhú lại, bờ môi căng mọng, lập tức cảm thấy tâm hoa nộ phóng.

Sắc mặt không tự giác ôn hòa xuống, cặp mắt đảo hoa cong lên nhìn về phía camera, răng trắng hơi lộ, nở ra một nụ cười phong lưu nhân hậu.

“Tách” một tiếng, Hoắc Yên bấm chụp ảnh, dừng lại ở khoảng khắc Phó Thời Hàn mỉm cười cực kỳ đẹp trai.

Đám người nhao nhao lấy điện thoại ra chụp ảnh với Phó Thời Hàn, nhưng anh tiếp tục không nề tình, trên mặt tò thái độ thiếu kiên nhẫn: “Vây là được rồi.”

“Anh cà, dựa vào cái gì mà Hoắc Yên bảo anh cười liền cười, đến phiên tui này anh liền tò thái độ khác?” Đường Thiên Mạch quệt môi: “Không công bằng.”

Phó Thời Hàn lấy mũ giấy trên đầu xuống đội cho Hoắc Yên, nhìn về phía Đường Thiên Mạch: “Không phục?”

“Đương nhiên không phục.”

“Không phục cũng kệ.”

Phó Thời Hàn linh hoạt mà dứt khoát, lười muốn nói nhảm với con nhóc này.

“Anh... anh bắt công quá đấy, em là người thân cùng chung huyết thống anh không thương, lại đi cưng chiều em gái Hoắc Yên, từ nhỏ đã vậy.” Đường Thiên Mạch dậm chân một cái, lại cười nói: “Anh cà, có thể cho một cái lý do để anh em trong nhà chịu thua không?”

Phó Thời Hàn trực tiếp kéo Hoắc Yên đến ngồi bên cạnh mình, lại giúp cô đội mũ giấy ngay ngắn, giống như cô mới là thợ tinh, trong mắt tràn đầy cưng chiều.

Hoắc Yên cũng không phản kháng, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh, đôi mắt đen láy trong suốt lộ ra biểu cảm vô hại.

“Từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, mấy đứa thấy Hoắc Yên thành thật nên bắt nạt bao nhiêu lần.” Phó Thời Hàn dảng về anh lớn nói: “Nếu anh không che chở em ấy nhiều hơn một chút, không phải sẽ bị lũ sói con mấy đứa ăn tươi nuốt sống sao?”

Lời nói của Phó Thời Hàn đúng là sự thật, anh chị em nhà họ Phó từ nhỏ đã không khiến người ta bớt lo, cả đám nhóc cùng chơi với nhau liền có thể lật tung cả bầu trời.

Hoắc Yên ngày thơ thành thật từ nhỏ, gặp đám nhóc nghịch ngợm này thường xuyên bị bắt nạt trêu đùa, mỗi lần như vậy luôn có Phó Thời Hàn như anh cà che chở cô.

Có một lần chị em nhà họ Hoắc tới nhà họ Phó nghỉ hè, Đường Thiên Mạch cầm đầu cả đám nghịch ngợm, buổi tối vụng trộm bắt côn trùng nhét vào trong chân của Hoắc Yên dọa cô nháy dựng tay trên giường xuống, giày cũng không kịp đi, chân trần chạy vào phòng Phó Thời Hàn, nước mắt nước mũi têm tem ôm cánh tay của anh không chịu buông, bị dọa đến cơ thể run rẩy.

Khi đó Phó Thời Hàn rất tự cao tự đại, đối xử với ai cũng lạnh lùng thờ ơ, chỉ riêng với Hoắc Yên là anh đối xử như em gái ruột, trong lòng tràn đầy yêu thích.

Hoắc Yên không dám quay về phòng, Phó Thời Hàn dứt khoát để cô nằm trên giường lớn của mình, sau khi dỗ cô ngủ xong, anh liền cầm chân đi ra sô pha ngoài phòng khách ngủ tạm một đêm.

Hôm sau trời còn chưa sáng, mấy anh em trong nhà đều bị anh bắt ép đứng tư thế hành quân ngay trước mặt Hoắc Yên, trên sống mũi mỗi người đều bị đặt một con côn trùng đang bò loạn, đến tận khi chọc cho Hoắc Yên bật cười mới bỏ qua.

Từ đó về sau, mọi người không còn bắt nạt cô em gái ngốc nghếch này nữa, biết cô được anh cà chăm sóc, cho bọn họ mười lá gan cũng không dám gây chuyện với Hoắc Yên.

Chẳng qua cả nhóm yêu thích Hoắc Yên cũng là thật, tính cách Hoắc Yên cởi mở lại thẳng thắn, không tính toán bao giờ, ở chung với cô cảm thấy rất thoải mái.

Cho nên không chỉ Phó Thời Hàn quan tâm đến cô, ngay cả mấy thiếu gia tiểu thư trong nhà dù nghịch ngợm nhưng cũng đều chăm sóc cô, cho nên ở trường học Hoắc Yên sợ bị ai bắt nạt.

Nhoáng cái đã qua mười mấy năm

**

“Thối nền.” Phó Thời Hàn đẩy vai Hoắc Yên, ngắt mạch suy nghĩ của cô.

Cô không hiểu chớp mắt mấy cái.

Phó Thời Hàn đưa bánh gato đến trước mặt Hoắc Yên, nhẹ nhàng nói: “Giúp anh thổi nến đi.”

“Anh là thợ tinh, hẳn là nên thổi nến.” Hoắc Yên kiên trì nói: “Sao có thể để người khác làm thay.”

“Anh là người trưởng thành, em còn trẻ con, nhường cơ hội cho em.” Phó Thời Hàn nói rất tự nhiên, không thấy xấu hổ chút nào.

Hoắc Yên nhường mảy: “Cái gì mà em còn là trẻ con...”

“Em gái Hoắc Yên, anh cà đã đem điều ước cho em, em không thổi để chi thời.” Đường Thiên Mạch tiến đến gần, làm như thật nói: “Vận may của anh cà trước nay rất tốt, khi còn bé thấy bói đều nói, anh cà là thiên mệnh quý tử (*con cưng của trời*), điều ước ngày sinh nhật là cơ hội ngàn năm có một, siêu cấp linh nghiệm, nếu em không muốn thì cho chị!”

Phó Thời Hàn cúi ngón tay trắng nõn đẩy đầu Đường Thiên Mạch đang tiến lại gần ra, đôi mắt nhếch lên nhìn Hoắc Yên, thần nhiên nói: “Cho em một điều ước.”

Hoắc Yên còn hơi nghi ngờ, nhưng mắt thấy nến sắp cháy hết, cô dứt khoát chấp tay trước ngực, thành kính nói ra nguyện vọng —

“Hi vọng năm nay có thể lấy được học bổng!”

Hoắc Yên phồng má, thổi tắt toàn bộ nến.

“Trời, cái điều ước của cậu cũng quá lãng phí đi, được học bổng? Còn không bằng ước mua xổ số trúng năm trăm vạn.” Đường Thiên Mạch nhìn qua có vẻ tiếc hận.

Hoắc Yên bêu môi nói: “Trúng xổ số căn bản là chuyện mờ mịt vô vọng, không bằng ước chuyện thực tế được học bổng.”

Trong lúc vô tình quay đầu lại, cô chạm vào đôi mắt thâm thúy của Phó Thời Hàn, anh cứ nhìn cô như vậy, không biết bao lâu rồi.

Hoắc Yên cảm giác hai má nóng lên.

Mấy anh chị em trong nhà ẩm ỉ dôi ăn bánh gato, Phó Thời Hàn cầm dao nĩa cắt một miếng bánh có nhiều so-co-la, bơ và hoa quả nhất bỏ vào đĩa của Hoắc Yên, còn lại để bọn họ tự chia với nhau.

Hoắc Yên nhìn miếng bánh có trang trí đầy hoa quả, đôi mắt sáng lên, cô thích nhất là ăn những món điểm tâm ngọt, hương vị ngọt ngào từng chút lan tràn nơi đầu lưỡi, cảm giác cực kỳ hạnh phúc.

Phó Thời Hàn hài lòng nhìn cái miệng nhỏ của Hoắc Yên tiêu diệt miếng bánh sạch sẽ, vừa cầm khăn tay lau khóe miệng cho cô vừa ghé bô nói: “Ăn thành con mèo hoa, đúng là đồ ngốc.”

Hoắc Yên mặc kệ anh, ăn hết miếng bánh ngọt này cô còn chưa nghiền đầu.

...

Toàn bộ quá trình Hoắc Tư Noãn ngồi một mình im lặng trên ghế sofa lạnh lẽo, mọi người cắt bánh gato, có ta cũng không tham dự, cô chị em tốt bụng trong nhà đưa một miếng bánh đến, cô ta từ chối nói mình đang giảm cân, không ăn đồ ngọt.

Ăn xong bánh gato, mọi người hưng phấn đòi Phó Thời Hàn mở quà. Phó Thời Hàn cũng không muốn mọi người mất hứng, dứt khoát ngồi trước bàn giao tay với hộp quà gần nhất mở ra.

Món quà thứ nhất là Hướng Nam tặng, là một đồng hồ theo dõi vận động và đo nhịp tim.

Hướng Nam để nghị Phó Thời Hàn, tốt nhất mỗi ngày đều ghi chép lại số bước chân, lượng calo tiêu hao, còn có chất lượng giấc ngủ, đều đặn theo dõi tình trạng sức khỏe của mình.

Phó Thời Hàn biết anh ta là người bị ám ảnh bởi số liệu, làm bất cứ cái gì cũng phải rõ ràng rành mạch, lần trước Phó Thời Hàn mượn anh ta máy tính, trong lúc vô tình phát hiện ra bảng excel “Biểu đồ chu kỳ giải phóng tính lực hợp lý – Hướng Nam”, bàn tay đang cầm chuột của anh đột nhiên run lên.

“Trong cái đồng hồ này tớ đã thêm một tính năng đặc biệt.” Hướng Nam cầm đồng hồ lên, nghiêm túc muốn chỉ dẫn cho Phó Thời Hàn: “Chính là khi cậu thực hiện vận động đặc biệt, mở ra liền có thể ghi chép lại số lần và năng lượng tiêu hao, sau đó tự động tạo ra biểu đồ...”

“Cảm ơn.” Phó Thời Hàn vỗ vai Hướng Nam, ngắt lời anh ta: “Ồ đây còn có trẻ con, có gì về trường rồi nói.”

Người bị coi là trẻ con, Hoắc Yên ngồi bên cạnh có rất nhiều hứng thú với cái đồng hồ đã được Hướng Nam cài tạo, hoàn toàn không nghe rõ hai người họ nói gì.

Hướng Nam vỗ vai Phó Thời Hàn, nghiêm túc nói: “Không cần cảm ơn.”

Thẩm Ngộ Nhiên tặng món quà là một máy chơi game PSP, mà Hứa Minh Ý thì vẽ một lá bùa bình an cho Phó Thời Hàn, nói chính anh ta đã tự mình khai quang, mất một đêm niệm Quang Âm tâm kinh, nhất định có thể phù hộ Phó Thời Hàn bình an.

Đến cùng có khai quang hay không Phó Thời Hàn không biết, nhưng đêm qua thật sự là anh nghe được tiếng lẩm bẩm lái nhái cả đêm như muỗi kêu của Hứa Minh Ý.

Phó Thời Hàn cất bùa bình an vào trong ví, cười nhẹ một tiếng: “Cảm ơn lão nhì.”

Hứa Minh Ý: “Thiện tai thiện tai.”

Hoắc Tư Noãn lặng lẽ lờ mờ Hứa Minh Ý một cái, hiển nhiên rất là coi thường. Đường Thiên Mạch nhìn sắc mặt Hoắc Tư Noãn, nhỏ giọng nói: “Có câu lễ nhỏ nhưng tình nặng, cô chưa từng nghe qua à?”

“Nếu như không đủ tiền để mua, chị thà rằng không đưa.” Hoắc Tư Noãn cũng nhỏ giọng trả lời: “Tặng loại quà mất mặt này mà không sợ làm trò cười, cũng may Thời Hàn không tính toán.”

Đường Thiên Mạch liếc mắt nhìn cô ta: “Quà cô chuẩn bị quý giá thế cơ à.”

Trên mặt Hoắc Tư Noãn lộ ra ý cười, đưa hộp quà của mình tới trước mặt Phó Thời Hàn: “Thời Hàn, anh nhìn một chút thích không?”

Phó Thời Hàn nhìn thoáng chữ màu đen in trên cái hộp kia.

Anh mặc dù ít khi dùng đồ xa xỉ, nhưng cũng biết nhãn hiệu đắt tiền này. Hoắc Tư Noãn đợi sau khi Hứa Minh Ý tặng quà mới đưa ra món quà quý giá như vậy ra, mưu tính thật ra rất rõ ràng.

So sánh với những món quà khác của người trong nhà, món quà của cô ta thật sự không thu hút như vậy, nhưng hoàn cảnh của Hứa Minh Ý nghèo túng, không thể mua được món quà đặc biệt đắt tiền, nên món quà của Hoắc Tư Noãn sẽ đặc biệt nổi bật.

Không khí hiện trường tạm thời có chút vi diệu, ngay cả Hoắc Yên cũng nhìn ra dụng ý của chị gái.

Nét mặt của Hứa Minh Ý nhăn nhọt, đáng vẻ đại từ đại bi phổ độ chúng sinh.

Mà dưới đôi mắt mong chờ của Hoắc Tư Noãn, Phó Thời Hàn trực tiếp đẩy quà tặng của cô ta ra, nhìn sang Hoắc Yên hỏi: “Của em đâu?”

Đột nhiên bị điểm danh, Hoắc Yên không hiểu lắm: “Cái gì?”

“Quà em tặng anh.”

Hoắc Yên nhìn sang Hoắc Tư Noãn, trong nháy mắt sắc mặt của cô ta tối xuống, cực kỳ khó coi.

“Không chuẩn bị?”

“Chuẩn bị.” Hoắc Yên bắt đầu dĩ, chỉ có thể lấy quà của mình ra, là một hộp quà nhỏ màu đen, đưa tới trước mặt Phó Thời Hàn.

Đôi môi mỏng của Phó Thời Hàn hơi mỉm, cong lên một nụ cười nhạt, đầu ngón tay trắng nõn tinh tế thuần thực mở hộp, lộ ra một cái thắt lưng màu nâu đậm bên trong.

Anh hơi tò mò kinh ngạc, vốn cho rằng Hoắc Yên sẽ giống như trong quá khứ, hoặc là tặng anh một bức tranh màu nước, hoặc là tặng một món đồ chơi nhỏ cô tự làm.

Hoắc Yên thấp thòm quan sát sắc mặt Phó Thời Hàn, lòng bàn tay toát ra một tầng mồ hôi mỏng, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, chẳng lẽ không thích à?

“Wow, năm nay em Hoắc Yên tặng quà cho anh chị không giống những lần trước nhà.” Đường Thiên Mạch râm rì nói: “Anh, anh đừng có coi người ta là trẻ con nữa, em Hoắc Yên trưởng thành rồi đó.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn đen lại, đuôi mắt đảo hoa xinh đẹp cong lên một độ cong khó nhận ra, giống như dụ dỗ giống như đau lòng.

Đầu ngón tay ngọc ngà vuốt ve bề mặt bóng loáng của chiếc thắt lưng, cười nhẹ nói: “Đúng là trưởng thành rồi.”

Nhìn nụ cười này của anh, khối đá trong lòng Hoắc Yên cuối cùng cũng rơi xuống, anh thích là tốt.

Phó Thời Hàn cẩn thận đóng hộp lại, sau đó cất hộp đi giống như bảo bối rồi tiếp tục mở những món quà khác.

Hoắc Tư Noãn lập tức nói: “Thời Hàn, anh còn chưa mở quà của em.”

Phó Thời Hàn nhìn cô ta, lại nhìn sắc mặt nghiêm nghị của ba mẹ cách đó không xa, cuối cùng vẫn với tay mở hộp quà của Hoắc Tư Noãn.

Món quà của cô ta, cũng là một cái thắt lưng.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, bất kể là chất liệu hay nhãn hiệu, đều vượt xa món quà kia của Hoắc Yên.

Đường Thiên Mạch kinh ngạc wow một tiếng, nói: “Chị Tư Noãn, chị và Hoắc Yên đúng là chị em ruột, ngay cả quà tặng cũng giống nhau, tâm linh tương thông quá vậy.”

“Đúng vậy, chị cũng không nghĩ tới.”

Hoắc Tư Noãn đắc ý nhìn Hoắc Yên một chút, Hoắc Yên mỉm cười, không nói câu gì.

Đường Thiên Mạch lại nói: “Chị Tư Noãn, cái thắt lưng này khẳng định rất đắt, ít nhất phải năm chữ số đúng không?”

“Cũng được, chị cảm thấy cái này tương đối xứng với Thời Hàn.” Hoắc Tư Noãn ý vị thâm trường cười nói: “Năm sinh ấy, dây thắt lưng thể hiện sự đẳng cấp, sao có thể tùy tiện dùng loại không có danh tiếng chứ.”

So sánh hai món quà giống nhau này, dây thắt lưng kia của Hoắc Yên rõ ràng thua chị kém em.

Nghe thấy câu nói của Đường Thiên Mạch, sắc mặt Hoắc Yên trong nháy mắt trắng bệch, quan sát dây lưng kia, lại nhìn Hoắc Tư Noãn một chút, bàn tay không khỏi siết chặt lại.

Không phải bởi vì câu nói của Hoắc Tư Noãn, mà là...

Cuối cùng cô cũng biết vì sao mẹ lại muốn cầm cổ chiếc đồng hồ bà nội lưu lại!

“Chị cảm thấy cái dây thắt lưng này rất xứng với khí chất của Thời Hàn, mọi người cảm thấy thế nào?” Hoắc Tư Noãn hỏi mọi người xung quanh.

Sắc mặt mọi người không giống nhau, khỏe miệng Hứa Minh Ý hơi cong, cười không nói, Hường Nam không nói gì còn Thẩm Ngộ Nhiên chỉ cười xấu hổ.

Phó Thời Hàn trầm mặc đẩy nắp hộp lại, ngón trỏ và ngón giữa đẩy cái hộp tới trước mặt Hoắc Tư Noãn, lạnh nhạt mở miệng: “Cảm ơn, nhưng tôi không thể nhận.”

Biểu cảm của Hoắc Tư Noãn trong nháy mắt tan vỡ, sợ hãi hỏi lại: “Vì sao?”

Phó Thời Hàn rũ mắt quan sát Hoắc Tư Noãn, đôi mắt màu nâu đậm giống như băng tuyết lạnh thấu xương.

“Quá quý giá, nhận không nổi.” Mặt không đổi sắc cầm một cái hộp khác trong tay: “Hơn nữa, món quà giống vậy, đã có rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

“Anh chỉ đối xử tốt với một người phụ nữ, chính là vợ của anh.”

Phó Thời Hàn đối nhân xử thế luôn giữ thái độ “Quần từ chi giao đạm nhược thủy” (*), khiêm tốn hữu lễ, rất ít khi khiến người khác mất mặt.

(*) *Ý chỉ tình cảm giao hảo của người quân tử nhạt nhẽo như nước nhưng lâu dài thân thiết.*

Nhưng lúc này đây, trước mặt bao nhiêu người anh cự tuyệt quả sinh nhật của Hoắc Tư Noãn, cơ bản có thể nói rằng khiến cô ta mất hết mặt mũi.

Mặc dù lý do là món quà quá quý giá, nhưng mấy món quà anh chị em họ tặng, có thứ nào rẻ đâu? Còn không phải anh vẫn vui vẻ nhận sao, nhưng hết lần này đến lần khác anh lại không nhận quà của Hoắc Tư Noãn.

Mọi người không rõ nguyên nhân, mà vành mắt của Hoắc Tư Noãn đã đỏ lên, cố nén không cho nước mắt chảy ra.

Lúc này, nữ sĩ Đường Uyển Chi, mẹ của Phó Thời Hàn đi tới: “Thời Hàn, Tư Noãn tặng quà cho con là tấm lòng chân thành của con bé, mau nhận đi.”

Ngay thường Phó Thời Hàn rất nghe lời mẹ, mọi người thầm nghĩ nếu bà đã mở miệng, bất kể thế nào Phó Thời Hàn cũng sẽ nhận lấy phần quà này.

Nhưng Phó Thời Hàn lại lắc đầu, còn nói lại câu trước đó, món quà quá quý giá không nhận nổi.

Đường Uyển Chi hiểu rõ tính cách cứng rắn của con trai mình, trước mặt mọi người đã từ chối hai lần nói rõ Phó Thời Hàn quyết tâm cho dù thế nào cũng không nhận món quà này.

Bà đành phải xoay người an ủi Hoắc Tư Noãn: “Tư Noãn à, món quà này đúng thật có hơi đắt tiền, Thời Hàn nhận không hay lắm, đi thay nó cảm ơn tấm lòng của con.”

Móng tay Hoắc Tư Noãn bấm chặt lên hộp quà màu đen đến trắng bệch, có thể thấy cô ta đã dùng bao nhiêu sức lực.

“Không sao.” Lúc nói chuyện, đôi môi Hoắc Tư Noãn đều đang run rẩy: “Không sao, tuyệt đối không đắt, cũng chỉ hai vạn tệ thôi, chẳng qua con cảm thấy đồ như vậy mới xứng với anh Thời Hàn, nếu anh ấy không thích thì thôi vậy.”

Cô ta cẩn thận từng chút bảo vệ lòng tự trọng của mình, không muốn bị người khác xem nhẹ, không muốn khiến đồng bạn xung quanh xem thường.

Cũng là món quà đắt tiền, người khác tặng anh cô thế nhận, nhưng Hoắc Tư Noãn tặng anh lại không nhận, còn nói cái gì mà nhận không nổi.

Rõ ràng anh muốn khiến cô ta khó xử, rõ ràng xem thường giá trị của cô ta...

Hoắc Tư Noãn nhắm mắt, hít sâu để tâm trạng bình tĩnh lại. Nhưng đúng vào lúc này, hộp quà trong tay đột nhiên bị người ta cướp đi, Hoắc Tư Noãn bất ngờ mờ mắt, phát hiện hộp quà bị Hoắc Yên cầm trong tay.

“Em làm gì?”

Hoắc Yên gắt gao nhìn chằm chằm Hoắc Tư Noãn, hộp quà cầm trong tay hơi run rẩy “Hạn vạn tệ, không đắt sao?”

Hoắc Tư Noãn cảm thấy không ổn, trách cứ: “Hoắc Yên, em đừng làm loạn, đưa đồ cho chị.”

Cô ta tiến lên muốn cướp lại hộp quà trong tay Hoắc Yên, Hoắc Yên lùi ra sau một bước tránh cô ta.

“Đây là đồ chị đòi ba mẹ mua?” Hoắc Yên hung dữ trừng mắt nhìn cô ta, trầm giọng chất vấn: “Bỏ ra hai vạn tệ?”

Hoắc Tư Noãn cảm thấy không ổn, không hiểu vì sao một người nhu nhược và vô hại như Hoắc Yên đột nhiên lại dùng ánh mắt đầy nhìn cô ta.

“Hoắc Tư Noãn, chị có thấy quá đáng không, mỗi tháng tiền lương của ba mẹ mới có mấy ngàn tệ, chị bắt ba mẹ cho chị hai vạn vì muốn mua quà tặng cho người khác.” Giọng nói của Hoắc Yên có chút khàn khàn: “Chị có biết tiền này ở đâu không?”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn sắp không giữ được nữa, trước mặt bạn bè cô ta cẩn thận từng chút bảo vệ lòng tự trọng của mình, trước nay không hề nhắc tới công việc của ba mẹ, càng tránh nhắc tới hoàn cảnh gia đình, chính là không muốn để người khác xem thường.

Mà Hoắc Yên lại dễ như trở bàn tay, vạch trần sự phù phiếm mà cô ta cố gắng tỏ vẻ...

Cô ta như phát điên xống tới bên người Hoắc Yên, quát lớn: “Tao không cho phép sao mày dám nói, mày im miệng cho tao! Mày không cần thể diện nhưng tao cần!”

Cô ta nói xong không đợi Hoắc Yên phản ứng, đoạt lấy cái hộp trong tay Hoắc Yên rồi quay người chạy ra ngoài.

Đường Uyển Chi lo lắng cảm xúc của Hoắc Tư Noãn kích động như thế sẽ xảy ra chuyện, vội vàng nói: “Thời Hàn, con mau đi xem Tư Noãn thế nào rồi.”

Nhưng giờ phút này Phó Thời Hàn lại nắm chặt bàn tay mảnh khảnh của Hoắc Yên, trong mắt chỉ chứa mình cô, nhỏ giọng an ủi, cố gắng giúp cô bình ổn lại cảm xúc, đầu con quăn được người khác thế nào.

Đường Uyển Chi thấy thế, hiểu ra được mấy phần, lại vội vàng bảo mấy anh em họ đuổi theo Hoắc Tư Noãn.

Cô ta vừa rời đi, Đường Thiên Mạch lập tức âm thầm lên: “Ồ ơ kia, hôm nay là sinh nhật anh họ, đừng vì vài người vô văn ỉ mà không thoải mái, mọi người tiếp tục chơi.”

Đường Uyển Chi nhìn Phó Thời Hàn nói: “Con trai, con theo mẹ vào thư phòng một chút.”

Hoắc Yên lo lắng nhìn Phó Thời Hàn.

Anh đi theo mẹ lên thư phòng tầng hai, lúc đứng dậy còn nhẹ nhàng vỗ gáy Hoắc Yên, vớt cho cô một ánh mắt an ủi.

Hai mươi phút sau, Phó Thời Hàn đi ra khỏi thư phòng, bạn bè đang chơi đùa ngoài phòng khách, không thấy bóng dáng Hoắc Yên đâu. Phó Thời Hàn lượn quanh lầu hai một vòng, tìm được cô ở trong phòng mình.

Cô cuộn chân lại, ngồi một mình trên bệ cửa sổ, ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa vàng nhạt chiếu vào trong phòng, dát lên người cô một tầng sáng ôn hòa.

Đôi lông mày thon dài nhăn lại, lông mi dài cong lên, đôi môi phớt hồng như cánh hoa anh đào.

Có hơi cong người, trong tay cầm chiếc đồng hồ Rolex đã cũ.

Phó Thời Hàn im lặng không một tiếng động đi qua, ngồi bên trên bệ cửa bên cạnh cô, ánh mắt nhẹ nhàng như gió thổi, liếc nhìn đồng hồ trong tay Hoắc Yên, lại rơi xuống mi tâm nhũn nhũn của cô.

Anh đưa tay vuốt nhẹ trán Hoắc Yên, cho đến khi cô không còn nhàu nhĩ nữa.

“Món quà đó, là em dùng tiền làm thêm đi mua?” Anh lên tiếng hỏi.

Hoắc Yên biết chắc không thể lừa được Phó Thời Hàn, anh thông minh như vậy, không cần nghĩ cũng biết, huấn chi bây giờ mỗi buổi tối Tô Hoàn đều cùng Hứa Minh Ý nói chuyện phiếm trên WeChat, bí mật nhỏ gì của cô cũng đều bị Tô Hoàn khai ra hết.

Thế là Hoắc Yên nhẹ nhàng gật đầu.

“Mục đích làm thêm, cũng là vì cái này?”

“Đúng.” Hoắc Yên thành thật nói toàn bộ: “Là cảm thấy anh đã trưởng thành, em cũng không nên trẻ con nữa, tặng anh món quà chẳng ra món quà.”

Đôi môi Phó Thời Hàn mấp máy, đi tới trước bàn học của mình, kéo ngăn tủ thứ hai từ dưới lên ra, nhỏ giọng nói: “Tới đây xem bảo bối của anh đi.”

Hoắc Yên tò mò thò đầu qua đó.

Mấy bức tranh được xếp xuống dưới cùng, còn có một chồng thiệp chúc mừng do chính tay cô làm, trên giấy vẽ một con búp bê đơn giản, bên cạnh còn có linh tinh đủ loại món đồ chơi nhỏ.

Đầy áp một ngăn kéo, là quả sinh nhật mỗi năm cô tặng cho anh.

Phó Thời Hàn nhìn bọn nó, trong đôi mắt mang theo một loại cảm xúc mềm mại sâu sắc.

“Anh giữ lại tất cả?”

Hoắc Yên kinh ngạc không thôi, cô nghĩ rằng những món đồ nhỏ này sớm đã không còn, dù sao mỗi khi nhận Phó Thời Hàn đều nói mấy câu lạnh nhạt ghét bỏ một phen, nói chi có trẻ con như cô mới tự mình làm mấy món đồ này.

Hoắc Yên luôn cảm thấy có vẻ anh không quý trọng những món đồ nhỏ đó, thế nhưng bây giờ cô không có điều kiện giống như bạn bè của anh, tặng anh máy chơi game, mũ lưỡi trai hoặc là đồ công nghệ mà con trai thường thích.

Quả năm nay đã là món quà tốt nhất nằm trong khả năng của cô rồi.

“Em tặng quà, không cần biết là cái gì, đều ở trong này.” Phó Thời Hàn nắm tay cô, nặng nề ấn lên lồng ngực mình.

Đều ở trong tim anh.

Không hiểu sao Hoắc Yên đỏ mặt.

Phó Thời Hàn đóng ngăn kéo lại, nhìn Hoắc Yên nói: “Bây giờ rõ rồi chứ?”

Hoắc Yên lè lưỡi: “Biết rồi.”

Phó Thời Hàn cười nhẹ một tiếng, giờ hộp quà trong tay lên: “Nhưng... món quà năm nay có vẻ nặng quá, cho nên anh đang nghĩ, cảm thấy hẳn là đền bù đắp cho em một thứ gì đó.”

“Không cần mà.” Hoắc Yên xua tay nói: “Không sao em...”

Cô còn chưa nói xong, liền bị Phó Thời Hàn kéo vào trong ngực, miễn cưỡng chặn lại mấy câu còn nghẹn trong cổ họng của cô.

“Một cái ôm có được không?”

Một tay Phó Thời Hàn ấn sau gáy ép cô vào lồng ngực cứng rắn của mình, khuôn mặt Hoắc Yên cách một tầng quần áo mỏng, dán chặt lên làn da của anh.

Cô thậm chí còn nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, vừa nồng nhiệt vừa mạnh mẽ.

Đầu óc Hoắc Yên bắt đầu xung huyết, tay nắm chặt lấy phần áo ở eo anh, tạo ra một ít nếp nhăn.

Cái ôm này của Phó Thời Hàn giống như dùng hết sức lực, giống như muốn khám cô vào cơ thể mình.

Hoắc Yên nhẹ nhàng ho khan một tiếng, thì thầm “Sắp... sắp không thở được.”

Lúc này Phó Thời Hàn mới buông cô ra, hai người ngồi trên bệ của hồi lâu, bầu không khí đột nhiên có chút kỳ lạ, thế là anh đưa tay ra gỡ trán cô, dạy bảo: “Sau này không có sự đồng ý của anh, không được phép tùy tiện tiêu tiền.”

“Sẽ không.” Hoắc Yên che trán mình: “Một năm chỉ có một lần, sau này em kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, sẽ tặng anh món quà tốt hơn.”

Khóe môi Phó Thời Hàn thấp thoáng ý cười: “Em rất thích tặng quà cho anh?”

Hoắc Yên cười hi hi, vỗ vai anh nói: “Anh đối xử với em tốt như vậy, em sẽ càng đối tốt với anh hơn, tuyệt đối không để anh thiệt thòi.”

Phó Thời Hàn cúi đầu nhìn đôi mắt trong trẻo của cô, đưa tay nghịch ngợm bím tóc đuôi ngựa, nhỏ giọng nói: “Đồ ngốc.”

“Đi nói gì với anh, có máng anh không?” Hoắc Yên vừa nghĩ ra, vội vàng hỏi.

“Vẫn là mấy câu kia, nói anh nên đối xử tốt với chị em một chút, không nên gây khó dễ cho cậu ta trước mặt nhiều người như thế.”

Hoắc Yên lại hỏi: “Vậy anh nói sao?”

“Em đoán anh sẽ nói thế nào?”

“Em không đoán được.” Hoắc Yên thành thật trả lời.

Phó Thời Hàn rất ít khi làm trái ý người nhà, nhưng trong nhiều chuyện anh cũng có nguyên tắc riêng của mình.

“Anh nói với bà, không có cái gì nên hay không nên làm, đối tốt với một người, phải xuất phát từ trái tim.” Phó Thời Hàn cup mắt, lòng mi dày dài che phủ đôi đồng tử.

Anh nghiêm túc nhìn cô, trong mắt lóe lên ánh sáng: “Trên thế giới này, anh chỉ đối xử tốt với một người phụ nữ, đó là vợ anh.”

Hoắc Yên gật đầu đồng ý, lại vội vàng nói: “Đi khẳng định sẽ nói, tương lai anh cưới chị em, chị ấy chính là vợ anh.”

Phó Thời Hàn nhếch môi: “Cho nên anh cũng nói với bà, nếu nhất định phải cưới con gái nhà họ Hoắc, người đó hẳn là...”

Phó Thời Hàn còn chưa nói xong, Đường Thiên Mạch đột nhiên gõ cửa rầm rầm: “Anh, nhanh xuống giúp em đi, Thẩm Ngộ Nhiên tên khốn này, thắng em mấy ván rồi!”

Phó Thời Hàn liếc mắt, đi dép vào rồi đứng dậy mở cửa.

Đường Thiên Mạch thò cái đầu nhô vào trong phòng, nhìn Phó Thời Hàn rồi lại nhìn Hoắc Yên, đôi mắt đen lầy đảo một vòng, nhỏ giọng nói: “Có phải em... làm phiền hai người không?”

“Em nói xem.”

“Anh, em sai rồi!” Đường Thiên Mạch luôn miệng xin lỗi: “Nhưng dù sao cũng bị làm phiền rồi, vậy anh làm người tốt làm đến cùng đi, giúp em một ván, bọn em thua bị phạt tai, anh phải báo thù giúp em!”

Trên mặt Phó Thời Hàn tràn đầy ghét bỏ, chỉ sợ cũng chỉ có Đường Thiên Mạch Thẩm Ngộ Nhiên hai người này mới nghĩ ra cách chơi đó.

Đường Thiên Mạch xông tới sau lưng Hoắc Yên gào thét: “Em gái Hoắc Yên, muốn chơi không! Rất kích thích! Á á!”

Phó Thời Hàn nắm cổ áo của Đường Thiên Mạch, xách cổ nâng lên, cao giọng nói: “Không muốn sống?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Canh hai

“Chơi với một nhóm bạn xấu, cô nhóc của tờ tâm tư đem thanh mới đó đã bị làm hư rồi.”

Buổi tối, Hoắc Yên đứng dưới ký túc xá chờ nửa tiếng, Hoắc Tư Noãn mới chậm rãi đi tới.

Cô ta thay một bộ váy rộng rãi dài đến đầu gối mới tinh, trang điểm lại lần nữa, không còn thấy đáng vẻ chật vật trong bữa tiệc sinh nhật hôm nay.

Cô ta nhìn Hoắc Yên, thái độ kênh kiệu: “Mấy còn mặt mũi tới tìm tao à?”

Lần này, Hoắc Yên không còn vâng vâng dạ dạ như trong quá khứ nữa, cô nhìn thẳng vào đôi mắt Hoắc Tư Noãn, nói: “Tiền mua quà sinh nhật cho Phó Thời Hàn, là ba cầm cổ đồng hồ của bà nội!”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn hơi biến đổi, hiển nhiên cũng biết chiếc đồng hồ đó rất quý giá.

Đó là món đồ mà bà nội khi lớn tuổi tinh thần không còn minh mẫn gửi gắm tâm tình.

Nhưng Hoắc Tư Noãn không muốn mất mặt, cứng giọng nói: “Một cái đồng hồ hòng mà thôi, sớm đã không còn giá trị, cảm thì cảm, có gì đặc biệt đâu.”

“Đối với chị mà nói, không có gì quan trọng hơn Phó Thời Hàn phải không?” Hoắc Yên mắt không chớp nhìn chằm chằm cô ta: “Bà nội mất, lời dặn dò của bà cũng có thể ném sau đầu, chị quên trước kia bà nội đối xử với chúng ta thế nào rồi sao?”

“Chưa.” Hoắc Tư Noãn ngắt lời cô, cao giọng nói: “Chính bởi vì tao chưa quên, nên tao mới muốn gả cho Phó Thời Hàn, đây là hôn ước ông bà nội lập ra cho tao, tao nhất định phải thực hiện.”

“Vĩ giả cho Phó Thời Hàn, chị xem bây giờ chị biến thành cái bộ dáng gì?” Hoắc Yên cuối cùng cũng đem những lời ghen trong lòng nói ra: “Đơn giản chị chính là sâu mọt trong nhà, vì mặt mũi của chị mà hút khô máu gia đình chúng ta!”

“Không phục có phải không?” Hoắc Tư Noãn nhìn Hoắc Yên, cười lạnh: “Tao biết, từ nhỏ đến lớn mày tích không ít oán hận, ghen tỵ tao cần thủ tao, bởi vì tao thông minh hơn mày xinh đẹp hơn mày, cũng hiểu chuyện hơn mày, ba mẹ đều cho tao những thứ tốt nhất, mày cái gì cũng không có, cho nên trong lòng luôn ghen ghét, sớm muộn cũng sẽ nổi giận với tao, hôm nay là cơ hội tốt, ngay trước mặt nhiều người như vậy, mày khiến tao mất hết thể diện, hung hăng trả thù tao, có phải rất vừa lòng bà dạ hay không?”

Tay Hoắc Yên siết chặt thành nắm đấm: “Tôi chỉ đau lòng, người chị gái dịu dàng khi còn bé kìa, bây giờ đã biến thành một đứa con gái điều ngoa tùy hứng, thậm chí không biết nói đạo lý.”

“Đóng giả thành đứa con nhu thuận hiếu thảo trong mắt người lớn, mày có biết một thế nào không?” Khuôn mặt tinh xảo của Hoắc Tư Noãn mang theo sự đừ tợn: “Vi muốn bọn họ vui vẻ, tao nghĩ trăm phương ngàn kế ra vẻ thông minh lanh lợi, tao có gồng tất cả cũng bởi vì tương lai của tao, tao sẽ không để mày tùy ý cướp đi.”

“Tôi đến đây không phải muốn cùng chị tranh cãi cái này.” Trong lòng Hoắc Yên tràn đầy thất vọng, không muốn lãng phí thời gian: “Nếu quả đã không thể tặng, chị trả lại hàng, lấy tiền đó chuộc đồng hồ của bà nội về đi.”

Cô chưa hề nói đồng hồ đã được Phó Thời Hàn chuộc về, nếu nói ra, không biết Hoắc Tư Noãn còn làm loạn tới mức nào.

Cô chỉ muốn lấy lại tiền, để trả cho Phó Thời Hàn.

“Không có khả năng.”

Không ngờ Hoắc Tư Noãn vậy mà từ chối Hoắc Yên, không một chút do dự.

“Vi sao!” Hoắc Yên không hiểu: “Chị mua cái dây thắt lưng đó...”

“Đúng, dây lưng đó bị Phó Thời Hàn từ chối, nhưng vậy thì thế nào.” Hoắc Tư Noãn nhắc tới chuyện này liền tức giận: “Hoắc Tư Noãn tao mua đồ, trước nay chưa từng đổi trả!”

“Nhưng mà đồng hồ của bà nội...”

“Đừng có nhắc chuyện đồng hồ với tao.” Đuôi mắt Hoắc Tư Noãn giật giật, trầm giọng nói: “Chẳng qua chị là một cái đồng hồ cũ mà thôi, bà nội qua đời chẳng biết gì nữa, cần bản không cần canh cánh trong lòng.”

Cô ta nói xong quay người muốn đi.

Bàn tay đang siết chặt của Hoắc Yên bỗng buông ra, cao giọng gọi Hoắc Tư Noãn lại: “Tôi sẽ không để chị được như ý.”

“Mày nói cái gì.” Hoắc Tư Noãn hơi nhướn mày, không hiểu ý tứ của Hoắc Yên.

“Từ nhỏ đến lớn, rõ ràng chị nhận được tất cả mọi thứ tốt nhất, thế nhưng chị vẫn không vừa lòng, muốn tốt hơn...”

“Điều này là sai sao, người thường thích chỗ cao, nước chảy về chỗ trũng, tao không muốn bị gia đình trời buộc, cái này là sai sao!”

“Sai!”

Hoắc Yên gắt gao nhìn chăm chăm cô ta, chắc như đinh đóng cột nói: “Tôi muốn để chị biết, tất cả những gì chị làm đều là sai lầm, chị cho rằng những điều đó là đương nhiên, đều là sai lầm!”

“Mà tôi...” Cô chỉ vào bản thân, đau lòng nói: “Tôi không phải ngu xuẩn cũng không dẫn động, tôi không muốn vĩnh viễn sống dưới ánh hào quang của chị, trên thế giới này vốn chẳng có đồ vật nào là ra phải thuộc về Hoắc Tư Noãn, bây giờ tôi muốn đoạt lại những thứ thuộc về tôi.”

Hoắc Tư Noãn khó tin nhìn Hoắc Yên, rất khó tượng tượng, một đứa con gái từ nhỏ đã phải chịu sự bất bình đẳng, tới tận bây giờ vẫn không dám nói ra như Hoắc Yên, lại có thể nói được những câu như vậy.

Cô ta vẫn cho rằng em gái mình là đứa vụng về, cho dù phải chịu thiệt thòi cũng không biết, cho nên cô ta yên tâm thoải mái chiếm hết mọi thứ, một chút cũng không muốn chia sẻ cho em gái.

Dù sao cũng là cái đồ dẫn động, cái gì cũng không hiểu, cô ta có gì phải hổ thẹn chứ.

Nhưng mà tận đến giờ phút này, nhìn ánh mắt phẫn nộ của Hoắc Yên, bên trong rõ ràng còn phản trào không cam lòng và khuyển nhục. Hoắc Tư Noãn mới nhận ra, cô em gái này của mình nào phải ngu xuẩn, vừa vận đối lập, rất nhiều chuyện Hoắc Yên nhìn ra được, chỉ là chưa từng tranh chấp với cô ta thôi.

Hoắc Tư Noãn cau mày, không xác định nói: “Hoắc Yên, mày muốn đối địch với tao sao?”

Hoắc Yên lắc đầu: “Tôi sẽ không đối địch với chị, nhưng tôi sẽ cho chị hiểu rõ, chị không phải giỏi nhất.”

Hoắc Tư Noãn hiểu ý của Hoắc Yên, xem ra em gái nhỏ không cam tâm, muốn khiêu chiến với cô ta đây mà.

Thật là buồn cười.

Cô ta đứng ngơ diệu trào phúng nói: “Tao không phải giỏi nhất, chẳng lẽ là mày sao?”

Hoắc Yên mím chặt môi, không nói gì.

Đến tận khi Hoắc Tư Noãn lắc đầu lên lầu, Hoắc Yên mới chậm rãi mở miệng: “Tôi có phải giỏi nhất hay không, chị nhất định sẽ biết.”

Giọng nói cô trầm thấp, phản phát không phải nói cho Hoắc Tư Noãn nghe, mà nói cho bản thân nghe.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay, Tô Hoàn từ bên trong vườn hoa đi ra, không ngừng vỗ tay cho cô.

“Em gái nhỏ thật tuyệt!” Tô Hoàn lên mồm nói: “Đi được bước này thật không dễ dàng, nhưng tó đã sớm nhìn ra được, Hoắc Yên, cậu chính là người có năng lực tiềm tàng, không lên tiếng thì thôi, một khi nói ra sẽ làm người ta kính sợ!”

Tô Hoàn là do Hoắc Yên kéo tới để tặng lòng can đảm, đứng nhìn vừa rồi cô biểu hiện đặc biệt dũng cảm, thật ra trong lòng sợ muốn chết.

Cô chưa từng tức giận như vậy với Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Yên đi tới bên cạnh Tô Hoàn, hiện giờ chân như bước trên mây, đặc biệt không chân thực.

“Tớ vừa rồi, đẹp trai không?”

Tô Hoàn dùng sức vỗ vai Hoắc Yên: “Đơn giản bạo muốn chết! Nói thật, đáng vẻ cao cao tại thượng kìa của chị gái cậu thật sự quá đáng ghét, cậu nhất định phải tỏ thái độ với chị ta một chút, tớ ủng hộ cậu!”

“Dù thế nào đi nữa, có thể đem những lời ghen trong lòng lâu như vậy nói ra, đã rất sung sướng.”

Tô Hoàn vui mừng gật đầu, mà Hoắc Yên bắt đầu đi nói: “Thật ra tớ tới tìm Hoắc Tư Noãn chỉ để đòi tiền, nhưng chị ta không đưa cho tớ.”

Đuôi mắt Tô Hoàn cong lên, lộ ra nụ cười xấu xa: “Muốn đòi tiền chị ta, còn không đơn giản?”

**

Mấy ngày sau, trên trang thỏ lộ của trường đại học, xuất hiện một thông báo đôi nọ—

“Hoắc Tư Noãn chuyên ngành Thanh nhạc khoa Nghệ thuật, cô nọ tới hai vạn tệ đến lúc nào, nếu như trước thứ sáu tuần này còn chưa trả, coi chừng tôi công khai “ảnh chụp thể chấp vay tiền”, cho cô mất mặt.”

Kiểu tin tức không đầu không đuôi này, trong nháy mắt thu hút đông đảo quần chúng vào bình luận.

“Cái gì! Hoắc Tư Noãn thế mà vay tiền người khác!”

“Hai vạn tệ cơ à!”

“Còn có ảnh chụp, chẳng lẽ nữ thần để đối phương chụp lại ảnh thể chấp?”

“Khóa thân trường học (*)! Mượn một chút tìm hiểu.”

(*) Ý chỉ bức ảnh khóa thân của nữ sinh chụp với thể sinh viên hoặc chứng minh thư thay thế giấy vay nợ.

“Nữ thần của tui sẽ vay tiền của bọn xã hội đen mà không trả chắc? Khẳng định là tin đồn nhảm, mọi người giải tán đi.”

“Không có lừa làm sao có khó, người ta đã lên tận diễn đàn đòi tiền, rõ ràng Hoắc Tư Noãn xác thực là vay tiền không trả...”

“Hình tượng nữ thần trong nháy mắt sụp đổ.”

...

Trong topic bình luận gì cũng có, Hoắc Yên xem vài bình luận, ngừng đầu hỏi Tô Hoàn nằm giường trên: “Khỏa thân | Là sao?”

Nguyên văn của cái tin này — Tô Hoàn háng giọng, giải thích: “Thời gian trước thường xuyên nhìn thấy trên thời sự, nữ sinh viên vì vay tiền mà chụp ảnh khỏa thân để gán nợ, chẳng qua tớ mượn đề tài này để nói chuyện của mình một chút.”

Hoắc Yên mở to mắt: “Sẽ không... không quá đáng chứ?”

Tô Hoàn cười hì hì: “Tớ đâu có nói chị ta khỏa thân? Tớ chỉ nói công khai ảnh của chị ta ra, cũng không nói ảnh khỏa thân, đều là quần chúng ăn đưa đoán mò, không có nửa điểm liên quan đến tớ.”

Mặc dù cô nàng đã giải thích, nhưng thế nào cũng thấy cường từ đoạt lý (*Editor: tương đương với câu “cà vú lập miệng em”*), cô nàng dùng từ như vậy, còn để trong đầu ngược kếp, rõ ràng muốn các bạn học suy nghĩ lệch lạc, Hoắc Yên chỉ có thể cảm thân, tiếng Trung chữ Hán thật bác đại tinh thâm

Mặc dù làm vậy có chút quá đáng, nhưng Hoắc Tư Noãn bất nghĩa trước, cũng đừng trách Hoắc Yên dùng thủ đoạn để đáp trả.

Quả nhiên, tin này truyền ra không đến nửa tiếng, Hoắc Tư Noãn liền gọi tới.

Hoắc Yên giật nảy mình, cầm điện thoại không dám nhận, nhìn về phía Tô Hoàn xin giúp đỡ.

“Nhận.” Tô Hoàn quả quyết nói “Dù sao cũng đã xé rách mặt nhau rồi, dứt khoát nói hết đi.”

Hoắc Yên gật đầu, nhận điện thoại.

“Đến cùng mày muốn thế nào!”

Đầu dây bên kia, giọng nói của Hoắc Tư Noãn có vẻ đã tức đến không thở nổi: “Mày mau... mau xóa cái tin đó đi.”

“Tôi đã chuộc đồng hồ của bà nội về, nhưng mượn của người khác hai vạn tệ, bây giờ tôi phải trả tiền cho người ta, chị, tôi chỉ có thể tìm chị thôi.”

“Hoắc Yên, mày điên rồi phải không!” Hoắc Tư Noãn gầm lên: “Mày muốn chuộc đồng hồ liên quan gì đến tao! Mày dựa vào đâu mà tìm tao đòi tiền!”

Hoắc Yên ổn định trái tim, trầm giọng nói: “Chuyện này do chị gây ra, nếu như không phải chị khẳng khái muốn tặng quà sinh nhật đắt tiền như vậy cho Phó Thời Hàn, ba sẽ không mang đồng hồ đi cầm, cho nên, bây giờ là tôi đang yêu cầu chị, không phải cầu xin chị.”

Hoắc Tư Noãn uy hiếp: “Mày không sợ tao nói chuyện này cho ba mẹ sao?”

“Tôi không sợ.”

Hoắc Yên nói xong ba chữ này, trong lòng không biết tại sao mà thật sự không sợ. Hoắc Tư Noãn ngoài việc lấy ba mẹ ra cũng không còn gì để uy hiếp cô, hơn nữa ba mẹ vốn dĩ cũng chá đúng về phía Hoắc Yên, cho nên căn bản Hoắc Yên không cần quan tâm đến suy nghĩ của bọn họ.

Hoắc Tư Noãn thì khác, cô ta quan tâm tới nhiều như, vật chất, danh dự, hình tượng nữ thần trong suy nghĩ của mọi người... Cho nên cô ta có trăm ngàn điểm yếu, bị người khác lợi dụng dễ như trở bàn tay.

Hoắc Yên nhìn Tô Hoàn đưa mắt, nói: “Hoắc Tư Noãn, tôi chỉ cho chị thời gian một ngày, hai vạn tệ, tôi sẽ xóa cái tin kia đi, nếu không cũng đừng trách tôi không nể tình chị em, dù sao... dù sao vua cũng thua tướng lâu.”

Sau khi Hoắc Yên nói xong liền cúp điện thoại.

Tô Hoàn ôm quyền hô to: “Hoắc Yên, cậu rất có phong phạm, quả nhiên tớ không nhìn nhầm người!”

Hoắc Yên nhìn điện thoại tới đi, trong lòng cũng càng chắc chắn. Biểu hiện của Hoắc Tư Noãn càng điên cuồng thì cô càng bình tĩnh, biết rõ bản thân đã nắm được bảy phần của Hoắc Tư Noãn.

Những năm qua Hoắc Tư Noãn ăn mòn gia đình, cái gọi là hàng hiệu, rồi danh tiếng nữ thần mà chị ta vất vả xây dựng trong lòng mọi người, chị ta tuyệt đối sẽ không dễ nó tan vỡ trong nháy mắt.

Cho nên tiền này, chị ta nhất định phải trả!

**

Quả nhiên xế chiều hôm đó, Hoắc Tư Noãn chuyển hai vạn tệ cho Hoắc Yên.

Mà chuyện này, xem như cắt đứt hoàn toàn tình cảm chị em giữa hai người.

Hoắc Yên cũng không cảm thấy đáng tiếc. Hoắc Tư Noãn gào gó gặp bão, cô sớm đã thất vọng, tình chị em chẳng qua chỉ mình cô đơn phương mong muốn.

Nhận được chuyển khoản của Hoắc Tư Noãn, Hoắc Yên không chần chừ gửi ngay cho Phó Thời Hàn, đồng thời nhắn thêm một tin: “Thiếu nợ trả nợ, nói lời giữ lời!

Lúc Phó Thời Hàn nhận được tin nhắn, ánh đang ngồi ở thư viện đọc sách, ánh mắt trong suốt liếc nhìn điện thoại một chút, khòe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Thẩm Ngộ Nhiên ngồi bên cạnh cầm điện thoại, đang đọc bình luận trên diễn đàn của trường, bây giờ tất cả mọi người trên diễn đàn đang thảo luận về chuyện Hoắc Tư Noãn vay tiền, cho dù topic trước đó đã xóa đi, nhưng chuyện này một truyền mười, mười truyền trăm, ồn ào ầm ĩ.

“Cố nhóc kia bình thường im lìm không nói chuyện, không ngờ xử lý chuyện này đến lối lệ phong hành, một chút cũng không nương tay, đây là muốn vì đại nghĩa diệt thân sao!”

Phó Thời Hàn ngồi bên cạnh trả lời tin nhắn của Hoắc Yên, mạn bất kinh tâm nói nhỏ: “Choi với một nhóm bạn xấu, cô nhóc của tớ tâm tư đơn thuần mới đó đã bị làm hư rồi.”

“Bao cho con gái quá.” Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Nhưng đúng là chuyện này có hơi ầm ĩ quá mức, trong khoảng thời gian này chỉ sợ Hoắc Tư Noãn không được dễ chịu lắm.”

Phó Thời Hàn không thêm năng mắt, ánh mắt chăm chú nhìn màn hình di động, nhanh chóng gõ một tin —

“Sắp thi cuối kỳ rồi, mau chạy tới thư viện, đừng vì mấy người râu ria mà lãng phí sức lực.”

“Ha ha, em biết rồi.” Hoắc Yên gửi tới một cái biểu cảm lê lưỡi: “Môn học chung còn dễ, chỉ là cảm thấy môn toán cấp có chút đau đầu.”

Phó Thời Hàn thấy vậy, nhanh chóng thu dọn sách vở trên bàn bỏ vào cặp sách màu đen.

“Hàn tổng, nói là cùng nhau ôn bài, cậu đi đâu thế?”

“Có việc.”

Phó Thời Hàn ra khỏi phòng tự học, cúi đầu gõ một tin: “8 giờ tối, đợi anh ở lối vào trung tâm hoạt động của sinh viên.”

Hoắc Yên: “Ồ, làm gì thế?”

Phó Thời Hàn: “Học thêm.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Mộng giang sơn

Hoắc Yên đeo cặp sách, vội vàng đi tới cổng trung tâm hoạt động của sinh viên.

Sân trường cuối thu, sinh viên qua lại không tính là nhiều.

Trong tin nhắn nói cô tới đây đợi anh, nhưng dù Hoắc Yên tới sớm mấy phút lại phát hiện Phó Thời Hàn sớm đã đợi ở lối ra vào rồi.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi mỏng màu trắng, cổ áo tùy ý cởi bỏ nẩy nút lộ ra cẳng cổ thon dài trắng nõn, quần áo được cẩn thận là ủi không một nếp nhăn, quần tây ôm lấy đôi chân dài thẳng tắp.

Anh đứng bên lề đường, ánh trăng đêm trong treo lơ lửng lên da của anh một tầng trắng sáng lạnh. Nét mặt thờ ơ, ung dung bình thản, khí chất như ánh trăng sáng vừa sạch sẽ vừa trong trẻo.

Mà khi anh quay người nhìn thoáng Hoắc Yên, đường nét lạnh lùng trên khuôn mặt trong khoảng khắc dịu dàng xuống, dưới mắt hiện lên ý cười ôn hòa cong cong.

Hoắc Yên chạy chậm tới trước mặt anh: “Hôm nay anh rảnh rồi à?”

“Rảnh.”

“Vậy chúng ta đi đâu?”

Phó Thời Hàn không trả lời mà thuận tay cầm cặp sách giúp Hoắc Yên, dẫn cô đi vào trong trung tâm hoạt động.

Xuyên qua hành lang hẹp dài, đi tới trước cửa một văn phòng.

“Tách” một tiếng, đèn điện sáng lên.

Văn phòng hội sinh viên không một bóng người.

“Vi sao không tới phòng tự học vậy?” Hoắc Yên hỏi anh.

Phó Thời Hàn đặt cặp sách của cô ngay ngắn trên bàn, bàn tay thon dài cầm một cái ghế dựa bằng gỗ tới, ấn bà vai Hoắc Yên để cô ngồi xuống.

“Không làm phiền người khác.”

Hoắc Yên hiểu ra suy nghĩ của Phó Thời Hàn, gật gù đầu.

Phó Thời Hàn rất cứng nhắc và nghiêm khắc với bản thân, khẳng định sẽ không muốn vì mình mà gây ảnh hưởng tới người khác.

Hoắc Yên lấy giáo trình từ trong cặp sách ra, nhìn thấy chìa khóa trên bàn, lại nghĩ tới điều gì: “Văn phòng của hội sinh viên có thể tùy ý tới học thêm sao?”

Phó Thời Hàn cụp mắt liếc nhìn Hoắc Yên. Đôi mắt của cô gái đơn thuần giống như suối nước, một chút tâm tư cũng không che giấu được.

Phó Thời Hàn hỏi ngược lại: “Em nói xem.”

“Wow, vậy hôm nay chủ tịch thiên vị em phải không?” Khóe môi Hoắc Yên cong cong ý cười, nhìn anh: “Cái này có tính là lấy của công làm việc riêng không?”

Anh không hề che giấu, rất thẳng thắn nói: “Tính.”

Không ngờ Phó Thời Hàn thoải mái thừa nhận như vậy, Hoắc Yên hơi kinh ngạc: “Bình thường không phải miệng giăng đạo lý sao?”

Cô còn tưởng anh sẽ đưa ra một đồng lý luận để cô tâm phục khẩu phục cơ.

“Đây là sự thật.” Phó Thời Hàn cảm quyền nháp mồm lên, thuận tay gõ vào đầu Hoắc Yên, hơi cao giọng: “Việc từ hôm nay, là anh mưu tính.”

Hoắc Yên nhìn về mặt thần nhiên của anh, không phản bác được.

Người con trai này, từ khi sinh ra đã chiếm hết lẽ phải trên thế gian, ngay cả khi cường từ đoạt lý (*~ giữa mồm át lẽ phải*), cũng có thể khiến người ta khâm phục khẩu phục.

**

Phó Thời Hàn không phải là giáo viên tồi, tất cả những chỗ khó hiểu Hoắc Yên không nắm chắc, anh đều dùng cách đơn giản nhất giải thích cho cô nghe, phân tích cặn kẽ, rõ ràng rành mạch.

Ngày bình thường Hoắc Yên cực kỳ chăm chỉ, đúng kiểu cần cù bù thông minh, hơn nữa rất nhiều vấn đề chỉ cần Phó Thời Hàn chỉ dẫn một chút, cô liền sáng tỏ trong lòng.

Phó Thời Hàn ngồi bên cạnh Hoắc Yên nhìn đáng vẻ chăm chú học bài của cô, bỗng nhiên nhớ tới khi còn bé, cô cũng như vậy, ngoan ngoãn ghé vào bàn học của anh đếm ngón tay làm bài tập toán.

Hoắc Yên không nhớ được bằng cửu chương, thành tích môn toán luôn không đạt yêu cầu, Phó Thời Hàn liền bắt đầu từ căn bản trước, tách từng phần ra chậm rãi giảng giải cho cô.

Trước nay anh không phải là một chàng trai có tính kiên nhẫn, nhưng hết lần này đến lần khác cô bé này chậm chạp hơn người khác mấy nhịp, anh không sợ phiền phức giải thích cho cô, không hiểu, vậy đổi sang cách khác giảng tiếp, đến khi nào cô hiểu rõ mới thôi.

Anh thích nhìn đôi mắt đen từ trần ngập ngừng ngời ngấn sáng bừng lên của cô, anh thích đáng vẻ bỗng nhiên hiểu ra của cô, cũng thích cô mỉm cười có chút ngu ngốc...

Hoắc Yên cảm giác Phó Thời Hàn dường như không tập chung, cô tò mò quay đầu, đúng lúc Phó Thời Hàn hỏi phục tinh thần, cơ thể hơi tiến lên: “Làm xong rồi?”

Không kịp dừng lại, môi cô nhẹ nhàng suột qua cái cảm lạnh lẽo của anh.

Giống như chuồn chuồn nước chạm nhẹ, nháy mắt không để lại dấu vết.

Phó Thời Hàn nheo mắt liếc nhìn cô gái trước mặt, môi mím cong lên, vui vẻ mỉm cười.

Vừa rồi đụng chạm rất nhẹ, Hoắc Yên dường như cũng không để ý trong lòng, cô quay đầu tiếp tục giải đề toán trước mặt, trong miệng còn lẩm bẩm công thức.

Đương nhiên, cô càng không phát hiện được người con trai ngồi bên cạnh, nhìn cô vẻ bình tĩnh nhưng thực ra nội tâm đang diễn cuồng gào thét.

Nếu như bây giờ cô biết được tim anh đập nhanh thế nào, chắc chắn cũng sẽ không thể coi như không có chuyện gì.

Có điều Phó Thời Hàn cũng không làm phiền cô, anh chỉ có thể dè dặt và chịu đựng, sợ sẽ quấy rầy đến cô gái của mình.

Cô còn nhỏ quá.

Anh luôn nhắc nhở bản thân như vậy.

**

“Đứng rồi, sao anh lại giúp em học thêm?” Hoắc Yên đột nhiên lên tiếng, cắt ngang suy nghĩ của Phó Thời Hàn.

“Không phải người nào đó cầu nguyện có thể nhận được học bổng sao?”

Hoắc Yên gạt mình, thì ra anh nhớ rõ điều ước của cô.

“Đường Thiên Mạch còn nói anh là thiên mệnh quý tử, điều ước trong ngày sinh nhật siêu cấp linh nghiệm.” Hoắc Yên bĩu môi: “Thì ra bắt em học thêm, chính là “linh nghiệm” của anh đấy à?”

“Em tin thật ư.” Phó Thời Hàn gõ đầu cô, khẽ xì một tiếng: “So với việc đem hi vọng gửi gắm vào loại sự việc hư vô mờ mịt, chi bằng làm nhiều thêm mấy tờ đề, xếp thứ nhất, danh chính ngôn thuận nhận học bổng.”

“Xếp thứ nhất!”

Hoắc Yên hít sâu một hơi, âm thầm hoảng sợ, thì ra thầy giáo Phó có yêu cầu cao như vậy với mình.

Làm sao bây giờ, cô đột nhiên muốn bỏ chạy lấy người. Thứ nhất cái gì, từ nhỏ đến lớn cô còn chưa dám nghĩ tới.

“Không phải sợ thứ thách.” Phó Thời Hàn nhìn cô, thuy lại ý cười, nghiêm túc dạy bảo nói: “Mong muốn trở lên ưu tú, thì sẽ có động lực để cố gắng hơn.”

Hoắc Yên bị ánh mắt chấn thành tha thiết của anh làm rung động.

Đúng vậy, cô muốn chứng minh với Hoắc Tư Noãn, với mọi người mình có thể trở lên ưu tú, vì thế cô cần phải tin tưởng bản thân.

Trên thế giới này không có gì là nên hay không nên, đây là cô đã tặng cho Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Yên gật đầu liên tục, bỗng nhiên nắm chặt bàn tay Phó Thời Hàn: “Hàn ca, em muốn thi đứng thứ nhất, anh có thể giúp em không?”

Nhìn đôi mắt trong suốt của cô gái, trái tim Phó Thời Hàn run rẩy.

Rất lâu, anh bình ổn nội tâm rung động và gọn sóng của mình, cười nhẹ một tiếng: “Không thi em cho rằng, bây giờ anh đang làm cái gì?”

Hoắc Yên học hăng đến 10h tối, Phó Thời Hàn ngồi bên cạnh mang sách chuyên ngành ra đọc, nếu Hoắc Yên có chỗ nào không hiểu cũng có thể nhờ anh giải thích ngay lập tức.

Ký túc xá sắp đóng cửa, Phó Thời Hàn tiễn Hoắc Yên đến dưới lầu.

Ánh trăng tối nay nhàn nhạt, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy sao sáng đầy trời.

Hai người đi song song trên đường mòn vắng vẻ không bóng người bên cạnh rừng.

“Này nhóc, sau này em muốn làm gì?” Phó Thời Hàn đột nhiên hỏi cô.

Hoắc Yên hao tâm tốn trí suy nghĩ một lúc, sau đó mờ mịt lắc đầu.

Cô còn chưa nghĩ tới tương lai muốn làm gì.

“Anh thì sao, anh muốn làm gì?”

“Anh muốn...” Anh dừng một chút, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm: “Anh muốn lên trên kia.”

Hoắc Yên ngẩng đầu, thấy sao trời in trong đôi đồng tử đen láy của anh, giống như chứa đựng toàn bộ dải Ngân Hà.

Trong giây phút đó, cô nhìn thấy trong đôi mắt của anh chứa đựng một loại lý tưởng, một loại đam mê mãnh liệt nào đó, Phó Thời Hàn lúc này, cũng quá khứ hoàn toàn không giống nhau.

“Được rồi, nói với em em cũng không hiểu.” Phó Thời Hàn vỗ đầu nhỏ của cô: “Đi thôi, về nào.”

Hoắc Yên xoa xoa gáy, thấp giọng lầm bầm vài câu.

Thật ra muốn nói, cô hiểu mà.

Từ nhỏ cô đã biết, anh Thời Hàn có một giấc mộng anh hùng, trước nay anh chưa từng tùy tiện nói với bất cứ ai, nhưng mỗi khi anh nhìn thấy những vị khách mặc một thân quân trang trắng tấp kìa, trong đôi mắt tinh mạch phát ra một loại ánh sáng khác thường.

Hoắc Yên hiểu, dưới lớp vỏ lạnh lùng của Phó Thời Hàn là một bầu nhiệt huyết cháy hừng hực.

Cho nên hôm nay anh nói ra những lời như vậy, Hoắc Yên không hề cảm thấy kinh ngạc, hơn nữa cô tin chắc, chỉ cần Phó Thời Hàn muốn, nhất định có thể làm tốt nhất.

**

Trước đêm Giáng Sinh, Phó Thời Hàn gửi một tin nhắn ngắn, nhắc Hoắc Yên đừng quên giao ước của bọn họ.

Hoắc Yên mới giật mình nhớ ra, hình như cô đã đồng ý với Phó Thời Hàn cùng anh ra ngoài đón lễ Giáng Sinh.

“Đi chơi ở đâu?”

Phó Thời Hàn mặc áo choàng thí nghiệm, đang bận rộn với công việc thí nghiệm trong tổ, thế là trả lời: “Đi đâu cũng được, em quyết định đi.”

Nhưng rất nhanh, Phó Thời Hàn liền hối hận xanh ruột vì đã giao quyền quyết định cho Hoắc Yên. Hai ngày sau, Thẩm Ngộ Nhiên điên cuồng chạy tới thông báo với Phó Thời Hàn, Hoắc Yên chuẩn bị mời hai phòng giao lưu hữu nghị vào đêm Giáng Sinh, tổ chức ở homestay, mọi người cùng mua nguyên liệu nấu ăn.

Đương nhiên, chủ ý này là do Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ nghĩ ra, hai người đều có ý đồ trăm sông đổ về một biển, Lâm Sơ Ngữ một lòng muốn thoát kiếp độc thân, mà Tô Hoàn thì muốn cùng anh trai hòa thượng của cô nâng tiếp xúc nhiều hơn một chút.

Khi Lạc Dĩ Nam biết ký túc xá 611 chỉ có ba người tới, Hường Nam vì chuyện thí nghiệm trong tổ mà phải ở lại trường học, nên đồng ý cùng mấy cô bạn đi chơi.

Nhưng sau khi cô nâng đi tập múa vờ, thì biệt thự ẩn chuông cửa, ngược mắt lên lại nhìn thấy Hường Nam đáng người cao lớn 1m87 đang đứng trước mặt mình.

Giương mặt chàng trai anh tuấn, mi thanh mục tú, mơ hồ vẫn thấp thoáng bóng dáng thời niên thiếu.

Hường Nam đột nhiên bắt lấy cổ tay cô, dùng sức kéo lại, thấp giọng gọi: “Tiểu Nam.”

Trong đôi đồng tử của Lạc Dĩ Nam xẹt qua một tia hàn ý: “Không được phép gọi tôi như vậy.”

Hoắc Yên đang gặm lên ghế dán chữ Merry Christmas lên tường, quay đầu nhìn thoáng thấy Lạc Dĩ Nam, vội vàng gọi: “Cuối cùng cậu cũng đến, mau vào, bên ngoài chắc lạnh lắm!”

Lạc Dĩ Nam dùng sức tránh tay Hường Nam, lúc thoát khỏi anh ta còn dám mạnh một cái. Lâm Sơ Ngữ vội kéo Lạc Dĩ Nam, mang cô bạn thăm quan căn nhà.

Cà ngồi biệt thự có khoảng ba tầng và mười căn phòng, đồ dùng trong nhà đầy đủ và hiện đại, hơn nữa mỗi ngày đều có người quét dọn, cực kỳ sạch sẽ.

“Rất được, đặt được homestay tốt như vậy.”

Lâm Sơ Ngữ giải thích: “Hôm nay là Giáng sinh nên những chỗ tốt đều bị đặt hết rồi, đây là đại thổ hào tiểu thư Tô Hoàn tài trợ đó.”

“Là nhà của cậu ấy sao?”

“Xem như thế đi.” Tô Hoàn đi tới: “Cần biệt thự ven hồ này vốn mua để nghỉ hè tránh nóng, bình thường không có người ở, dù sao mọi người cứ tự nhiên như ở nhà mình nhé.”

Phó Thời Hàn từ trong bếp đi ra, thấy Hoắc Yên đang đứng lên ghế, vụng về dán giấy lên tường.

Anh bắt đầu đi lắc đầu, đi qua nói: “Xuống nhanh, đứng cao như vậy cũng không sợ ngã.”

Hoắc Yên cầm một chữ cái tiếng Anh, bóc lớp giấy dính ra, cười nói: “Em sẽ cẩn thận mà.”

“Anh bảo em xuống.” Giọng nói Phó Thời Hàn bình thản, lại mang theo ý tứ không được phản đối: “Đừng để anh nhắc lần thứ hai.”

Nhưng Hoắc Yên nhìn có vẻ ôn hòa nhu thuận, thật ra tính cách cũng rất cố chấp.

“Lệch không?”

Cô nhón chân lên cần định dán chữ lên tường ngay ngắn: “Tất cả mọi người đều có nhiệm vụ, Tô Hoàn cung cấp chỗ ở, Lâm Sơ Ngữ quét dọn vệ sinh, anh đi nấu cơm...”

Hoắc Yên còn chưa nói xong, đột nhiên cảm giác bên hông có người ôm lấy, một giây sau, Phó Thời Hàn bế cô từ trên ghế xuống.

“Ồ!”

Giống như ôm chó con, anh ôm eo thon thò của cô, thả nhẹ xuống đất, đứng vững.

Hoắc Yên nháu mày, ngẩng đầu nói: “Làm gì vậy?”

“Chờ ngạ lại kêu đau.” Phó Thời Hàn nhận giấy trong tay cô, giọng điệu bình thản nói: “Ngaoan một chút, đừng để anh lo lắng.”

Hoắc Yên liền tranh thủ đẩy ghế tới: “Vậy anh giúp em đi.”

Phó Thời Hàn giờ tay cầm thận dán chữ lên tường, thậm chí ngay cả chân cũng không thèm kiêng.

Anh đá đá ghế, hơi nhường mắt: “Anh cần chắc?”

Tác giả có lời muốn nói

Hoắc Yên: Không cao được nữa aaa.

Editor: Tinh tiết trong truyện trùng hợp đúng vào Giáng Sinh, hôm sau quả tặng 1 chương nha~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Còn muốn không?

(Editor: Cái tiêu đề thật khiến người ta hiểu nhầm)

Mỗi người đều bận rộn với công việc của mình, Phó Thời Hàn nấu cơm, Thẩm Ngộ Nhiên mua đồ ăn vặt, Hường Nam thì ngồi trước máy tính tải phim.

Bầu không khí vô cùng náo nhiệt, vui vẻ hòa thuận.

Tô Hoàn lượn trong phòng khách một vòng, đi tới bên cạnh Lâm Sơ Ngữ đang bày hoa quả, nhỏ giọng hỏi: “Anh trai hòa thượng của tớ đâu?”

Lâm Sơ Ngữ đá lỏng mày, ra hiệu bên ngoài sân: “Tên nhóc đó, không muốn làm cứ việc nói thẳng, tìm cái cớ có vãn.”

Tô Hoàn mở to mắt nhìn, chỉ thấy ngoài cửa sổ, Hứa Minh Ý cầm một đồng hồ quả quýt giống như la bàn nhỏ, lúc thì nhìn trời, lúc thì bấm đốt ngón tay, cặp lông mày tuấn lãng cau lại, đáng vẻ nghiêm túc suy nghĩ, ngược lại thật sự có mấy phần tư thái cao nhân đặc đạo.

“Anh ấy... đang làm gì vậy?”

“Nghe nói đang giúp cậu xem phong thủy cho ngôi nhà này.”

Tô Hoàn: ...

**

“Anh trai hòa thượng.”

Hứa Minh Ý nghe thấy một giọng nói thanh thúy vang lên, quay đầu, liền nhìn thấy một cô gái chấp tay sau lưng, nói cười vui vẻ nhìn anh ta.

Đáng người cô gái nhỏ nhắn, hai má hồng hào, giữa trán đầy đặn, mắt trần cũng có thể nhìn ra được là tướng đại phú đại quý.

Hứa Minh Ý dùng một giây liền rời ánh mắt đi.

Phi lễ chớ nhìn.

“Anh có nhìn ra căn nhà này có vấn đề gì không?”

Hứa Minh Ý đưa tay vuốt lọn tóc xoắn trên trán mình, chỉ vào sân nói: “Tốt nhất lấy cây cối để bao vây, bê tông không tốt, độ cao có thể khoảng ngang mắt, tuyệt đối không được cao hơn 1m8, nếu không cần tải vận.”

Tô Hoàn thấy anh ta rất ra dáng, thật sự tin tưởng.

“Còn đây nữa. Góc đông bắc có quý môn, không thể thiết kế gara để xe, tốt nhất trồng cây hoặc là thực vật.”

“Được, lần sau tôi sẽ báo ba tôi sửa lại bố cục chỗ này.”

Hứa Minh Ý lại đi vào phòng khách: “Tôi sẽ giúp cô xem trong phòng một chút, thu phí theo ưu đãi dành cho bạn bè, bạn của bạn giảm 20%.”

“Cảm ơn anh trai hòa thượng.” Tô Hoàn lấy điện thoại ra muốn chuyển khoản cho Hứa Minh Ý, lại bị Thẩm Ngộ Nhiên đi tới cản lại.

“Tên hòa thượng này, cậu lại ở đây già vờ già vờ lừa bịp thiếu nữ đơn thuần há.”

Hứa Minh Ý khi định thần liền nói: “Kẻ hèn này, trước đã đọc thuộc lòng “16 bí thuật âm dương phong thủy”, mỗi câu đều có căn cứ, mỗi chữ đều là lời khuyên, dựa vào chân tài thực học, tiền kiếm được cũng do công sức vất vả, vì sao lại nói già vờ lừa bịp chứ.”

Tô Hoàn gật gù liên tục: “Tôi tin anh trai hòa thượng.”

Hứa Minh Ý kéo Thẩm Ngộ Nhiên, hạ giọng uy hiếp: “Cần con đường phát tài của người khác như giết cha giết mẹ của người ta, cậu định làm kẻ thù của tớ hả?”

Thẩm Ngộ Nhiên không thêm đề ý nói: “Cậu bày bàn cùng phòng của em gái Hoắc, coi chừng tớ nói cho Hàn tổng, cậu lại được ăn quả đắng.”

Hứa Minh Ý đường đường chính chính suy nghĩ một lúc, thế là quay người nhìn Tô Hoàn nói: “Cần nhắc đến việc cô là người một nhà, lần này tôi sẽ miễn phí xem phòng cho cô, trước tiên để tôi đi dạo xung quanh đã.”

Nói xong anh ta liền thành thoi ra ngoài tản bộ.

Tô Hoàn nhìn Lâm Sơ Ngữ nói: “Anh ấy coi tớ là người một nhà! Cậu nói có phải có hi vọng rồi không?”

Lâm Sơ Ngữ nhìn đáng vẻ ngu ngốc của Tô Hoàn, so với đáng vẻ quả quyết sắc bén hàng ngày khác nhau một trời một vực, cô nàng chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ.

“Tớ thấy anh ta chỉ coi tiền của cậu là người một nhà, hết lần này tới lần khác cậu còn ngốc nghếch đáng tiền lên.”

Tô Hoàn đẩy bạn: “Này, hôm nay cậu nói rành mạch thế, hiếm thấy nha.”

Lâm Sơ Ngữ nói: “Tớ đây không phải đang so sánh với người nào đó đang hoa si sao, trí thông minh lập tức online.”

Tô Hoàn nắm tay thành quyền: “Tớ nhất định sẽ tóm được anh ấy, cứ chờ xem.”

Phòng khách được phủ bởi ánh đèn màu, trên tường cũng được dán chữ và hình ông già Noel, Hường Nam treo mấy đồ tranh trí xanh đỏ và bánh kẹo lên cây thông Noel, cuối cùng cũng cảm thấy có không khí.

Sau khi Hoắc Yên trang trí phòng khách xong, đi tới phòng bếp xem Phó Thời Hàn có cần giúp đỡ gì không.

Phó Thời Hàn cầm chảo, bên trong là món thịt chiên giòn, âm thanh xèo xèo cùng mùi thơm xông thẳng vào mũi.

Ngửi được mùi thơm, Hoắc Yên liền cảm thấy đói bụng.

Phó Thời Hàn nhìn thoáng Hoắc Yên đang dựa vào cánh cửa phòng bếp, ánh mắt nhìn vào trong chảo, đơn giản vẩy tay với cô: “Này nhóc, tới đây.”

Hoắc Yên ngoan ngoãn đi qua: “Có cần em giúp không?”

Phó Thời Hàn cầm đũa gấp một miếng thịt chiên giòn, thổi thổi, đợi bớt nóng rồi đưa tới bên môi Hoắc Yên.

“Há miệng.”

Hoắc Yên nghe lời há miệng, cắn một miếng thịt chiên giòn, trong miệng tràn đầy hương vị thơm ngon.

Nhìn cái miệng nhỏ bóng mỡ của cô, ánh mắt Phó Thời Hàn cực kỳ dửng dưng: “Còn muốn không?”

Hoắc Yên gật đầu liên tục.

Đuôi mắt Phó Thời Hàn cong lên một độ cong xấu xa, ung dung nói: “Gọi anh, nói em còn muốn.”

Hoắc Yên ngoan ngoãn gọi một tiếng anh, mấy chữ đằng sau còn chưa kịp nói khỏi miệng, đột nhiên nhận ra gì đó, hai má lập tức đỏ bừng, nhủ mày đưa tay đánh anh một cái: “Khốn kiếp.”

Phó Thời Hàn cười cực kỳ thoải mái.

Hoắc Yên đi hai bước, vẫn không nhận được quay lại, cầm đĩa gấp một miếng thịt chiên giòn bỏ vào miệng, hung dữ trừng mắt với Phó Thời Hàn rồi mới rời khỏi phòng bếp.

Phó Thời Hàn nhỏ giọng nhắc nhở: “Cẩn thận bỏng.”

Nhìn bóng lưng thò phỉ phò chạy ra ngoài cửa cô, anh sửa lại cổ áo, trong lòng nghĩ thầm, cũng không hẳn là cô gái nhỏ hoàn toàn không biết gì.

Hoắc Yên vừa ra khỏi phòng bếp, lập tức bị Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ kéo đi, ba người lên lút trốn sau cột nhà, cúi người xuống nhìn ra sân.

Có hai người đứng trong đình viện, chính là Hường Nam và Lạc Dĩ Nam.

Sau khi hai người họ nói qua lại mấy câu, Lạc Dĩ Nam muốn đi, Hường Nam từ phía sau đột nhiên ôm lấy cổ bạn.

Ba cô gái đồng thời dùng tay che miệng, cảnh này, thật kích thích nhé.

Hoắc Yên mở to hai mắt, đang muốn nói gì đó thì bị Tô Hoàn nhanh chóng chặn lại.

“Xuyt!”

Hoắc Yên gật đầu, tiếp tục theo dõi.

Chỉ thấy Lạc Dĩ Nam đứng sừng sững đẩy cánh tay Hường Nam đang ôm chặt eo mình, các khớp ngón tay trắng bệch, còn Hường Nam thì ngoan cố không chịu buông ra.

“Em biết anh mong nhớ em thế nào không?”

Hơi thở của anh ta phả vào tai cô, mang theo nhiệt độ ẩm ướt, khiến lòng người bồn chồn, đỏ mặt xấu hổ.

Anh ta hôn lên vành tai Lạc Dĩ Nam: “Vốn cho rằng, bắt mình bận rộn thì sẽ không nhớ đến em, nhưng mỗi khi trời tối yên tĩnh, trong đầu anh chỉ hiện lên quá khứ của chúng ta.”

Trong mắt Lạc Dĩ Nam giống như đóng băng, lạnh giọng nói: “Trước kia anh chán ghét tôi thế nào.”

Hường Nam ôm chặt cô hơn, như muốn khám cò vào cơ thể mình.

“Sau đêm đó, tôi không còn nợ anh gì nữa.” Lạc Dĩ Nam dùng sức tránh anh ta: “Hôm nay là chuyện ngoài ý muốn, sau này sẽ không gặp nhau nữa.”

“A Nam...”

“Đừng gọi tôi như vậy.”

Lúc này, trong phòng truyền đến giọng nói của Thẩm Ngộ Nhiên: “Hường Nam, cây thông Noel còn chưa trang trí xong đâu, cậu chết ở đâu rồi!”

Hường Nam dùng sức dè tay Lạc Dĩ Nam lại, giọng nói mang theo tàn nhẫn và dứt khoát: “Anh sẽ không buông tay, em cũng đừng hòng trốn thoát.”

Sau khi anh ta rời đi, Lạc Dĩ Nam đứng một mình trong đình rất lâu.

Ba cô gái đứng sau cây cột nghe trộm mặt đỏ tới mang tai, đều là mấy cô nàng chưa từng yêu đương, nào đã chứng kiến khung cảnh kích thích, nghe qua những lời tình tứ treu chọc như vậy bao giờ.

“Nghe thấy vui không?” Giọng nói của Lạc Dĩ Nam truyền tới.

Ba cô gái cứng đờ đi ra ngoài, Tô Hoàn cười xấu hổ: “Bọn tớ đi... đi ngang qua, cái gì cũng không nghe thấy.”

Lâm Sơ Ngữ gật đầu phụ họa: “Đứng đúng đúng, chúng tớ cái gì cũng không biết.”

Dưới ánh trăng, làn da của Lạc Dĩ Nam vốn đã trắng lại càng trắng hơn, cô cup mắt, vẻ mặt lạnh nhạt: “Tớ và Hường Nam đã là quá khứ, sau này sẽ không có gì cả.”

Lâm Sơ Ngữ thấy Lạc Dĩ Nam không giấu diếm các cô, thế là yếu ớt nhắc tay: “Cho nên, vừa rồi hai người nhắc tới đêm đó, là đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Hoàn đập mạnh lên trán Lâm Sơ Ngữ: “Trẻ con mới tí tuổi, hỏi nhiều vậy làm gì.”

Lâm Sơ Ngữ ôm đầu: “Người ta tò mò mà.”

Lúc này Hứa Minh Ý gọi các cô: “Ăn cơm.”

Mấy người mới kéo nhau vào phòng.

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn mặt bần đẫy đồ ăn, kinh ngạc nói: “Không thể tin được, đây đều là Hàn tổng của chúng ta tay sao! Hàn tổng, trong nhà cậu không phải thuê rất nhiều giúp việc à, sao cậu lại biết nấu cơm thế.”

Hường Nam cười áp áp, nói: “Đừng thấy điều kiện gia đình của Thời Hàn tốt, năng lực tự lập của cậu ấy so với cậu còn mạnh hơn nhiều, mỗi tuần đến phiên Thời Hàn quét dọn vệ sinh, phòng chúng ta sạch sẽ hơn cả hoàng cung.”

Lâm Sơ Ngữ nói: “Wow, vậy sau này nếu ai gả cho Phó Thời Hàn, không nói những phương diện, chỉ cần cái này cũng hạnh phúc chết rồi!”

Tô Hoàn kéo Hoắc Yên tới bên người, cười nói: “Nhà chúng tôi có cô bé này cũng rất biết chăm sóc người khác, trí kỷ dửng dưng.”

Thẩm Ngộ Nhiên vỗ vai Phó Thời Hàn: “Hàn tổng của chúng tôi cơ bụng tám múi, khi còn bé đã rèn luyện trong quân đội, thân thủ hơn người.”

“Yên Yên của chúng tôi cũng không kém đâu, nhỏ nhắn lại còn mềm mại.”

Hoắc Yên gãi đầu, sao lại cảm thấy bầu không khí có chỗ nào không đúng, mấy người này đang muốn tìm chồng cho cô sao, sao lại còn thối phồng lên, càng nói càng lợi hại thế.

Cơ mà Phó Thời Hàn còn cười nhẹ nhàng, vẫn luôn không nói một câu, mặc cho mấy người lời bọn họ ra làm trò đùa, nếu như ngày thường sớm đã tóm lấy Thẩm Ngộ Nhiên ném qua vai rồi.

Một bữa cơm, ngoại trừ Lạc Dĩ Nam vẫn luôn trầm mặc thì tất cả mọi người dùng bữa rất vui vẻ.

Khi mọi người cùng tụ họp với nhau, Hường Nam liền khởi phục lại đáng về ẩm áp, không còn thấy chút vẻ bá đạo cổ chấp khi ở cùng với Lạc Dĩ Nam nữa.

Hoắc Yên nghĩ thầm, phòng 661 bọn họ đều học được cách lật mặt sao, sao người sau còn lật mặt nhanh hơn người trước vậy.

Đương nhiên từ đầu đến cuối, nhất thành bất biến vẫn là Hứa Minh Ý, dù sao nói được ba câu đã không thể rồi “Có hỗ trợ trả qua WeChat, giảm giá cho bạn 20%”, đơn giản chỉ có tiền trong mắt.

Nhưng Tô Hoàn cảm thấy anh ta thẳng thắn và chân thành, không tự ti về việc bán thân mình thiếu tiền, muốn cái gì đều tự mình giành lấy, so sánh với mấy người phùng mã già làm người nấp, thật sự hơn gấp trăm nghìn lần.

Sau khi ăn xong bữa tối, mọi người ngồi trên ghế sofa, Hường Nam điều chỉnh màn chiếu, chuẩn bị chiếu phim.

Theo yêu cầu mãnh liệt của mọi người, anh ta mở một bộ phim kinh dị.

Hoắc Yên hỗ trợ rửa bát quay lại xong, phát hiện trên hai cái ghế sofa dài, nam chiếm một cái, nữ chiếm một cái, Phó Thời Hàn ngồi một mình trên ghế sofa, chân dài hơi cong, lười biếng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hoắc Yên đi tới bên cạnh Lâm Sơ Ngừ: “Cậu dịch dịch dịch, cho tớ ngồi nữa.”

Lâm Sơ Ngừ quan sát Tô Hoàn bên cạnh, bắt đầu cười nói: “Không dịch được mà, cậu ngồi chỗ khác đi.”

“Chỗ khác không còn.”

Cũng không đến mức bắt cô đuổi đám con trai ra chứ.

“Nhưng thật sự không được, cậu ngồi chung với Phó Thời Hàn đi.” Tô Hoàn đưa ra ý kiến.

Hoắc Yên không nói gì nhìn nụ cười xấu xa của cô bạn, thế nào cũng thấy như đang cố ý.

Cô quay sang nhìn Phó Thời Hàn, đúng lúc bắt gặp cặp mắt đào hoa của anh, mắt hai người chạm vào nhau trong không khí, Hoắc Yên chỉ thấy trái tim bỗng nhiên nảy lên, không hiểu sao có cảm giác tâm hoảng ý loạn.

Phó Thời Hàn nhìn cô gái đứng tại chỗ không nhúc nhích, mấy phút sau, anh vươn tay, đầu ngón tay gõ nhẹ xuống mặt ghế sô pha bằng da.

Một lần, lại một lần.

Anh không nói câu nào, ánh mắt nhìn sang hướng khác.

Quen nhau từ nhỏ đến lớn, sớm đã ăn ý, một động tác nhỏ này Hoắc Yên liền hiểu suy nghĩ của anh.

Đây là muốn báo cô tới ngồi mà.

Tác giả có lời muốn nói: Chuyện cũ của CP phụ sẽ có ở ngoại truyện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nhắm mắt

Phó Thời Hàn bất động thanh sắc về vị trí bên người, Hoắc Yên do dự một chút, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn tới ngồi.

Ghế sô pha chỉ đủ thêm một người, Hoắc Yên vô cùng tự giác ngồi sát cạnh tay vịn, dựa vào sang bên cạnh.

Hướng Nam bật máy tính lên, lấp màn chiếu, sau đó tắt đèn.

Trong nháy mắt căn phòng tối lại.

Bộ phim này do Thẩm Ngộ Nhiên chọn, là một bộ phim kinh dị Hàn Quốc, liên quan tới ký ức xa của nữ sinh, mở đầu chính là một màn cao trào, sau đó là một loạt cảnh quay hồi hộp dọa Lâm Sơ Ngừ và Tô Hoàn hết ả i, không ngừng run rẩy ôm nhau.

Phó Thời Hàn ghé mắt nhìn cô gái bên cạnh, cô ôm gối đầu dựa vào tay vịn sô pha, mở to mắt nhìn màn hình, xem rất chăm chú.

Cho dù nữ quý hiện thân trước ống kính, cô cũng chỉ há mồm, nhẹ nhàng hít thở.

Không hề có một chút hoảng sợ.

Phó Thời Hàn không để ý lắm bấm: “Em là con gái à?”

Hoắc Yên dôi mắt, chớp cặp lông mi cong dài, không hiểu hỏi: “Cái gì?”

“Không có gì.” Phó Thời Hàn lại nhìn về màn chiếu, không tiếp tục để ý đến cô nữa.

Ánh sáng màn chiếu yếu ớt che đi đường nét tuấn tú trên khuôn mặt anh.

Hoắc Yên nhìn sắc mặt Phó Thời Hàn xám xịt mới xích lại gần, khẽ hỏi anh: “Không phải anh sợ chứ?”

Lại không ngờ, Phó Thời Hàn rất thẳng thắn “Ừ” một tiếng.

Thừa nhận?

Hoắc Yên híp mắt, hơi không dám tin, Phó Thời Hàn cũng có lúc sợ hãi, còn là xem phim kinh dị.

Cô nghi ngờ nhìn sang, anh hơi ngéech cằm, biểu cảm mang theo chút lười biếng.

“Không ngờ anh lại bị phim kinh dị dọa sợ.” Hoắc Yên nhỏ giọng nói: “Em còn tưởng anh không sợ bất cứ cái gì.”

Phó Thời Hàn cười nhẹ nói: “Đúng vậy, anh cũng cho rằng như thế.”

Mấy phút sau, các nhân vật chính trong phim muốn tới nhà mà để điều tra rõ ràng, mây đen gió lớn, bầu không khí tối đen có chút dọa người.

Hoắc Yên mất tập chung, cũng không nhìn diễn biến của bộ phim, cô dùng mũi chân chọc chọc vào chân Phó Thời Hàn: “Anh sợ thật sao, tuyệt đối không giống mà.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn nhìn cái chân trắng nõn của cô, cười nhạt: “Chẳng lẽ còn muốn anh giống hai người kia ôm đầu gào thét hả?”

Anh chỉ Hứa Minh Ý và Thẩm Ngộ Nhiên, Thẩm Ngộ Nhiên đang ôm Hứa Minh Ý kinh hoàng gào lên: “Mẹ ơi, mẹ ơi con sợ quá aaa! Không dám nhìn! A a a!!!”

Hứa Minh Ý mặc kệ anh ta ôm cổ mình, mắt kính dày cộm lóe lên chút ánh sáng xanh: “Phí trần an 2 tẹ một phút, tớ sẽ giúp cậu nhớ rõ.”

“Ngược lại không đến nỗi.” Hoắc Yên bĩu môi, cúi đầu xuống lăm lăm: “Vậy anh cũng nên che mắt không dám xem chứ.”

“Chẳng phải rất mất mặt à.”

“Đến chết vẫn sĩ diện.”

Mặc dù Hoắc Yên nói vậy, nhưng vẫn dịch chuyển cơ thể dựa gần vào anh: “Cứ như vậy đi.”

Phó Thời Hàn hít sâu, giống như có thể ngửi thấy hương thơm trên cơ thể Hoắc Yên.

Anh giờ tay nắm lấy bàn tay cô, nhướn môi nói: “Như vậy tốt lắm.”

Hoắc Yên nhìn ngác nhìn sang Phó Thời Hàn, anh đang nhìn màn hình, nét mặt không chút thay đổi, trong đôi đồng tử đen láy có một nguồn sáng lấp lóe, cả khuôn mặt đẹp trai được ánh sáng từ màn hình chiếu đến.

Hoắc Yên thất thần.

Đột nhiên cảm thấy sức lực trên tay tăng thêm.

Cô rũ mắt xuống, nhìn thấy ngón tay xinh đẹp thon dài của anh, giờ phút này đang chặt chẽ bao bọc lấy bàn tay cô.

Ấm áp thoải mái.

Hoắc Yên nghĩ thầm, anh thật sự rất sợ hãi mà, còn muốn già vờ bình tĩnh.

Cô xích lại gần Phó Thời Hàn, dựa đầu vào bờ vai anh, nhỏ giọng nói: “Đừng sợ, em ở đây.”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu nhìn Hoắc Yên, đôi mắt trong suốt không dấu được suy nghĩ, giống như có một dòng nước chảy qua, đơn thuần vô hại, sạch sẽ rõ ràng.

Mỗi mòng Phó Thời Hàn khẽ chớp mắt, lộ ra một vòng cung tuyệt đẹp.

Nhịp tim anh hình như nhanh hơn rồi.

Chắc chắn không phải bị dọa.

***

Kỷ thi cuối kỳ kết thúc, các bạn học lục đục rời khỏi trường học, Hoắc Yên và nhóm bạn cùng phòng vệ sinh phòng ngủ sạch sẽ, mới xách theo hành lý công kênh xuống lầu.

Tô Hoàn giúp cô cầm hành lý, nói: “Ba tờ lái xe tới đón, nếu không cậu đi cùng tớ trở về đi.”

Hoắc Yên lắc đầu: “Nhà tớ ở phía tây thành phố, không cùng hướng với nhà cậu, không cần phiền phức vậy, tớ bắt taxi là được.”

Nhưng lời còn chưa nói xong, liền nhìn thấy ngay trước tòa nhà ký túc xá, một dáng người cao lớn rắn rỏi đứng ở ven đường, hết sức nổi bật.

Phó Thời Hàn.

Ánh nắng ngày đông ấm áp phủ người anh, mái tóc đen nhánh cắt ngang trán mềm mại phát phới trong gió, lộ ra đôi mắt đào hoa hết sức câu người.

Thấy Hoắc Yên đi xuống, anh đứng thẳng người, vẫy tay với cô.

Chi nghe thấy Tô Hoàn bên cạnh cười xấu xa nói: “Khó trách không cần tớ đây, thì ra đã sớm có kỳ sĩ đứng chờ.”

Hoắc Yên vội vàng dùng khuỷu tay chọc cô bạn: “Đừng nói nhảm.”

Cơ mà Phó Thời Hàn là lố tai cùn, lời nói của Tô Hoàn có khả năng anh không nghe sót một chữ.

Huống chi, cũng không nhất định anh đang chờ cô. Hôm nay hình như Hoắc Tư Noãn cũng muốn về nhà.

Thế là Hoắc Yên đứng ở bên đường gọi taxi, cách Phó Thời Hàn một con đường, cô cố ý không đi tới chỗ anh.

Mấy phút sau, Phó Thời Hàn xoay người qua đường, đi tới bên cạnh cô. Còn chưa đợi Hoắc Yên mở miệng, anh trực tiếp vỗ vào gáy cô, nhỏ giọng nói: “Giã vò không nhìn thấy anh?”

Hoắc Yên che gáy, nhúu mày hỏi: “Anh tìm em à?”

“Không thì?”

Phó Thời Hàn cầm cặp xách nhét đầy đồ của cô đeo lên vai mình, lại thuận tay cầm lấy vali trên tay cô, đi theo hướng cổng trường.

“Làm gì, chúng ta đợi xe taxi mà.” Hoắc Yên chạy theo sau lưng: “Anh muốn cầm hành lý của em đi đâu?”

Phó Thời Hàn nhắc chân đi phía trước, không để ý đến Hoắc Yên.

Trên đường đi gặp không ít bạn học, có người quen có người không quen, thấy Phó Thời Hàn đeo cặp sách nữ, trong tay còn cầm một cái vali màu đỏ rực, lộ ra nét mặt không thể tin được.

Hoắc Yên giữ vững khoảng cách ba mét với Phó Thời Hàn, đồng thời đỡ lấy ánh mắt “minh thương ám tiền” của vô số nữ sinh bản tới, cảm giác có chút áp lực.

Phó Thời Hàn dừng bước, không ngờ Hoắc Yên chỉ lo vùi đầu đi đường, không kịp phòng bị đâm sầm vào lưng anh.

“Ồ!”

Phó Thời Hàn quay đầu, bất đắc dĩ nói: “Em là rùa đen há?”

Hoắc Yên biết anh đang ghét bỏ mình đi chậm, đành phải nói: “Em chân ngắn không thể nhanh, không sẽ bị ngã.”

Phó Thời Hàn nhúu mày, xùy một tiếng: “Bao nhiêu tuổi rồi.”

Mặc dù giọng điệu mang theo sự ghét bỏ, nhưng anh vẫn thuận thế cầm cổ tay Hoắc Yên dắt đi.

Hành động này khiến cho ánh mắt của những nữ sinh khi nhìn Hoắc Yên, không chỉ có hăm mộ ghen ghét, mà còn lóe lên địch ý như lưỡi dao đâm về phía cô. Hoắc Yên đánh phải nhanh chân, hi vọng có thể đi nhanh qua đoạn “đường dài” này.

Đi tới cổng trường, Hoắc Yên vốn định đón xe bên lề đường, không ngờ bên lề đường đang đỗ một cái xe con biển đỏ.

Phó Thời Hàn mở cửa xe sau, cất hành lý của Hoắc Yên vào, sau đó kéo cửa xe ghế phụ ra, nhìn Hoắc Yên nói: “Lên nào.”

Hoắc Yên ngoan ngoãn bước vào trong xe, nhưng luôn cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ, gạt mình nhớ ra, ngày bình thường Phó Thời Hàn nói với chú chó nghiệp vụ Khôi Phong đã giải nghệ nhà anh, cũng là hai chữ —

“Lên nào.”

Hoắc Yên bất mãn nhìn anh chăm chăm “Anh coi em là Khôi Phong à.”

Anh khởi động xe, khỏe miệng cong lên ý cười nhàn nhạt: “Khôi Phong nhà anh so với một số người còn thông minh hơn, biết tự thắt dây an toàn cho mình cơ.”

“Hừ.”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu liếc cô: “Cho nên việc đầu tiên cần làm khi lên xe, là gì?”

Hoắc Yên vờ thi bằng lái xong, không xác định hỏi lại: “Điều chỉnh vị trí ghế ngồi, đáp ly hợp?”

Phó Thời Hàn liếc mắt: “Anh đang hỏi em phải làm gì.”

Cô ngượng lại đi chỉ huy anh.

Hoắc Yên chớp chớp mắt, suy nghĩ nửa ngày cũng không hiểu mình phải làm gì, thế là cô với tay ra điều chỉnh gương chiếu hậu giúp anh.

Phó Thời Hàn từ bỏ, anh quay người qua, giúp cô thắt dây an toàn.

Hoắc Yên mở to hai mắt, nhìn người con trai trước mặt đột nhiên sát lại gần mình.

Khoảng cách gần phóng đại gương mặt đẹp trai của anh càng rõ ràng, đôi đồng tử nâu đậm có một loại sức mạnh nào đó khiến người ta hăm sâu, giống như hổ đen không ngừng hút người khác vào. Mỗi mòng khẽ nhếch một độ cong sắc bén, lại mang theo sự gọi cảm chết người, kim lòng không được liền muốn hôn lên đôi môi ấy.

Cảm giác đó nhất định rất tuyệt.

Trong lúc Phó Thời Hàn giúp Hoắc Yên cài dây an toàn, động tác thoáng dừng lại, ngược mắt thường thức nét mặt của cô.

Từ trước tới giờ Hoắc Yên không quen che dấu suy nghĩ, mờ to hai mắt, có chút sợ hãi lại có chút khát vọng nhìn chăm chăm môi anh.

Phó Thời Hàn cong môi lộ ra mấy phần ý cười, chạm rai xích lại gần cô.

“Ồ!”

Hoắc Yên căng thẳng kêu lên một tiếng, hàm răng cắn chặt môi dưới lộ ra một chút trắng bệch.

Cô gắt gao nhắm chặt mắt, dường như đang chờ đợi một điều gì đó xảy ra, ngón tay siết chặt góc áo ở eo anh.

Mới Phó Thời Hàn chỉ cách môi Hoắc Yên mấy cm, dừng lại một chút rồi nhanh chóng rời đi.

Hoắc Yên mờ to mắt, liền bắt gặp nụ cười giảo hoạt thoáng qua mặt anh.

“Em nhắm mắt làm gì.”

“Em...”

Sắc mặt Hoắc Yên ghen đến đỏ bừng, “Em” nửa ngày cũng không nói ra được.

“Có phải em đang đợi anh hôn em không?”

“Mới không phải!” Cô kích động phản bác: “Em mới không nghĩ như vậy!”

Nói xong ngay cả vành tai Hoắc Yên cũng đỏ bừng.

“Vậy em có muốn hôn anh không?”

“Không muốn, một chút cũng không muốn!”

“Nhìn vẻ mặt của em, anh tưởng em rất muốn.”

“Anh đừng tự mình đa tình, cho rằng cả thế giới này đều thích anh.”

“Được được, không thích.”

Phó Thời Hàn nhẹ nhàng sờ vành tai nóng bỏng của cô, chơi chán rồi thu hồi ánh mắt, cũng cài dây an toàn cho mình sau đó lái xe đi, khỏe miệng làm cách nào cũng không ngăn được nụ cười.

“Vậy em có muốn hôn anh không?”

Trong đầu cô liên tục vang vọng câu nói của Phó Thời Hàn, thỉnh thoảng lại len lén nhìn anh.

Lúc lái xe ánh mắt anh nhìn thẳng về phía trước, một tay cầm tay lái, trên mặt hồ hững không có biểu cảm gì, thế nhưng cả người lại phát ra khí chất đặc biệt của người.

Chẳng hiểu tại sao trong lòng Hoắc Yên có một chút thất vọng, nếu như vừa rồi cúi thấp xuống một chút, không biết sẽ có cảm giác gì nhỉ.

Hình như có chút muốn.

Cô nhất định điên rồi!

**

Xe dừng lại dưới lầu nhà Hoắc Yên, Phó Thời Hàn giúp đỡ cô mang hành lý lên nhà.

Cô và Hoắc Tư Noãn gần như chân trước chân sau đi vào, vali hành lý rất to của Hoắc Tư Noãn để trong phòng khách, ba mẹ đang giúp cô ta sắp xếp, còn cô ta đang chọn ra những bộ quần áo cần mang đi giặt.

“Mẹ, quần áo của con không thể dùng máy giặt, sẽ biến dạng, nhất định phải giặt bằng tay.”

“Biết rồi.”

“Còn cái này, cái này nữa, phải mang đi giặt khô, tuyệt đối không được dính nước giặt.”

“Được được.”

Lúc Hoắc Yên vào nhà, gần như không một ai chú ý đến cô, tận đến khi Phó Thời Hàn sau lưng cô cũng vào theo.

Mẹ cô vội vàng buông quần áo trong tay xuống, đứng dậy đón: “A Hàn sao lại đến đây, thật là, tôi không báo trước một tiếng, đi còn chưa chuẩn bị.”

Phó Thời Hàn nói: “Không sao, cháu không ở lâu.”

“Tư Noãn vừa mới trở về, cháu chạy tới đây là muốn tìm con bé ra ngoài chơi sao?”

Mẹ Hoắc Yên vừa hỏi xong câu này, liền thấy trong tay Phó Thời Hàn cầm vali của Hoắc Yên, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Cháu đưa Hoắc Yên về.” Phó Thời Hàn nhàn nhạt trả lời.

“À, thì ra là thế.” Mẹ Hoắc Yên trong lúc nhất thời không kịp phản ứng: “Cháu là đưa Hoắc Yên về, cái này...”

Bà ta nhìn con gái lớn bên cạnh một chút, sắc mặt Hoắc Tư Noãn đã tối xuống, tay siết chặt góc áo, hơi thở hơi kìm nén, xem ra rất khó chịu.

“Vất và cháu rồi, còn đưa nó về.” Mẹ Hoắc Yên tiến lên muốn nhận lấy vali trong tay Phó Thời Hàn: “Đề đi.”

Phó Thời Hàn không buông tay mà trực tiếp nói: “Đề cháu mang lên phòng cho em ấy.”

“Vậy cũng được, đến chỗ kia rẽ trái.”

Phó Thời Hàn mang theo hành lý đi vào phòng của Hoắc Yên, Hoắc Yên nhắm mắt, tránh đi ánh mắt độc ác của Hoắc Tư Noãn, theo chân Phó Thời Hàn vào phòng.

Sau lưng truyền đến giọng nói của mẹ họ Hoắc Tư Noãn: “Đây là chuyện gì, tại sao Phó Thời Hàn lại đưa nó về mà không đưa con về, hai đứa có phải cãi nhau rồi không?”

“Cần đây con với anh ấy có chút mâu thuẫn, anh ấy cố ý chọc giận con thôi.” Hoắc Tư Noãn lôi kéo cánh tay của mẹ, trấn an nói: “Con hơi mệt, về phòng nghỉ ngơi trước.”

“Được, con đi đi.” Mẹ lo lắng nói: “Con đừng gây sự với Phó Thời Hàn.”

“Con biết rồi.”

Hoắc Yên chậm rãi thu hồi sự chú ý, không biết vì sao, lần này đối mặt với ánh mắt bất thiện của Hoắc Tư Noãn, cô không còn cảm giác sợ hãi.

Vừa vận đổi lạp, cuối cùng cô cũng dám đối mặt với chị gái, không hề e sợ. Đúng như Tô Hoàn nói, cô tuyệt đối không kém Hoắc Tư Noãn, chỉ cần cố gắng, nói không chừng còn làm tốt hơn.

Vừa rồi Phó Thời Hàn muốn đưa cô lên nhà, nếu như trong quá khứ, cô khẳng định sẽ từ chối, sợ Hoắc Tư Noãn và ba mẹ hiểu nhầm gì đó.

Nhưng bây giờ cô không sợ, Phó Thời Hàn là bạn cô, cũng là anh cô, là người đối xử tốt nhất với cô trên thế giới này, điều này không cần phải che giấu, bọn họ rất trong sạch, càng không sợ Hoắc Tư Noãn suy nghĩ lung tung.

“Phòng của em, sao nhỏ thế.”

Phó Thời Hàn nhìn qua căn phòng chật được nẩy mét vuông, một cái giường đơn bé tí đã chiếm 2/3 diện tích không gian, một phần ba còn lại là để bàn học dựa vào tường, còn một phần không gian rất nhỏ ngay cả duỗi chân cũng khó khăn.

Phó Thời Hàn hừ nhẹ một tiếng, xách quần ngồi trên giường nhỏ của cô, cơ thể cao lớn thẳng tắp ngồi trong căn phòng nhỏ chật trội, cảm giác có chút gò bó.

“Ôi, anh ra phòng khách ngồi đi.” Hoắc Yên lo lắng nói: “Mẹ em chắc đang gọt hoa quả tiếp đãi anh đó.”

Nói đến đây, đây hẳn là lần đầu tiên anh tới nhà cô.

“Không đi.” Phó Thời Hàn cố chấp duỗi lưng, nằm trên giường nhỏ của Hoắc Yên: “Anh thích chỗ này.”

“Vậy em mặc kệ anh.”

Hoắc Yên ngồi xồm xuổng, mở vali bắt đầu sắp xếp quần áo của mình.

Ánh mắt Phó Thời Hàn quét qua mỗi món đồ vật, mỗi một quyển sách trong căn phòng của Hoắc Yên, lại lắc đầu: “Cái nào cũng nhỏ.”

Hoắc Yên không để ý đến anh, cầm sách vở sắp xếp ngay ngắn trên giá sách: “Ồ nhiều lắm như vậy, sớm đã quen rồi.”

Phó Thời Hàn đứng lên, lại ngồi vào ghế trước bàn học, dạo qua một vòng, đột nhiên mở miệng: “Anh có ý này.”

Hoắc Yên quay đầu hỏi: “Cái gì?”

“Nghỉ đông, em qua nhà anh đi.”

Tác giả có lời muốn nói: Hàn tổng, xin tự trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Đả lạc thủy cầu (*)

“Phó Thời Hàn cháu cũng có bấy nhiêu thương tiếc với Hoắc Yên như vậy.”

(*) Đả lạc thủy cầu (痛打落水狗): Đánh chó rơi xuống nước, ý chỉ dốc sức đả kích một kẻ sa cơ lỡ vận.

“Nói đùa gì vậy, sao em có thể đến nhà anh ở được.”

“Em thấy anh có giống như đang nói đùa không?” Phó Thời Hàn khi định thần nhân nói: “Mẹ anh thích em, nhà anh cũng có rất nhiều phòng, tét đến ở một thời gian cũng không thành vấn đề, anh cũng tiện giúp em học thêm mà.”

Nghe qua, có vẻ hợp tình hợp lý.

“Dù bà mẹ anh đồng ý nhưng chưa chắc ba em em đã đồng ý đâu, đến ở nhà anh, vậy thành cái gì?”

“Khi còn bé không phải em vẫn thường xuyên đến nhà anh sao, em còn nói muốn làm con gái mẹ anh, đến ngôi nhà lớn như nhà anh ở.”

Cái mặt già của Hoắc Yên đỏ lên, chuyện cũ từ đời nào rồi, chính cô còn không nhớ được, sao anh lại nhớ rõ ràng thế.

Nhưng khi đó chẳng qua là hăm dọa Phó Thời Hàn có cái nhà to như vậy, chơi trốn tìm trong đó, rất thích a.

“Trẻ con nói không suy nghĩ.” Hoắc Yên quần bách nói: “Ai tin là đồ ngốc.”

Phó Thời Hàn ung dung thờ dài một tiếng, nằm trên giường Hoắc Yên, uể oải nói: “Làm sao bây giờ, anh thật sự thành đồ ngốc rồi.”

Hoắc Yên thấy đáng vẻ này của anh, không đành lòng, không thể làm gì khác hơn, nói: “Vậy ăn tét rồi nói sau.”

Phó Thời Hàn lấy lại tinh thần: “Một lời đã định.”

“Ai, ai một lời đã định với anh!”

**

Ông bà Hoắc nhất định muốn giữ Phó Thời Hàn ở lại ăn cơm tối, Phó Thời Hàn ngồi bên cạnh Hoắc Yên, thỉnh thoảng lại gấp giúp cô mấy món ăn.

Thái độ của mẹ cô Chu Nhã Bình rất ân cần: “A Hàn à, bây giờ đã tìm được nhà đi, sau này nhất định phải thường xuyên đến chơi nhé.”

“Dì à, cháu sẽ thường xuyên tới.” Phó Thời Hàn mỉm cười nói rồi nhìn sang Hoắc Yên.

Hoắc Yên nhếch miệng, trong lòng thầm nghĩ, sớm biết thế đã không cho anh lên nhà, sau này nếu thường xuyên qua nhà cô, như vậy sao được.

Hai mắt Chu Nhã Bình đã cười thành vầng trăng khuyết: “Vây thì tốt, cháu thích ăn gì cứ nói với dì, sau này cháu muốn qua, dì sẽ đi chợ mua về nấu.”

Hoắc Yên đang muốn nói Phó Thời Hàn cực kỳ thích ăn cá, nhưng Hoắc Tư Noãn ngồi đối diện lại đột nhiên lên tiếng: “Mẹ tài nấu nướng của mẹ như thế nào, đừng đem ra để mắt mặt, còn có, nhà chúng ta bé như vậy, sau này Thời Hàn tới, tất nhiên phải nhà hàng ăn cơm rồi.”

“Đúng đúng.” Chu Nhã Bình cười xấu hổ: “Tay nghề của mẹ đúng là không tốt, trong nhà cũng vừa cũ vừa nhỏ, sau này chuyển nhà mới lại mời Thời Hàn vậy.”

Căn nhà ở rất nhiều năm, đồ dùng trong nhà cũng mua từ mấy năm trước nên đã có chút cũ kỹ, nhìn rất lỗi thời, tự nhiên không thể so sánh được với biệt thự trong đại viện nhà Phó Thời Hàn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước nay Hoắc Tư Noãn không hi vọng Phó Thời Hàn tới nhà làm khách, không muốn bị anh coi thường.

Nhưng chuyển nhà mới nói dễ làm khó, hiện tại giá phòng cao như vậy, trong nhà sớm đã không còn tiền tích góp.

Hoắc Yên ngẩng đầu, nhìn mẹ lúng túng và ba không nói một câu, trong đầu đột nhiên sinh ra lờn giận.

“Chị, com nhà chúng ta khó nuốt như vậy, những năm qua chị ăn không khí lớn lên à?”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngẩn người, nhất là Chu Nhã Bình, bà ta không ngờ Hoắc Yên vâng vâng dạ dạ thường ngày đột nhiên lại ăn nói sắc bén với chị gái như vậy.

Hoắc Yên cũng không ngờ mình sẽ thốt ra những lời như vậy, có câu gần son thì đỏ, gần mực thì đen, nhất định là do cô ở lâu với mấy người Tô Hoàn.

Trên mặt Hoắc Tư Noãn mang theo ý cười nhưng đáy mắt lại lạnh lẽo đáng sợ: “Em gái à, em cũng học được cách nói đùa với chị sao.”

“Không nói đùa, chẳng qua em cảm thấy mẹ làm đồ ăn rất ngon.”

Mẹ Hoắc Yên kinh ngạc nhìn cô, trước đó Hoắc Tư Noãn nói mấy câu kia thật đúng là khiến bà ta mất mặt, nhưng Hoắc Yên nói vậy, lại như tri kỷ khiến bà ta không cách nào trách mắng.

Con nhóc này, bình thường im im không nói chuyện, thì ra cũng biết thương bà ta sao?

Trong lòng Chu Nhã Bình như có dòng nước ấm chảy qua.

“Hơn nữa, Hàn ca đã đồng ý tới nhà chơi, đương nhiên sẽ không chê nhà chúng ta nhỏ.” Hoắc Yên tiếp tục nói: “Anh ấy cũng không thích tới nhà hàng ăn cơm.”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn sầm xuống, ho nhẹ một tiếng vớt vát danh dự: “Như thế thì tốt, chị cũng chỉ sợ trong nhà tiếp đãi không chu đáo.”

Mắt thấy bầu không khí trở chuyện càng ngày càng xấu hổ, Chu Nhã Bình vội vàng dỗi để tài, nói với Phó Thời Hàn: “Tư Noãn nhà đi nghỉ đông không bận việc gì, hai đứa có thể thường xuyên hẹn nhau đi xem phim, dẫn theo Yên Yên đi chơi cùng.”

Hoắc Tư Noãn nghe thấy mẹ mình nói dẫn theo Hoắc Yên, lại bắt đầu tức giận, cô ta còn chưa kịp mở miệng, ông bố liền nói: “Nghỉ đông Tư Noãn không phải muốn tới lớp học múa sao, sau đó còn cùng về quê thăm họ hàng một thời gian, sao có thể đi xem phim được?”

Hoắc Tư Noãn vội vàng nói: “Không sao, con có thể bớt thời gian...”

Nhưng cô ta chưa nói hết, Phó Thời Hàn bỗng ngắt lời cô ta, thần nhiên nói: “Nếu Hoắc Yên muốn xem phim, cháu dẫn em ấy đi, không lạc được đâu.”

Chu Nhã Bình thấy chủ đề càng ngày càng không thích hợp, cuối cùng không còn gán ghép Phó Thời Hàn và Hoắc Tư Noãn nữa.

Đề tài xem phim quay tới quay lui trong miệng mọi người, sau đó chủ đề cũng thay đổi liên tục, Hoắc Yên vui đầu ăn cơm không muốn dính vào.

Trong lòng Hoắc Tư Noãn tràn đầy lửa nóng, ăn không được mấy miếng liền bỏ về phòng mình.

Sau bữa cơm, theo thường lệ Hoắc Yên giúp đỡ mẹ cô thu dọn bát đĩa mang đi rửa, Chu Nhã Bình nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn dịu dàng của Hoắc Yên, so với dáng vẻ ngang ngược càn rỡ gần đây của Hoắc Tư Noãn, không biết vì sao, trong lòng bà ta mơ hồ sinh ra cảm giác áy náy.

Cho tới giờ toàn bộ tâm huyết đều đặt lên người con gái lớn, bà ta không hề tâm tới cô con gái nhỏ nhiều năm như vậy, hiện giờ con gái lớn cứng vậy cứng cánh, nói chuyện với ba mẹ càng lúc càng hắt hủi sai khiến, hoàn toàn không còn đáng và ngoan ngoãn lấy lòng như trong quá khứ.

Mà con gái nhỏ Hoắc Yên, trước giờ không xuất sắc, lại ít nói nhưng mỗi khi ăn cơm xong đều giúp bà ta thu dọn bát đĩa, lúc bà ta đau ốm còn thức trắng đêm bên cạnh chăm sóc.

Vừa rồi Hoắc Tư Noãn ngay trước mặt người ngoài chống đối bà ta, khiến bà ta mất hết mặt mũi, may mà cô con gái nhỏ hiểu chuyện nói đỡ.

Rõ ràng hiểu thảo đến vậy, mà nhiều năm qua bà ta không hề để mắt tới.

“Yên Yên, con ra nghỉ ngơi đi, vừa trở về, phòng bếp cứ để cho mẹ là được rồi.”

“Không sao.” Hoắc Yên thuận thực đeo tạp dề lên người: “Hôm nay nấu một bàn đồ ăn lớn, dọn dẹp khẳng định sẽ vất vả.”

Là cô dẫn Phó Thời Hàn tới, giúp đỡ mẹ dọn dẹp cũng là việc nên làm.

Chu Nhã Bình càng thêm áy náy, lúc quay lưng đi còn vụng trộm lau khôe mắt.

Thời gian không còn sớm, Phó Thời Hàn muốn rời đi, ba Hoắc Yên – Hoắc Tôn An ngoài dự đoán muốn tiễn Phó Thời Hàn xuống lầu, Phó Thời Hàn nhìn ra ông ta có chuyện muốn nói, dứt khoát không từ chối, chỉ nói với Hoắc Yên: “Nhớ gọi điện thoại cho anh.”

Hoắc Yên rầu rĩ ừm một tiếng.

Hai người ngoại trừ đầu vô mồm, lại không có chuyện gì tốt để kể, hết lần này tới lần khác anh còn muốn cô gọi điện thoại cho anh.

Dưới lầu, Hoắc Tôn An đi thẳng vào vấn đề, nói với Phó Thời Hàn: “Tôi không cho phép cậu làm tổn thương bất cứ một đứa con gái nào của tôi.”

Phó Thời Hàn là người thông minh, tự nhiên hiểu rõ, Hoắc Tôn An đã biết tình cảm của anh dành cho Hoắc Yên.

Anh dứt khoát thẳng thắn nói ra: “Cháu cũng không muốn tổn thương Hoắc Tư Noãn.”

Hoắc Tôn An đốt một điếu thuốc, chậm rãi nói: “Cho dù cậu không muốn như vậy, nhưng cách làm của cậu đã làm tổn thương con bé, từ nhỏ nó đã mong muốn được gả cho cậu, trở thành vợ cậu.”

Phó Thời Hàn cười nhạt nói: “Chú, nói là cháu làm tổn thương cậu ta, không bằng nói là mong muốn đơn phương của các người, làm hại cậu ta.”

“Cậu...”

Phó Thời Hàn tiếp tục nói: “Cho tới bây giờ cháu chưa từng nói muốn lấy Hoắc Tư Noãn, đồng thời cháu cũng trịnh trọng thông báo cho chú biết, cháu sẽ không lấy cậu ta.”

Hoắc Tôn An tự nhiên không muốn mất mặt trước mặt văn bối, cô nên cảm xúc, tiếp tục nói: “Chú biết, bây giờ các cháu đều muốn tự do yêu đương, chú cũng không ép cháu, nhưng cháu đã nói thẳng không đồng ý cưới nó, chú tự nhiên sẽ đã thông tư tưởng cho nó, nhưng cháu và Hoắc Yên là xảy ra chuyện gì!”

Nhắc tới Hoắc Yên, vốn dĩ ánh mắt Phó Thời Hàn đang lạnh lẽo bỗng nhiên ôn hòa hơn mấy phần —

“Cháu thích Hoắc Yên, mấy năm trước ông nội từng đề cập việc kết hôn với con gái nhà họ Hoắc, cháu muốn chọn em ấy.”

Hoắc Tôn An nghe vậy, suýt chút bị khói thuốc làm sặc.

“Thật là hồ đồ! Hồ đồ!”

“Cháu nói đều là những lời ở đáy lòng.”

“Cậu cho rằng con gái nhà họ Hoắc, đều để cậu tùy ý chọn, cậu muốn ai thì muốn sao?”

Nhìn ra được, Hoắc Tôn An thật sự tức giận.

Mà biểu cảm của Phó Thời Hàn trước nay chưa từng nghiêm túc và chắc chắn như thế; “Từ nhỏ Hoắc Yên đã gọi cháu một tiếng anh trai, nếu như em ấy đồng ý, cả đời có thể làm em gái Phó Thời Hàn. Nhưng nếu em ấy có một chút tình cảm vượt trên tình anh em với cháu, cháu sẽ không buông tay.”

Đuối mắt Hoắc Tôn An giắt giắt, nhìn kỹ Phó Thời Hàn, không kiên ngoa cũng không tự ti, cần trọng mà thỏa đáng.

Đứa nhỏ này từ bé chính là như thế, thái độ với trường bối lễ phép lịch sự, nhưng tuyệt đối không phải kiểu mù quáng nghe theo, Phó Thời Hàn có suy nghĩ của mình, cũng có chủ kiến của mình, làm việc thỏa đáng an tâm, là một kẻ hiền đúng chuẩn.

Chi tiết...

“Cậu phải biết, con bé Hoắc Yên kia từ nhỏ đã chậm chạp, không đủ thông minh, hơn nữa...”

Năm tuổi mới mở miệng nói chuyện, bẩm sinh đã thiếu hụt không đầy đủ.

Hoắc Tôn An ặc ặc: “Nó không thích hợp với cậu, nhà họ Phó cũng sẽ không đồng ý.”

Nếu nói môn đăng hộ đối, nhà họ Hoắc đương nhiên không xứng với nhà họ Phó, có điều Hoắc Tư Noãn một lòng muốn gả cho Phó Thời Hàn, từ nhỏ đến lớn, học múa, học dương cầm, bồi dưỡng nhiều sở thích, thi đỗ đại học danh tiếng, để bản thân trở lên ưu tú hơn, cũng làm ba mẹ vô cùng kiêu ngạo...

Trong mắt ông bà Hoắc, nếu bỏ qua hoàn cảnh gia đình, chỉ nói riêng bản thân Hoắc Tư Noãn, hoàn toàn xứng với Phó Thời Hàn.

Nhưng Phó Thời Hàn không đợi Hoắc Tôn An nói xong, vội nói: “Thích là thích, dù Hoắc Yên có thiếu chân thiếu tay, cháu cũng thích.”

Giờ phút này anh ngược lại có mấy phần tỉnh tỉnh bông bông của tuổi trẻ, không còn đáng vẻ lão luyện thành thực ngày thường.

Hoắc Tôn An lại bị sặc khói, suýt chút không thở nổi, nói ai đấy, thẳng nhắc nhà cậu mới thiếu chân thiếu tay!

Ông ta thờ dãi một tiếng: “Hiện giờ tôi không có cách nào đồng ý chuyện này, đối với Tư Noãn mà nói, quá không công bằng.”

“Chú, có lẽ chuyện nhà các người cháu không tiện tham dự, nhưng cháu vẫn muốn nói chú biết, từ nhỏ đến lớn, các người yêu thương Hoắc Tư Noãn bao nhiêu, Phó Thời Hàn cháu cũng có bấy nhiêu thương tiếc với Hoắc Yên như vậy.”

Hoắc Tôn An nghe xong câu này, chân động không thôi, điếu thuốc trong tay run rẩy.

Còn Phó Thời Hàn cúi người chào ông ta, quay người mở cửa xe, khởi động xe rồi đi.

**

Thành tích thi cuối kỳ công bố trên cổng đào tạo của trường.

Ban đầu Hoắc Yên không cảm thấy điểm số của mình cao thế nào, đến tận khi cô so sánh điểm cùng các bạn học khác, phát hiện thành tích của cô rất khá, mỗi môn đều đạt từ 90 điểm trở lên, ngay cả môn khó nhất là nguyên lý biến dịch, cô cũng thuận lợi được 95 điểm, mà các bạn trong lớp qua môn chưa tới một phần ba, có thể đạt 80 điểm chỉ là các đại tài người.

Vậy mà môn này Hoắc Yên được 95 điểm, hiển nhiên là đứng đầu lớp.

Tất nhiên, tất cả đều là công sức của Phó Thời Hàn.

Trước nửa tháng thì cuối kỳ, ngày nào Phó Thời Hàn cũng giúp Hoắc Yên ôn tập, bởi vì hai người học cùng chuyên ngành, Phó Thời Hàn nắm rõ đề thi như lòng bàn tay, ôn tập cho Hoắc Yên đều giảng đúng trọng tâm.

Đương nhiên, yêu cầu của thầy giáo Phó nghiêm khắc đầu chỉ đơn giản đưa ra trọng điểm cho Hoắc Yên, anh cho cho cô tài liệu học, tất cả những chỗ nào khó hoặc cô không hiểu rõ sẽ giảng lại cho cô, giúp cô có cơ sở vững chắc.

Vì vậy, thì cuối kỳ tự nhiên là chuyện nhỏ.

Mặc dù không biết bảng xếp hạng của lớp như thế nào, nhưng từ tổng thể thành tích, cô hẳn là nhận được học bổng.

Trong nhóm WeChat Hội chị em plastic phòng 409 lúc này đang âm ỉ.

Tô Hoàn: “Hoắc Yên Hoắc Yên Hoắc Yên, thành tích thi cử của chị cậu đợt này hẳn là xuống dốc rồi.”

Hoắc Yên nhìn cửa phòng Hoắc Tư Noãn đóng chặt, nói: “Vẫn luôn không thấy ra ngoài.”

Tô Hoàn: “Hi hi, sợ là ngại không dám ra.”

Hoắc Yên: “Sao nói vậy?”

Tô Hoàn: “Cậu không thấy danh sách trượt môn trên cổng đào tạo sao, môn nguyên lý máy tính, chị ta trượt rồi.”

Nguyên lý máy tính là môn học chung bắt buộc toàn trường, dạy nguyên lý cơ bản liên quan đến máy tính và cách dùng phần mềm office, sinh viên nào cũng phải học qua môn này.

Đương nhiên, đối với bạn học khoa văn mà nói, dính đến tính toán, trượt môn tương đối nhiều.

Hoắc Yên: “Không đến mức đó chứ, thành tích học tập của chị tớ trước giờ đều xếp thứ nhất, có thể trượt môn sao?”

Chỉ chốc lát sau, Tô Hoàn liền chụp màn hình danh sách gửi cho Hoắc Yên: “Ày, Hoắc Tư Noãn khoa Nghệ thuật, không nhằm đâu.”

Hoắc Yên phóng to ảnh lên một chút, trong lòng nghĩ thầm đúng là trượt môn thật.

Lâm Sơ Ngừ: “Có khả năng do cả ngày bận rộn cùng nhóm chị em kia chơi bởi, nên thành tích học tập đi xuống.”

Tô Hoàn gửi tới một biểu cảm cười gian: “Yên Yên, chúng ta đã lạc thủy câu đố?”

Hoắc Yên: “Nhảm chán.”

Hai chữ này vừa gửi đi, Hoắc Tư Noãn liền từ trong phòng bước ra, đi tới bên cạnh mẹ muốn giúp nhặt đậu đũa, nghiêm nhiên là đáng về ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Cô ta lờm Hoắc Yên một cái, Hoắc Yên đang ngồi trên ghế sofa, chân đi một đôi tất hoa bằng vải bông, cầm quyển sách chuyên ngành Java thật dày che mặt, không để ý đến cô ta.

“Tư Noãn, thành tích thi cuối kỳ có chưa?” Chu Nhã Bình hỏi.

“Có rồi.” Hoắc Tư Noãn mỉm cười nói: “Môn chuyên ngành của con đều được 80 điểm trở lên.”

“Vậy sao, lợi hại quá.”

Thật ra Chu Nhã Bình cũng không hiểu 80 điểm là cao hay thấp, nhưng theo thói quen vẫn khen ngợi Hoắc Tư Noãn, cái này đã trở thành bản năng.

Từ nhỏ đến lớn Hoắc Tư Noãn ưu tú như vậy, cho tới bây giờ chưa từng khiến bọn họ thất vọng.

“Mẹ, có thể cho con một ít tiền không, mai con muốn cùng bạn bè đi dạo phố.”

Chu Nhã Bình bỏ đậu đũa trong tay xuống, cau mày hỏi: “Cần bao nhiêu?”

“Không nhiều, khoảng 5000 tệ thôi.”

Năm ngàn! Cái này mà còn không nhiều!

Hoắc Yên không nhận được bỏ sách xuống, gương mặt mình mình.

Mẹ cô cùng tràn đầy khó xử: “Đi dạo phố tốn tiền vậy sao?”

“Những người kia đều quá tệ, tùy tiện mua một cái túi cũng mất mấy vạn, năm nghìn thật sự không coi là nhiều.” Hoắc Tư Noãn dung đưa cánh tay của mẹ, nữu nữu cầu xin: “Mẹ, mẹ thỏa mãn chút mong muốn nhỏ bé của con đi, coi như phần thưởng cuối kỳ.”

Nhưng không đợi Chu Nhã Bình nói chuyện, Hoắc Yên cầm đi động, lạnh nhạt mở miệng: “Chị, trong danh sách thi lại này, là chị à?”

“Ừm, chính là trượt môn, có danh sách rồi, môn Nguyên lý máy tính hình như chị bị trượt, khai giảng phải thi lại, nếu như thi không qua, phải đợi đến tốt nghiệp thi lại.”

Chu Nhã Bình đột nhiên đứng lên, sầm mặt hỏi: “Sao lại nghiêm trọng vậy!”

“Nghiêm trọng hơn chính là, một khi trượt môn, học kỳ này không nhận được học bổng, thi nghiên cứu sinh cũng đừng có mơ.”

“Hoắc Tư Noãn, con không phải nói mình thi rất khá sao, sao lại như thế!” Chu Nhã Bình ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, lớn tiếng trách mắng: “Con còn phải thi nghiên cứu sinh, phải làm sao bây giờ!”

Hoắc Tư Noãn hận thù nhìn Hoắc Yên một cái, vội vàng giải thích: “Mẹ, không có nghiêm trọng như vậy, chỉ là môn học chung mà thôi, cũng không phải thi không đỗ, sau này thi nghiên cứu sinh, mẹ, năm ngàn kia...”

“Xem ra thật sự bình thường mẹ quá nuông chiều con, còn hỏi tiền mẹ, con cũng đừng nghĩ nữa, hãy ngoan ngoãn ở nhà học bài, không được đi đâu!”

Hoắc Tư Noãn ném mạnh đậu đũa trong tay vào rổ, quay người tức giận trở về phòng. Hoắc Yên nhìn bóng lưng của cô ta, cao giọng nói: “Chị, có muốn em kèm thêm cho chị không?”

Hoắc Yên học chuyên ngành máy tính, đối với chương trình học cơ sở như này nhắm mắt cũng giải được.

Hoắc Tư Noãn mạnh tay đóng rầm cửa phòng lại, xem ra tức giận không nhẹ.

Lúc này mẹ cô mới nhớ ra, thấp thòm hỏi Hoắc Yên: “Thành tích của con thế nào, không trượt môn chứ.”

“Không có.” Hoắc Yên cầm đi động lên, thản nhiên nói: “Hẳn là con có thể nhận được học bổng.”

Trong mắt mẹ cô lộ ra tia vui mừng, một lần nữa đánh giá lại con gái nhỏ của mình.

“Yên Yên rất giỏi, là mẹ trước kia xem thường con.”

Hoắc Yên mỉm cười, mở nhóm chat trên WeChat ra.

Tô Hoàn: “Hoắc Yên Hoắc Yên Hoắc Yên, cậu đầu rồi, thật sự đánh rần đập đầu rồi sao?”

Lâm Sơ Ngừ: “Hoắc Yên không phải là người như vậy, cậu ấy mới khinh thường cùng Hoắc Tư Noãn so đo.”

Lạc Dĩ Nam: “Tín tưởng tớ, cậu ấy tuyệt đối như vậy đó.”

Hoắc Yên: “Tớ quay lại rồi đây.”

Tô Hoàn: “Cậu làm gì vậy?”

Hoắc Yên: “Luyện Đà Cầu Bồng Pháp.”

Tô Hoàn: “Ồ!”

Lâm Sơ Ngự: “Đột nhiên không kịp đề phòng bị và mặt.”

Lạc Dĩ Nam: “[mỉm cười]”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 35: Bữa tiệc nhà họ Phó

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Đêm nay tiểu thư ta sẽ giúp cậu đánh bại Hoắc Tư Ôn.”

Mỗi tối trước khi đi ngủ, Hoắc Yên đều phải gọi cho Phó Thời Hàn một cuộc điện thoại, chém gió một hồi, kể chuyện sinh hoạt hàng ngày của mình trong kỳ nghỉ đông. Sau đó Phó Thời Hàn không vừa lòng khi chỉ có thể nói chuyện phiếm qua điện thoại, bắt Hoắc Yên phải video call nói chuyện với mình.

Buổi tối sau khi rửa mặt xong, đóng cửa phòng, nằm trên giường lìm đìm, chính là lúc thả lỏng nhất của hai người.

Cái đầu nhỏ của Hoắc Yên đã quen với hành động này, rất dễ dàng trở thành thói quen, bắt đầu thích ứng với việc mỗi ngày cùng Phó Thời Hàn trò chuyện, cho dù Phó Thời Hàn không chủ động gửi yêu cầu video call, cô cũng sẽ nhắn qua, hỏi anh có phải đang bận không.

Phó Thời Hàn nhìn khung chat nháy ra màn hình, cảm giác giống như nuôi một con mèo nhỏ, lúc muốn thân mật liền đuổi đệm thịt ở chân ra cào nhẹ một cái.

Có đôi khi anh vừa mới tắm xong, nửa người dưới còn bệu khảm tắm đã trực tiếp video call với Hoắc Yên, gương mặt của cô gái trong màn hình đỏ bừng, đôi mắt đen tròn xầu hổ không biết nhìn đi đâu mà vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, đáng vẻ này khiến anh cảm thấy cực kỳ thú vị.

Ngày bình thường Phó Thời Hàn rất chú ý chăm sóc cơ thể, đáng người đẹp vô cùng, từng khối cơ bắp cân xứng rắn chắc mà không thô mẫn, nhất là phần cơ bụng có hình dáng giống như thanh chocolate, khiến người ta máu nóng phun trào.

Hoắc Yên cần bản không dám nhìn thẳng màn hình, chỉ không ngừng nói: “Anh mau... mau mặc quần áo vào!”

Phó Thời Hàn không vội vã, cầm điện thoại đặt lên bàn, sau đó mới đứng đĩnh ngồi xuống ghế, để cô thường thức 360 độ đáng người mê đảo của mình.

Hoắc Yên nào dám nhìn kỹ, ánh mắt vội vàng quét qua một vòng, nói nếu anh không mặc quần áo vào thì em cúp máy đây.

Lúc này Phó Thời Hàn mới ung dung cầm một bộ quần áo dài mặc lên người.

“Hôm nay có chuyện quan trọng cần nói với em.”

Phó Thời Hàn lấy một tập tài liệu và mấy tờ áp phích tuyên truyền từ trong ngăn tủ ra.

“(Siêu trí tuệ)” là một chương trình đặc biệt liên kết giữa các trường đại học, trường chúng ta cũng tham gia, anh chuẩn bị giúp em đăng kí.” *(Editor: Không phải chương trình Siêu trí tuệ đang phát bên Trung nha các chế)*

Mấy năm nay“(Siêu trí tuệ)” là một cuộc thi kiến thức vô cùng thu hút người xem, các thí sinh tham tiến hành thi đối chiến để chọn ra người chiến thắng cuối cùng.

Ti lệ người trong nước xem chương trình này khá cao, những tuyển thủ tiến vào vòng chung kết đều có tài năng hơn người, trí nhớ siêu phẩm, thiên văn địa lý khoa học xã hội, kiến thức ở khắp các phương diện đều rất phong phú, gần như cái gì cũng biết.

“(Siêu trí tuệ)” sẽ đến trường chúng ta sao! Còn do hội sinh viên phụ trách!”

Hoắc Yên có hơi phản kích, cô rất thích xem những loại chương trình TV hỏi đáp như này: “Vậy em có thể nhìn thấy chị dẫn chương trình Nhu Nhu phải không, em có thể nhớ chị ấy ký tên không?!”

“Tém tém lá tâm hồn hóa sự của em đi, anh đang nói việc quan trọng.” Phó Thời Hàn gõ trán Hoắc Yên qua màn hình: “Hai ngày nữa tới nhà anh đến vào tờ phiếu đăng ký, anh sẽ nộp lên giúp em.”

Hoắc Yên ngồi xếp bằng trên giường: “Có ý gì.”

Phó Thời Hàn giải thích ngắn gọn: “Đăng ký dự thi.”

“Em?”

“Ừm.”

“Nói đùa à.” Hoắc Yên không dám tin, tới bây giờ cô chỉ nhìn thấy các tuyển thủ thi đấu trên tivi, giành được chức vô địch sẽ được rất nhiều quà và tiền thưởng, cô hâm mộ cực kỳ.

Thế nhưng cô chưa từng nghĩ mình có thể đứng ở vị trí đó, trở thành người dự thi.

Khẳng định không được.

Thấy Phó Thời Hàn không có một chút đùa cợt, Hoắc Yên thấp thòm nói: “Khẳng định em trả lời không nổi, làm trò cười mất.”

“Nói không được với anh?” Phó Thời Hàn thần nhiên nói: “Đề thi xảo trá của hội sinh viên mà em còn đạt max điểm, ngay đến tòa nhà hành chính có bao nhiêu cái bồn cầu em còn biết, cuộc thi này đối với em mà nói, một bữa ăn sáng thôi.”

Hoắc Yên buồn bực chửi bậy: “Anh còn biết mình ra đề thi xảo trá à.”

Phó Thời Hàn dứt khoát: “Anh đề lại cho em một phiếu đăng ký, tự mình bót thời gian tới đi.”

Hoắc Yên đặt đi động xuống, trong lòng suy nghĩ, Phó Thời Hàn cũng quá tin tưởng cô rồi, loại chương trình truyền hình này, tuyển chọn đều là những người nổi bật đứng đầu toàn trường, tuyệt đối không phải đơn giản như hội sinh viên đánh giá kiểm tra.

Mà sau khi tin tức cuộc thi(Siêu trí tuệ)” sẽ tổ chức ở đại học S được hội sinh viên thông báo trên website, đã dẫn đến làn sóng đăng ký từ các bạn học.

Nếu tiến được vào vòng chung kết, ngoài việc được phần thưởng đặc biệt hậu hĩnh cùng tiền mặt, còn có thể được lên tivi, nếu như biểu hiện tốt, thậm chí sẽ trở thành hiện tượng xã hội nhà nhà đều biết.

Nhóm WeChat của phòng 409 bắt đầu bàn luận.

Lâm Sơ Ngự: “Các huynh đệ có đăng ký không?!”

Tô Hoàn: “Không hứng thú.”

Lạc Dĩ Nam: “Ngược lại rất hứng thú, nhưng bốn, năm tháng nữa có một cuộc thi mùa, không có thời gian.”

Lâm Sơ Ngự: “Hoắc Yên, chỉ còn thừa huynh đệ, chúng ta cùng nhau đăng ký đi!”

Hoắc Yên: “Để tới cân nhắc chút.”

Lâm Sơ Ngự: “Cân nhắc cái gì, vào được vòng chung kết, đánh bại một người là có thể nhận được nhiều phần thưởng, hơn nữa trở thành vô địch được gần năm vạn tệ đó!”

Phần thưởng cực kỳ hấp dẫn, nhưng điều kiện tiên quyết là phải vào được vòng chung kết, Hoắc Yên vẫn rất biết thân biết phận.

Trước đây xem cuộc thi(Siêu trí tuệ), tuyển thủ của số đặc biệt liên kết giữa các trường đại học, hoặc là đến từ các trường danh tiếng trên thế giới, hoặc là vài người cực kỳ nổi bật của các trường danh giá trong nước, cô không dám hi vọng xa với có thể cùng những thiên chi kiêu tử này đứng chung một chỗ.

(*) Thiên chi kiêu tử [天之骄子]: Con cưng: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư. Nguồn: Link

Giao thừa sắp đến, ba mẹ Phó Thời Hàn mời gia đình Hoắc Yên tới làm khách.

Trước khi đi, Hoắc Tư Noãn ngăn chọn vận tuyền, đứng trước gương thử váy, rồi lại trang điểm, làm tóc, mãi đến tận trưa mới hóa trang trở thành đáng vẻ thực nữ yêu điệu.

Mà Hoắc Yên vẫn mặc áo lông màu trắng của mình, biến bản thân thành con gấu Bắc Cực, vui mình trong ghế sofa nghịch điện thoại.

Chu Nhã Bình thật sự không nhìn nổi, đến tận dò Hoắc Yên: “Buổi tối phải tới nhà họ Phó ăn cơm, tốt xấu gì cũng nên thay bộ quần áo mới.”

Hoắc Yên tủi thân nhìn quần áo của mình: “Đây là bộ mới mà.”

Áo lông vũ mới mua đầu năm đó.

Chu Nhã Bình áy náy nói: “Không có quần áo sao không nói với mẹ, sớm biết mấy ngày trước đã dẫn con ra ngoài mua sắm, hiện giờ sang nhà họ Phó, một bộ quần áo mới cũng không có mà mặc.”

Hoắc Tư Noãn đi tới, tốt bụng nói: “Không sao, em gái có thể mặc đồ của con.”

“Không cần.” Hoắc Yên từ chối: “Con thấp hơn chị, mặc không vừa quần áo của chị đâu.”

Chu Nhã Bình lấy mấy trăm tệ từ trong ví ra kín đáo đưa cho Hoắc Yên: “Buổi chiều tự mình đi mua một bộ quần áo xinh đẹp.”

Hoắc Yên nhìn Hoắc Tư Noãn trang điểm lộng lẫy đứng ở cửa, vẫn nhận lấy tiền.

Không phải bởi vì đi sang nhà họ Phó mà đặc biệt mua quần áo, cô đúng là muốn mua ít quần áo mới để mặc.

Trẻ con khóc có đường ăn, những năm nay cô luôn im lặng, quần áo mặc tới mặc lui cũng chỉ có mấy bộ.

Dù sao vẫn còn suy nghĩ của thiếu nữ, cô cũng muốn ăn diện.

Buổi chiều ra khỏi cửa, Hoắc Tư Noãn gọi cô lại: “Muốn chị gái đi đại phố cùng không?”

Nhìn nụ cười giả dối trên mặt Hoắc Tư Noãn, Hoắc Yên mặt không đổi sắc nói: “Không cần.”

“Đợt này mẹ đối xử với mày rất tốt nhỉ.” Hoắc Tư Noãn khoanh tay, cao giọng nói: “Còn chủ động cho mày tiền mua quần áo, trước kia chả thèm quản mày thế nào.”

Hoắc Yên không nói gì.

“Cho dù như vậy.” Hoắc Tư Noãn vuốt mấy sợi tóc mai rũ xuống, kéo dài giọng: “Rất nhiều thứ, thật ra ngay từ đầu đã định trước, khuyết tật bẩm sinh lại phát triển không đủ, mày lấy gì tranh với tao?”

Tay Hoắc Yên lập tức siết chặt.

“Tôi... không phải người khuyết tật.”

Cô gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt Hoắc Tư Noãn, gần từng chữ: “Tôi không muốn tranh đấu với chị, là chị quá đáng.”

“Tao quá đáng? Sao trước kia mày không cảm thấy à?”

Hoắc Tư Noãn cười lạnh: “À, tao biết rồi, trước kia cái đồ ngu ngốc cần bán không ý thức được mình bị bắt nạt, bây giờ học đại học, bên người có một nhóm chị em thông minh, bị chúng nó xúi bẩy, cho nên đồ nguốc bắt đầu tức giận bắt bình, có phải không?”

“Trước kia không phải không ý thức được, là không quan tâm.” Hoắc Yên đột nhiên ngừng đầu nhìn cô ta: “Bây giờ tôi có chút để ý.”

Đôi mắt được trang điểm tỉ mỉ của Hoắc Tư Noãn chớp chớp: “Vi sao?”

Vì sao...

Trong đầu Hoắc Yên mơ hồ hiện lên bóng dáng của một người con trai.

Có chút không cam tâm, giống như không cam tâm chấp tay nhường thứ quý giá tốt đẹp nhất cho người khác, cô cũng muốn bản thân tốt đẹp hơn.

Tốt đến... khi đứng bên cạnh anh ấy nhận lấy ánh mắt của người khác, không còn cúi đầu, không còn chột dạ, cũng không còn cảm thấy hoảng loạn.

Đợi sau khi Hoắc Yên quay người xuống lầu, Hoắc Tư Noãn trào phúng hừ một tiếng: “Chút tiền ấy, có thể mua được thứ quần áo gì tốt.”

**

Trong nhóm WeChat mỹ thiếu nữ phòng 409.

Tô Hoàn: “Chán quá Hoắc Yên ơi, đang làm gì đó, cùng tớ đi xem phim không?”

Hoắc Yên: “Mẹ già giao nhiệm vụ, bảo tớ ra ngoài mua quần áo, buổi tối còn phải qua nhà Phó Thời Hàn ăn cơm.”

Tô Hoàn: “Buổi tối ăn cơm, buổi chiều mới để cậu đi mua quần áo, đây là cuống lên mới ôm chân Phật?” (*~ nước đến chân mới nhảy*)

Hoắc Yên: “【bắt đắc đi】(*)”

(*) Để trong **!** là icon khi nhấn tin nhắn.

Tô Hoàn: “Đề tớ đoán nhé, chị gái Hoắc Tư Noãn của cậu khẳng định ăn mặc xinh đẹp lộng lẫy như hoàng hậu, mẹ cậu nhìn cậu liên cảm thấy xấu hổ.”

Hoắc Yên: “【cháy mờ hời】”

Tô Hoàn: “Lại đề tớ đoán tiếp nhé, chị cậu có phải lên lút ngăn cản cậu, nói cái gì mà mày cái đồ trẻ con này, ăn cơm lãng phí lương thực, mặc quần áo lãng phí vải vóc, đừng có vụng vẩy giầy chết nữa skr~~ skr~~”

Hoắc Yên: “...”

Lạc Dĩ Nam: “Đã nhìn ra, cậu thật là nhảm chán.”

Tô Hoàn: “【co quắp】”

**

Hoắc Yên đến khu thương mại, bây giờ đã là ba giờ chiều, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Nhưng mua quần áo thật sự phải chú trọng vào duyên phận, không thể gấp gáp, đi chậm rãi, anh chọn nó, nó cũng đang chọn anh.

Hoắc Yên không hài lòng với bộ quần áo nào.

Nhóm WeChat vẫn luôn ảm ỉ không dứt.

Tô Hoàn: “Hoắc Yên, chọn được chưa, chụp ảnh gửi chị tham khảo cho.”

Hoắc Yên gửi nẩy bức ảnh qua, đều bị Tô Hoàn gạt bỏ: “Cầu xin cậu, tối nay cậu ra chiến trường chứ không phải xuống phòng bếp, có mấy cái này thôi à, không còn bộ khác?”

Lâm Sơ Ngự vào nhóm: “Cái gì chiến trường, Hoắc Yên muốn đi đâu đấy?”

Tô Hoàn: “Cậu ấy muốn cùng chị gái quyết một trận từ chiến ở bữa tiệc nhà họ Phó.”

Lâm Sơ Ngự: “Wow! Kịch thích! Cầu trực tiếp!”

Hoắc Yên: “...”

Nửa giờ sau, người con gái nhảm chán nào đó lại gọi Hoắc Yên.

Tô Hoàn: “Còn chưa mua được?”

Hoắc Yên: “Chưa.”

Mặc dù vừa rồi Tô Hoàn nói cái gì mà quyết một trận từ chiến chỉ là nói đùa, nhưng Hoắc Yên thật sự mơ hồ có chút không cam lòng.

Hoắc Tư Noãn dùng giọng điệu mỉa mai cô một trận, lời nói của chị ta còn văng vẳng bên tai, tuổi nhỏ hay nghĩ, rất khó không để tâm.

Cô không muốn bị Hoắc Tư Noãn coi thường.

Tô Hoàn: “Nhìn tiền đồ của cậu kia, còn phải để bốn tiểu thư tự thân xuất mã.”

Hoắc Yên??

Sau khi Hoắc Yên gửi định vị cho Tô Hoàn, liền ôm túi xách ngồi trên ghế bên lề đường.

Hai mươi phút sau, một chiếc xe con Maserati (*) đỗ chót dừng trước mặt Hoắc Yên.

(*)

Một trận gió thổi qua làm bay tóc mái ngang trán của Hoắc Yên.

Lúc này, một người tài xế mặc âu phục màu đen bước xuống mở cửa xe cho Hoắc Yên, cung kính nói: “Nhị tiểu thư của chúng tôi mời cô lên xe.”

“Nhị... nhị tiểu thư?”

“Tiểu thư Tô Hoàn.”

Hoắc Yên lặng lẽ mở to hai mắt, nhìn chiếc xe Maserati hoành tráng ngút trời, đôi tay run rẩy lấy điện thoại di động ra: “Tô Hoàn, tình huống này là thế nào???”

Tô Hoàn: “Mau lên xe, tôi nay bốn tiểu thư sẽ giúp cậu đánh bại Hoắc Tư Noãn.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Chuẩn bị chiến đấu

“Có lẽ, đây chính là lý do Phó Thời Hân yêu thích cậu ấy.”

Đây là lần đầu tiên Hoắc Yên tới trang viên Cẩm Tú, khu biệt thự cao cấp sang chảnh nhất trong truyền thuyết của Giang Thành.

Nơi này áp dụng theo lối kiến trúc các hòn đảo bên hồ đồng thời lại sử dụng thiết kế cảnh quan dốc nghiêng, từng tòa biệt thự tụ tập vòng quanh sườn núi trùng điệp.

Lung tựa vào dãy núi, phóng tầm mắt ra chính là một hồ lăn tăn gọn sóng, môi trường xung quanh thoải mái yên tĩnh.

Xe oto chạy ngược lên theo con đường hình khuyên dốc, trên đường đi có thể thoải mái ngắm nhìn núi hồ tươi đẹp, Hoắc Yên dựa vào cửa kính, không ngừng chụp ảnh gửi vào nhóm chat.

Lâm Sơ Ngự: “Mẹ của con ơi, Tô Hoàn cậu ở cung điện à!”

Tô Hoàn: “Sao vẫn chưa tới, đợi cậu lâu lắm rồi.”

Hoắc Yên: “Tớ bảo tài xế lái xe chậm lại, phong cảnh nơi này đẹp quá, tớ muốn chụp ảnh.”

Tô Hoàn: “Thời gian hôm nay khẩn cấp đừng rê rả nữa, lần sau mời các cậu tới nhà tớ chơi, chụp chán thì thôi.”

Lâm Sơ Ngự: “Tớ cũng muốn tới!”

Hoắc Yên: “Xe dừng, đến rồi.”

Tài xế mở cửa xe cho Hoắc Yên, trước mặt chính là một căn biệt thự phong cách châu Âu, nói là biệt thự, không bằng nói là trang viên.

Từ cổng chính bằng sắt được điêu khắc đến phong cách châu Âu kinh điển, còn có một đoạn đường phun nước rất dài, mặt đường lát bằng đá trắng xanh gần như không có một chút bụi đất, khoảng sân được bao quanh bởi những hàng cây xanh biếc, gần tòa nhà còn có mười mấy cái bể bơi xanh thẳm, sóng nước dưới ánh mặt trời lấp lánh.

Hôm nay Hoắc Yên thật sự được mở rộng tầm mắt, vừa đi vừa chụp ảnh gửi cho mấy người trong nhóm chiêm ngưỡng. Lâm Sơ Ngữ không ngừng cảm thán, thật sự là nghèo túng hạn chế tưởng tượng của mình, thế mà thật sự có người ở trong ngôi nhà như cung điện này.

Tô Hoàn sớm đứng trong phòng đợi Hoắc Yên, chưa chờ Hoắc Yên chụp xong, cô bạn đã nhanh tay kéo tay Hoắc Yên vào nhà: “Nghe kìa, đừng nhìn nữa, hôm nay chúng ta làm việc chính trước, lần sau thoải mái chụp ảnh!”

Từ ngoài nhìn vào biệt thự có khoảng năm sáu tầng, mà bên trong thiết kế theo lối kiến trúc khoảng trống ở trung tâm, một cầu thang xoay tròn nổi thẳng lên tầng cao nhất, không gian trong phòng được tận dụng triệt để, tạo cảm giác rộng rãi thoải mái.

Đứng trong thang máy đi lên tầng ba, là phòng để quần áo và phòng trang điểm của Tô Hoàn, Hoắc Yên nhìn từ góc khuất nơi, khó tin hỏi: “Tô Hoàn, những thứ này... tất cả đều là quần áo của cậu?”

“Đây là quần áo mùa đông, quần áo Xuân Hè Thu ở một phòng khác.”

“Tô Hoàn, nhà cậu lớn, lớn như thế, vì sao còn muốn tới trường ớ?”

Một cô gái sống trong ngôi nhà như hoàng cung, còn cần cùng ba nữ sinh khác chen nhau trong một phòng ký túc xá chưa đủ mười mét vuông sao?

Tô Hoàn giải thích: “Cậu xem phòng này lớn lại không lớn, tớ ở hơn mười năm sớm đã chán ngấy rồi, còn không bằng tới ký túc xá trường, có thể cùng bạn bè chơi bời.”

Hoắc Yên nhìn lại Tô Hoàn, ngày bình thường cô bạn ăn mặc cũng không có chỗ nào đặc biệt, có những còn đi dép lê mặc áo phông dài, áo phông dài qua mông nên nhiều khi còn không mặc quần, cứ thế xuống lầu lấy thức ăn.

Hoàn toàn không giống Hoắc Tư Noãn và nhóm chị em, đứng từ xa cũng có thể ngửi thấy mùi vị xa xỉ.

Thì ra, người giàu chân chính, trước nay đều không thêm khoe khoang những món đồ phù phẩm, con người thường khoe những gì người ta thiếu.

“Đừng ngăn người nữa, chúng ta bắt đầu chuẩn bị chiến đấu đi!”

Tô Hoàn tiện tay kéo một cánh tủ âm tường ra, lấy từ bên trong tủ mấy bộ quần áo còn mới tinh, tiện tay treo lên kệ.

“Cậu xem có ưng cái nào không, tự nhiên chọn.”

Hoắc Yên đi tới bên giá lựa chọn quần áo của Tô Hoàn, phòng để quần áo này của cô nàng giống như một cửa hàng bán quần áo, phong cách nào cũng có, mà rất nhiều bộ ngay cả tag còn chưa cắt.

“Cậu mua nhiều quần áo như vậy, sao bình thường không mặc?” Hoắc Yên tò mò: “Mỗi ngày một bộ khác nhau, cũng có thể mặc được một năm.”

Tô Hoàn cầm một cái áo khoác bằng nhung uớng thử trước người Hoắc Yên, nói: “Mẹ tớ mua quần áo chính là như vậy.”

Cô bạn học tập đánh vẽ của mẹ mình, xoa xoa cằm, chỉ vào những bộ quần áo: “Cái này, cái này, còn cả cái này không muốn, còn tất cả cái khác gói lại cho tớ!... cho nên mới dồn lại nhiều như vậy, cần bản mặc không hết.”

Hoắc Yên thật sự được mở rộng tầm mắt, thì ra còn có kiểu mua quần áo như thế.

Lâm Sơ Ngữ nói không sai, nghèo làm hạn chế tầm mắt của mình.

Tô Hoàn để Hoắc Yên thử toàn bộ quần áo một lần, cuối cùng chọn trúng một cái áo khoác nhưng đề màu xám đậm: “Cái này rất hợp, trưởng thành cao lãnh, đặc biệt có khí chất.”

Hoắc Yên nhìn bản thân trong gương, hoàn toàn không giống với lúc mặc áo lông công kênh, áo khoác dài phác họa đường cong cơ thể có một cách hoàn mỹ.

Cô hơi bất cảm lên, giả vờ làm đáng vẻ cao lãnh với Tô Hoàn: “Thế nào?”

Tô Hoàn tán thưởng nói: “Con người hoàn toàn thay đổi, từ cô gái nhỏ biến thành cô gái trưởng thành!”

Vừa vào đại học, Hoắc Yên vẫn còn mặc quần áo ở cấp ba, nhìn qua vừa bình thường lại vừa nhút nhát, thu lại sắc sảo, cho tới bây giờ chưa từng mặc qua loại áo khoác thời thượng như thế này.

Giống như ngay lập tức, từ cô gái nhỏ biến thành phụ nữ.

Tô Hoàn lắc đầu cảm thán: “Hoắc Yên, tớ dám nói, nếu như cậu chú trọng ăn mặc một chút, ở trường học của chúng ta còn có thể đến phiên Hoắc Tư Noãn sao, cậu đó, chính là năng lực tiềm ẩn bị chặn lại!”

Hoắc Yên không tin một bộ quần áo có thể làm thay đổi một con người, Hoắc Tư Noãn có thể đi tới ngày hôm nay, là kết quả cố gắng của chị ta, không chỉ là quần áo, còn có nỗ lực trong ngoài, ví dụ như nhảy múa, ví dụ như âm nhạc.

Cho nên cô muốn đuổi theo thậm chí vượt qua Hoắc Tư Noãn, còn kém một đoạn.

“Vậy chọn bộ này, bộ này cần bản chính là thiết kế dành riêng cho cậu, tớ thấp hơn cậu nên không mặc ra được khí chất như vậy, tặng cho cậu.” Tô Hoàn hào phóng nói.

Hoắc Yên liên tục lắc đầu: “Đừng, vô công bắt thụ lộc, đã nói mượn là mượn, đợi đêm nay ứng phó với mẹ tớ xong, sẽ giặt sạch trả lại cậu.”

Tô Hoàn biết tính cách của Hoắc Yên thà gây chứ không chịu cong, nhún vai nói: “Tùy cậu vậy, nhưng thế này còn chưa được, đã làm cần làm tới cùng.”

Thế là Tô Hoàn lại dẫn Hoắc Yên vào nhà vệ sinh, tự mình giúp cô gội đầu, còn hẹn trước một chuyên gia làm đẹp giúp cô chăm sóc da mặt, sau đó trang điểm nhẹ nhàng, cuối cùng uốn tóc của Hoắc Yên lên, tạo thành một búi tóc nhỏ tinh tế.

Cô gái trước gương, thành thực lại không mất sự hoạt bát, sắc mặt hồng hào, trên cơ thể tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

Đơn giản giống như Phượng Hoàng niết bàn, giành lấy cuộc đời mới.

Tô Hoàn gửi một bức ảnh vào nhóm chat, Lâm Sơ Ngữ kêu lên một tiếng, ngay cả Lạc Di Nam rất ít khi lộ mặt cũng không khỏi kinh ngạc.

Lâm Sơ Ngữ: “Tớ đã ngửi thấy mùi vị chiến tranh.”

Lâm Sơ Ngữ: “Má ơi, đây là ai vậy, đây là con vật xấu xí nằm đối diện giường tớ sao, không phải đơn giản là biến thân thành thiên nga trắng, cái này mẹ nó chính là hóa thành Phượng Hoàng rồi!”

Tô Hoàn: “【đắc ý】Kỹ thuật này của tớ, cũng được ha.”

Lâm Sơ Ngữ: “Cầu hẹn trước! Tớ cũng muốn đại biến thân.”

Tô Hoàn: “Giúp tớ nhận chỗ ở thư viện nửa năm.”

Lâm Sơ Ngữ: “Nhận nhận nhận! Sau này thư viện có chỗ của Lâm Sơ Ngữ, sẽ không thể thiếu chỗ của Tô Hoàn cậu!”

...

Tô Hoàn cầm điện thoại đi động cùng Lâm Sơ Ngữ tám chuyện đến quên trời quên đất, ngẩng đầu lại phát hiện Hoắc Yên đã cởi áo nhưng để xuống, treo ngay ngắn lên kệ.

“Làm sao thế?” Tô Hoàn không hiểu, đứng lên hỏi.

Hoắc Yên lắc đầu, lại mặc áo lông trắng của mình vào.

Tô Hoàn gấp gáp: “Không thích cái này sao, có thể chọn cái khác mà.”

Hoắc Yên nhìn vào mặt bạn, trịnh trọng nói: “Cảm ơn cậu, Tô Hoàn, chỉ là tớ cảm thấy như vậy không tốt, đây đều là quần áo của cậu, tớ mặc nó, cáo mượn oai hùm so cao thấp với Hoắc Tư Noãn, tranh tới tranh lui, vậy tớ cùng Hoắc Tư Noãn, cùng với nhóm chị em kia của chị ta có gì khác nhau đâu.”

Tô Hoàn không thể phản bác, nhủu mày nói: “Nhưng hôm nay cậu chưa mua được quần áo mới, sắp phải tới nhà họ Phó rồi.”

Hoắc Yên cúi đầu vuốt nhẹ quần áo của mình: “Vậy mặc thế này đi, Hoắc Yên tớ trước giờ đều là vậy, nhưng sẽ vĩnh viễn không như vậy, đợi tương lai tớ kiếm được tiền, cũng có thể mua được rất nhiều quần áo đẹp.”

“Thật có tiền đồ, không hổ danh là nữ nhân trầm nhìn trúng.” Tô Hoàn đập tay lên vai Hoắc Yên: “Nhưng... Tô vẫn đề đi giúp việc là phảng quần áo của cậu một chút, nhìn ngay ngắn hơn, mất mấy phút thôi.”

Hoắc Yên ngoan ngoãn cởi quần áo ra, đưa cho giúp việc bên cạnh: “Làm phiền đi.”

Đang lúc đợi quần áo là xong, Tô Hoàn nhìn ảnh mới chụp của Hoắc Yên trong đi động, có chút đáng tiếc lắc đầu.

Nếu như Hoắc Yên chịu nhận sự giúp đỡ của mình, đêm nay sẽ xinh đẹp đến kinh ngạc thế nào! Nhưng trong lòng Tô Hoàn thật ra cũng có thể hiểu được suy nghĩ của Hoắc Yên.

Có lẽ đối với bạn học cùng lớp mà nói, ngày bình thường Hoắc Yên lặng lẽ không nói chuyện cũng không có chủ kiến, Tô Hoàn biết, Hoắc Yên đặc biệt nhạy cảm, cũng có nguyên tắc và kiên trì của mình.

Có lẽ, đây chính là lý do Phó Thời Hàn yêu thích cậu ấy.

Nhưng một vị con cưng của trời, bên người không thiếu các cô gái ưu tú hăm mộ và sùng bái, Phó Thời Hàn đối với Hoắc Yên yêu thích không rồi, tuyệt đối không phải vô duyên vô cớ.

Dưới vẻ ngoài điềm đạm của Hoắc Yên, cất giấu bên trong một luồng sức mạnh vượt lên nghịch cảnh, hai loại năng lượng giao nhau cùng một chỗ, khó phân thắng bại.

Tình thủy lưu thâm (*Nước tình thì chảy mới sâu*), đại trị giả ngẫu.

Ngay cả cô gái như Tô Hoàn cũng bị Hoắc Yên hấp dẫn, huống chi là Phó Thời Hàn.

Tô Hoàn bắt đầu mong đợi, không lâu sau này, có thể nhìn thấy Hoắc Yên thật sự trưởng thành và mạnh mẽ, Hoắc Yên nhất định sẽ có một ngày Phương Hoàng niết bàn.

Trong nhóm chat, Lâm Sơ Ngừ hỏi Tô Hoàn: “Hoắc Yên đi dự tiệc sao?”

Tô Hoàn: “【thờ dài】Đi thì đi rồi, nhưng không có mặc chiến bào của tớ lại đi mặc cái bộ trang phục gấu Bắc Cực của cậu ấy.”

Lâm Sơ Ngừ: “Tại sao vậy? Không phải muốn cùng Hoắc Tư Noãn đại chiến ba trăm hiệp sao?”

Tô Hoàn: “【khinh thường】Hoắc Tư Noãn cần bán không phải đối thủ của cậu ấy có được không, Yên Yên của chúng ta cái này gọi là không đánh mà thắng.”

Lâm Sơ Ngừ: “Không hiểu【bầu mối】”.

Lạc Dĩ Nam: “Sớm đoán trước, cậu ấy sẽ không làm như thế.”

Tô Hoàn: “Cậu ngược lại hiểu rõ cậu ấy.”

Lâm Sơ Ngừ: “Thật đáng tiếc, tớ còn mong chờ Phó chủ tịch khi nhìn thấy Yên Yên, đối mặt sẽ mờ to thế nào.”

Tô Hoàn: “Đúng vậy! Bức ảnh vừa rồi! Các cậu ai có Wechat của Phó Thời Hàn, gửi cho anh ấy đi!”

Lâm Sơ Ngừ: “Anh ấy có trong nhóm hội sinh viên, bây giờ tớ sẽ thêm bạn!”

Hoắc Yên: “Các cậu coi tớ là người chết à?【đầu lâu】【đầu lâu】【đầu lâu】”

Trong nhóm yên tĩnh tuyệt đối, không ai dám nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Tình sinh ý động

“Con và Yên Yên làm gì trong phòng vậy?”

Buổi tối, Hoắc Tư Noãn trang phục long lanh vừa xuống lầu, liền gặp được Hoắc Yên vội vàng trở về, trong con người hiện ra vẻ kinh ngạc.

Cô ta đi tới trước mặt Hoắc Yên, đưa tay vén tóc mái rủ xuống, nói: “Khó trách không thấy mặc quần áo mới, tiền đều dùng để làm mặt?”

Mặt mũi rạng rỡ như vậy, ngay cả Hoắc Tư Noãn, cũng không nhận được nhìn thêm mấy lần, không đòi được mắt.

Hoắc Yên không trả lời cô ta, chỉ trả lại đủ số tiền cho Chu Nhã Bình: “Me, con không mua quần áo mới.”

“Tiền giữ lại đi, dù sao cũng thiếu quần áo, sau này từ từ chọn.”

Chu Nhã Bình đánh giá Hoắc Yên, thấy Hoắc Yên quần áo bình thường, tóc tai gọn gàng, làn da trắng nõn, so với Hoắc Tư Noãn đập lên mặt không biết bao nhiêu lớp phấn mà nói, không thua kém chút nào.

Không chỉ có thế, khí chất điềm đạm cùng dung nhan thanh lệ, lại được Hoắc Tư Noãn trang điểm đậm bên cạnh so sánh, ngược lại có thêm mấy phần ý vị phản phác quy chân (*điểm cao nhất cũng chính là điểm xuất phát*).

Đáng vẻ này tới nhà họ Phó, cho dù mặt quần áo cũ, cũng là tự nhiên hào phóng, không thua ai cả.

Những năm qua không chú ý, con gái nhỏ vậy mà trở mặt động lòng người như vậy.

Ấm thâm kinh hãi không chỉ có Chu Nhã Bình.

Đại viện nhà họ Phó đèn đuốc sáng trưng, bắt đầu giây phút Hoắc Yên bước từ trên xe xuống, ánh mắt của Phó Thời Hàn đã không thể rời khỏi cô.

Hoắc Yên hôm nay và trong quá khứ dường như có chút khác biệt, nhưng lại không thể nói rõ ở đâu.

Đôi mắt hạnh trong suốt, cái mũi xinh xắn, đôi môi hồng nhuận như cánh hoa anh đào... rõ ràng vẫn là cô gái nhỏ trong ấn tượng của anh, chỉ là cô gái nhỏ đã bụi một chút tóc tinh tế, còn trang điểm một tầng phấn nhẹ nhàng, gương mặt nhìn qua như tỏa sáng.

Khi cô đi qua bên người anh, còn để lại làn hương hoa mai tươi mát.

Phó Thời Hàn hơi nheo mắt, một cơn gió khẽ thổi qua trái tim.

Nhất là khi Hoắc Yên và anh cùng sánh vai, đôi mắt trong suốt nghiêng qua nhìn anh, càng khiến lòng anh bốc lên một trận khó nóng.

Nhưng Phó Thời Hàn suy cho cùng vẫn là Phó Thời Hàn, bất kể trong lòng có suy nghĩ cảm thú thế nào, trên mặt vẫn duy trì đáng vẻ khiêm tốn, trầm ổn ngồi bên cạnh người lớn, quả nhiên là điển xuất như thần.

Chỉ là trong bữa cơm, người nào đó không an phận dùng chân đùa nghịch với Hoắc Yên, dịch chuyển qua lại.

Lại dùng chiêu cũ!

Mũi chân của Phó Thời Hàn chạm vào cẳng chân của Hoắc Yên, thấy cô không đề ý, liền chạm rãi đi chuyển xuống dưới, vẽ vòng vòng trên mu bàn chân của cô.

Hoắc Yên: “...”

Cô dùng ánh mắt cảnh cáo Phó Thời Hàn, mà khóa miệng anh hơi nhếch lên nở nụ cười nhạt, không có bất cứ chút gì lạ nào, các trưởng bối hỏi chuyện, anh đều trả lời thỏa đáng, ảm áp lễ phép.

Ai biết được dưới bàn là một bộ mặt khác, rất không an phận!

Cô rất muốn vạch trần anh, để tất cả người lớn trong nhà nhìn được khuôn mặt chân chính đằng sau của anh.

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, Hoắc Yên tuyệt đối sẽ không làm thế, cô và Phó Thời Hàn có mối quan hệ khác biệt những người khác, bọn họ lớn lên cùng nhau, trong quãng thời gian đó cất giấu rất nhiều bí mật nhỏ của nhau, không thể nói ra với người ngoài.

Đây cũng là nguyên nhân để Phó Thời Hàn không cần kiêng nể gì, đoán chắc cô có bực mình đến đâu cũng không dám cáo trạng lung tung.

Hoắc Yên tháo dép ra, dùng sức dẫm lên chân anh.

Sau khi Phó Thời Hàn nghịch chán, lại như lấy lông, nhẹ nhàng chạm vào bàn chân của Hoắc Yên, sau đó thu chân về, an phận không trêu chọc cô nữa.

Trên bàn cơm, anh còn thuận tay gấp cho Hoắc Yên một cái đùi gà, tỏ ra thiện chí.

Hoắc Yên không thể không ăn đùi gà của anh, trả lại khẳng định không tốt, cô dứt khoát gấp một miếng cánh vịt lên bỏ vào trong bát của Phó Thời Hân.

Có qua có lại, dùng mơ dễ dàng như thế.

Phó Thời Hân cảm thấy đầu óc lâng lâng, khỏe mỗi nhuộm ý cười càng sâu: “Cảm ơn em Hoắc Yên.”

Giọng nói của Hoắc Yên giòn vang: “Không cần cảm ơn!”

Bà Đường Uyên Chi nhìn Hoắc Yên và Phó Thời Hân thường xuyên gấp thức ăn cho nhau, cảm thấy đại khái cũng nắm chắc mấy phần nên bà cẩn thận đánh giá Hoắc Yên.

Đường nét trên mặt Hoắc Yên dù không tinh xảo như họa bằng Hoắc Tư Noãn, nhưng lại có vài phần trong sáng mộc mạc khiến gương mặt cô càng nhìn càng thấy cuốn hút.

Cô gái như vậy, dù là ai cũng không thể không thích.

“Đứng rồi, thành tích thi cuối kì có rồi phải không?” Đường Uyên Chi nhìn về hai cô gái trước mặt.

Chu Nhã Bình cười xấu hổ: “Tư Noãn thi vẫn tốt, các môn chuyên ngành đều được trên 80 điểm.”

Về phần thi trượt môn này tính, bà ta thật sự xấu hổ không dám nói ra miệng.

“Vậy thì tốt.” Đường Uyên Chi cười cười: “Yên Yên thế nào?”

Giống như nhớ tới cái gì, Đường Uyên Chi lập tức nói: “Yên Yên thi tốt, xem chừng có thể nhận được học bổng.”

Tư trong giọng điệu hoàn toàn khác biệt của Chu Nhã Bình, Đường Uyên Chi nghe xong liền hiểu, Hoắc Tư Noãn hẳn là thi không bằng Hoắc Yên.

Bà cười nói: “Tôi cũng nghe Thời Hân nói qua, bình thường Yên Yên đặc biệt cố gắng học tập.”

Chu Nhã Bình khoát tay: “Nào có, so với Thời Hân vẫn kém xa.”

Hai bà mẹ bắt đầu khách sáo khen ngợi nhau, Hoắc Yên im lặng ăn cơm, ăn no bụng mới là chuyện quan trọng.

Đường Uyên Chi mỉm cười nhìn về phía con trai: “Thằng nhóc này nhà tôi, tâm tư không đặt vào chuyện học hành, cả ngày chỉ nghĩ đi chơi với nhóm bạn của nó, ngay cả nghỉ đông cũng hai ba ngày chạy đến trường, không chịu yên tĩnh.”

Chu Nhã Bình lập tức nói: “Cũng không thể suốt ngày vui đùa vào sách vở, bồi dưỡng sở thích của mình, phát triển nhiều phương diện cũng rất tốt.”

Đường Uyên Chi nhìn sang Hoắc Tư Noãn: “Nói đa tài đa nghệ, vẫn là Tư Noãn lợi hại.”

Hoắc Tư Noãn có chút không quen lăm với tình cảnh hiện giờ, nếu là trong quá khứ, lúc mẹ nhắc tới cô ta, có lần nào mà không tràn đầy kiêu ngạo, bây giờ toàn bộ đều bị Hoắc Yên đoạt mất, cô ta đang không cam tâm, vừa lúc được Đường Uyên Chi nhắc tới, cô ta dứt khoát nói—

“Học kỳ sau con muốn tham gia cuộc thi múa toàn trường.” Hoắc Tư Noãn ra vẻ bất đắc dĩ: “Không còn cách nào, nghỉ đông cũng phải tập luyện, chỉ có mấy ngày ăn tết mới được thành thôi.”

Đường Uyên Chi vui mừng nói: “Có thật không, là cuộc thi múa gì?”

“Là trường học tổ chức à, nếu đoạt giải quán quân, nói không chừng được thi đấu cấp thành phố.” Nét mặt Hoắc Tư Noãn tràn đầy đắc ý nói.

Đường Uyên Chi nói: “Đi nhớ Tư Noãn khi còn bé rất thích nhảy múa, ở trong nhà còn đóng vai thiên nga trắng.”

“Khi còn bé mẹ luôn nói muốn bồi dưỡng chị em con có hứng thú với thứ gì đó, con vẫn luôn rất yêu thích nhảy múa, cũng sẵn sàng kiên trì.”

Đường Uyên Chi gật đầu khen ngợi: “Có thể kiên trì, rất không dễ dàng, Tư Noãn vẫn luôn là đứa trẻ đặc biệt xuất sắc.”

Hoắc Tư Noãn ngượng ngùng cười một tiếng, lại nhìn sang Hoắc Yên, ra vẻ nói đùa: “Lúc đó em gái còn nhỏ muốn học vẽ tranh cơ, chưa được mấy ngày lại nói muốn học đàn dương cầm, cuối cùng lại thích ra ngoài nghịch bẩn.”

Hoắc Yên nắm chặt đũa trong tay.

Khi còn bé đúng là có đi theo Hoắc Tư Noãn học lớp năng khiếu, nhưng chung quy không học nổi, giáo viên nói với ba mẹ, Hoắc Yên không có tố bẩm nghệ thuật, chỉ sợ không học được.

Thêm nữa học phí lớp năng khiếu rất đắt, ba mẹ liền quyết định không cho cô đi học, năm tuổi có mới mở miệng nói chuyện, nhìn qua ngo ngắc dần dần, cho nên tâm huyết của ba mẹ đều dồn lên người chị gái Hoắc Tư Noãn, cũng không đoái hoài gì tới Hoắc Yên, khi mọi người đang bận rộn bồi dưỡng năng khiếu cho Hoắc Tư Noãn, Hoắc Yên lại đang cùng bọn trẻ con trong tiểu viện đi khắp hang cùng ngõ hẻm, cứ thế lớn lên như cây cỏ dại.

Hoắc Yên có ấn tượng sâu sắc nhất là lần sau khi bà đón Hoắc Tư Noãn trở về từ lớp tập múa, Hoắc Tư Noãn mặc bộ váy thiên nga trắng từ trên xe bước xuống, giống như cô công chúa nhỏ, mà Hoắc Yên lại mặc quần áo bẩn thỉu, trên mặt cũng dính bùn, trốn ở phía xa nhìn Hoắc Tư Noãn.

Những đứa trẻ con trước kia luôn bắt nạt Hoắc Yên, giờ phút này hâm mộ vây quanh Hoắc Tư Noãn, muốn nói chuyện với cô ta, còn Hoắc Tư Noãn đầu hếch lên trời, không thèm nhìn bọn chúng một cái.

Khi đó, Hoắc Yên hiểu rõ thế nào là khác nhau một trời một vực.

Bây giờ, Hoắc Tư Noãn thoải mái chế nhạo sự kém cỏi của cô, nói cái gì mà bỏ dờ giữa chừng, cũng bởi vì muốn có mặt mặt trước Phó Thời Hân và ba mẹ anh.

Hoắc Yên làm sao không hiểu suy nghĩ của Hoắc Tư Noãn, cô tức giận nhìn cô ta, Hoắc Tư Noãn chỉ mỉm cười vô hại.

“Nhắc tới cái này.” Phó Thời Hân vẫn không lên tiếng, đột nhiên mở miệng: “Hoắc Yên, đợi chút nữa đến phòng anh điền phiếu đăng ký.”

Trong lòng Hoắc Yên giật thót, ngẩng đầu lên, đã thấy Phó Thời Hân gật nhẹ với mình, con người thâm thúy.

“Thời Hân, phiếu đăng ký gì vậy?” Đường Uyên Chi tò mò hỏi.

“À, Hoắc Yên chuẩn bị đăng ký tham gia《Siêu trí tuệ》” Phó Thời Hân nói đến bình thản.

Mà tất cả mọi người trong nhà đều lộ vẻ ngạc nhiên, ngay cả bố của Phó Thời Hân là Phó Đình cũng không nhận được hỏi một câu: “Là《Siêu trí tuệ》trên truyền hình sao?”

“Vâng, chương trình hỏi nhanh đáp nhanh mà ba và mẹ thường hay xem đó ạ.”

Ánh mắt Phó Đình lộ ra tia khen ngợi: “Có thể lên được chương trình đó, thật không đơn giản.”

Tuyên thủ có thể tiến vào vòng chung kết, đều là những người nổi bật trong nước thậm chí trên thế giới, lý lịch ưu tú đến mức chọc mù mắt người ta.

Hoắc Yên liên tục khoát tay: “Con chỉ đăng ký thử một chút thôi, không nhất định có thể đi sâu.”

Phó Đình nói: “Có ý chí này, đã xứng đáng được khen ngợi.”

Đường Uyên Chi cũng lập tức nói: “Chuyện lớn như vậy, Yên Yên sao còn nói cho chúng ta biết chứ! Có phải định chuẩn bị lên TV mới cho chú đi một sự ngạc nhiên không?”

Phó Thời Hân cười nhẹ: “Nói không chừng, thật sự đúng là cho mẹ một kinh ngạc đó.”

“Phó Thời Hân, anh đừng nói nữa.” Hoắc Yên ra sức nháy mắt, anh lại làm như không thấy.

Đường Uyên Chi hóa ái mỉm cười: “Tính cách Yên Yên từ nhỏ đã như vậy, không thích khoe khoang, yên tĩnh, lại có thể làm đến nơi đến chốn, đúng là đứa bé chừng chạc.”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn đột biến, câu nói không thích khoe khoang này, có lẽ Đường Uyên Chi vô tâm nói ra, nhưng hung hăng đánh thẳng vào mặt cô ta một cái, đều là cùng chưa tham gia thi đấu như nhau, Hoắc Yên im lặng chưa nói, cô ta lại không đợi được rêu rao ra ngoài.

Hon nữa cô ta tham gia bất quá chỉ là một cuộc thi cấp trường, Hoắc Yên thông báo cuộc thi này, thế nhưng lại là《Siêu trí tuệ》nổi tiếng.

Bữa cơm này Hoắc Tư Noãn ăn không ra mùi vị gì.

Sau bữa cơm, lúc đầu Hoắc Yên muốn tới phòng bếp hỗ trợ dọn dẹp, lại bị Phó Thời Hàn kéo vào phòng mình.

Phong cách bày trí nhà họ Phó hết sức nghiêm túc, đồ dùng trong nhà đều làm bằng loại gỗ lâu năm, rất khí thế uy phong, thế nhưng phòng ngủ của Phó Thời Hàn lại có diện mạo hoàn toàn khác biệt.

Gấy dán tường mang hoa văn đơn giản, hợp với màu trắng nhạt tổng thể, bàn đọc sách được sắp xếp chỉnh tề, trên giá bày sách vở chuyên ngành được phân theo từng loại. Rất nhiều quyển bị sờn giấy, xem ra đã được anh đọc qua không ít lần.

Trên bàn đặt hay máy vi tính, bàn phím và laptop.

Hoắc Yên đang đánh giá căn phòng, chỉ nghe “cạch” một tiếng, cửa phòng bị Phó Thời Hàn khóa lại.

Cô theo bản năng lui về sau, trong lòng dâng lên chút bất an.

Sau khi Phó Thời Hàn khóa cửa phòng lại, đi tới bên cạnh cô, ánh mắt di chuyển xuống dưới rơi trên gương mặt Hoắc Yên, cẩn thận đưa tay kiểm tra một phen.

Hoắc Yên bị anh nhìn có chút không tự nhiên, xấu hổ cụp mắt, nhỏ giọng hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Phó Thời Hàn tiến sát lại khuôn mặt của Hoắc Yên, nhìn hồi lâu, trong đôi đồng tử đen kịt phun trào từng đợt sóng.

“Anh đang nhìn em.” Giọng nói của anh hết sức dịu dàng tỉ mỉ, như muốn thu từng tấc da thịt của cô vào trong tầm mắt.

Hoắc Yên theo bản năng lùi lại hai bước lại bị vướng vào chân giường, trực tiếp ngã thẳng xuống đệm.

Đôi môi mông của Phó Thời Hàn cong lên, cúi người, hai tay chống hai bên người Hoắc Yên, đặt cô nằm dưới cơ thể mình, đệm giường lập tức lồm xồm không ít.

Chỉ kém một chút, cơ thể hai người liền dính vào nhau.

Cảm nhận được người phía trên đang phát ra nhiệt độ, hô hấp của Hoắc Yên kìm nén, hoảng sợ hỏi: “Phó Thời Hàn, anh muốn làm gì?”

Tay Phó Thời Hàn rơi xuống cầm của Hoắc Yên, vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp, sờ bên trái lại sờ bên phải.

Làn da của cô gái nhỏ như sứ, trắng nõn hồng hào.

“Nhìn cho rõ.” Ý cười ở đuôi mắt anh càng sâu: “Hôm nay nhóc con rất lạ.”

Trong lòng Hoắc Yên âm thầm oán trách, cho dù muốn nhìn rõ ràng, cũng không cần phải gần như vậy chứ!

Cái tư thế này như lão sói xám đè ép cô bé quảng khăn dơ, hận không thể nuốt cô bé vào trong bụng.

“Chỉ là trang điểm nhẹ nhàng thôi.” Lúc Hoắc Yên mở miệng giải thích, vẫn không quên trách anh: “Có gì hiếm lạ.”

Phó Thời Hàn cười nhẹ một tiếng, như mưa phùn tháng ba, phong quang tẻ nhạt.

Bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa của Đường Uyển Chi: “Thời Hàn, con và Yên Yên làm gì trong phòng vậy, sao lại khóa cửa?”

Phó Thời Hàn cất giọng trả lời: “Yên Yên đang điền phiếu đăng ký.”

“Úm, điền xong mau ra đây nhé.”

Tiếng bước chân xa dần.

Phó Thời Hàn cúi đầu tiến gần về bên tai Hoắc Yên, nhỏ giọng nói: “Yên Yên, em đoán xem, mẹ đang lo lắng cái gì?”

Hai chữ Yên Yên, hòa cùng hơi thở nóng hổi của anh, tình sinh ý động, hết sức trêu chọc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Nhường

“Anh muốn đi theo hộ tổng người nào đó.”

(Editor: Cảnh báo chương này ngược cấu)

Hoắc Yên ngồi trên ghế xoay của Phó Thời Hàn, cúi đầu điền thông tin trên tờ phiếu đăng ký.

“Anh đây chính là không trâu bắt chó đi cắn mà.” Cô điền xong thông tin, bực bội đập vào ngực Phó Thời Hàn, dẩy vào anh một chút: “Em còn chưa đồng ý, anh lại nói ra trước mặt mọi người, không đồng ý cũng phải đồng ý.”

“Nếu không đồng ý.” Đầu ngón tay thon dài của Phó Thời Hàn vịn về tờ phiếu đăng ký: “Vậy anh xé nó.”

“Ồi!” Hoắc Yên nắm chặt tay Phó Thời Hàn: “Không cho phép xé.”

Khóe miệng Phó Thời Hàn cố nén ý cười: “Cho dù anh không nói gì, em cũng sẽ đăng ký.”

Hoắc Yên bắt mối câu nhảm: “Anh thật thông minh, đoán trước được tất cả mọi chuyện.”

Phó Thời Hàn đưa tay vén mấy sợi tóc mai ra sau tai cho Hoắc Yên, sau đó nhẹ nhàng tiến lại gần bên tai cô: “Yên Yên, Hàn ca của em, là người hiểu em nhất trên thế giới này.”

Hơi thở của anh gần trong gang tấc, môi mông như chạm vào vành tai Hoắc Yên khiến sắc mặt cô đột nhiên đỏ bừng, đưa tay đẩy bộ ngực cứng rắn của anh ra: “Anh đừng tưởng trên mặt mình dát vàng.”

Ý cười trên môi Phó Thời Hàn nở rộ, không cần kiêng kỵ điều gì, thật sự là hồng nhan họa thủy.

Anh chưa từng làm điều đó trước mặt người ngoài, nếu không không biết có bao nhiêu thiếu nữ vì muốn giành được nụ cười này mà trả giá bằng cả thân xác, hàng đêm mất ngủ.

Hết lần này đến lần khác anh chỉ gây họa cho mình cô.

**

Khai giảng học kỳ mới sắp tới, vòng đầu loại nhanh chóng bắt đầu tiến hành.

Các bạn học đăng kí tham gia dự cuộc thi không ít, nhưng chính thức vào được vòng bán kết chỉ vài người, phần lớn mang tâm thái thi thử một chút, cũng không hề thật sự chuẩn bị.

Phó Thời Hàn thi đầu ở vòng loại với thành tích đứng đầu, Hoắc Yên nằm trong nhóm hai mươi người có thành tích đứng đầu nhưng vẫn bị anh vượt xa.

Cuộc thi(Siêu trí tuệ) liên kết giữa các trường đại học, mỗi trường sẽ chỉ có một thí sinh tiến vào phòng chung kết, cùng với các sinh viên ưu tú đến từ các nơi trên cả nước tiến hành PK tranh chức vô địch.

Hoắc Yên không chút nghi ngờ, người đứng đầu của đại học S khẳng định là Phó Thời Hàn, thậm chí có thể là nhà vô địch của cả nước.

Từ nhỏ đến lớn, bất kể là cuộc thi gì, anh đứng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất, ưu tú không gì so sánh được.

Trong quán cà phê của thư viện, Hoắc Yên lên mạng tải đề thi trong kho dữ liệu, sau đó cùng luyện đề với Phó Thời Hàn.

Sau một lượt đầu, Hoắc Yên ngồi phịch trên ghế.

“Anh là ma quỷ hả?!”

Cô bị trí thông minh của thằng nhóc này đập cho thương tích đầy mình, trí nhớ và khả năng suy luận của Phó Thời Hàn khiến người ta lú lờ.

“Cần bản không cần tập luyện gì cả.” Cô bĩu môi nói: “Cuối cùng chúc vô địch đã bị anh quyết định rồi.”

Giống như trừng phạt, Phó Thời Hàn vỗ nhẹ sau gáy cô: “Không chiến đã bại, xem thường em.”

“Hừm.”

Hoắc Yên cầm sách đội lên đầu, không phục nói: “Em mới không không chiến đã bại, chờ đi, trận chung kết nhất định em sẽ đánh bại anh.”

Anh nhướng mày: “Được, anh chờ Yên Yên đánh bại anh.”

Hoắc Yên bắt mắt nhìn anh: “Nói bao nhiêu lần rồi, không được học người lớn gọi em là Yên Yên.”

“Được, Yên Yên.”

“Câu hỏi này nhất định anh không trả lời được.” Hoắc Yên ôm quyền đề thi: “Là một câu hỏi văn học.”

Thiên văn đại lý khoa học kỹ thuật thể dục anh đều hiểu biết rất nhiều, tính nhẩm cũng không thắng được anh, nhưng anh thiên về khối tự nhiên, phương diện văn học vừa đúng chỗ yếu.

“Nghe cho kỹ, tác phẩm nào cùng với 《Mẫu Đơn đình》, 《Hàm Đan ký》, 《Tứ Sai ký》được coi là Lâm Xuyên Tứ Mộng?”

Phó Thời Hàn nhàu mày, cố ý ra vẻ trầm tư: “Ừm...”

“Không biết phải không?” Hoắc Yên cười cười: “Anh xem, cũng không thể chỗ nào cũng để anh chiếm hết tiện nghi, là người thi đều có mặt yếu kém.”

Phó Thời Hàn lắc đầu, làm như tâm trạng suy sụp. Hoắc Yên không đánh lòng, vội vàng vỗ vai anh: “Không sao đâu, lúc không bận có thể đọc đề thi, chăm chỉ bổ sung kiến thức.”

Nhưng lời còn chưa nói hết, Phó Thời Hàn đột nhiên ngắt đầu: “《 Nam Kha ký》.”

Hoắc Yên: “...”

Nhìn khóc môi Phó Thời Hàn thoáng nhiễm nét cười, Hoắc Yên biết mình vừa bị anh đùa giỡn.

Hoắc Yên quay người sang chỗ khác một mình đọc sách, không thêm đề ý đến Phó Thời Hàn nữa.

“Giận rồi?”

“Không có.”

Phó Thời Hàn nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoắc Yên: “Còn nói không có?”

“Anh đáng ghét.” Hoắc Yên đẩy tay Phó Thời Hàn: “Đừng ảnh hưởng đến em học bài, em không giống anh cái gì cũng biết.”

Phó Thời Hàn cầm tay cô, đặt lên vai mình: “Cho em một cơ hội, không cho phép tức giận.”

Hoắc Yên liếc mắt nhìn sợi tóc đen nhánh của anh: “Em... em sẽ không dễ dàng bị anh dụ dỗ.”

“À, vậy quên đi.” Phó Thời Hàn quay lưng, cúi đầu đọc sách.

Hoắc Yên nhìn chăm chăm bóng lưng rộng lớn của anh hồi lâu, cuối cùng không chịu được cảm dỗ, khẽ hừ một tiếng.

Phó Thời Hàn mỉm cười, cầm bàn tay mềm mại của Hoắc Yên đặt lên mái tóc mình.

Hoắc Yên thuận thể nắm lấy một lọn tóc trên đỉnh đầu của anh, cảm thấy mảy mĩu.

“Không giận nữa?”

Hoắc Yên tức giận: “Em nào có nhỏ mọn như vậy.”

Phó Thời Hàn khẽ nheo vành tai của cô.

“Này, Phó Thời Hàn.” Hoắc Yên đột nhiên tiến đến gần, tò mò hỏi: “Trên thế giới này có chuyện gì, là anh không biết hay không?”

Phó Thời Hàn vừa đọc sách vừa hờ hững nói: “Có.”

Hoắc Yên lập tức hứng thú: “Cái gì vậy? Mau nói cho em biết.”

“Có một việc chỉ có em biết, mà anh không biết.”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu nhìn Hoắc Yên, đuôi mắt hơi cong, bên cạnh là nốt ruồi son nhạt màu hết sức quyến rũ.

Giọng điệu cực kỳ chân thành.

Hoắc Yên bị gọi hứng thú: “Mau nói!”

“Sau này anh sẽ tự mình hỏi em.” Phó Thời Hàn thừa dịp nước đục thả câu: “Bây giờ không nói được.”

“Hừ, hẹp hòi.”

**

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Hoắc Yên đều học tập đến khuya, Lâm Sơ Ngữ luôn nói: “Hoắc Yên, cậu cũng quá liều mạng đi, thật sự muốn vào vòng chung kết hả?”

“Phó Thời Hàn tham gia thi đấu, tớ có thể đoạt được chức vô địch mới lạ.”

“Vậy cậu còn cố gắng như vậy làm cái gì, uống phí công sức.”

Ánh mắt Hoắc Yên rời khỏi tập đề, ngẩng đầu nhìn Lâm Sơ Ngữ giương trên: “Đã tham gia, nhất định phải làm tốt nhất.”

Đây là nguyên tắc nhất quán từ trước tới nay của Hoắc Yên, hoặc là không làm, đã lựa chọn, sẽ dốc hết sức lực.

Lâm Sơ Ngữ ghé vào thành bệ vệ bên giường, tượng trưng nói: “Nếu như có thể vào vòng chung kết, chính là được lên TV đối chiến với sinh viên của 10 trường đại học danh giá nhất cả nước!”

Hoắc Yên nhún vai: “Đừng có đoán mò, trận chung kết cuối cùng tớ chắc chắn không vào được.”

Lâm Sơ Ngữ gật đầu: “Cũng đúng, Phó Thời Hàn với khí thế kia, nói không chừng có thể là nhà vô địch của cả nước ấy chứ.”

“Đúng vậy, anh ấy biết tất cả mọi thứ, không có vấn đề gì có thể làm khó được anh ấy.” Lúc Hoắc Yên nói những lời này, mang theo một chút hăm dọa, cũng có một chút tự hào. Cô thật sự chờ mong màn thể hiện của anh ở trận chung kết cả nước.

“Nhưng Yên Yên ơi, nếu biết kết quả cuối cùng rồi, sao cậu còn cố gắng như vậy, có ý nghĩa gì sao?” Lâm Sơ Ngữ hỏi: “Dừng đi, ngủ sớm một chút.”

“Không được, tớ không muốn để Phó Thời Hàn xem thường tớ.” Hoắc Yên tiếp tục vui đùa vào sách vở: “Hơn nữa anh ấy rất tin tưởng tớ, không thể để anh ấy thất vọng được.”

Tô Hoàn vẫn luôn không mở miệng đột nhiên lên tiếng: “Cho nên, cậu đây là cố gắng vì bản thân mình, hay là muốn thể hiện mặt tốt trước mặt Phó Thời Hàn?”

Lời vừa nói ra, toàn bộ phòng ngủ rơi vào im lặng.

“Tớ đương nhiên là vì...”

Cô đột nhiên ngừng lại, cùng lúc đó, ba ánh mắt quét về phía Hoắc Yên, ngay cả Lạc Dĩ Nam cũng bỏ tai nghe xuống.

“Từ nhỏ đến lớn, rất nhiều chuyện người khác đều bảo tớ không làm được, chỉ có Phó Thời Hàn tin tưởng tớ.”

Hoắc Yên rũ mắt, tay nắm chặt bút, nói tiếp: “Anh ấy ưu tú như vậy, lại chưa từng xem thường tớ, cho nên tớ muốn chứng minh với anh ấy, anh ấy tin tưởng tớ không sai, tớ cũng có thể làm rất tốt.”

“Yên Yên, cậu nhất định có thể làm được.” Lâm Sơ Ngữ nắm tay thành quyền: “Cố lên!”

Tô Hoàn cũng đáp: “Tớ tin tưởng cậu nhất định có thể.”

“Úm!”

**

Giữa tháng sáu, Hoắc Yên thuận lợi tiến vào vòng chung kết của trường, điều này cũng khiến rất nhiều người phải mở rộng tầm mắt.

Ví dụ như Hoắc Tư Nhuận.

Ngay từ đầu, cô ta cũng không tin Hoắc Yên thật sự có thể làm được trò trống gì trong cuộc thi này, cô ta hiểu rất rõ Hoắc Yên, bẩm sinh đã kém cỏi, so với người khác hẳn hơn, từ nhỏ đến lớn làm chuyện gì cũng tốn nhiều công sức.”

Khi cô ta nhìn thấy tên Hoắc Yên trong danh sách mười người vào vòng chung kết ở bảng tin, đã kinh ngạc rất lâu.

Con nhóc này, thế mà đã đạt được tới trình độ đó, trước kia đã xem nhẹ nó rồi.

Chẳng qua may mắn vào được vòng chung kết trường thì thế nào, nó tuyệt đối không thể vào được vòng chung kết của cả nước, những cuộc thi như thế này có lẽ giai đoạn đầu có thể còn dựa vào chăm chỉ và cố gắng, nhưng đến giai đoạn sau là muốn kiểm tra trình độ năng lực của bản thân thí sinh.

Mà loại trình độ này của Hoắc Yên vốn kém hơn bình quân trung bình của người bình thường, cho nên sẽ không tồn tại được bao lâu.

Trận chung kết áp dụng quy tắc các tuyển thủ quyết đấu với nhau, hai người PK, mỗi người một câu hỏi luân phiên trả lời, chỉ cần có một người không trả lời được, liền lập tức bị loại.

Phó Thời Hàn và Hoắc Yên đương nhiên đều tránh đối phương ngay từ đầu, lựa chọn những tuyển thủ khác tiến hành PK.

Hoắc Yên phát hiện Phó Thời Hàn lựa chọn đối thủ, đều là chọn mấy người xếp thứ hạng cao nhất trên bảng xếp hạng.

Nhưng điều này cũng rất bình thường, mạnh quyết đấu với mạnh, Phó Thời Hàn khinh thường độ sức cùng kẻ yếu, thắng mà không vẻ vang.

Có lẽ đây là nguyên nhân Phó Thời Hàn không chọn cô.

Cơ sở của Hoắc Yên tương đối vững, còn các tuyển thủ khác khi tới giai đoạn này, chứng kiến màn thể hiện của Phó Thời Hàn, đã dự đoán trước người chiến thắng chắc chắn là anh, bởi vậy đại đa số bọn họ không có sức mạnh và lòng tin, trạng thái không được tốt lắm.

Điều này tạo cơ hội rất lớn cho Hoắc Yên, ổn định chém giết một đường, cuối cùng cũng đi tới điểm cuối.

Khó tránh cùng Phó Thời Hàn ngộ hẹp gặp nhau.

Xung quanh vang lên tiếng reo hò không dứt, trên khán đài bên cạnh, Thẩm Ngộ Nhiên vùng vẫy hô: “Hàn tổng, thương hoa tiếc ngọc nhaaaa.”

Hứa Minh Ý nói: “Cậu thấy cậu ấy là người thương hoa tiếc ngọc sao, không lạ thù tôi hoa (*ra tay ác độc, phá hư cái đẹp*) là may rồi.”

Lâm Sơ Ngữ ôm Tô Hoàn: “Không dám xem, thực sự thương Yên Yên nhà chúng ta quá.”

Phó Thời Hàn mặt đối mặt với Hoắc Yên, đây là lần đầu tiên, trong ánh mắt của mọi người, cô thoải mái ngẩng đầu nhìn thẳng anh.

Đôi đồng tử trong suốt đen trắng rõ ràng, đuôi mắt hơn cong lên, thoáng nhuộm ý cười lười biếng.

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Úm!”

Hoắc Yên súc thế đại phát (*Tích lũy/gom góp sức mạnh và chờ thời cơ hành động. Link nguồn*), không bỏ sót một chữ của dẫn chương trình.

“Hiện nay nước ta có bốn cây cầu cổ lớn, trong đó cái nào ở Triều Châu, Quảng Đông?”

“Cầu Tương Từ.”

“Sao Ngưu Lang nằm ở chòm sao nào?”

Khóe miệng Phó Thời Hàn khẽ cong, thông thả trả lời: “Chòm Thiên Ưng.”

“Lỗ đen ở tầng nào?”

Hoắc Yên trả lời không cần suy nghĩ: “Tầng quang quyển.”

...

Trải qua hơn mười câu hỏi, hai người qua lại liên tục, vậy mà tất cả đều trả lời đúng, bất phân thắng bại.

Thẩm Ngộ Nhiên ôm cánh tay Hứa Minh Ý, khó tin nói: “Xem ra hôm nay Hàn tổng gặp phải kinh địch rồi.”

Lâm Sơ Ngữ nói: “Yên Yên nhà chúng tôi thức trắng mấy đêm để chuẩn bị cuộc thi đó.”

Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Wow, thật là khéo, tôi nào Hàn tổng nhà chúng tôi cũng đứng mười giờ lên giường đi ngủ, chưa từng muộn hơn.”

“Này, thích gây chuyện phải không?” Lâm Sơ Ngữ cam lòng nói: “Thông minh không chịu nổi quá cơ.”

Thẩm Ngộ Nhiên cười hi hi nói: “Sao trông mắt mắt vậy.”

Hứa Minh Ý: “Đều là người một nhà tranh cái gì.”

Hai người đồng thời nói: “Ai là người một nhà với anh ta/cô ta.”

Hứa Minh Ý lếc mắt: “Nói hai người sao, tôi nói hai người trên sân khấu kia.”

Trên sân khấu hai người thi đấu tiến vào câu hỏi thứ ba mươi một, giống như vẫn không có biện pháp phân thắng bại.

“Phi hành gia đầu tiên tiến vào vũ trụ năm nào?”

Hoắc Yên: “1965.”

“Trong tám hành tinh trong hệ Mặt Trời, một hành tinh duy nhất nào quay từ đông sang tây, ngược lại với các hành tinh khác?”

Phó Thời Hàn bình thản: “Sao Kim”

“Ngôi chùa đầu tiên của Trung Quốc là?”

Hoắc Yên hít sâu, trầm giọng nói: “Chùa Hà Nam Bạch Mã.”

“Tác phẩm nào cùng với 《Mẫu Đơn đình》, 《Hàm Đan ký》, 《Tứ Sai ký》được coi là Lâm Xuyên Tứ Mộng?”

Hoắc Yên đột nhiên nhìn về phía Phó Thời Hàn, câu hỏi này... trước đó cô đã từng hỏi anh.

Vốn cho rằng Phó Thời Hàn có thể thoải mái trả lời, không ngờ, anh trầm mặc rất lâu.

Thời gian trôi qua từng giây.

Mỗi một tuyển thủ chỉ có 15s để suy nghĩ, vượt quá là thua.

Hoắc Yên nhìn vào đôi mắt của Phó Thời Hàn, lòng bàn tay ướt mồ hôi, trong lòng có một giọng nói không ngừng thúc giục: “Trả lời, mau trả lời đi.”

Đuối mắt Phó Thời Hàn thấp thoáng ý cười, từ đầu đến cuối mím chặt môi mòng, không nói một chữ.”

Người xem tại hiện trường đều không kìm được đứng dậy, vì Phó Thời Hàn mà toát mồ hôi.

Cuối cùng, đồng hồ bấm giờ vang lên: “Tút—”

Hết giờ, Phó Thời Hàn không thể trả lời câu hỏi này, thua ở vòng chung kết.

Khi người dẫn chương trình công bố người thắng cuộc ở cuộc thi của trường là Hoắc Yên, những tiếng vỗ tay vang lên liên tục, mà từ đầu đến cuối suy nghĩ của Hoắc Yên đều là một mảng hỗn độn, nhìn chăm chăm vào mắt Phó Thời Hàn, muốn từ trên mặt anh nhìn ra chút manh mối.

Nhưng trước sau Phó Thời Hàn vẫn thản nhiên đối mặt với cô, cũng không có bộc lộ bất kỳ chút chột dạ hay cảm xúc dị thường gì.

Rất nhanh, Hoắc Yên bị bạn bè đẩy vào giữa, cùng đi ra ngoài sảnh.

“A a a! Tiến vào vòng thi đấu cả nước!” Lâm Sơ Ngữ kích động nhất, ôm mặt Hoắc Yên mạnh mẽ hôn hai cái: “Sắp được lên TV rồi! Sắp nổi tiếng rồi! Yên Yên siêu quá!”

“Bất ngờ, quá bất ngờ.” Lạc Dĩ Nam cũng cười nói: “Suýt chút tí còn tưởng là Phó Thời Hàn nhường.”

Tô Hoàn nói: “Hai người đều trả lời hơn ba mươi câu, nếu muốn nhường thì anh ấy đã sớm nhường rồi, vẫn là câu nói cũ, ông trời bù đắp cho người cần cù.”

Lâm Sơ Ngữ la hét: “Ôi ôi, cái tên nói mười giờ đi ngủ cũng giành được chức vô địch đầu rồi, ra đây tự và mau.”

...

Một đám người vây quanh Hoắc Yên đi ra đại sảnh, Hoắc Yên nói mình còn có việc nên muốn đi trước.

Cô chạy hai ba bước đuổi kịp Phó Thời Hàn, lôi kéo tay anh đi vào trong góc không có người.

“Đến cùng là xảy ra chuyện gì vậy?”

“Em thắng.” Phó Thời Hàn nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô: “Chuyện chính là như vậy.”

“《Nam Kha ký》, câu hỏi đó, rõ ràng anh trả lời được.” Giọng nói của Hoắc Yên gấp gáp: “Vì sao không trả lời?”

Phó Thời Hàn gãi đầu, cười nói: “Đột nhiên bị mắc kẹt.”

“Phó Thời Hàn.” Hoắc Yên nhủ thầm: “Anh có ý nhường?”

“Đừng, anh cố ý nhường.”

Phó Thời Hàn thản nhiên thừa nhận, ngược lại khiến Hoắc Yên nhất thời không biết lên đáp lại thế nào.

“Anh... vì sao?”

Phó Thời Hàn nhìn vành tai tai đã đỏ bừng của Hoắc Yên, cười nhẹ một tiếng: “Bởi vì anh muốn để em thắng.”

“Anh... anh thật sự quá hồ đồ.” Hoắc Yên hịt hơi, mím chặt môi, ánh mắt dôi đi không dám nhìn thẳng anh: “Nếu như ngay từ đầu không muốn giành chức vô địch, vì sao còn tham gia cuộc thi.”

Phó Thời Hàn nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm, môi mòng cong lên ba phần—

“Anh muốn đi theo hộ tống người nào đó.”

Tác giả có lời muốn nói

Hân tống: Đừng cản tôi, tôi muốn cung chiêu vạ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hai bên phối hợp

“Toàn bộ khuôn mặt vui vào trong cổ anh, hơi thở mềm mại ấp áp khiến anh ngứa ngứa.”

Trận thi đấu toàn quốc diễn ra trong bầu không khí nóng bỏng của mùa hè.

Trải qua hơn hai tháng chăm chỉ ôn luyện, vào giữa tháng bảy, Hoắc Yên phải tới đài truyền hình thành phố B trước để chuẩn bị cho cuộc thi.

Con gái nhỏ sắp lên TV, đơn giản khiến ông bà Hoắc sướng đến phát điên, cực kỳ vui mừng gọi điện thông báo cho họ hàng trong nhà, báo bọn họ tới lúc đó nhất định phải xem chương trình.

Thật ra làm việc đó cần bản không cần thiết, bởi vì chương trình《Siêu trí tuệ》có tỉ lệ người xem cực kỳ cao, không cần bọn họ nói, đến lúc đó chuyện Hoắc Yên được lên TV nhất định sẽ gây xôn xao dư luận.

Ông bà Hoắc gọi điện thoại chẳng qua bởi vì lòng hư vinh, Hoắc Yên đành nói khẳng định mình không kiên trì được bao lâu sẽ bị loại để bọn họ đừng đi khắp nơi rêu rao.

Hoắc Tư Noãn chưa chưa nói: “Coi như mày còn tự biết thân biết phận, nếu tao là mày, chắc chắn sẽ không tới đài truyền hình để tự tìm mất mặt.”

Hoắc Yên “à” một tiếng, cười nhạt nói: “Ngược lại chị rất muốn lên TV nhì, nhưng nghe đâu đã bị loại từ vòng đầu.”

“Mấy đực ý cái gì!” Hoắc Tư Noãn đứng bật dậy thở hắt ra: “Lúc ấy tao muốn tham gia cuộc thi múa, cần bản không có thời gian chuẩn bị cái này.”

Hoắc Yên không muốn gây sự với Hoắc Tư Noãn, nhưng cũng không muốn lúc nào cũng bị xem như cảm xúc mà bắt nạt.

“Chị, chị tham gia《Siêu trí tuệ》không phải bởi vì nhìn thấy tôi đáng ký chứ?”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn cực kỳ khó coi, hừ lạnh: “Sao có thể, chẳng qua tao chơi chút thôi.”

“Chơi chút thôi.” Hoắc Yên gật nhẹ: “Cho nên trong cuộc thi múa, chị cũng thua Lạc Dĩ Nam của phòng tôi, đây cũng là chơi chút thôi à?”

“Hoắc Yên! Mày đừng khinh người quá đáng!”

Hoắc Yên đứng dậy, bình tĩnh nhìn cô ta: “Hoắc Tư Noãn, rốt cuộc là ai khinh người quá đáng.”

“Hai chị em đang tốt, sao lại cãi nhau.” Mẹ từ phòng bếp đi ra, lau bàn tay ướt sũng: “Đừng âm ỉ nữa, Tư Noãn, con cũng thật là, trước kia lúc con đoạt giải, Yên Yên không phải chân thành vui mừng cho con sao, sao đến phiên Yên Yên, con lại ngồi chằm chọc vậy.”

Hoắc Tư Noãn tủi thân nói: “Mẹ, bây giờ là thế nào, sao mẹ lại nói đỡ cho nó.”

“Hai đứa đều là con gái mẹ, mẹ đây là nói lẽ phải.”

Hoắc Tư Noãn đỏ mắt, hờn dỗi đứng dậy bỏ về phòng.

“Ôi, ăn cơm rồi, con nào loạn cái gì.”

“Con không ăn!”

Cô ta đóng mạnh cửa phòng lại.

Chu Nhã Bình bất đắc dĩ nói: “Chỉ con gần đây tính tình càng lúc càng kỳ cục, trước kia nó đâu phải như vậy.”

Hoắc Yên cầm đĩa ăn cơm, không ừ hừ gì.

Lòng đỏ kỳ khiến người ta trở lên xấu xí, Hoắc Tư Noãn dịu dàng lương thiện kia cũng chỉ tồn tại khi không có ai cùng cô ta tranh giành, bây giờ này sinh mâu thuẫn, cô ta làm sao có thể ngồi yên được.

Hoắc Yên không hề muốn dẫn chị gái đến bước đường này, nhưng tất cả đều do chị ta tự làm tự chịu.

Hôm nay mẹ Hoắc Yên lời tuyệt chiêu của mình ra, nấu một bữa thức ăn thơm phức, coi như là tiệc đãi Hoắc Yên, không có Hoắc Tư Noãn mặt nặng mày nhẹ trên bàn, cả gia đình hòa thuận ảm áp lạ thường.

Buổi chiều, ba Hoắc Yên lái xe đưa cô tới trạm tàu cao tốc, ngồi tàu tới đài truyền hình thành phố B tham gia cuộc thi.

Lúc đầu ông ta muốn xin nghỉ để dẫn Hoắc Yên tới thành phố B, dù sao từ nhỏ đến lớn Hoắc Yên cũng chưa từng xa nhà, nhưng không biết tại sao cấp trên không chịu phê duyệt, Hoắc Yên kiên trì nói một mình mình cũng có thể đi được.

Trước khi lên xe, ba Hoắc Yên dặn đi dặn lại, con gái đi một mình phải cẩn thận, không được cùng người lạ nói chuyện, càng không được tùy tiện tin tưởng người khác.

Hoắc Yên bất đắc dĩ nói: “Biết rồi bà à, con không phải trẻ con nữa, sẽ tự chăm sóc bản thân.”

“Ôi từ nhỏ đến lớn lúc nào con cũng là đứa bé khiến người lớn yên tâm.” Trong lòng ba Hoắc Yên tràn đầy áy náy: “Con rất xuất sắc, ba mẹ cảm thấy tự hào vì con.”

“Ba, vậy con lên xe trước, chờ tin tốt của con.”

Ba Hoắc Yên nhìn bóng lưng cô rời đi, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Hoắc Yên đi qua cửa soát vé, lên tàu. Vừa ngồi xuống chưa tới hai phút, hai bóng dáng quen thuộc cũng lên tàu.

Là Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngự.

Tô Hoàn mặc váy trắng, ghệt bỏ nhìn xung quanh: “Ôi chao, sao lại là khoang hạng hai, không phải tớ bảo cậu mua khoang hạng thương gia ả?”

Lâm Sơ Ngự cười hi hi nói: “Đại tiểu thư, cậu muốn ngồi khoang hạng thương gia, vậy chúng ta liền tách nhau, cậu có thể rời khỏi tớ được chắc.”

“Vậy tớ đánh chịu.” Tô Hoàn khoát tay: “Được rồi được rồi, cũng may chỉ có một giờ tàu chạy, không tính là quá xa.”

Hoắc Yên vội vàng đứng dậy, kinh ngạc nói: “Sao các cậu lại đến đây.”

“Ồ, Hoắc Yên, trùng hợp thế, cậu cũng đến thành phố B hả?” Tô Hoàn ra vẻ ngạc nhiên nói

“Tớ tham gia cuộc thi, các cậu không biết sao?” Hoắc Yên do dự hỏi: “Các cậu... không phải là đi cùng tớ...”

“Nghĩ gì thế, cậu không thanh toán tiền xe, tiền ăn ngủ cho chúng tớ thì chúng tớ đi với cậu làm gì.” Tô Hoàn ngồi vào ghế chếch phía trước Hoắc Yên: “Chúng tớ đơn giản chỉ đi du lịch, đừng suy nghĩ nhiều.”

“Thật sao?”

Tô Hoàn lấy đi động ra bắt đầu tìm hiểu: “Nghe nói mỹ nữ thành phố B ngon lắm.”

Lâm Sơ Ngự nói: “Giai đẹp thành phố B cũng cực kỳ nhiều.”

“Có khả năng có khả năng.”

“Hắc hắc hắc.”

Hai người phối hợp trò chuyện, không tiếp tục để ý tới Hoắc Yên.

Hoắc Yên khó khăn nâng vali hành lý lên, muốn để ở gần hành lý phía trên, bỗng nhiên cảm thấy cánh tay chột nhẹ, vali trực tiếp bị một người nhấc lên, dễ như trở bàn tay đặt lên trên ngăn.

Đập vào mắt là làn da trắng nõn, có mấy đường gân xanh chạy dưới làn da nhẵn nhụi.

Cánh tay đẹp thật!

Hoắc Yên quay đầu, một người con trai bắt ngờ xuất hiện đằng sau lưng cô, ra là Phó Thời Hàn.

Anh mặc một cái áo ngắn tay, cổ áo để mở hai cúc lộ ra cẳng cổ thon dài.

Phó Thời Hàn mỉm cười với cô, ánh nắng xuyên qua cửa kính rơi trên gương mặt anh, đôi đồng tử màu nâu đậm giống như phát sáng, cực kỳ xinh đẹp.

Mà bên cạnh, còn có Thẩm Ngộ Nhiên với bao lớn bao nhỏ trên người.

Về mặt của Hoắc Yên tràn đầy kinh ngạc: “Các anh... sẽ không phải là tới thành phố B du lịch chứ?”

Chếch đối diện, Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngự tựa người vào ghế, nhìn bọn họ bằng ánh mắt Bất Quái.

Phó Thời Hàn cười nhẹ: “Chủ đi của em không yên tâm, nên bảo anh đi cùng em tham gia cuộc thi.”

Hoắc Yên có chút bất ngờ: “Ồ, ba mẹ không ai nói với em cả.”

Sau khi Phó Thời Hàn cất hành lý xong, ngồi bên cạnh Hoắc Yên xoa đầu nhỏ của cô: “Đồ đạc, chú đi của em tất nhiên là ba mẹ anh.”

Hoắc Yên chột hiểu ra, hơi xấu hổ: “Vậy... giúp em cảm ơn chú đi.”

Phó Thời Hàn khẽ xì một tiếng: “Đi cùng em là anh, cảm ơn họ làm cái gì.”

Trên mặt Hoắc Yên đỏ bừng, dừng lại một lúc lâu mới khẽ nói: “Cảm ơn anh.”

“Muỗi kêu, không nghe thấy.”

Hoắc Yên xích lại gần anh: “Cảm ơn anh, Hàn ca.”

Phó Thời Hàn nhướn mày: “Vẫn không nghe thấy.”

Thế là Hoắc Yên đưa tay khoác qua vai anh, tôi gần bên tai nói từng chữ một: “Cảm – ơn – anh.”

Trong lúc lơ đãng Phó Thời Hàn hơi nghiêng đầu, đôi môi lạnh buốt của Hoắc Yên liền sượt nhẹ qua vành tai anh.

Chỉ một thoáng, vành tai người nào đó đỏ bừng một cách bất thường.

Một loại cảm xúc cuộn cuộn tuôn trào mà khắc cốt ghi tâm, dội thẳng vào trái tim, tranh nhau muốn tràn ra bên ngoài, thông qua từng tế bào thần kinh lan truyền tới tứ chi, khiến toàn thân anh tê dại như điện giật.

Cô gái nhỏ hoàn toàn không nhận ra về mặt tự nhiên lúc này của Phó Thời Hàn, cô chỉ vào Thẩm Ngộ Nhiên hỏi: “Sao anh ta cũng theo đi thế?”

Phó Thời Hàn nhàu mày nhìn Thẩm Ngộ Nhiên: “Đúng vậy, tớ dẫn em tới đi, cậu tới làm gì?”

Thẩm Ngộ Nhiên lập tức giọng tay nói: “Tiểu Yên tham gia cuộc thi, tớ đương nhiên là tới cổ vũ cho em ấy cho có mặt mũi rồi.”

Lâm Sơ Ngật đang nhìn lên, bực bội nói nhỏ vào tai Tô Hoàn: “Đầu năm nay, con trai đều thẳng thắn thế sao?”

Tô Hoàn không trả lời bạn, ngược lại hưng phấn hỏi Thẩm Ngộ Nhiên: “Anh trai hòa thượng của tôi đâu, sao anh ấy không tới?”

“Anh trai hòa thượng của cô nghĩ hè còn ra ngoài làm thêm, rất bận nha.”

“Ồ.” Tô Hoàn bều môi: “Không ngờ, lâu lắm không gặp mặt rồi.”

Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Hiếm thấy, cái tên vất cổ chày ra nước rần sần ra mồ kia lại cũng được con gái nhỏ thương.”

Tô Hoàn hung dữ nói: “Này, không cho phép nói xấu anh trai hòa thượng của tôi.”

“Được được được.” Sau khi Thẩm Ngộ Nhiên ngồi xuống, lấy di động gọi video trên WeChat: “Lão nh, có người nhớ cậu, có muốn nhìn một chút không?”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói không mấy tập trung của Hứa Minh Ý: “Đang bận, cậu làm cái gì?”

Thẩm Ngộ Nhiên vút cho Tô Hoàn một ánh mắt, Tô Hoàn lập tức lời gương nhỏ ra nhìn mình một chút, xác định tất cả đều perfect, nhanh chóng nhận lấy điện thoại của Thẩm Ngộ Nhiên.

“Là tôi đây.” Nụ cười Tô Hoàn dịu dàng đúng chuẩn: “Anh đang làm gì thế?”

Trong màn hình, Hứa Minh Ý mặc một bộ quần áo màu đen, dưới ánh mặt trời lộ ra cánh tay cường tráng màu lúa mạch, ánh nắng ngày hè chói chang, từng hạt mồ hôi đang chảy qua hai đầu lông mày anh ta.

Anh ta hơi nhàu mày, ánh mắt vui trong đôi đồng tử sâu thẳm thẳm.

“Tôi đang làm việc.”

Tô Hoàn khẽ ý thấy, phía sau anh ta là những cánh đồng lúa giữa non xanh nước biếc, cách không xa có mấy cô gái ăn mặc xanh xanh đỏ đỏ mang theo mũ che nắng và kính mắt, vừa xinh đẹp vừa thoi thượng.

Hứa Minh Ý hình như còn đang xách một chiếc túi màu đỏ cho một trong những cô gái đó.

Hồ hấp của Tô Hoàn khựng lại: “Hứa Minh Ý...”

“Này, Hứa soái ca, tôi đây chụp cho chúng tôi một kiểu ảnh đi.”

“Chụp ảnh là khoản phí khác.”

“Biết rồi, tôi mau.”

Hứa Minh Ý nói với Tô Hoàn: “Bây giờ tôi đang hơi bận, muộn chút sẽ tìm cô.”

“Ừm...”

Video call bị ngắt, Tô Hoàn đưa di động cho Thẩm Ngộ Nhiên, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Cảm ơn.”

Thấy tâm trạng cô nàng có vẻ nhấp nhô, Thẩm Ngộ Nhiên cũng không đùa giỡn lung tung.

Tàu cao tốc chậm rãi lăn bánh.

Phó Thời Hàn thấy cô gái nhỏ ngồi bên cạnh ngáp một tiếng, anh cúi đầu nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mệt mỏi, dưới mắt còn lộ rõ quầng thâm.

“Tôi qua lại thức đêm đọc sách sao?”

“Ừm.”

“Nói bao nhiêu lần không được thức đêm, trước mười một giờ nhất định phải lên giường.”

“Em lên giường mà.” Hoắc Yên nhìn anh cười hi hi: “Ồ trong chăn đọc sách.”

Phó Thời Hàn vỗ nhẹ đầu Hoắc Yên: “Em đặt anh ở đâu?”

“Ồi.” Hoắc Yên che đầu, thấy biểu cảm nghiêm túc của anh, thế là mau chóng lấy lòng: “Em sai rồi, sau cuộc thi nhất định em sẽ ngoan ngoãn đi ngủ, không thức đêm.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn dịu xuống, nói: “Em ngủ một chút đi.”

“Ừm.”

Hoắc Yên dựa đầu vào cửa sổ, nhắm mắt lại: “Vậy em ngủ một lát, lúc xuống xe nhớ gọi em.”

“Em ngủ bên nào đây.”

Nghe anh hỏi một tiếng, Hoắc Yên mở mắt, không hiểu nhìn về phía anh.

Phó Thời Hàn nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, lại nhích vai mình lại gần, vươn cánh tay ra đệm ở ghế tựa sau lưng cô.

Ý tứ, rất rõ ràng.

Hoắc Yên nhìn chăm chăm bờ vai rộng của Phó Thời Hàn chừng hai mươi giây.

Phó Thời Hàn bị cô nhìn chăm chăm cảm thấy trong lòng khô nóng, bất chấp tất cả, trực tiếp ấn cái đầu nhỏ của cô vào trong lòng mình.

**

Hoắc Yên dựa vào bả vai Phó Thời Hàn nhanh chóng thiếp đi.

Mặc dù bờ vai của anh rất cứng rắn, nhưng cũng không phải kiểu người gây lồm chồm toàn xương, vừa vận đối lập, có tầng cơ bắp làm đệm cảm giác rất thoải mái lại vô cùng an tâm.

Hoắc Yên thỉnh thoảng lại muốn xoay người, giống như con mèo nhỏ, cực kỳ không an phận, khi thì nắn góc áo của anh, khi thì phát ra âm thanh, toàn bộ khuôn mặt vùi vào trong cổ anh, hơi thở mềm mại áp áp khiến anh ngửa ngửa.

Cô chỉ cần khẽ động một cái, nhịp tim của Phó Thời Hàn lập tức bị lỡ mất mấy nhịp.

Cô nhóc này, lại có tướng ngủ như vậy, Phó Thời Hàn chỉ có thể bất đắc dĩ chiều theo.

Tàu cao tốc rất nhanh tới trạm, Hoắc Yên mơ màng tỉnh lại, mở mắt ra liền nhìn thấy căn cổ của Phó Thời Hàn, một mảng da trắng nõn mịn màng.

Cơ thể của con trai còn tinh tế hơn cả con gái, hơn nữa lại không phải do cố gắng chăm sóc, mà là vốn dĩ trời sinh đã thế.

Cái này cũng khiến người khác có chút hâm mộ.

Ánh mắt của Hoắc Yên chậm rãi rơi xuống dưới vai anh, trên áo sơ mi có một vết nước đáng ngờ.

Hoắc Yên đột nhiên mở to mắt, không phải chứ!

“Tĩnh rồi?” Giọng nói trầm thấp của anh truyền đến.

Hoắc Yên vội vàng dùng tay che vết ướt trên vai Phó Thời Hàn, sợ bị anh nhìn thấy.

Mí mắt Phó Thời Hàn còn không thêm chớp, nhàn nhạt nói: “Che cái gì, anh không cảm giác được sao?”

Hoắc Yên nhanh chóng lấy khăn tay từ trong túi xách ra, chột dạ giúp anh lau: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, chờ lúc nữa cởi áo ra em sẽ giặt sạch giúp anh.”

Phó Thời Hàn có vẻ không để ý tới vấn đề này, chỉ vuốt lại đầu tóc rối bời do ngủ của Hoắc Yên, đeo cặp nhò của cô lên: “Đi nào.”

“Ừm.” Hoắc Yên ngoan ngoãn đi sau lưng anh, Phó Thời Hàn gọi một chiếc xe tới, chờ mọi người về khách sạn.

Hoắc Yên để ý thấy, Tô Hoàn ngày thường thích nhất nói đùa lại không nói chuyện, giống như tâm trạng không tốt, ảnh hưởng tới tiêu nói nhiều Lâm Sơ Ngự cũng ít nói theo.

Thẩm Ngộ Nhiên thấy thế, nhìn Tô Hoàn nói: “Lão nhị tên này ngày thường chỉ có tiền trong mắt, nắm bắt tất cả các cơ hội để kiếm tiền, vừa rồi nói đang làm việc, khẳng định không phải chạy đi chơi đâu.”

Tô Hoàn nhìn thoáng cảnh vật bên ngoài cửa sổ, mặt không đổi sắc nói: “Có liên quan gì tới tôi, tôi cũng chẳng phải là gì của anh ta.”

Thẩm Ngộ Nhiên bị mất mặt, dứt khoát không nói nữa.

Chưa tới mấy phút, trên WeChat xuất hiện thông báo gọi video từ Hứa Minh Ý. Thẩm Ngộ Nhiên lắc lắc màn hình di động, nhìn Tô Hoàn nói: “Là lão nhị, trực tiếp cúp hả?”

“Anh ta tìm anh, anh thích cúp thì cúp.”

Thẩm Ngộ Nhiên đập máy, sau đó gửi lại cho Hứa Minh Ý một tin nhắn: “Cậu tiêu rồi.”

Hứa Minh Ý: “?”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Tô đại tiểu thư cậu rồi.”

Hứa Minh Ý: “Cô ấy làm sao?”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Tớ làm sao biết, chính là cậu tự kiểm điểm &*&#”

Hứa Minh Ý: “Cậu nói với cô ấy vừa rồi tớ bận.”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Tự cậu nói đi, tớ lại không phải cái loa của mấy người.”

Hứa Minh Ý: “Oh.”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Hóa thượng cũng thất tình lục đục rồi?”

Hứa Minh Ý: “?”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Trong đầu hóa thượng không phải chỉ chứa tiền thôi sao, tại sao, tại sao lại để ý Tô Hoàn tức giận, có ản ý bên trong!【 liếc mắt cười đều 】”

Hứa Minh Ý: “Hic, cô ấy là khách hàng VIP, không thể tùy tiện đắc tội”

Thẩm Ngộ Nhiên: “...”

Đến khách sạn sắp xếp lại, Lâm Sơ Ngự hỏi Tô Hoàn: “Rốt cuộc là tại sao hôm nay, rõ ràng lúc ra ngoài cậu còn rất vui vẻ, sau khi cùng anh ta gọi video liền biến thành dạng này?”

Trong lòng Tô Hoàn ần ần tức giận, nói: “Nghe hè được hơn nửa thời gian, mỗi ngày tớ đều nhớ anh ta, anh ta ngược lại tốt rồi, dẫn đưa con gái khác du sơn ngoại thủy, vô cùng vui vẻ.”

Hoắc Yên từ tập câu hỏi ngừng đầu lên, nhìn về phía Tô Hoàn: “Hóa thượng không phải loại người như vậy.”

Trước kia cô có làm việc cùng anh ta một thời gian, Hứa Minh Ý tuyệt đối là kiểu con trai không gần nữ sắc, không đứng, mà là trong mắt anh ta sắc tức thị không, trên thế giới này căn bản không phân chia nam nữ, chỉ có kiểu như Tô Hoàn để cho anh ta lén lư kiểm tiền và kiểu như Hoắc Yên...

Lúc này, WeChat của Tô Hoàn có tiếng chuông thông báo, Hứa Minh Ý gọi video qua, Tô Hoàn nhìn thấy ảnh đại diện trống không của anh ta, tâm tình đột nhiên này lên, nhưng vẫn già bộ như cũ, bình tĩnh một mình ra ban công nhận điện thoại.

“Cái gì.”

Trong video Hứa Minh Ý giống như đang lái xe máy, ven đường đều là cảnh sắc thôn dã đồng ruộng, càng ngày càng lùi lại, xa xa là một khoảng trời hoàng hôn.

Anh ta không mang mũ bảo hiểm, mái tóc xoăn cắt ngang trán bay hết ra sau, gió từ núi thổi qua khiến anh ta phải híp mắt lại.

Trước kia mái tóc xoăn ngang trán luôn che đi đôi mắt của Hứa Minh Ý, khiến người ta không thấy rõ đến cùng khuôn mặt của anh ta ra sao, có loại cảm giác cao thâm khó lường hay không.

Giờ phút này cả khuôn mặt đều trở lên rõ ràng, đôi mắt phương hẹp dài, thanh tú tuấn đạt.

Tô Hoàn cảm thấy đôi mắt một mí của anh ta, đúng là “xấu lạ”. (*)

(*)丑帅男 / chǒushuài nán/ Chỉ những chàng trai có khuôn mặt không tính là đẹp trai nhưng nếu nhìn kỹ hoặc tiếp xúc lâu sẽ cảm thấy rất đẹp trai và đặc biệt thu hút. Nguồn: Baidu

“Ồ, nghe nói cô không vui.”

Anh ta lén tiếng nói vào điện thoại, còn có tiếng gió rít gào bên cạnh.

“Anh điên rồi sao, lái xe còn gọi video!” Tô Hoàn bị hành động này làm cho tức giận: “Tôi cúp đây.”

Nói xong cũng không đợi anh ta kịp phản ứng, ngắt video call, giận dỗi đi lại hai vòng ngoài ban công, nhỏ giọng mắng: “Đại ngu ngốc.”

Không tới hai phút, Hứa Minh Ý gửi một tin nhắn đến: “Tôi dừng xe rồi, tiếp tục nhé?”

Tô Hoàn không đành lòng, vẫn kết nối video: “Thời gian của anh quý giá như vậy, không thể lãng phí từng giây từng phút có phải không?”

Đầu bên kia, Hứa Minh Ý đang đứng bên đường, xe máy dựa bên cạnh, anh ta vô vàn tóc, bất đắc dĩ nói: “Trời sắp tối rồi, còn hơn mười cây số nữa, tôi phải trở về nấu cơm cho bà nội.”

Tô Hoàn hết giận, lẩm bẩm nói: “Mấy cô gái kia đâu, không ở cùng bọn họ sao?”

“Hết thời gian, đương nhiên không theo nữa, bây giờ là thời gian riêng tư của tôi.”

Tô Hoàn tức giận nói: “Hôm nay rốt cuộc anh đang làm gì?”

“Dẫn đoàn.”

“Dẫn đoàn?”

“Người ta giới thiệu một nhóm du khách, tôi dẫn mấy cô đó đi.”

Tô Hoàn chợt hiểu ra: “Anh... anh học phần mềm, sao lại chạy đi làm hướng dẫn viên du lịch thế.”

“Kiểm tiền còn phân biệt sao?”

Tâm trạng của Tô Hoàn tốt hơn nhiều, cười hỏi: “Vậy đến chiều kiểm được bao nhiêu rồi?”

“Cố đoán đi.”

Tô Hoàn cố ý nói: “Khó cực như vậy, phải đến hai trăm đi.”

Hiếm khi thấy trên mặt Hứa Minh Ý nở một nụ cười nhẹ nhàng thoải mái, giờ sáu ngón tay ra: “Bằng này.”

“Rất tốt.”

Có vẻ anh ta rất vui: “Đúng không?”

“Ừm, lợi hại quá.”

Hứa Minh Ý đi tới bên cạnh cái xe, lại hỏi: “Thẩm Ngộ Nhiên nói cô không vui, đã xảy ra chuyện gì?”

“Có sao?” Tô Hoàn mở to mắt: “Tâm trạng tôi rất tốt mà.”

“À, cậu ta lừa tôi.” Hứa Minh Ý có chút tức nói: “Vốn còn muốn làm tư tưởng cho cô, tính giả hữu nghị, nhưng mà không được rồi, quên đi.”

Tô Hoàn bĩu môi: “Người bận rộn, mặt trời sắp xuống núi rồi, anh mau về đi thôi.”

“Ừm tôi đi đây.” Hứa Minh Ý ngồi lên xe máy.

“Anh cẩn thận, lái xe chậm một chút, sau khi về nhớ báo lại cho tôi.”

Hứa Minh Ý hơi hoang mang, không biết Tô Hoàn có ý gì, nhưng thấy mặt trời sắp lặn ở đằng Tây, nếu không về nhanh thì sẽ phải đi đường tối, thế là anh ta không suy nghĩ nhiều, gạt đầu ngắt video.

Tô Hoàn nhìn cuộc trò chuyện kết thúc, khẽ miệng Tô Hoàn cong lên một nụ cười ngọt ngào, quay đầu lại bắt gặp Hoắc Yên và Lâm Sơ Ngữ đứng cạnh cửa, không nói chuyện nhìn qua.

“Nhìn gì vậy?” Tô Hoàn chợt dạ về phòng.

Lâm Sơ Ngữ lắc đầu: “Cậu xong đời rồi, chắc chắn trúng độc của tên hòa thượng kia rồi.”

Hoắc Yên cũng nghiêm mặt nói: “Tô Hoàn, cậu thông minh hơn so với những cô gái bình thường, sẽ không phải là không nhìn ra được anh ta chỉ muốn kiểm tiền, trong lòng căn bản không có...”

Tô Hoàn cười nhạt: “Hai cậu ngược ngược còn nhìn ra được, tớ có thể không nhìn ra sao.”

“Vậy cậu còn...”

Tô Hoàn dựa vào ban công, đuối cái lưng mới: “Ai nói tớ thích người ta, thì người ta nhất định phải thích tớ.”

Lâm Sơ Ngữ nói: “Vậy cậu không phải là yêu đơn phương sao?”

“Yêu đơn phương thì sao?” Tô Hoàn thẳng thắn nói: “Không cố gắng thì không có hi vọng, nói không chừng tương lai một ngày nào đó, anh ấy sẽ để ý tớ.”

Hoắc Yên nhìn Tô Hoàn, trên gương mặt có bạn tràn đầy tự tin, cực kỳ xinh đẹp. Cô rất tán thưởng thái độ như vậy, không dây dưa cũng không từ bỏ, sẽ không làm cho đối phương khó xử.

Tô Hoàn vẫn luôn là một cô gái sáng suốt.

Ba cô gái đứng trên ban công, nhìn sông nhỏ lăn tăn trên mặt hồ, gió đêm mát mẻ, Hoắc Yên không kìm lòng được, hỏi: “Cảm giác thích một người như thế nào?”

Tô Hoàn suy nghĩ, nói: “Bắt kẻ là hẹn nhau hay ngẫu nhiên gặp gỡ, chỉ cần nhìn thấy anh ấy, trái tim như bị thiên thần bắn trúng, trước mắt bắt đầu xuất hiện đầy ngôi sao, ừm... giống như lon coca sủi bọt, cực kỳ vui vẻ. Nếu như gặp được chuyện gì thú vị, sẽ muốn chia sẻ với anh ấy đầu tiên, mỗi ngày tìm đủ mọi lý do để nói chuyện với anh ấy, nếu có người không ngừng muốn thông báo tình hình cuộc sống của anh ta cho cậu, thỉnh thoảng còn tới trêu chọc cậu một chút, không cần nghĩ, khẳng định là thích cậu rồi.”

Lâm Sơ Ngữ thờ dài một tiếng: “Vậy xong rồi, không có ai như vậy tìm tớ cả.”

Tô Hoàn chọc chọc đầu nhỏ của cô nằng: “Từ từ rồi đến chứ sao.”

Hoắc Yên một mực không lên tiếng yên lặng mở WeChat, khung chat của Phó Thời Hân vĩnh viễn đứng đầu tiên.

Ảnh đại diện của anh là hình người máy trong một bộ phim hoạt hình, đứng dưới bầu trời đêm sâu thẳm, nhìn ngắm ngôi sao phía trên, không biết nghĩ gì.

Hoắc Yên kéo lên mấy tin nhắn ở trên.

Ngày 26 tháng 7.

Phó Thời Hân: “【hình ảnh】Mẹ làm điểm tâm ngọt quá, không thích.”

Hoắc Yên: “Xin hãy để lại toàn bộ cho em.”

Phó Thời Hân: “Được.”

Ngày 27 tháng 7.

Phó Thời Hân: “Viết báo cáo. 【hình ảnh】”

Hoắc Yên: “Wow, anh viết dài thế, em còn chưa bắt đầu cơ.”

Phó Thời Hân: “Sắp khai giảng rồi.”

Hoắc Yên: “Biết rồi biết rồi, đừng thúc dục, em sẽ viết. 【bữa tối】”

Ngày 28 tháng 7

Phó Thời Hân: “Quần áo mới. 【hình ảnh】”

Hoắc Yên: “Anh ở... phòng thứ đồ?”

Phó Thời Hân: “Đẹp không?”

Hoắc Yên: “Đẹp, phong cách rất độc đáo.”

Phó Thời Hân: “Anh đang hỏi, anh đẹp trai không?”

Hoắc Yên: ...

Ngày 29 tháng 7

Phó Thời Hân: “Buồn ngủ. 【hình ảnh】”

Hoắc Yên: “Em phát hiện gần đây anh rất thích tự sướng.”

Phó Thời Hân: “Ừm.”

Hoắc Yên: “...”

Hai phút sau.

Hoắc Yên: “Không phải nên giải thích gì sao?”

Phó Thời Hàn: “Thật xin lỗi, đẹp trai quá ảnh hưởng đến em rồi.”

Hoắc Yên: “...”

Editor: Đọc đến đây mới thấy anh Hàn khó tâm quá, ốm ở thế này rồi mà Hoắc Yên vẫn không hiểu. Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ:))

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thích sao?

“Ai cho phép em đêm hôm khuya khoắt nói chuyện phiếm cùng đàn ông xa lạ.”

Buổi tối Hoắc Yên nằm trên giường, trần trọc mắt ngủ.

Phó Thời Hàn thích cô sao?

Làm sao có thể, nhất định do cô suy nghĩ quá nhiều, anh là chàng trai ưu tú như vậy, sao có thể thích dạng con gái phổ thông như cô.

Bình thường ở trường học cô cũng không dám quá chủ động tới lớp tìm Phó Thời Hàn, chính là sợ người khác bàn tán, e ngại ánh mắt của mọi người.

Suy cho cùng chính là không tự tin.

Cô cảm thấy mình không đủ tư cách làm bạn của chàng trai hoàn hảo như Phó Thời Hàn, càng không dám nghĩ sang một mối quan hệ khác.

Phó Thời Hàn không có khả năng thích cô, trong này nhất định có hiểu nhầm.

Ngay lúc cô đang suy nghĩ lung tung thì Phó Thời Hàn gửi một tin nhắn đến—

“Ảnh trắng rất đẹp. 【 hình ảnh 】”

Anh gửi tới tôi một bức ảnh chụp mặt trắng, nhìn từ góc độ thì thấy hẳn là anh đứng trên ban công tiện tay chụp. Mặt trắng trong tấm ảnh được những đám mây mờ hồ vẩy quanh, đặc biệt sáng tỏ.

Trái tim Phó Thời Hàn có bị thiên sứ bắn trúng mũi tên không thì Hoắc Yên không biết, nhưng hiện giờ... trái tim của cô đang đập cực nhanh!

Nhìn bức ảnh mặt trắng kia, tin nhắn trả lời lại xóa đi, do dự rất lâu, cuối cùng quyết định, trả lời lại: “Phó Thời Hàn, anh thích em sao?”

A a a! Sau khi có hồi xong câu này, lập tức vui mặt vào trong gối dùng sức đánh.

Quá ngại đi!

Nhưng tin nhắn gửi đi chưa quá hai mươi giây, Hoắc Yên nhất như thỏ để lập tức thu hồi tin nhắn về.

Hoắc Yên dùng chân đập xuống giường, xoắn xuýt đến hít thở không thông.

Sau nửa tiếng Phó Thời Hàn vẫn chưa nhắn tin trả lời lại, Hoắc Yên gửi một biểu cảm thấp thòm qua thăm dò.

Phó Thời Hàn: “Vừa mới tắm xong, em thu hồi cái gì đấy?”

“Không có gì, ngủ ngon!”

Rạng sáng hôm sau, Hoắc Yên cùng Lâm Sơ Ngừ và Tô Hoàn ra ngoài tản bộ, Tô Hoàn nghi ngờ hỏi: “Tớ còn tưởng hôm nay cậu muốn ở trong khách sạn cùng Phó Thời Hàn ôn tập cơ.”

Kế hoạch hôm nay ban đầu là muốn ôn đề với anh, nhưng... trải qua buổi tối hôm qua, Hoắc Yên đột nhiên có chút sợ hãi khi ở cùng một chỗ với Phó Thời Hàn.

“Thật vất vả mới được một lần tới thành phố B, đương nhiên là phải đi dạo một chút chứ.” Hoắc Yên chột dạ nói.

“Thật sự bởi vì lý do này sao?” Tô Hoàn có chút không tin: “Hay là có nguyên nhân gì khác?”

“Không có, tuyệt đối không có!”

“Tốt.”

Ba cô gái đi tới mấy địa danh nổi tiếng được đánh dấu của thành phố B, lại đi ăn mỹ thực, còn chụp ảnh gửi trong vòng bạn bè.

Khi Hoắc Yên nhìn thấy Phó Thời Hàn cho cô một cái like, di động suýt chút bay ra ngoài.

“Cậu làm cái gì mà giật mình sợ hãi vậy.”

“Không, không có gì.” Hoắc Yên nhìn ảnh đại diện của Phó Thời Hàn, đáy lòng dâng lên một cảm giác lạnh lẽo, có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, đến tối mấy cô gái về khách sạn, Hoắc Yên gửi cho Phó Thời Hàn một tin nhắn: “Bọn em về khách sạn rồi.”

Phó Thời Hàn không trả lời.

Hoắc Yên lờ quyền đề ra bắt đầu ôn tập nhưng không tập chung, thỉnh thoảng lại lấy điện thoại ra nhìn một chút, không hề thấy tin nhắn trả lời của anh.

Quả nhiên không hợp lý.

Mười giờ tối, cuối cùng Hoắc Yên khoác áo đứng dậy đi ra ngoài, hành lang lạnh lẽo có mấy khúc quẹo cua, đến cửa phòng Phó Thời Hàn gõ cửa.

Căn phòng này là kiểu căn hộ, Thẩm Ngộ Nhiên đang gác chân chơi game trong phòng khách còn Phó Thời Hàn ở phòng đọc sách.

Hoắc Yên lặng lẽ tiến vào phòng, anh đang ngồi trước bàn đọc quyển sách chuyên ngành rất dày, đầu ngón tay vẩn vẽ trang giấy, lúc lật qua trang khác động tác cực kỳ nhẹ.

Nghe thấy tiếng động sau lưng, anh cũng không ngẩng đầu lên.

Đường nét nửa bên mặt được ánh đèn chiếu sáng, lồng vào một vòng sáng nhẹ dịu, trầm tĩnh mà mềm mại.

Hoắc Yên không dám quấy rầy anh, chỉ ngồi hẳn hoi trên cái giường phía sau lấy điện thoại ra chơi điện tử.

Ngáp một cái, lại ngáp thêm một cái.

Nửa tiếng trôi qua, anh vẫn không phản ứng với cô.

Hoắc Yên nhay xuống giường, lặng lẽ đi tới bên cạnh nhìn xem anh đang đọc sách gì.

Phó Thời Hàn không nhìn Hoắc Yên, ngón tay thon dài đặt dặt trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, trực tiếp đẩy ra.

Hoắc Yên: ...

Thật vất vả mới kéo được tay anh ra, Hoắc Yên giật giật góc áo của anh, nhỏ giọng như muỗi kêu: “Hân ca, anh có phải còn tức giận hay không?”

Lúc này Phó Thời Hân mới dời mắt khỏi trang sách, liếc cổ một cái, đứng dậy đi tới bên giường, thân nhiên nói: “Anh muốn ngủ.”

“Ồ.”

Thấy cô ngấy người không cử động, Phó Thời Hân trực tiếp cởi áo ra.

Hoắc Yên mở to hai mắt, ánh mắt lập tức bị phản cơ bụng của anh lấp dần.

Phó Thời Hân hơi hếch cằm, nói với Hoắc Yên: “Em muốn nhìn anh đi ngủ, hay là muốn ngủ cùng anh?”

“Thật, thật xin lỗi!”

Lúc này Hoắc Yên mới phản ứng, vội vã chạy ra ngoài.

Chỉ nghe “tầm” một tiếng, cửa phòng của Phó Thời Hân bị đóng mạnh lại, dọa trái tim nhỏ của Hoắc Yên nảy lên.

Thẩm Ngộ Nhiên vui mình trong ghế sofa pha ghếnh cổ nhìn Hoắc Yên: “Sao đấy?”

“Hình như em chọc giận anh ấy rồi”

Thẩm Ngộ Nhiên nhủ này: “Không ngoài dự kiến, hợp tình hợp lý.”

Hoắc Yên chuyển hướng sang Thẩm Ngộ Nhiên: “Anh biết tại sao anh ấy tức giận không?”

Thẩm Ngộ Nhiên đặt đi động xuống, ngồi thẳng người: “Hôm nay em không chào một tiếng đã cùng khuê mật ra ngoài chơi, vứt Hân tổng ở khách sạn một mình, người ta sáng sớm còn mong chờ chạy ra ngoài mua bữa sáng cho em, trở về liền được ăn canh bê nồn (*ý chỉ anh Hân gõ cửa phòng Hoắc Yên nhưng không có ai*), em cảm thấy cậu ấy có nên tức giận không?”

Hoắc Yên áy náy không thôi, vắn vế góc áo ngủ: “Quả nhiên là bởi vì cái này.”

Thẩm Ngộ Nhiên bắt đầu đi nói: “Phó Thời Hân là người lạnh tâm lạnh tính nhưng chu đáo với em như vậy, có thể thỏa mãn rồi.”

Hoắc Yên đột nhiên xích lại gần Thẩm Ngộ Nhiên, thân bí nói: “Em hỏi anh chuyện này, nhưng tuyệt đối không được nói cho người khác.”

Thẩm Ngộ Nhiên hứng thú: “Em còn không tin anh sao, nổi danh kín miệng.”

“Anh xem... anh xem có phải anh ấy thích em không?”

Đuôi mắt Thẩm Ngộ Nhiên tràn đầy ý cười: “Đồ dẫn, đương nhiên rồi.”

Đúng lúc này, “lạch cạch” một tiếng, cửa phòng Phó Thời Hân mở ra, anh đi tới dùng giọng điệu lạnh lùng nói: “Ai cho phép em đêm hôm khuya khoắt nói chuyện phiếm cùng đàn ông xa lạ, lần về ngủ ngay.”

Suýt nữa quên mất Phó Thời Hân có lỗi tại ai, hai người nói chuyện nhất định anh có thể nghe thấy.

Hoắc Yên hét lên một tiếng, cầm lấy gối ôm bên cạnh che mặt.

Lần này đổi lại là cô ngượng ngùng.

Thẩm Ngộ Nhiên bên kia về mặt mù mờ: “Tớ là đàn... đàn ông xa lạ?”

Phó Thời Hân liếc mắt, đi tới bên cạnh sofa nắm lấy cổ áo Hoắc Yên, giờ tay nhấc cổ ra cửa.

Hoắc Yên gầy dựa cổ với lấy dép lê của mình, trên tay còn đang cầm gối ôm lớn rầy như con thỏ nhô, vừa mới đến cửa đã vội vàng co cẳng bỏ chạy, không dám quay đầu nhìn lại.

Nheo mắt nhìn cô chạy trời chết, Phó Thời Hân đóng cửa phòng lại, quay đầu cảnh cáo Thẩm Ngộ Nhiên: “Sau này không được phép nói linh tinh.”

Thẩm Ngộ Nhiên ngượng ngùng nói: “Được được, đây là bí mật nhỏ của Phó Thời Hân, tớ không nói đâu.”

Phó Thời Hân hừ nhẹ một tiếng, trở về phòng.

Ban đêm, Hoắc Yên vẫn gửi cho Phó Thời Hân một tin nhắn chân thành xin lỗi, đồng thời giải thích là do hôm nay Tô Hoàn khóc nháo muốn kéo cô ra ngoài chơi, cô mà không đi chính là không có nghĩa khí.

“Anh đừng tức giận. 【đáng thương 】”

Phó Thời Hân chỉ trả lời cô ba chữ: Mau đi ngủ!

Người con trai này rồi còn thêm hẳn một cái dấu chấm than, thế là Hoắc Yên vội vàng đặt điện thoại xuống, nghe lời chui vào ổ chăn, sau trận ầm ĩ này, Hoắc Yên rất nhanh tiến vào mộng đẹp, ngủ cực kỳ ngon.

Trước khi chương trình(Siêu trí tuệ)bắt đầu bước vào trận chung kết, ban tổ chức tổ chức một cái tiệc trà để các thí sinh từ các trường đại học lớn ngồi cùng một chỗ làm quen với nhau, như vậy sẽ có lợi cho trao đổi giao lưu ở vòng chung kết.

Tiệc trà diễn ra ở một phòng tiếp khách của đài truyền hình, mười tuyển thủ dự thi lục tục có mặt, nam sinh nữ sinh đều có, bọn họ đến từ các ngôi trường đại học nổi tiếng trong (và ngoài?) nước.

Sau khi ngồi xuống, lập tức có một tuyển thủ đứng ra chủ trì, để mọi người lần lượt giới thiệu.

Qua màn giới thiệu, Hoắc Yên đại khái hiểu được trình độ các đối thủ của mình, ví dụ như nam sinh phía trước tự giới thiệu trước mọi người, anh ta là Đồng Tư Bắc, mắt đeo kính nhìn qua rất nhã nhặn, đến từ trường đại học thuộc Liên đoàn Ivy League của Mỹ, có bằng cấp liên quan đến cơ khí (?), khi còn ở trường đoạt được rất nhiều giải thưởng, danh tiếng không nhỏ. (*Editor: Sr; chỗ này không hiểu lắm nên dịch linh tinh*)

Lại ví dụ như cô gái Tề Quán ngồi cạnh Hoắc Yên đến từ đại học A, trường học liền kề trường của Hoắc Yên, là một trường đại học trọng điểm về khoa học xã hội, Tề Quán tài hoa hơn người, thi từ ca phú có thể tuôn khỏi miệng bất cứ lúc nào, xinh đẹp tự tin, thoải mái phóng khoáng, trong tiệc trà trò chuyện vui vẻ cùng đám tuyển thủ, có thể nhìn ra được kiến thức về các lĩnh vực tương đối phong phú.

Lúc mười tuyển thủ nói chuyện với nhau, bất động thanh sắc đã lộ ra tài hoa của mình.

Mà Hoắc Yên ngồi một mình trên ghế sofa góc đông nam, bụng chên trà bằng sứ, không biết nên nói cái gì.

Tinh cô hướng nội, không quen cùng người lạ vui vẻ nói chuyện, thế là chỉ giới thiệu tên và sở thích, sau đó liền ngồi xuống chăm chú nghe mọi người nói.

Mặc dù chỉ là một cái tiệc trà giao lưu, nhưng những tuyển thủ này đều là người nhạy bén, chỉ thông qua mấy câu giới thiệu cùng vài phút thăm dò liền biết được thực lực của đối thủ.

Bởi quy tắc của cuộc thi là đứng trên đài thi đấu, cho nên biết được lai lịch và thực lực của đối thủ tương đối quan trọng.

Không hề nghi ngờ, về rụt rè và ít nói của Hoắc Yên khiến cho đám người coi cô là kẻ yếu nhất.

Loại thi đấu trên TV, mỗi một tuyển thủ đều cần phải phô trương thanh thế, đem cả vốn liếng, biểu diễn hết mọi mặt ưu tú của mình ra để người xem nhớ kỹ.

Khiêm tốn có đôi khi sẽ bị cho rằng trong bụng không có cái gì cả.

Hoắc Yên cũng không thêm để ý nhóm tuyển thủ nghĩ thế nào, cô chỉ cần giữ vững trạng thái thi đấu tốt nhất là được, mấy ngày liên tục thức đêm ôn tập, cô dùng hết nỗ lực của bản thân, không phụ lòng mình, cũng không phụ lòng bạn bè đã theo cô tới tham gia cuộc thi.

Trong thời gian giao lưu, Đồng Tư Bắc là người nắm quyền chủ động, thể hiện khả năng lãnh đạo xuất sắc. Anh ta chú ý thấy Hoắc Yên vẫn im lặng không nói chuyện, cũng muốn hỏi có một số vấn đề, để cô có cảm giác hòa đồng.

Trong lòng Hoắc Yên rất cảm kích anh ta.

Tề Quán ngồi bên cạnh Hoắc Yên, là người giao tiếp với cô nhiều nhất, cô ta nhỏ giọng hỏi Hoắc Yên: “Tôi thường tới đại học S làm hoạt động, chưa từng gặp qua bạn nha.”

Hoắc Yên nghĩ thầm, sinh viên đại học S nhiều như vậy, bạn làm sao có thể gặp qua tôi được, cho dù có duyên gặp mặt một lần, khẳng định cũng không có ấn tượng sâu.

“Tôi là sinh viên năm nhất, năm nay lên năm hai.” Cô lễ phép giải thích.

“Phó Thời Hàn, bạn từng nghe qua chưa?” Tề Quân nói: “Là nhân vật phong vân trong trường học của các bạn.”

Hoắc Yên tỏ vẻ kinh ngạc: “Bạn biết anh ấy sao?”

Tề Quân nhẹ nhàng cong môi: “Ừm, chúng tôi là bạn bè.”

Từ nhỏ đến lớn Phó Thời Hàn có bao nhiêu bạn Hoắc Yên đều biết, nhưng không nghe nói có vị này mà. Lại nhìn Tề Quân, lúc nhắc tới Phó Thời Hàn, đôi mắt cô ta trong suốt, phát ra ánh sáng.

“Anh ấy là chủ tịch hội sinh viên của trường các bạn, bạn hẳn phải biết anh ấy rồi.”

“Biết biết.” Hoắc Yên liên tục gật đầu, cũng khá thân quen.

“Tôi còn buồn bực, lúc đầu tưởng rằng trong nhóm tuyển thủ sẽ có anh ấy.” Tề Quân lịch sự mỉm cười, nhìn Hoắc Yên một chút: “Vận khí của bạn đúng là tốt.”

Hoắc Yên biết Tề Quân có chút coi thường mình, dù sao sở yếu lý lịch của cô cũng trắng tinh, không có gì đem ra so sánh, bị khinh thường cũng là bình thường.

Cô không biết phải nói gì cho phải, chỉ có thể xấu hổ cười cười.

Tề Quân và Hoắc Yên nói chuyện trên trời dưới đất rồi lại đá sang chủ đề về Phó Thời Hàn, còn nhắc tới vị hôn thê của anh, cô ta hỏi Hoắc Yên đã từng gặp qua chưa, Hoắc Yên đánh phải nói đã gặp qua, là một cô gái rất ưu tú.

Lại thấy Tề Quân cười nhạt một tiếng: “Ưu tú thế nào.”

“À thì, múa rất giỏi.”

Ánh mắt của Tề Quân lộ vẻ khinh miệt: “Chỉ là đa tài đa nghệ, hoặc là tướng mạo xinh đẹp, chỉ sợ không xứng với Phó Thời Hàn.”

Đến đây Hoắc Yên coi như đã nhìn ra, Tề Quân thật sự rất tán thưởng Phó Thời Hàn.

Cô không phản bác, chỉ nói: “Anh ấy nghĩ thế nào, tôi cũng không rõ.”

“Phó Thời Hàn là chàng trai ưu tú như vậy, coi trời bằng vung, cô gái có thể khiến cậu ấy dễ vào trong mắt, nhất định phải có năng lực tương đương, ngang tài ngang sức.”

Bên cạnh lập tức có nữ sinh nói đùa: “Tề Quân, không phải cậu đang tự nói mình chứ.”

Tề Quân hào phóng cười cười: “Tôi chỉ đang nói lại sự thật.”

Nhìn ra được trong số bọn họ có vài người quen biết từ trước, cũng đứng, người ưu tú chính là tự thành một vòng.

Không biết vì sao, trong lòng Hoắc Yên hơi đáng ghét.

Cô nhìn ra, bên trong Tề Quân rất kiêu ngạo, không chỉ cô ta, những tuyển thủ khác, đều là thiên chi kiêu tử trong lĩnh vực của mình, có một thái độ kiêu ngạo tự nhiên mà hình thành, ngoài mặt đối xử với mọi người tương đối lịch sự, nhưng trong lòng không ai phục ai.

Hoắc Yên im lặng không nói chuyện, không hiểu sao không thích bầu không khí ở đây lắm.

Tiệc trà rất nhanh kết thúc, lúc ra cửa đám tuyển thủ còn thêm WeChat của nhau, Hoắc Yên cũng thêm Tề Quân, trong vòng bạn bè của cô ta chia sẻ phần lớn là các hoạt động của trường, tham gia không ít các hoạt động, có thể nhìn ra được năng lực rất cao.

Hoạt động gần đây nhất là ảnh tự sướng của cô ta với tư mời vào vòng chung kết(Siêu trí tuệ), kèm nội dung: Không quên sơ tâm, rèn luyện tiến lên!

Hoắc Yên tiện tay cho cô ta một cái like, đi ra ngoài liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Phó Thời Hàn đứng ở cửa sổ sát đất ngoài sảnh của đài truyền hình, cơ thể như ngọc, ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào, nhuộm tóc anh thành màu vàng nhạt tỏa sáng.

Trong tay anh còn cầm một cốc trà sữa nóng.

Thẩm Ngộ Nhiên vẫy tay với Hoắc Yên: “Cuối cùng cũng ra.”

Hoắc Yên hơi kinh ngạc, vốn tưởng rằng Phó Thời Hàn đang bận đối không để ý tới cô, hôm nay khẳng định không tới, cô còn dùng phần mềm gọi xe rồi.

Không ngờ, vẫn tới.

Tâm trạng Hoắc Yên nháy nhót, hai ba bước chạy tới bên cạnh Phó Thời Hàn, muốn nhận túi trà sữa trong tay anh.

Lại không ngờ tiếp được tay không, Phó Thời Hàn đặt trà sữa lên bàn, mặt không cảm xúc nhìn Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Người cậu muốn đón đã đến rồi, đi thôi.”

Nói xong anh đẩy Hoắc Yên ra, trực tiếp quay người bỏ đi.

Thẩm Ngộ Nhiên:???

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đồ Ngốc

“Nếu đàn ông có lương tâm với tất cả phụ nữ, đó mới chính là không có lương tâm.”

Hoắc Yên cầm cốc trà sữa nóng, lấy lòng đi sau lưng Phó Thời Hàn, nhắm mắt theo đuôi đi về phía trước.

Cô nhỏ giọng hỏi Thẩm Ngộ Nhiên: “Anh ấy còn đang bận đối sao.”

“Tự em cảm thấy thế nào?”

Hoắc Yên thờ dãi, xem ra rất rõ ràng.

“Anh ấy chẳng thèm để ý tới em, tiếp tục như vậy, không phải là muốn đoạn tuyệt quan hệ với em chứ.” Trên mặt Hoắc Yên tràn đầy rầu rĩ.

Thẩm Ngộ Nhiên có vẻ hà hê: “Có khả năng đó, em biết mà, Hàn tổng là người rất thủ dai, không thể tùy tiện trên chộc.”

“Vậy phải làm sao bây giờ, không bằng anh bày kế cho em đi.”

“Hai người là thanh mai trúc mã quen biết hơn mười năm, để cho người ngoài như anh bày kế cái gì, làm thế nào để cậu ấy vui vẻ, còn có người hiểu hơn em sao?”

Hoắc Yên nghĩ lại, cũng đúng, trên thế giới này sẽ không có người nào hiểu Phó Thời Hàn hơn cô, nhưng chính bởi vì hiểu quá rõ, nên cô mới rầu rĩ, Phó Thời Hàn không dễ dàng tức giận, nhưng một khi đã bị chọc tức, nhất định là mười trâu cũng không kéo lại được.

Đặc biệt không dễ dụ.

Hoắc Yên bước nhanh tới bên cạnh Phó Thời Hàn, cẩn thận kéo tay áo anh.

Mí mắt Phó Thời Hàn cũng không thêm động.

“Hàn ca, anh còn giận em sao?”

“Không có.” Anh thản nhiên nói: “Em có cái gì đáng giá để anh tức giận chứ.”

Nhìn nét mặt không thay đổi của anh, rõ ràng còn đang buồn bực, ngoài miệng lại chết cũng không thừa nhận.

“Vậy tối nay em mời anh ăn cơm có được không?”

“Không ăn.”

Hoắc Yên thờ dãi, dùng chân đá văng một viên đá dưới đất, bấu môi nói: “Nếu anh còn giận đối, em cũng sẽ giận!”

Phó Thời Hàn bức nhanh chân, không để ý tới cô.

“Phó Thời Hàn, anh quý hẹp hòi!”

Hoắc Yên đuổi theo anh, lớn tiếng nói: “Anh nhỏ mọn như thế, tương lai không tìm được vợ cho xem!”

Nhưng lời nói còn chưa nói dứt, bước chân cô đột nhiên loạn choạng một cái, chân nọ quàng chân kia bỏ nhào ra phía trước, nặng nề đâm vào người Phó Thời Hàn.

Hoắc Yên nhanh tay lẹ mắt dùng sức ôm chặt eo anh, phòng ngừa ngã xuống.

Vòng eo thon nhỏ, còn rất hữu lực.

Lúc này Phó Thời Hàn mới quay người lại, cup mắt nhìn Hoắc Yên rồi giúp cô ổn định lại cơ thể, vừa dịu dàng vừa bất đắc dĩ

“Đường Thiên Mạch không nói cho em biết, không được nói xấu anh sao.”

Lúc này Hoắc Yên mới nhớ ra, em họ hoạt bát Đường Thiên Mạch kia quả thật đã từng nói qua, tuyệt đối không được nói xấu lưng anh cả, càng không được nguyên rủa anh ấy, ngay cả thầy bói cũng nói, mệnh anh ấy cao quý, nguyên rủa nói xấu sẽ bị nghiệp quật, mấy anh em bọn họ từ nhỏ đã chịu không ít thua thiệt.

Hoắc Yên vẫn chưa hết sự hãi, vỗ ngực một cái, liền “phi phi phi” mấy tiếng: “Tìm được tìm được, Hàn ca sao lại không tìm được vợ chứ, vừa rồi con mới nói hươu nói vượn, ông trời ời tuyệt đối đừng trách con nhé.”

Phó Thời Hàn khí định thần nhàn nói: “Giương võ khó lành, lời nói ra không thể thu lại, anh mà thật sự không tìm được cô vợ trẻ vừa lòng hợp lý, em chuẩn bị chịu xui xẻo đi.”

Hoắc Yên lập tức sốt ruột: “Không bao giờ xảy ra chuyện này!”

Thẩm Ngộ Nhiên ở phía sau nghe hai người nói chuyện, cảm thấy hợp lý, thể là chen miệng vào: “Hai người dứt khoát về chung một nhà đi, vô cùng náo nhiệt, cũng tránh cho người khác gặp tai họa.”

Hoắc Yên xấu hổ đỏ bừng mặt, quay đầu hung hăng nhìn anh ta: “Nói bậy bạ gì đó, miệng chó không mọc được ngà voi.”

Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Anh đúng là nói linh tính, hai người ngàn vạn lần chớ để trong lòng, nên tìm vợ thì tìm vợ, nên tìm chồng thì tìm chồng, hắc, tạm biệt hai người.”

Anh ta nói xong vọt cho Phó Thời Hàn một ánh mắt xấu xa, bước nhanh về phía trước.

Phó Thời Hàn hờ hững cảm cổ tay Hoắc Yên, bình tĩnh nói: “Đi đường cẩn thận một chút, lớn như vậy còn vấp ngã thì anh chỉ có thể coi như không biết em.”

Hoắc Yên cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm chặt tay mình, anh vẫn giống như khi bé, dặt tay cô đi từng bước.

Bàn tay anh ấm áp, ủ ấm bàn tay cô, đặc biệt yên tâm.

“Đứng rồi, vừa mới trong tiệc trà, em biết một cô gái, tên là Tề Quân.”

Cô cẩn thận quan sát sắc mặt của Phó Thời Hàn, mắt anh nhìn thẳng phía trước, ánh mắt sâu thẳm, không có bất kỳ biểu lộ gì.

“Ồ? Không phản ứng sao?”

“Em muốn nói gì?” Phó Thời Hàn không để ý hỏi.

“Cô ta nói là bạn bè của anh đó.” Hoắc Yên bấu môi: “Em còn không biết, anh có cô bạn xinh đẹp ưu tú như vậy cơ.”

“Nghe ý tứ trong lời nói của em, anh có bạn bè gì, đều phải báo cáo với em sao?” Đuôi mắt anh cong lên một ý cười nhẹ, cúi đầu nhìn cô: “Hay là em không thích anh có bạn là nữ?”

Hoắc Yên thè thốt phủ nhận: “Anh kết bạn là việc của anh, em mới không xen vào.”

“Em nói cô ta tên là gì?”

“Tề Quân.”

Phó Thời Hàn suy nghĩ một lát, lắc đầu: “Không có ấn tượng.”

Thấy nét mặt của anh không giống giả vờ, cũng không giống nói dối, Hoắc Yên thoáng yên tâm, chỉ nói: “Vừa mới trong tiệc trà, người ta còn liên tục nhắc đến anh, anh vậy mà quên bống người ta, thật không có lương tâm.”

“Hoắc Yên.” Anh gọi tên đầy đủ của cô, hai chữ giàu từ tính bật ra ngoài, khiến lòng người run rẩy.

“Nếu đàn ông có lương tâm với tất cả phụ nữ, đó mới chính là không có lương tâm, biết không?”

Hoắc Yên chớp chớp đôi mắt to, lắc đầu.

Phó Thời Hàn cầm chặt cổ tay nhỏ bé của cô, dịu dàng nói: “Em sẽ hiểu thôi.”

**

Sau đó, tổ chương trình triển khai mấy lượt diễn tập, để nhóm tuyển thủ quen thuộc với cách thức thi đấu, bất kể thắng bại thế nào cũng không ảnh hưởng tới kết quả vòng chung kết.

Nhóm tuyển thủ tâm cao khí ngạo, cho dù không phải trận thi đấu chính thức, bọn họ vẫn dồn toàn lực, đem mặt ưu tú nổi bật khoe ra.

Tình hình chiến đấu kịch liệt, nhất là mấy người Tề Quân và Đồng Tư Bắc, cạnh tranh nhau khó phân thắng bại.

Chỉ vài trận thi đấu, mấy tuyển thủ cũng đã thấm dò được thực lực của đối thủ.

Trong trận đấu thứ, Hoắc Yên vẫn luôn biểu hiện thường thường, thắng cũng không nhiều, có đến vài lần sát tới mấy giây cuối cùng mới trả lời được đáp án chính xác.

Trong tất cả các tuyển thủ, cô được đánh giá là người yếu nhất. Đầu năm nay, khiếm tốn đồng nghĩa với kẻ yếu.

Cho nên đến trận cuối cùng, mọi người đều không muốn chọn cô, dù sao những người này đều đến từ những trường đại học nổi tiếng, tâm cao khí ngạo, khinh thường độ sức cùng kẻ yếu.

Lượt diễn tập cuối cùng kết thúc, lúc mọi người rời sân đấu, Tề Quân an ủi Hoắc Yên: “Không sao, chớ đến trận chung kết hôm ấy, nếu như tôi rút thăm làm đôi chủ, chắc chắn sẽ không chọn bạn, yên tâm đi.”

Hoắc Yên cảm kích nhìn cô ta: “Cảm ơn, thật ra không quan trọng, thuận theo tự nhiên đi, đi tới đâu cũng không tiếc nuối gì.”

Đợi sau khi Hoắc Yên rời đi, cô bằng hữu tút bên cạnh, hỏi Tề Quân: “Yếu như vậy, làm sao mà vào được vòng chung kết?”

Tề Quân nhún vai: “Dù sao những kiểu thi đấu như này, vẫn cần có vận khí nữa.”

“Vào được vòng chung kết không thể chỉ nói do vận khí, vào là do thực lực, loại dục nước béo cò giống cô ta, sống không quá năm phút liền sẽ bị giết.”

Tề Quân liếc bạn một chút: “Đừng nói như vậy.”

“Vốn dĩ vậy mà, trên sân đấu(Siêu trí tuệ)cần bản đề cho những người có thực lực như Tề Quân cậu, những người này, nhiều lắm là lên sân khấu để làm trò cười mua vui, nói không chừng do ban tổ chức vì cần nhắc đến tình tiết gây cười, mới cho cô ta vượt qua.”

Tề Quân nhướn mi cười một cái: “Tớ khuyên cậu tốt bụng một chút, miệng đừng xấu xa như vậy.”

“Nhưng sao cậu lại đối xử tốt với cô ta như thế.” Bằng hữu cười hi hi một tiếng: “Sẽ không phải là yêu ai yêu cả đường đi chứ.”

“Nói cái gì đầu.”

“Không phải là bởi vì cô ta đến từ trường đại học S, mà người nào đó cũng ở trường đại học S?”

“Càng nói càng linh tinh.”

Mặc dù Tề Quân nói như thế, nhưng đuôi mắt vẫn cong lên ý cười hài lòng.

**

Hoắc Yên chưa đi xa, hai người nói gì cô nghe thấy hết, nhưng cô không để ý tới những lời vớ vẩn này.

Tề Quân là dạng con gái không bao giờ chịu để người ta đánh giá thấp, mỗi giây mỗi phút đều muốn thể hiện tài năng và sự ưu tú của mình, nhưng Hoắc Yên không giống, từ nhỏ cô bị người khác xem nhẹ, sớm đã thành thói quen.

Ngay từ đầu, cô không hiểu rõ Phó Thời Hàn lập ra chiến lược yếu thế cho cô để làm gì. Trong trận đấu tất cả các tuyển thủ đều sắc bén như mũi kim giăng co nhau, vì sao muốn cô đi ngược lại, cố ý bày ra dáng vẻ yếu đuối của mình.

Thắng đến mấy trận diễn tập, gần như không có ai nguyện ý chọn Hoắc Yên làm đối tượng khiêu chiến. Mỗi lần cô đều thuận lợi sống đến cuối cùng, nhìn những kẻ mạnh kia từng người từng người phải rơi đài, chỉ cần cô đánh bại người cuối cùng, có thể trở thành nhà vô địch.

Cho nên, đây là ý đồ của Phó Thời Hàn!

Anh khuyên cô lúc diễn tập không được thắng chỉ được thua, chính là lợi dụng tính kiêu ngạo và lòng hư vinh của những kẻ kia, giúp Hoắc Yên một đường vững vàng đi tới cuối cùng.

Nhưng nếu cô có một chút suy nghĩ tranh cường hiếu thắng, kế hoạch sẽ thất bại, nhưng hết lần này tới lần khác cô nhận này tâm trạng rất ổn định, không thêm để ý tới ánh mắt miệt thị của người khác, vậy mà thật sự một đường thua triệt để, không ai coi cô là mối uy hiếp, thậm chí còn chả thêm khiêu chiến với cô.

Đối thủ yếu như vậy, thắng cũng chẳng vơ vãng.

Cứ thế, trong trận đấu cuối cùng này, tình hình của cô khá hơn rất nhiều, chỉ cần không quá đen đủi rút trúng dài chủ, hẳn là có thể vào đến vòng cuối cùng, thậm chí trở thành nhà vô địch.

Nhà vô địch của cuộc thi giữa các trường đại học, có thể trở thành nhân vật nổi tiếng nhà nhà đều biết.

Trước kia Hoắc Yên nghĩ cũng không dám nghĩ, một ngày nào đó mình sẽ có cơ hội như vậy, đứng dưới ánh đèn sáng chói trên sân khấu, nhận những tiếng reo hò cổ vũ của tất cả mọi người.

Cô kích động vùng tay vùng chân, chờ đợi nhất mình kinh nhân(*) cuối cùng.

(*) Nhất mình kinh nhân (一鳴驚人): 1 tiếng kêu kinh người làm người ta chấn động, để ví dụ với việc một người bình thường im lặng không nói gì đột nhiên làm một sự việc khiến người khác phải kinh ngạc. Nguồn

Mấy tiếng trước khi diễn ra trận chung kết, ở hậu trường, đám tuyển thủ đang chuẩn bị để ghi hình trận cuối cùng.

Thời gian trang điểm, trong tay Hoắc Yên cầm quyền sở nhỏ, yên lặng nhớ kỹ.

Tề Quân cùng mấy người Đồng Tư Bác đang tán gẫu, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói cười, trạng thái tinh thần đặc biệt thoải mái, không hề có chút hồi hộp khi phải lên truyền hình.

Hoắc Yên tự vắn lòng, cô khẳng định sẽ không ung dung bình thản được như vậy, cô đang hồi hộp muốn chết, sợ nhất là vì hồi hộp quá mà ảnh hưởng đến biểu hiện, như vậy thì lợi bất cập hại thôi.

Lúc Phó Thời Hàn tiến vào, bốn phía xung quanh rõ ràng xảy ra biến hóa, tiếng mọi người nói chuyện cũng nhỏ đi rất nhiều.

Hoắc Yên hoàn toàn không để ý có người đứng sau, đến tận khi một bàn tay thon dài cầm quyền đề thi đi, cô mới hồi phục tinh thần.

Ngẩng đầu lên liền nhận được ánh mắt sắc bén của anh.

Anh cup mắt, bất đắc dĩ nhìn cô: “Em đã chuẩn bị kỹ lưỡng rồi, không nên xem sách nữa.”

Hoắc Yên ngoan ngoãn gật đầu, cô bởi vì quá căng thẳng nhưng không muốn bị người khác nhận ra, cho nên mới cầm sách không chịu buông tay.

Cũng không quan tâm người bên ngoài cảm thấy cô đang học vẹt.

“Anh không vào khán đài ngồi, đến đây làm gì?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Ghé qua nhìn em có căng thẳng đến mức ngồi một chỗ bóc tường hay không?”

Hoắc Yên ngốc nghếch nở nụ cười: “Anh vẫn coi em là anh bạn nhỏ sao?”

Lúc cô cười sẽ để lộ hai cái răng cửa nhỏ, nhìn vừa đáng yêu vừa ngây thơ.

Phó Thời Hàn không kim lòng được đưa tay gầy sợi sợi tóc của cô: “Đừng sợ, Thẩm Ngộ Nhiên nói, nếu lượt đầu tiên em đã bị loại, cậu ta sẽ mời chúng ta ăn lẩu.”

Hoắc Yên đương nhiên biết, anh đang muốn giúp cô bớt căng thẳng nên cố ý nói vậy.

Cô nháy mắt với Phó Thời Hàn: “Hàn ca, nếu như thật sự lượt đầu tiên em đã bị loại, vậy anh có thất vọng không?”

“Vi sao lại hỏi như vậy?”

“Lúc trước anh nhường cơ hội vào vòng chung kết cho em, em cảm thấy, em cần phải thay anh gánh chức vô địch mới không phụ lòng anh.”

Đôi mắt cô gái nhỏ như hồ nước trong suốt, không có chút gài tạo.

Trái tim Phó Thời Hàn bị lời nói đơn thuần của Hoắc Yên đâm trúng, anh vỗ nhẹ mu bàn tay cô, nói: “Hoắc Yên, em hãy nhớ kỹ, em đi được tới bước này tất cả đều do chính bản thân em cố gắng, không phải do ai nhường cả.”

Hoắc Yên cái hiểu cái không gật đầu, nói: “Anh theo em tham gia cuộc thi, còn giúp em bày mưu tính kế, tóm lại em sẽ không phụ anh!”

Cặp mắt đào hoa mê người của Phó Thời Hàn cong lên, giọng nói cực kỳ dịu dàng: “Đồ ngốc.”

Hoắc Yên tiếp tục đọc sách, Phó Thời Hàn ngồi bên cạnh với cô, hình ảnh này hấp dẫn không ít ánh mắt của các cô gái.

Khi còn bé Hoắc Yên từng nghe Đường Thiên Mạch nói, anh cả mang hào quang thần tượng trên người, trước kia cô không rõ nghĩa là gì, bây giờ đã hiểu.

Bất kể trong hoàn cảnh gì, Phó Thời Hàn luôn được mọi người chú ý.

Điều này không hề liên quan đến ngoại hình, người ưu tú thường thu hút mọi thứ xung quanh. Cho dù anh không nói cũng không làm cái gì, chỉ động tác giờ chần nhấc tay thôi cũng khiến những tuyển thủ xung quanh tự xưng là là thiên chi kiêu tử sinh ra cảm giác uy hiếp.

Tề Quân kích động đến lông mi già cũng sắp rơi ra ngoài.

Cô ta tro mắt nhìn Phó Thời Hàn ngồi bên cạnh Hoắc Yên thấp giọng nói chuyện, cứ chỉ thân mật giống những đôi đang yêu.

Bằng hữu đi tới, Tề Quân thu lại tầm mắt, lập tức dán lông mi già lên.

“Kỳ lạ, bọn họ vậy mà quen biết, nhìn qua quan hệ rất tốt.”

Tề Quân bình tĩnh nói: “Đều học cùng một trường, quen biết rất bình thường.”

“Đúng vậy, rất bình thường.” Bằng hữu cười cười, nói: “Cậu đoán xem tớ vừa nghe được chuyện Bất Quái gì?”

Tề Quân lạnh nhạt hỏi: “Cái gì?”

“Tớ nghe bạn học nói, là Hoắc Yên đánh bại Phó Thời Hàn trong trận chung kết ở trường, lúc đầu tớ còn chưa tin, bây giờ nhìn thấy hai người họ quan hệ tốt thế này, tớ tin rồi.”

Đôi lông mày thanh tú của Tề Quân cau lại: “Cậu nói là Phó Thời Hàn cố ý thua cô ta?”

Bằng hữu cười nhạt một tiếng: “Tớ đây đâu có biết.”

“Tớ còn tưởng do cô ta may mắn mới tiến được vào vòng chung kết.” Trên mặt Tề Quân lộ ra một tia khinh miệt: “Không ngờ còn có chuyện như vậy.”

“Đúng thế, trình độ của Phó Thời Hàn có thể thua Hoắc Yên sao?” Bằng hữu nói: “Vây cậu cảm thấy, bọn họ là quan hệ gì?”

Trái tim Tề Quân như bị rắn độc cắn, nọc độc thấm dần vào máu khiến cô ta có cảm giác đè nén uất ức, giống như sắp không thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hai bên phối hợp

“Nơi có anh, chính là nơi bình yên.”

Cuộc thi bắt đầu, nhóm tuyển thủ bước lên đài thi đấu, đứng vào vị trí đã được xác định từ trước, xếp thành một vòng hình tròn.

Đèn sáng từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, người dẫn chương trình đứng trên sân khấu thứ micro, chuẩn bị bắt đầu trận thi đấu.

Hoắc Yên ngược mắt nhìn về khán đài, bạn bè của cô ngồi hàng thứ nhất, Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ đang ra sức vỗ tay: “Cố lên nha!!!”

“Yên Yên cố lên!”

“Cầm giải nhất, cầm giải nhất!”

Phó Thời Hàn anh tuấn ngồi bên cạnh bị ánh đèn hắt xuống càng toát ra sự mẽ mẽ người. Anh rũ đôi mắt đen như mực bình tĩnh nhìn cô.

Bị anh nhìn chằm chằm, trong lòng Hoắc Yên có một sự kích động, nghĩ phải cố gắng đến cùng, phải giành được giải vô địch cho anh xem, so với những người gọi là thiên chi kiêu tử ở đây, cô Hoắc Yên cũng không thua kém chút nào.

Nhất định có thể làm được!

Trước khi bắt đầu thi đấu, từng tuyển thủ sẽ lần lượt rút thăm, chọn ra một tuyển thủ đứng giữa đài làm đài chủ luân phiên đối chiến với những tuyển thủ khác.

Nếu như thắng, phần thưởng tăng lên gấp đôi, nếu như thua thì tuyển thủ vừa thắng sẽ đứng vào vị trí đài chủ, tiếp tục tiến hành tranh tài.

Dựa theo kế hoạch của Phó Thời Hàn, chỉ cần Hoắc Yên không bốc vào vị trí đài chủ, hẳn là có thể thi đến cuối cùng.

Kết quả bốc thăm cuối cùng, Hoắc Yên quả nhiên không bốc trúng đài chủ, trùng hợp là, Tề Quân là người bốc trúng, trở thành đài chủ, theo đó cô ta sẽ lần lượt đối chiến chín tuyển thủ khác.

Những tuyển thủ khác nhìn thấy tình huống này trong lòng có chút thấp thòm, trình độ của Tề Quân số một số hai, mấy trận diễn tập trước đó, xếp hạng của cô ta chưa bao giờ rời khỏi top ba, bây giờ thành đài chủ, sợ rằng một đường chẻ tre chém giết đến cuối cùng.

Tề Quân đứng chính giữa sân khấu, tà sườn xám thướt tha phác họa lấy dáng người thon thả của cô ta mang theo chút hương vị cổ xưa.

Trước khi trận đấu chính thức bắt đầu, người dẫn chương trình sẽ thông qua máy câu hỏi thứ vị để khán giả biết được lai lịch và tính cách của các tuyển thủ, Tề Quân mở miệng là tuôn ra thi từ ca phú, khoe khoang danh hiệu tài nữ cổ đại của mình.

Sau đó trở lại chuyện chính, Tề Quân lựa chọn tuyển thủ đầu tiên để đối chiến.

Tề Quân mỉm cười quét qua mặt từng tuyển thủ, trong lòng đám tuyển thủ như trống đánh, hi vọng cô ta không chọn mình, ai cũng không muốn lọt đầu tiên đã rơi đài.

Sau khi lượt một vòng, ánh mắt Tề Quân rơi trên người Hoắc Yên.

Hoắc Yên nhạy cảm phát hiện được, trong ánh mắt của cô ta ẩn chứa một loại khinh miệt và địch ý nào đó.

“Người đầu tiên tôi muốn đối chiến, là Hoắc Yên.”

Lời vừa dứt, Thẩm Ngộ Nhiên nhảy vọt lên, nét mặt tràn đầy kinh ngạc nhìn Phó Thời Hàn: “Hân tổng, sao lại như thế, không phải nói lần thứ nhất sẽ không bị chọn...”

“Ngồi xuống.”

Giọng nói của Phó Thời Hàn bình tĩnh, nhìn sang Hoắc Yên, trong đôi mắt ẩn chứa lo lắng.

Các tuyển thủ trên sân khấu kinh ngạc không thôi, không ngờ Tề Quân lại chọn Hoắc Yên để đối chiến.

Rõ ràng là người yếu nhất.

Chẳng lẽ Tề Quân sợ bị loại cho nên mới muốn chọn người yếu để đảm bảo an toàn, nhưng cũng không đúng, Tề Quân là kiểu con gái kiêu ngạo, sao có thể bởi vì sợ hãi mà lùi bước chứ.

Giờ phút này, Tề Quân đang hếch cằm lên nhìn Hoắc Yên, ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Trong lòng Hoắc Yên cũng cảm thấy kinh ngạc như mọi người, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại. Mặc dù ngay từ đầu Tề Quân có nói sẽ không chọn cô, nhưng tình huống thay đổi khó lường, cô cũng không hiểu tính cách của Tề Quân lắm, giữa đường thay đổi chủ ý không phải không có khả năng.

Đến đâu hay đến đó vậy.

Hoắc Yên chậm rãi rời khỏi vị trí của mình, bước tới vị trí trên sân đấu, đứng đối mặt với Tề Quân.

Mặc dù trên mặt Tề Quân mang theo ý cười nhưng trong mắt không có nửa điểm tươi cười, cao giọng nói: “Bạn học Hoắc Yên thực ra là bạn tốt nhất của tôi, tôi rất mong cùng bạn ấy đối chiến, cho nên lựa chọn bạn ấy.”

Hoắc Yên lịch sự cười cười với cô ta: “Cùng chị Tề Quân đối chiến, tôi cũng rất cao hứng.”

“Tôi vẫn luôn khâm phục bạn học Hoắc Yên, bình thường âm thầm lặng lẽ, nhìn qua nhu nhược yếu đuối vậy mà trong ngăn người vạn người lại có thể tung hết tài năng, đi vào vòng chung kết cuối cùng. Bạn ấy nhất định là có thực lực sâu không lường được, cho nên bạn học Hoắc Yên, bạn ngăn van lần phải giờ cao đánh khẽ nha, đừng để tôi thua thảm quá.”

Câu này khiến đám tuyển thủ khịt mũi coi thường, bề ngoài Tề Quân vẫn muốn làm đủ thủ tục, dù sao trên TV cũng có rất nhiều người xem.

Người dẫn chương trình nói nữ thần Tề Quân thật sự khiêm tốn quá.

Lâm Sơ Ngữ tức giận bất bình: “Đối trá.”

“Có thể góp thêm một đóa hoa sen trắng với chị gái nào đó.”

Hoắc Yên không quá am hiểu loanh quanh vòng vèo, dứt khoát nói thẳng: “Tôi sẽ hạ thủ lưu tình.”

Mấy tuyến thủ xung quanh không nhận được, phụt một tiếng bật cười.

So với Tề Quân giả vờ khiêm tốn, biểu tình của Hoắc Yên chẳng chắc đáng hoảng, giọng điệu cũng tương đối trầm ổn, không hề có cảm giác kiêu căng, càng không ra vẻ ta đây, trong nháy mắt nhận được không ít hảo cảm của mọi người.

“Nhìn không ra, cậu ta cũng có chút khí thế nha.”

“Tôi vẫn luôn cảm thấy bạn học đáng yêu này sẽ bùng nổ.”

“Ồi, hi vọng cậu ta không bị treo lên đánh (*).”

(*) 吊打 / diàodǎ / viết tắt của cụm từ 起来打, là ngôn ngữ mạng, ý chỉ có ưu thế áp đảo, thực lực hai bên quá chênh lệch và đối thủ không có sức đánh trả, giống như treo người ta lên tra tấn, đánh đập. (Nguồn tham khảo: Baidu)

“Bề ngoài Tề Quân khiêm tốn, trên thực tế cực kỳ mạnh, lo lắng.”

Hoắc Yên ra chiều không theo lẽ thường, Tề Quân bị cô làm cho á khẩu, trong lòng kim nén sự bức bối, chỉ hi vọng trận đấu nhanh chóng bắt đầu, cô ta muốn hung hăng vui đập Hoắc Yên một trận cho hả giận.

Dựa vào đàn ông dễ dãi lên, đang con gái như Hoắc Yên, căn bản không có tư cách đứng trên đấu trường này, đây là điều si nhục đối với cô ta.

Vừa nghĩ tới Phó Thời Hân, trong lòng Tề Quân lại càng bức bối khó chịu, sao anh ấy lại mất mủ như vậy, chẳng lẽ con trai bây giờ đều thích dạng con gái không có tài năng, nhu nhược yếu đuối như thế, con gái ưu tú đứng trước mặt anh, anh căn bản không nhìn thấy.

Bất kể thế nào, hôm nay Tề Quân đã quyết định, phải dạy cho Hoắc Yên một bài học nhớ đời.

Trận thi đấu chính thức bắt đầu, vẫn theo luật cũ mỗi người trả lời một câu hỏi, thêm một lần trợ giúp là hỏi ý kiến của bạn bè tại trường quay.

Câu hỏi theo trình độ từ dễ đến khó, vừa mới bắt đầu hai người đều tương đối thả lỏng dễ trả lời các câu hỏi, càng về sau độ khó càng tăng, không khí cũng bắt đầu căng thẳng hơn.

Có đôi khi cần suy nghĩ mười mấy giây mới có thể trả lời, hai người đều như thế, hình hình ngẩn ngẩn cân treo sợi tóc.

Dần dần, Tề Quân có chút nóng ruột, Hoắc Yên giống như một khối cao da chó, theo sát không rời, không cho cô ta thở phào lúc nào.

Không hợp lý, Hoắc Yên không thể mạnh như vậy được, rõ ràng... rất yếu!

Lúc này Tề Quân ngẩng đầu lên thăm dò Hoắc Yên, ánh mắt Hoắc Yên nhìn thẳng về phía trước, mi tâm hơi nhú, hết sức chăm chú nghe người dẫn chương trình đọc câu hỏi, sợ bỏ sót chữ nào.

Đáng vẻ tập chung suy nghĩ, cùng với vẻ mềm yếu dễ dàng bị bắt nạt, giống như hai người.

Hoắc Yên bây giờ, toàn thân tỏa ra khí chất ổn trọng.

Tề Quân có chút hoảng hốt.

“Quốc gia tiến vào thời đại đồ sắt sớm nhất là?

Hoắc Yên không cần suy nghĩ: “Ả Rập Syria.”

“Mai thể hạc tử (*) là nói về tình trạng gia đình của ai?”

(*) Lấy mai (cây mai) làm vợ và lấy con hạc làm con. Có một thi nhân đời nhà Tống ẩn cư ở Hàng Châu, trồng mai nuôi hạc, sống thoải mái thanh cao. Sau dùng điển cổ này để ví von cuộc sống ở ẩn điềm nhiên thanh thản. (Nguồn tham khảo: Baidu)

Tề Quân: “Lâm Hòa Tĩnh.”

“Bài hát《 Đêm Giáng Sinh》xuất phát từ đâu?”

Hoắc Yên: “Áo.”

...

Trong nháy mắt, hai người đã liều mạng được hai mươi câu hỏi, vẫn chưa phân thắng bại, trong lòng Tề Quân càng lúc càng nóng nẩy, mà Hoắc Yên ngược lại càng lúc càng bình tĩnh, không có cảm giác khẩn trương như lúc mới lên đài.

Cách mỗi câu hỏi, cô không quên ngẩng đầu nhìn Phó Thời Hân, ném cho anh một ánh mắt yên tâm.

Không sao đâu.

Khóe miệng Phó Thời Hân cong lên một nụ cười nhẹ, giờ phút này, trong mắt anh chỉ đầy hình bóng của một mình cô.

Dưới ánh đèn sáng rực, làn da người con gái trắng nõn bóng loáng, chỉ trang điểm nhẹ cũng giúp cô tràn đầy tự tin và giòn gang.

Đôi đồng tử đen kịt phát ra ánh sáng trước đây chưa từng gặp.

Tự tin như thế, bình tĩnh như thế.

Đẹp đến mức khiến cho người ta tìm đập chân run.

Phó Thời Hân đột nhiên nở nụ cười nhẹ nhõm, trước kia vẫn là anh... đã đánh giá thấp cô nhóc này rồi, trời không phụ người có lòng, cô trả giá bằng mồ hôi và sự cố gắng, sẽ không uống phí.

Không cần dựa vào bất cứ chiến lược gì, bản thân Hoắc Yên cũng đủ trình độ để đoạt chức quán quân.

Mà trong trận chiến, Hoắc Yên không hề biết nội tâm đang rung động của Phó Thời Hân, cô hết sức chăm chú lắng nghe câu hỏi.

“Tàu vũ trụ đầu tiên bay vào hệ Mặt Trời là?”

Hoắc Yên: “Pioneer 10.”

“Ba chữ cái “r, s, f” trên cục pin thay thế cho cái gì?”

Tề Quân đột nhiên tạm dừng.

Cô ta được xưng là tài nữ cổ đại, đối với câu hỏi liên quan đến văn hóa lịch sử hoàn toàn nắm chắc, nhưng gặp loại câu hỏi liên quan đến kỹ thuật khoa học, hiển nhiên sẽ tốn nhiều công sức.

“Là hình... hình dạng pin?” *(Editor: Chỗ này dịch bừa)*

Người dẫn chương trình: “Chính xác.”

Tề Quân thở phào một hơi, mà các tuyến thủ cũng cảm thấy toát mồ hôi, Tề Quân đã như cung giương hết đà, nhưng khi nhìn sang Hoắc Yên, trấn định tự nhiên, ngay cả trán cũng không đổ một giọt mồ hôi, vô cùng thoải mái.

Xem ra trước đó nhìn có vẻ yếu thế, đều là giả trụ ăn thật hổ.

“Diễn cổ Đồng Sơn tái khởi xuất phát từ?”

Hoắc Yên: “Tạ An.”

“Hệ thống chữ Hán trong MicroComputer, mã nội bộ của ký tự tiếng Hán chiếm bao nhiêu byte?”

Hoắc Yên đột nhiên siết chặt tay, loại câu hỏi này đối với người học ban xã hội là điểm yếu, nhưng đối với sinh viên học khoa Toán – Tin mà nói thì ai cũng biết.

Nếu đề có trả lời tốt biết bao. Nhưng hết lần này tới lần khác lại hỏi Tề Quân.

Tề Quân nhủ vậy.

Thời gian trôi qua từng giây, cô ta lằm vào suy nghĩ, giống như khó mà trả lời được.

Trái tim Hoắc Yên bắt đầu đánh trống, bịch bịch bịch bịch...

Mặt Tề Quân đỏ ửng, thật ra trên tay cô ta còn một cơ hội xin trợ giúp từ khán giả, nhưng nếu vậy sự cố gắng đến cuối cùng của cô ta sẽ không còn tác dụng.

Một người kiêu ngạo như cô ta, sẽ không dễ dàng xin giúp đỡ từ người khác, nhất là đối thủ của cô ta, lại là Hoắc Yên hết lần này tới lần khác bị người ta xem thường.

Tiếng “tã” dài vang lên, thời gian trả lời của Tề Quân đã hết.

Các tuyển thủ ở hiện trường im phăng phắc, kết quả như vậy thực sự quá ngoài dự đoán của mọi người, cho dù là ai cũng không thể tưởng tượng, cường thế như Tề Quân lại bị tuyển thủ ai cũng công nhận là yếu nhất đánh bại.

Tề Quân oán hận hình Hoắc Yên, trên mặt viết đầy nhục nhã và không cam lòng, nhưng trận đấu này, thua chính là thua, hai bên đều đã trả lời 34 câu hỏi, hiển nhiên không phải vì do số đen hay nguyên nhân nào khác, chính là Tề Quân cô ta tài nghệ không bằng người.

Tề Quân rất khó chấp nhận kết quả này, lúc công bố còn trăm mặc không nói một câu, có vẻ không thêm duy trì hình tượng trước truyền hình.

Trận đầu tiên đã bị loại, dù khiến cô ta lằm trò cười trước mặt bạn bè một thời gian dài.

Dù sao cô ta đã từng thể sơn sắc sẽ giành được giải vô địch.

Âm nhạc vui vẻ ở trường quay vang lên, bây giờ Hoắc Yên sẽ làm đài chủ lần lượt khiêu chiến các tuyển thủ khác.

Kết quả như vậy cùng với kế hoạch Phó Thời Hàn vạch ra cho cô khác nhau một trời một vực.

Giờ phút này đứng ở vị trí chính giữa sân khấu, tất cả đèn chiếu và máy quay đều rơi trên người, mặc dù trong lòng cũng thấp thỏm lo lắng, nhưng đã không còn sợ hãi.

Cô biết, Phó Thời Hàn ngay ở phía sau cô, đôi mắt sáng rực không rời nhìn cô.

Nơi có anh, chính là nơi bình yên.

**

Sau đó, Hoắc Yên lần lượt đối chiến các tuyển thủ còn lại.

Lúc cô ở trận diễn tập, từng im lặng quan sát qua những tuyển thủ kia, bọn họ có người nóng nảy, có người trầm ổn, còn có những người bởi vì quá căng thẳng, từ đầu đến cuối không cách nào phát huy khả năng tốt nhất.

Cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Lúc Hoắc Yên lựa chọn đối thủ, từ yếu đến mạnh, từng chút từng chút tiến vào độ khó, thi đấu ổn định, xông đến vòng cuối cùng.

Phần thưởng hiện giờ đã chất cao như núi, smartphone, máy tính bảng, kính thực tế ảo VR, ghế massage, tủ lạnh... Trận đấu tiến vào giai đoạn chỉ còn ba tuyển thủ, người dẫn chương trình hỏi Hoắc Yên, có muốn dừng cuộc chơi không.

Bởi vì nếu dừng cuộc chơi tại đây, cô có thể mang theo phần thưởng rồi đi, còn nếu tiếp tục chơi, nếu bị đánh bại bởi đối thủ phía sau, toàn bộ phần thưởng có tích góp được sẽ phải chấp tay nhường cho người khác.

Thông thường mà nói, cảm nhiều phần thưởng như vậy, tuyển thủ thông minh sẽ lựa chọn từ bỏ.

Dừng tại đây cũng không tính là mất mặt, kiếm được phần thưởng, lại dành được vẻ vang.

Hoắc Yên đương nhiên cũng do dự một chút, quay đầu nhìn về Phó Thời Hàn, muốn nhìn ra một chút thông tin từ trong mắt anh.

Đuôi mắt Phó Thời Hàn hơi cong, nhìn cô cười nhẹ, trong đôi mắt bình tĩnh lóe lên ý tứ sâu xa.

Hoắc Yên hiểu, bất kể cô quyết định thế nào, Phó Thời Hàn đều ủng hộ và tin tưởng.

“Tôi lựa chọn tiếp tục.”

Người xem ở trường quay không kim được vỗ tay cổ vũ, mấy tuyển thủ cũng cảm thấy áp lực nặng nề.

Từ tiết tra đến nay, cô gái yếu đuối im lìm không nói chuyện kia, đối với bọn họ chẳng phải uy hiếp gì, sơ yếu lý lịch trắng tinh, cũng không có giải thưởng vẻ vang, lúc thảo luận câu hỏi thậm chí còn không chen được vào.

Nếu nói xuất sắc, Hoắc Yên tuyệt đối không được tính.

Thế nhưng Hoắc Yên đứng trước mặt bọn họ lúc này, đôi mắt màu đen bình tĩnh, lại khiến người ta rét lạnh, thực sự không nhìn thấu đến cùng còn ẩn chứa thực lực thế nào.

Lại thêm hai tuyển thủ bị Hoắc Yên đánh bại, Hoắc Yên để Đồng Tư Bắc cuối cùng, thứ nhất bởi vì anh ta thực sự rất mạnh, có khả năng đoạt chức vô địch, thứ hai chính là... trong các tuyển thủ anh ta là người đối xử với Hoắc Yên có vẻ tương đối thiện chí.

Hoắc Yên để anh ta lại cuối cùng, cũng có thể lý giải.

Đồng Tư Bắc đeo một cặp kính đen rất mỏng, mặc áo sơ mi trắng và quần âu màu đen, nhìn qua thanh tú nhã nhặn, cử chỉ lịch sự lại không mất đi sự hài hước, hiểu biết rộng, nói chuyện đúng mực, là mẫu bạn trai lý tưởng của các cô gái.

“Thì ra bạn là một con hắc mã.” Anh ta không dấu điểm đánh giá cô: “Là một con hắc mã xinh đẹp.”

Hoắc Yên cúi đầu nhìn váy liền màu đen của mình, còn là do Phó Thời Hàn giúp cô chọn, kích thước vừa vặn phác họa đường cong cơ thể, sau lưng buộc một cái nơ nhỏ, trực tiếp thể hiện khẩu vị của thẳng nam nào đó.

“Cảm ơn.” Cô không biết nói gì, đánh đáp lại như thế.

Đồng Tư Bắc mỉm cười tự tin, nói: “Tôi sẽ không bởi vì bạn là cô gái xinh đẹp mà giờ cao đánh khẽ.”

Ánh mắt Hoắc Yên đơn thuần, giọng nói chân thành: “Tôi cũng sẽ không bởi vì anh là người đàn ông thông minh mà cố ý nhường anh.”

Lời vừa nói ra, người xem ở hiện trường đều bật cười, Đồng Tư Bắc khen Hoắc Yên xinh đẹp, Hoắc Yên đáp lễ bằng một câu thông minh, thứ nhất thể hiện thái độ tự tin, thứ hai gián tiếp ám chỉ tất cả các chàng trai, nhìn con gái đừng nhìn về bề ngoài.

Thẩm Ngộ Nhiên nhủ vậy, nói: “Ngày bình thường không nhìn ra, cô nhóc này thật lợi hại nha.”

Khóe môi Phó Thời Hàn khẽ nhếch, nhân nhạ xùy một tiếng: “Còn không xem là ai dạy dỗ.”

Kiểu nói như vậy, Thẩm Ngộ Nhiên nhớ lại một trận ác chiến vừa rồi, Hoắc Yên trên đài đối mặt với nguy hiểm không sợ hãi, đáng vẻ gấp thần giết thần gặp Phật giết Phật, thật sự có mấy phần giống với khí chất lạnh lùng của Phó Thời Hàn.

Bọn họ cùng nhau lớn lên, khi Hoắc Yên còn như một tờ giấy trắng, sẽ nhìn Phó Thời Hàn mà học tập.

Tiếng âm nhạc dồn dập mà căng thẳng vang lên mở ra trận quyết đấu cuối cùng giữa Hoắc Yên và Đồng Tư Bắc.

Lâm Sơ Ngự và Tô Hoàn vì Hoắc Yên mà lau mồ hôi hột, chỉ cần đánh bại Đồng Tư Bắc, Hoắc Yên liền trở thành nhà vô địch của《Siêu trí tuệ》năm nay, danh tiếng và vinh quang đó, nghĩ cũng không dám nghĩ!

Lâm Sơ Ngự nắm chặt tay Tô Hoàn: “Hồi hộp quá hồi hộp quá, Yên Yên sẽ thắng chứ?”

Tô Hoàn ra vẻ bình tĩnh nói: “Tớ thấy, mấy trận trước cậu ấy thể hiện rất ổn định.”

Lâm Sơ Ngự quay đầu nhìn sang Phó Thời Hàn: “Tớ thấy Hàn tổng có vẻ không lo lắng chút nào.”

Tô Hoàn nhìn Phó Thời Hàn, khuôn mặt vạn năm băng sơn vĩnh viễn tẻ liệt kia, giống như trời có sập xuống cũng không liên quan đến mình.

Nhưng không ai biết, lòng bàn tay Phó Thời Hàn lúc này đã đỏ một tầng mồ hôi mỏng.

Cuộc thi lớn nhỏ trong quá khứ, anh trải qua không ít, nhưng chưa từng căng thẳng như vậy.

Quan tâm quá sẽ bị loạn.

Trên đài đã trải qua hơn mười câu hỏi, trước mắt hai người đều rất ổn định, chưa từng xảy ra tình trạng dừng lại hoặc do dự.

Xem ra hai người đứng thật là kỳ phùng địch thủ.

Mà càng về sau, độ khó câu hỏi tăng dần, tốc độ trả lời của hai người cũng dần dần chậm lại, có mấy câu Hoắc Yên chỉ còn mấy giây, ngàn cân treo sợi tóc. Đường nhiên tình trạng của Đồng Tư Bắc cũng không khá hơn chút nào, anh ta bắt đầu sốt ruột, sắc mặt cũng không còn tự tin chắc chắn như trước.

“Dài núi dài nhất trên thế giới là?”

Đồng Tư Bắc: “Đãy Andes.”

“Tác giả của ca khúc Quốc Tế Ca là?”

Hoắc Yên: “Pierre Degeyter.”

“Giao thức ứng dụng không giấy để kết nối thiết bị liên lạc di động vào Internet là?”

Đồng Tư Bắc: ....

Anh ta đột nhiên mắc kẹt.

Thẩm Ngộ Nhiên nói khẽ với Phó Thời Hàn: “Không phải chứ, câu hỏi đơn giản như vậy cũng không trả lời được sao.”

Phó Thời Hàn thần nhiên nói: “Thuật nghiệp hữu chuyên công, không phải chuyên môn của anh ta lại trùng hợp không nhớ, cũng rất bình thường.”

(*)Thuật nghiệp hữu chuyên công (术业有专攻): Mỗi ngành học thì sẽ nghiên cứu chuyên môn khác nhau.

Đồng Tư Bắc có vẻ không biết câu trả lời, mắt thấy thời gian đếm ngược mười năm giây sắp qua, Lâm Sơ Ngự đã chuẩn bị reo hò cho Hoắc Yên, Đồng Tư Bắc đột nhiên nói: “Tôi muốn sử dụng quyền trợ giúp của khán giả tại trường quay.”

Trong nháy mắt Lâm Sơ Ngự nhụt chí: “Vốn tưởng rằng Yên Yên sắp thắng rồi!”

Tô Hoàn nói: “Mỗi người đều có một cơ hội xin giúp đỡ, lần này anh ta dùng rồi sẽ hết, Yên Yên còn một lần, bình tĩnh đi”

Lâm Sơ Ngự: “Chỉ hi vọng khán giả ở trường quay không trả lời được thì tốt.”

Trận đấu tạm dừng, người dẫn chương trình để Đồng Tư Bắc lựa chọn một khán giả trả lời câu hỏi này.

Ánh mắt của Đồng Tư Bắc quét một vòng, cuối cùng vậy mà vững vàng rơi vào lưng Hoắc Yên, tất cả mọi người đang suy đoán, chẳng lẽ anh ta yêu cầu trợ giúp bởi chính bạn bè người thân của Hoắc Yên sao?

Quả nhiên, đã thấy Đồng Tư Bắc chỉ vào người con trai ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Hành động này khiến Thẩm Ngộ Nhiên há to miệng, không thể tin nổi.

Đồng Tư Bắc muốn sự trợ giúp từ Phó Thời Hàn, vậy rồi ở phía sau khán đài không phải anh ta không thấy, quan hệ giữa Phó Thời Hàn và Hoắc Yên...

Phó Thời Hàn chậm rãi đứng lên, lông mày dày rậm, ngược lại không lộ ra chút gì kinh ngạc.

Người dẫn chương trình nhắc nhở Đồng Tư Bắc: “Ngồi ở vị trí đó đều là bạn học của Hoắc Yên theo tới tham gia cuộc thi, cậu xác định... muốn chọn cậu ta?”

Đồng Tư Bắc nhìn chằm chằm vào mắt Phó Thời Hàn, lộ ra nụ cười: “Vô cùng chính xác, chuyên ngành của bạn học Hoắc Yên là máy tính, tôi tin tưởng câu hỏi này đối với bạn bè của Hoắc Yên mà nói, hẳn là dễ như trở bàn tay.”

Lời vừa nói ra, mọi người xung quanh mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra thật sự biết người biết ta, câu hỏi này người khác không nhất định có thể trả lời được, nhưng Hoắc Yên và bạn học của cô nhất định sẽ có thể trả lời.

“Sớm đã nghe nói Phó Thời Hàn chủ tịch hội sinh viên đại học S, làm người ngay thẳng, hẳn là sẽ không giúp tôi trả lời sai câu này chứ.” Đồng Tư Bắc cố ý hỏi như vậy.

“Làm người ngay thẳng, cương trực công chính.”

Phó Thời Hàn cười nhạt, trong nụ cười mang theo chút hài hước và đùa cợt: “Anh hiểu rõ tôi như vậy, chẳng lẽ còn chưa nghe nói qua, bản thân Phó Thời Hàn cực kỳ bao che khuyết điểm, cũng không phải là chính nhân quân tử gì như trong miệng mọi người.”

“Nghe ý tứ của anh, là muốn giúp Hoắc Yên không giúp tôi, không biết câu trả lời của câu hỏi này?”

Phó Thời Hàn nhàu mày: “Xin lỗi, cô bé này là do tôi chăm sóc từ nhỏ, em ấy muốn thứ gì tất nhiên tôi sẽ dốc hết sức...”

“Hàn ca.” Hoắc Yên đột nhiên ngắt lời Phó Thời Hàn: “Nếu anh biết, hãy giúp anh ta đi.”

Phó Thời Hàn nhìn Hoắc Yên, đôi mắt hạnh trong suốt mà xinh đẹp, lóe ra tia sáng tự tin.

Từ nhỏ chính là như thế, trong xương cốt cô gái nhỏ có một luồng sức mạnh quật cường không chịu khuất phục.

Phó Thời Hàn có vẻ khó khăn lắc đầu một cái, cô muốn thắng quang minh lỗi lạc, anh tự nhiên muốn giúp cô đạt được ý nguyện.

Gọng nói anh trầm bổng: “Giao thức ứng dụng không giấy để kết nối thiết bị liên lạc di động vào Internet là là Wap.”

Người dẫn chương trình nói: “Chính xác, Đồng Tư Bắc tạm thời an toàn, câu hỏi tiếp theo.”

Hoắc Yên và Đồng Tư Bắc lại tiếp tục lao vào vòng chiến đấu.

“Bộ phận nào tạo máu?”

Hoắc Yên: “Tủy đỏ.”

“Cái gì được gọi là “Nghệ thuật thứ bảy”?

Đồng Tư Bắc: “Phim điện ảnh.”

“Người làm vườn thường dựa trên nguyên tắc gì để chiết cành cây ăn quả?”

Hoắc Yên: ...

Rõ ràng đáp án vô cùng rõ nét, nhưng không biết vì sao không thể nghĩ ra.

Câu hỏi này nhất định cô đã từng đọc qua, chắc là khi đang chuẩn bị thi đấu vòng loại, lúc hỏi đáp cùng Phó Thời Hàn, bởi vì thời gian quá lâu, trong lúc nhất thời không nhớ ra được.

Hoắc Yên quay đầu nhìn Phó Thời Hàn.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong không khí, bàn tay Phó Thời Hàn cầm hàng rào bảo vệ siết chặt.

“Ngon ưu thế.” Trong lòng anh đọc thầm: “Ngon ưu thế.”

Hoắc Yên nhắm mắt lại, nhàu chặt lông mày rơi vào trầm tư.

Tùng giây đếm ngược trôi qua, dòng máu trong người Đồng Tư Bắc sôi trào, sắp thắng rồi! Chỉ cần Hoắc Yên không chọn cơ hội xin trợ giúp cuối cùng, anh ta sẽ thắng!

Ngay giây đếm ngược thứ mười năm cuối cùng cùng tiếng “tư” vang lên, Hoắc Yên đột ngột mở mắt, giọng nói giòn tan: “Ngon ưu thế.”

“Trả lời chính xác.”

Người dẫn chương trình nói: “Câu hỏi tiếp theo.”

Hoắc Yên thờ phào một hơi, một lần nữa khôi phục trạng thái chiến đấu.

Còn Đồng Tư Bác sau khi trải qua vụ này, hiển nhiên đã có chút tổn sức, tinh thần xuống dốc.

“Năm 1970, tiến sĩ Hawking đã nghiên cứu và chứng minh thành công?”

Đồng Tư Bác: “Định lý biến giới lỗ đen.”

“Loại vitamin nào khi tiếp xúc với ánh sáng mặt trời sẽ chuyển hóa thành thành canx?”

Hoắc Yên: “Vitamin D.”

“Cấp sư từ bên ngoài cửa cung điện, dựa theo hướng của kiến trúc mà nói, giới tính của sư từ bên ngoài cung điện cổ đại bình thường đều là?”

Khỏe mới Đồng Tư Bác khẽ nhếch, tự tin nói: “Trước khi thi đấu đã nhìn thấy câu hỏi này, cho nên đáp án chính là tà thư hữu hùng (*trái là con cái, phải là con đực*).”

Anh ta vừa mới trả lời xong, Hoắc Yên liền nặng nề thờ phào một hơi.

Thấy có bỗng nhiên thoải mái, Đồng Tư Bác không hiểu lắm, đến tận khi người dẫn chương trình nói: “Đồng Tư Bác, thật đáng tiếc, câu trả lời của bạn sai rồi.”

“Sao... sao có thể.” Nét mặt Đồng Tư Bác tràn đầy kinh ngạc: “Tà thư hữu hùng, không có bệnh tật.”

Hoắc Yên cao giọng nói: “Sư từ đã ở cung điện cổ đại, chỉ cần phù hợp với triết học âm dương truyền thống nam trái nữ phải của Trung Quốc, sư từ đực bên trái móng phải đưa ngạch tú cầu, bởi vì là sư từ mạnh mẽ. Sư từ cái bên phía cổng phải chân trước vượt về sư từ con, đại khái anh nhớ nhầm rồi.”

Lúc này Đồng Tư Bác mới lấy lại tinh thần, đích thật là có chuyện như thế, anh ta nhớ sai rồi.

Bạn bè phía sau anh ta bốp cò tay thời đại, mà trong không gian lớn, tiếng nhạc thắng lợi vang lên, người dẫn chương trình cao giọng thông báo, nhà vô địch của cuộc thi liên kết giữa các trường đại học《Siêu trí tuệ》năm nay là Hoắc Yên đến từ đại học S.

Không những trở thành nhà vô địch của《Siêu trí tuệ》năm nay mà còn là người duy nhất đứng trên đài thi đấu đánh bại liên tiếp chín tuyển thủ dự thi từ khi 《Siêu trí tuệ》được phát sóng tới nay.

Trước đó có nhà vô địch đánh bại năm người là đã cực kỳ xuất sắc, Hoắc Yên vậy mà một mình đánh bại tất cả những người nổi bật nhất của các trường đại học danh giá.

Điều này tuyệt đối không phải dựa vào vận may, nếu không có thực lực, không ai có thể đạt được trình độ như vậy.

Hoắc Yên đã làm được một điều kỳ diệu.

Lâm Sơ Ngữ và Tô Hoàn đang điên cuồng gào thét, lấy điện thoại ra không ngừng chụp ảnh Hoắc Yên.

Những tuyển thủ ở hậu trường bị Hoắc Yên đánh bại đương nhiên không thể tin, rõ ràng là tuyển thủ yếu nhất, tại sao đã trở thành nhà vô địch rồi.

“Đồng Tư Bác, chuyện gì đang xảy ra, tại sao anh lại thua cô ta.”

Đồng Tư Bác vừa mới rút khỏi sân khấu, trong đầu còn hơi choáng váng, tháo kính của mình xuống lau, một lần nữa quay lại nhìn Hoắc Yên.

Trên sân khấu, dưới ánh đèn chiếu sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô căng thẳng nghiêm túc, cho dù là nhà vô địch cũng không mừng rỡ như điên, duy trì thái độ bình tĩnh nhất quán.

Người trẻ tuổi có thể luyện được tâm tính này, thật không dễ dàng.

Đồng Tư Bác nói: “Thực lực của cô ấy rất mạnh, là tôi tài năng không bằng người ta, hôm nay thua tâm phục khẩu phục.”

Đồng Tư Bác đã nói như vậy, những người khác tự nhiên không tiện nói gì.

Người đầu tiên xuống đài Tề Quân, trên mặt toát ra biểu tình bất phục, tay nắm thật chặt mép váy, cực kỳ không cam tâm lại không thể làm gì khác.

Người dẫn chương trình hiển nhiên cũng cực kỳ kích động, trao cúp vàng óng ánh vào tay Hoắc Yên, mời cô phát biểu mấy câu cảm nghĩ.

Nhìn máy quay chậm rãi di chuyển, mấy câu Hoắc Yên đã chuẩn bị trước như cảm ơn ba mẹ trong giờ phút này đều không nói ra được, trong tiếng reo hò ầm ĩ của mọi người, cô chậm rãi quay đầu, nhìn về Phó Thời Hân đang đứng lẫn trong đám người.

Anh đứng bất động tại chỗ, đôi mắt sâu thẳm ngắm nhìn cô, nét cười chậm rãi lan tỏa trên môi, nốt ruồi son nhạt nơi đuôi mắt, sáng rực mẽ người.

Anh nâng đôi tay thon dài xinh đẹp, chậm rãi vỗ tay chúc mừng cô, từng cái từng cái một.

Bên tai đều là tiếng âm nhạc và tiếng người hoan hô ầm ĩ, thế nhưng trái tim Hoắc Yên lại theo nhịp điệu vỗ tay của Phó Thời Hân này lên từng cái.

Giờ khắc này, một trời đầy sao giống như được chứa đựng trong đôi mắt ấy

Hoắc Yên cầm micro, không nén được nói ra câu đầu tiên—

“Phó Thời Hân.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 43: Thành ý

“Ăn đám thì ăn đám, mạnh miệng cái gì!”

Sau khi chương trình quay xong, Hoắc Yên được thợ trang điểm tẩy trang giúp, thay đổi sang quần áo bình thường, cô xò dây trắng của mình vào, dây cũng chưa kịp buộc đã vội vàng chạy về phía hậu trường.

Cách đó không xa, Phó Thời Hân đang đứng dựa vào bộ cửa sổ, ánh nắng chiếu vào rơi trên từng lọn tóc của anh, tỏa ra ánh vàng nhàn nhạt.

Giờ phút này, anh bình tĩnh đứng ở đó, không nhểm bụi trần, ánh nắng rực rỡ phía sau cũng âm ảm vì anh.

Hơi thở Hoắc Yên dừng lại hai giây, sau đó tìm bắt đầu đập nhanh điên cuồng, vốn định chạy thẳng về phía anh, nhưng không biết tại sao lại có chút ngạp ngừng.

Đến tận khi Phó Thời Hân nhìn thấy Hoắc Yên, ngón tay thon dài xinh đẹp khẽ giơ lên ra hiệu báo cô tới.

Lúc này Hoắc Yên mới chạy chậm đến, vừa mới tiến lại gần, điện thoại đột nhiên không đúng lúc vang lên.

“Yên Yên à! Mẹ vừa mới xem chương trình! Thật sự quá lợi hại, mẹ cảm thấy kiểu ngạo quá.”

“Mẹ, con mới ra ngoài...”

Trận đấu này được phát sóng trực tiếp, Hoắc Yên mới từ trường quay ra nên không hiểu tình hình bên ngoài thế nào, nhưng vừa rồi lúc tẩy trang Lâm Sơ Ngữ có nói, hiện giờ fan hâm mộ trên mạng của cô đang tăng lên theo tốc độ ánh sáng, chủ đề về cô cũng được thảo luận rất nhiều.

“Hoắc Yên, mẹ xúc động quá, không biết phải nói.”

Nghe giọng nói của mẹ, giống như có chút nghẹn ngào: “Con thật sự là niềm kiêu hãnh của mẹ, trước kia mẹ không quan tâm con, là mẹ không tốt, con vĩnh viễn là con gái của mẹ.”

Hoắc Yên an ủi mẹ mình vài câu, lại ngẩng đầu lên nhìn Phó Thời Hàn, anh đang kiên nhẫn đợi cô, cũng không có bất cứ biểu hiện bất mãn gì.

Năm phút sau, Hoắc Yên vội vàng cúp điện thoại, chạy tới bên cạnh Phó Thời Hàn, cười xin lỗi: “Mẹ em nói hơi nhiều.”

Phó Thời Hàn khẽ cười: “Nhà vô địch cảm thấy thế nào.”

“Ừm!” Hoắc Yên cúi đầu suy nghĩ, nói: “Thật ra không có cảm giác gì, càng tiến vào sâu ngược lại càng cảm thấy bình tĩnh, trong đầu chỉ nghĩ câu hỏi này phải trả lời thế nào, chưa từng nghĩ đến việc chiến thắng.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn di chuyển xuống dưới, thấy dây giày của cô tán loạn, thế là ngồi xổm xuống giúp cô buộc lại dây giày, lúc đứng dậy còn gõ nhẹ vào trán Hoắc Yên: “Cẩn thận ngã.”

Hoắc Yên đưa cúp vàng trong tay tới trước mặt Phó Thời Hàn: “Cái này tặng anh đó.”

“Tặng anh?”

“Đây là lần đầu tiên trong đời em cầm được cúp hạng nhất, em muốn tặng nó cho Hàn ca.”

Đôi mắt cô gái nhỏ đen láy trong suốt, ánh lên tia sáng đơn thuần.

Phó Thời Hàn nhận cái cúp nặng trĩu, trong lòng sôi sục như lon coca đang sủi bọt khí.

Anh cẩn thận từng chút một cầm chiếc cúp trong tay, chưa đợi phản ứng, Hoắc Yên đã nhẹ nhàng ôm lấy eo anh.

Phó Thời Hàn cảm giác cơ bắp toàn thân bị kéo căng.

Cô gái trong ngực, vàng trán nhẹ nhàng dựa vào ngực anh, lông mày nhàn nhạt, lúc mắt nhắm về ra một đường lông mi dày rậm.

Cô hít một hơi thật sâu, khiến trái tim Phó Thời Hàn giờ phút này như đang chạy mấy trăm mét.

May mà tay anh còn đang cầm cúp, nếu không sẽ không biết đặt ở chỗ nào.

“Hoắc Yên.” Môi mòng của anh lưu luyến hai chữ này, giọng nói có chút run rẩy: “Em...”

“Cảm ơn anh.” Hoắc Yên chỉ nhẹ nhàng ôm một cái liền buông ra: “Cảm ơn anh đã luôn theo sát em, giúp đỡ em.”

Nếu như không có Phó Thời Hàn, tuổi thơ của cô, thời thanh xuân của cô, chắc chắn tầm thường mà ảm đạm, có lẽ sau này cuộc đời cũng cứ như vậy mà trôi qua.

Là Phó Thời Hàn bước vào, khiến tất cả mọi chuyện đều trở lên có ý nghĩa, cũng khiến cô lần đầu tiên ý thức phải cố gắng tiến về phía trước.

Cô thật sự cảm ơn anh.

Phó Thời Hàn đối với cái ôm này, giống như còn chút chưa thỏa mãn, thế là đưa tay ôm chặt Hoắc Yên vào lòng.

“Ồ?”

“Muốn cảm ơn phải có đáng về cảm ơn.” Phó Thời Hàn đưa một tay ra quàng vào bờ vai của Hoắc Yên, ấn cô vào trong ngực mình.

“Thành ý đâu.”

Hoắc Yên bất giác “Ừm” một tiếng, siết chặt áo ở eo anh: “Vây ôm nhiều một chút.”

Hai phút sau, Hoắc Yên buông lỏng Phó Thời Hàn ra.

“Anh thì không sao, đổi sang người đàn ông khác, tuyệt đối không cho phép.” Anh cẩn thận nhắc nhở cô, cô về không yên tâm.

“Em đương nhiên biết.” Hoắc Yên bĩu môi: “Anh làm như em ngốc lắm ấy.”

Phó Thời Hàn gõ gõ đỉnh đầu cô, dẫn cô ra khỏi tòa nhà đài truyền hình.

Nghỉ hè còn sót lại vài ngày cuối cùng, mấy bạn học nhỏ dứt khoát vì vu ở thành phố B một vòng, mọi người bắt đầu chuyến du lịch cuối cùng của mùa hè, tới những nơi đẹp, ăn những món ăn ngon.

Trước khi rời đi, Đồng Tư Bác tới tìm Hoắc Yên một lần, hai người đứng trước cửa lớn khách sạn, nhỏ giọng nói chuyện.

Thẩm Ngộ Nhiên đang ở trong quán cà phê tiếp chuyện với Phó Thời Hàn, nhìn đôi trai gái đứng trước cửa.

Thẩm Ngộ Nhiên cau mày nói: “Tên này tìm Hoắc Yên, có chuyện gì.”

Tay Phó Thời Hàn nâng tách cà phê, thối thối hơi nóng: “Sao tớ biết được.”

“Hai người cầm điện thoại kia.”

Ánh mắt hồ hững của Phó Thời Hàn nhìn hai người kia, quả thực đã lấy đi động ra bắt đầu thêm WeChat.

“Bạn học Hoắc Yên, sau này trở về trường vẫn có thể liên lạc qua WeChat, giao lưu trao đổi, tôi cảm thấy tôi còn nhiều chỗ cần học hỏi ở bạn.” Đồng Tư Bác tươi cười nhìn Hoắc Yên nói.

“Anh khiêm tốn rồi, hẳn là tôi nên học tập anh mới đúng.”

“Bạn quét tôi đi.” Đồng Tư Bác đưa mã tới trước mặt Hoắc Yên, Hoắc Yên mở ra quét qua.

Nhưng không ngờ, ngay lúc này có một cuộc điện thoại đột nhiên gọi đến, chính là của Phó Thời Hàn.

Hoắc Yên ấn nút nghe, điện thoại bỗng nhiên bị cúp, lúc cô tiếp tục quét Đồng Tư Bác, điện thoại lại gọi tới, làm gián đoạn màn hình quét mã.

Hoắc Yên hơi nhíu mày, không hiểu lắm.

Lần thứ ba, điện thoại lại gọi tới.

Lần này ngay cả Đồng Tư Bác cũng buồn bực: “Bạn học Hoắc Yên, xảy ra chuyện gì thế?”

Hoắc Yên nhìn ba cuộc gọi nhỡ đến từ Phó Thời Hàn, dường như hiểu ra cái gì, xin lỗi Đồng Tư Bác: “Vây... lần sau có cơ hội chúng ta thêm WeChat nhé.”

Đồng Tư Bác không khỏi thất vọng: “Bạn học Hoắc Yên, ngày mai tôi phải rời khỏi thành phố B rồi, lần sau gặp không biết lúc nào.”

“À thì, vậy có duyên sẽ gặp lại, tôi còn chút việc, đi trước đây.” Hoắc Yên nói xong nhanh chóng đi lên tầng.

Đồng Tư Bác không cam lòng, nhìn theo bóng lưng của cô nói: “Vây bạn lưu lại số điện thoại cho tôi đi.”

Hoắc Yên giả vờ không nghe thấy, lòng bàn chân như bôi dầu, loạng choạng chuẩn mất.

Quay đầu nhìn một vòng quanh khách sạn, ở quán cà phê tìm thấy Phó Thời Hàn đang nhàn nhã bung tách cà phê, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Hoắc Yên ngồi vào ghế đối diện anh, nhíu mày hỏi: “Hàn ca, là muốn thế nào?”

Phó Thời Hàn nhướng mày, hồ hững liếc cô một cái: “Thế nào, kết bạn không vui?”

“Anh còn nói, gọi liền mấy cuộc điện thoại, nhận thì lại cúp, hại em suốt chút mất mặt.” Hoắc Yên lầu bàu: “Anh không muốn em thêm WeChat của anh ta.”

Thẩm Ngộ Nhiên cười nói “Hàn ca của em là sợ em tùy tiện dễ tin người, bị người ta bắt cóc mất.”

“Hừ, em lại không phải trẻ con.”

Hoắc Yên nói xong, cầm tách cà phê của Phó Thời Hàn, uống ừng ực một ngụm lớn, giống như cực kỳ khát nước.

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn thấy tách cà phê đắt đỏ của Phó Thời Hàn bị Hoắc Yên uống như uống nước nguội, anh còn dúi dằm đưa tay xoa lưng cô giúp cô thuận khí: “Chậm một chút.”

Sau khi Hoắc Yên uống xong, đứng lên nói: “Em trở về giúp Tô Hoàn thu dọn hành lý, chuyện hôm nay coi như xong, lần sau không được làm thế nữa.”

Nhìn Hoắc Yên cố gắng ra về, Phó Thời Hàn không nhịn được nhoen miệng cười cười.

“Hàn tổng, hành vi vừa rồi của cậu cực kỳ không tàn bạo, không phải nên ghen sao?”

Ý cười trên môi Phó Thời Hàn bỗng tắt ngấm, nhàn nhạt liếc anh ta một cái: “Ha ha.”

Rồi đứng dậy bỏ đi.

Thẩm Ngộ Nhiên vẫn rất không cam tâm, nhìn theo anh gọi: “Ăn đấm thì ăn đấm, mạnh mẽ cái gì!”

**

Sau khi khai giảng, Hoắc Yên từ tân sinh viên năm nhất không hiểu gì, trở thành dân chị năm hai đại học.

Trong《Siêu trí tuệ》biểu hiện của Hoắc Yên cực kỳ xuất sắc khiến tiếng tăm của cô trong trường tăng nhanh, đại học S còn cố ý đăng tải video cô giành chức vô địch trên trang web của trường, khen ngợi cô dành vinh quang về cho trường học.

Gần như mỗi một tân sinh viên ra nhập hội sinh viên đều sẽ nhắc tới tên tuổi Hoắc Yên, không thể chờ đợi muốn gặp vị dân chị đánh bại chín tuyển thủ để giành chức vô địch.

Lần đầu gặp Hoắc Yên, cô ngồi trong văn phòng của Ban Chương trình xử lý sơ yếu lý lịch của tân sinh viên, thái độ nhẹ nhàng, không hề có sự kiêu căng của “người nổi tiếng”, tạo cảm giác bình dị gần gũi.

Có đôi khi tân sinh viên sẽ nơm nớp lo sợ muốn Hoắc Yên ký tên, cô chỉ mỉm cười nhận bút, không những ký tên cho bọn họ còn viết ra một đoạn lời chúc.

Rất nhanh, Hoắc Yên nhận được tình cảm quý mến của đồng đạo sinh viên trong trường, thậm chí còn có sinh viên nhiều chuyện, ở trong diễn đàn trường tổ chức bỏ phiếu xếp hạng nữ thần, Hoắc Yên hoàn toàn xứng đáng với số phiếu dẫn đầu, đứng vững trên bảng xếp hạng, bỏ xa hai vị trí bên dưới.

Mà Hoắc Tư Noãn từ khoa khối giảng đường rất dài, bị giám xuống mười mấy bậc.

Cuộc thi mùa hơn nửa năm trước khiến cô ta không gượng dậy nổi, mấy cuộc thi đầu sau đó cũng không đạt thành tích đáng kể.

Mẹ cô ta mặc dù trong điện thoại có an ủi, thế nhưng trong lo lắng cũng bắt đầu nhắc đến Hoắc Yên nhiều hơn, nhất là khi Hoắc Yên giành được chức vô địch của《Siêu trí tuệ》, trên mạng trên TV danh tiếng đại thịnh, được cả nhà lời ra làm tự hào.

Thậm chí còn không ít họ hàng gần xa gọi điện đến hỏi thăm, nhao nhao khen ngợi Hoắc Yên thông minh lanh lợi.

Hoắc Tư Noãn dần dần bị ba mẹ không quan tâm.

Chênh lệch như thế khiến tâm trạng của cô ta xuống dốc, buổi tối bắt đầu ra ngoài, chạy vào quán bar uống rượu.

Trước kia cô ta theo nhóm chị em Thời Giai Kỳ ăn mặc trang điểm lộng lẫy vào quán bar hộp đêm, cho tới bây giờ vẫn chưa xảy ra vấn đề gì.

Hồng Tự là một quán bar vô cùng nổi tiếng, bên trong có một người phụ nữ trang điểm lộng lẫy một mình trên quầy bar, chờ đàn ông tới bắt chuyện, đồng thời cũng có những người đàn ông đang dùng cặp mắt như hổ đói, mỗi giây mỗi phút lướt nhìn cơ thể người phụ nữ.

Hoắc Tư Noãn trang điểm xinh đẹp, mặc váy da ngắn, mặc áo bó sát có dây lưng phối hợp với áo ngoài cộc tay, phác họa đường cong hoàn mỹ trên cơ thể.

Rất nhiều đàn ông đang chăm chú nhìn mà cô ta không hề hay biết, ghé vào một bên quầy bar, một ly lại một ly rượu vang.

Có một người đàn ông tới bên cạnh cô ta ngồi xuống, rót cho cô ta một ly rượu, dung dịch màu đỏ trào xuống chân ly đứng cao.

Hoắc Tư Noãn nhận ly rượu, một hơi cạn sạch, đôi mắt lộ ra vẻ mơ màng.

“Tôi mời vị tiểu thư này một ly, lấy thêm rượu tới đây.” Người đàn ông kia nhìn phục vụ nói.

Nhân viên phục vụ lại mở một chai rượu vang đưa tới, người đàn ông lại rót một ly rượu cho Hoắc Tư Noãn.

“Mây là cái thái gì.” Hoắc Tư Noãn đẩy ly rượu của người đàn ông ra, mơ hồ không rõ ràng: “Chi bằng mây, mà cũng dám cùng tao tranh đoạt sao.”

Người đàn ông cũng không tức giận, khuôn mặt tươi cười lộ ra chút đều đặn.

Anh ta ôm lấy lưng Hoắc Tư Noãn, đem ly rượu tới bên miệng cô ta, cứng rắn ép cho cô ta uống một ly rượu đầy.

“Bây giờ mây nở mây nở mặt, rất đặc ý?” Hoắc Tư Noãn đã say mềm, trên người tỏa ra mùi rượu, miệng nói mê sảng: “Mấy quên trước kia, trước kia là cái dạng gì, hiện giờ học được bán linh rồi, liền dẫm lên đầu tao, tao cho mây biết... tao sẽ không để mây như ý, sẽ không...”

Người đàn ông nhìn lúc Hoắc Tư Noãn nói mê, bàn tay đã nhanh chóng rơi xuống hồng cô ta.

“Bảo bối, không vui sao, để anh trai dỗ dành em có được không?” Hơi thở nóng hổi của anh ta đập vào tai Hoắc Tư Noãn: “Cùng anh trai về nhà, anh trai sẽ làm em vui về.”

Nói xong anh ta đỡ Hoắc Tư Noãn, muốn mang cô ta rời khỏi quán bar.

Hoắc Tư Noãn lơ đãng bước đi, trên con đường lớn, cô ta tránh người đàn ông kia ra: “Tôi phải về nhà.”

“Bảo bối, đứng đi, anh mạng em đi chơi.” Người đàn ông đứng ven đường gọi taxi, thô bạo nhét Hoắc Tư Noãn vào bên trong.

Xe taxi khởi động, rời khỏi con phố ồn ào.

**

Dưới ánh đèn, Hoắc Yên xử lý xong sơ yếu lý lịch của các tân sinh viên, đã là mười giờ tối.

Tô Hoàn vội vàng chạy vào phòng ngủ: “Cậu đoán xem, vừa rồi bạn tớ mới gọi điện cho tớ, nói cái gì?”

Hoắc Yên đang gấp rút điền bảng biểu, không ngừng đầu lên, thản nhiên nói: “Lại có tin Bát Quái gì?”

Nghe có tin Bát Quái, Lâm Sơ Ngự vội vàng thò đầu từ trên giường xuống: “Có đưa ăn?”

Tô Hoàn nói: “Bạn của tớ vào quán bar chơi, nhìn thấy Hoắc Tư Noãn ngồi một mình uống rượu, không bao lâu liền cùng đàn ông rời đi.”

Hoắc Yên lập tức buống bút xuống: “Đi đâu?”

“Ai biết, bạn tớ không ra cùng.” Tô Hoàn nhắc nhở Hoắc Yên: “Nếu không cậu gọi điện thoại cho chị ta xem?”

Không chờ Tô Hoàn nói xong, Hoắc Yên đã lấy điện thoại ra gọi, nhưng vang lên thật lâu không có ai bắt máy.

Cô kiên nhẫn gọi lại nhiều lần, cuối cùng được được kết nối, giọng nói mơ mơ màng màng của Hoắc Tư Noãn truyền tới: “Ai vậy...”

“Hoắc Tư Noãn, bây giờ chị ở đâu?”

Hoắc Yên không gọi cô ta là chị, mà gọi thẳng tên, giọng điệu hết sức nghiêm túc.

“Anh là ai.” Hoắc Tư Noãn say rượu lâu rồi nói: “Anh đi ra, đừng đụng vào tôi...”

Rất nhanh, điện thoại bị người ta ngắt.

Lâm Sơ Ngự và Tô Hoàn hai mắt nhìn nhau, biết đêm nay chỉ sợ Hoắc Tư Noãn lành ít dữ nhiều.

Hoắc Yên lập tức đứng dậy, gấp gấp hỏi: “Số điện thoại của bạn cậu là bao nhiêu?”

Tô Hoàn có thể đoán được tính nghiêm trọng của vấn đề, lập tức nói: “Cậu đừng gấp, tớ lập tức gọi điện cho bạn hỏi rõ ràng.”

Tô Hoàn bấm số của bạn, từ bên kia biết được Hoắc Tư Noãn lên taxi cùng một người đàn ông xa lạ, bởi vì Hoắc Tư Noãn là nhân vật có tiếng trong trường, cho nên cậu ta chú ý ghi lại biển số xe taxi.

Trong nhà Tô Hoàn có bối cảnh, tự nhiên trong tay có thông tin, cho dù bây giờ đã là đêm khuya, vẫn có thể thông qua công ty taxi hỏi được số điện thoại của tài xế, hỏi rõ ràng tình huống, tổng cộng không quá hai mươi phút.

“Bọn họ đi vào một nhà nghỉ, ngay tại giao lộ đường Bình Nam.”

Lúc nói chuyện Hoắc Yên đã đi giày vào, ra khỏi phòng ngủ: “Bây giờ tớ đi tìm chị ấy.”

Lâm Sơ Ngự và Tô Hoàn thấy tình hình không ổn, vội vàng đuổi theo: “Đợi chút, chúng tớ đi cùng, nhiều người dễ làm việc.”

Ở cổng trường, Hứa Minh Ý đã gọi xe chờ ở ven đường.

“Cậu gọi anh ta?” Hoắc Yên nhìn sang Tô Hoàn, sững sờ: “Vậy Phó Thời Hân...”

Hứa Minh Ý ngồi ở ghế lái phụ nói “Yên tâm, bấy tiền làm việc, ai tôi cũng không nói, chỉ nói với lão tử tôi ra ngoài hẹn hò, mặc dù cậu ta có vẻ chẳng tin.”

Tô Hoàn nói: “Loại sự việc này, dù sao cũng nên gọi con trai mới yên tâm một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 44: Liên lụy

“Anh thích em ích kỷ vì anh.”

Nhà nghỉ Nam Bình nằm ở số 32 đường Nam Bình, cách trường học khoảng 15 phút xe chạy. Trong xe, Hoắc Yên liên tục gọi điện thoại cho Hoắc Tư Noãn, bàn tay run rẩy không ngừng.

Ban đầu, tín hiệu điện thoại còn có thể kết nối, chỉ là không có người bắt máy, sau đó điện thoại dứt khoát bị người ta ngắt nguồn.

Lâm Sơ Ngự không đành lòng, an ủi Hoắc Yên: “Nhất định không việc chuyện gì, cậu đừng quá lo lắng.”

Tô Hoàn an ủi: “Đã đến nước này, khả năng bình an vô sự rất nhỏ, chỉ có thể trách chị ta tự làm tự chịu, càng không liên quan gì đến cậu.”

Lâm Sơ Ngự cau mày nói: “Yên Yên đã lo lắng như vậy, cậu còn ngồi đó chăm chọc.”

“Cậu ấy nói không sai!” Tay Hoắc Yên nắm chặt điện thoại, cắn răng nhấn tâm nói: “Không cần biết kết quả thế nào, đều là chị ta tự làm tự chịu, càng không liên quan đến người khác!”

Tô Hoàn dời ánh mắt xuống, thấy Hoắc Yên nắm tay thành nắm đấm, các khớp xương trắng bệch.

Không lo lắng là không thể, cho dù có bất hòa, nhưng cuối cùng vẫn là chị em cùng chung huyết thống.

Rất nhanh, xe taxi dừng trước cửa nhà nghỉ Bình Nam.

“Các vị, cần mấy phòng?” Cô gái đứng trước quầy phục vụ hỏi.

“Vừa rồi có một người đàn ông đỡ một cô gái say khướt tới không?” Tô Hoàn vội vàng hỏi: “Cô gái đó, ừm... khuôn mặt rất giống cậu ấy.”

Nhân viên lễ tân đánh giá giá Hoắc Yên, nhu nẩy khó khăn trả lời: “Có một trường hợp, nhưng đây là nhà nghỉ tư nhân, chúng tôi không được tiết lộ bất cứ điều gì.”

“Cô gái đó là chị gái tôi, bị người đàn ông đó lừa đến đây.” Giọng nói của Hoắc Yên rất lo lắng: “Xin hãy đưa chìa khóa phòng cho chúng tôi, cứu người quan trọng!”

Nhân viên lễ tân lắc đầu: “Cái này không được, chúng tôi kinh doanh nhà nghỉ hợp pháp, vì an toàn của khách hàng, chúng tôi không thể đưa chìa khóa cho các cô.”

Mất thấy gắng co không xong, Hứa Minh Ý đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Kinh doanh nhà nghỉ hợp pháp, nghỉ lại đều cần hai người đăng ký, tôi cược 5 hào, một nam một nữ vừa mới đi vào kia, nữ không hề đăng ký thân phận.”

Tô Hoàn trực tiếp nện một cục tiền lên bàn: “Vậy tôi cược thêm một ngàn tệ, đưa chìa khóa cho chúng tôi.”

Nhân viên nhìn một xấp tiền giấy màu hồng trước mặt, cũng có chút dao động, đưa tay với lấy cục tiền: “Vậy... chìa khóa không thể cho các cô, nhưng số phòng...”

Lại không ngờ, một bàn tay của Hứa Minh Ý đập lên cục tiền kéo trở về, nhét vào trong túi xách của mình, môi mòng khê nhếch một nụ cười nhạt: “Không cá cược gì hết, trực tiếp gọi điện thoại báo cảnh sát đi, thuận tiện mau lạ, hai người đến đăng ký mà chỉ một người có chứng minh thư, đây coi như là làm trái quy định, báo cảnh sát là chính xác nhất.”

Nói xong anh ta lấy điện thoại ra.

Nhân viên lễ tân thấy thế, hoảng hốt: “Đừng... đừng báo cảnh sát, tôi có thể cùng mấy người lên lầu nhìn, nếu như quả thật có biến, cũng có thể đối phó.”

Nói xong cô ta lập tức tới cửa bảo vệ, đưa cho bảo vệ một cái thẻ phòng: “Anh và mấy bạn này tới phòng 313 nhìn xem.”

Hoắc Yên và bạn bè vội vàng lên lầu, thật xa đã có thể nghe thấy tiếng khóc nháo của con gái, trong lòng Hoắc Yên nun lên, âm thanh này quá quen thuộc, là của Hoắc Tư Noãn.

Cô không kịp nghĩ nhiều, chạy tới trước cửa phòng 313 dùng sức đập cửa.

Trong phòng truyền ra giọng nói không kiên nhẫn của một người đàn ông: “Ai vậy!”

Bảo vệ vội vàng nói: “Phục vụ nhà nghỉ.”

Người đàn ông hung hăng quát: “Không cần, cút!”

Mấy người đều đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cũng nắm chắc, Hứa Minh Ý nhìn bảo vệ nói: “Giao thế này còn không mở cửa, nhà nghỉ của các anh ngày mai đóng cửa đi.”

“Cái này...” Bảo vệ khó khăn nói: “Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, có một số việc tạo tiếng động hơi lớn, cũng có thể hiểu.”

Tô Hoàn nghiêm nghị chất vấn: “Nhào anh bị bỏ dấn sao, đây là rên ri trên giường hay là cưỡng hiếp, trong lòng không có chút kiến thức nào mà cũng dám ra ngoài mở nhà nghỉ hả?”

Giọng nói của cô nàng hơi lớn, gần như là gào lên, khiến màng nhĩ của Hứa Minh Ý đang đứng bên cạnh cũng phải chấn động, anh ta nghiêng đầu nhìn qua, trong lòng tự nhủ cô gái nhỏ ngày thường nhìn dịu dàng ằm ắp nhưng không phải hạng người có thể đặc tội được nhè.

Bảo vệ vội vàng tìm thẻ phòng rồi mở cửa ra.

Hoắc Yên lập tức xông vào, đã thấy Hoắc Tư Noãn quần áo bị xé rách ngồi trong góc giường, ôm đầu, trên mặt nước mắt như mưa, lớp trang điểm bị trôi lem nhem, cực kỳ chật vật.

Nhưng Hoắc Yên nhìn thoáng quần nhỏ còn mặc trên người cô ta, đôi mắt cao màu đen bị xé rách nhưng vẫn còn mặc được.

Cô nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Mà người đàn ông kia nửa người trên trần trụi, lần từ trên giường xuống. Đột nhiên nhiều người xông vào như vậy, hần ta còn không kịp phản ứng, ngăn người, lập tức gào lên: “Chúng mày là ai, làm cái gì vậy.”

Tô Hoàn kéo bảo vệ ra phía trước, chỉ vào thể công tác của anh ta: “Cảnh sát, kiểm tra phòng, nhận được tố cáo, ở đây có hoạt động phạm tội mại dâm.”

Nghe vậy, người đàn ông kia giắt mình kêu lên, vội vàng nói: “Phạm tội cái gì, tôi cái gì cũng chưa làm.”

Hần ta muốn quay người chạy mất, nhưng Hứa Minh Ý hờ hững lời vì tiền từ trong quần ngoài của anh ta ra, trong ví có chứng minh thư.

“Ừm, chạy đi, chạy trời không khỏi nắng.”

Người đàn ông kia dừng lại, nhìn về phía Hứa Minh Ý, uy hiếp: “Anh muốn thế nào?”

Hứa Minh Ý nhìn sang cái quần cộc màu đen của hắn ta, ung dung nói: “Lúc trước anh cời quần, nên nghĩ tới hậu quả.”

Lúc này Hoắc Tư Noãn đã sớm tỉnh rượu được hơn nửa, cả cơ thể co rúm ngồi trong góc giường, bị dọa đến hồn vía lên mây, bờ môi run lấy bầy.

Hoắc Yên liếc cô ta một cái, nhìn sang Tô Hoàn: “Bảo cảnh sát đi đi.”

“Không được báo cảnh sát!” Hoắc Tư Noãn đột nhiên nói: “Không thể báo cảnh sát, nếu không... nếu không tôi liền xong đời.”

Hình tượng sụp đổ, tiếng xấu lan xa.

“Không báo cảnh sát, để tên khốn này ung dung ngoài vòng pháp luật sao!” Hoắc Yên chỉ vào tên đàn ông, nghiêm túc chất vấn cô ta.

“Tao mặc kệ, mày không thể báo cảnh sát!” Tâm trạng Hoắc Tư Noãn kích động: “Tuyệt đối không thể báo cảnh sát.”

“Hoắc Tư Noãn, nếu chị thật sự để ý tới hình tượng của mình như vậy, đêm hôm khuya khoắt đã không ra ngoài một mình uống rượu say đến chết.”

Hoắc Tư Noãn nhìn sang Hoắc Yên, nước mắt trên mặt còn chưa khô: “Mày tới chế nhạo tao phải không? Tao biết, mày ước gì tao mau chóng bị chơi xong, mày muốn ồn ào để tất cả mọi người đều biết, đúng hay không!”

Lâm Sơ Ngừ đi tới, phản nộ: “Cố đúng là không biết lý lẽ, Yên Yên biết cô xảy ra chuyện nên rất lo lắng.”

Hoắc Yên cúi đầu nhìn Hoắc Tư Noãn, chút hi vọng cuối cùng trong đầu đối với cô ta cũng mất sạch: “Tôi tới đây không phải vì cái gì mà tình chị em, giữa tôi và chị, tình chị em sớm đã không còn tồn tại, tôi cứu chị vì đạo nghĩa, nhưng chỉ một lần, từ nay về sau tất cả mọi chuyện của chị đều không liên quan đến tôi.”

Nói xong quay người rời đi, Tô Hoàn quay đầu nhìn Hứa Minh Ý một cái, Hoắc Yên giờ đầu ngón tay ra bắn, chứng minh thư của người đàn ông lập tức bay ra ngoài cửa sổ.

Ban đêm, Tô Hoàn từ giường của mình bò sang giường Hoắc Yên phía đối diện, chui vào chân của cô, đầu đặt bên cạnh cổ Hoắc Yên.

“Làm loạn cái gì?” Giọng nói của Hoắc Yên hơi khàn.

Tô Hoàn cười hi hi, nói: “Không có chị ruột, còn có chị em là tớ nha, đừng buồn.”

Hoắc Yên nói giọng buồn buồn: “Tớ mới không buồn đâu, hôm nay đã nói rõ ràng, tớ rất vui vẻ, người đối xử tốt với tớ tớ nhất định sẽ trân trọng, người đối xử không tốt với tớ tớ sẽ không lưu luyến.”

“Cậu có thể nghĩ thông suốt như thế là tốt.” Tô Hoàn ôm chặt eo Hoắc Yên: “Ngủ thôi.”

“Ồi, về giường cậu nằm đi.”

“Tớ muốn ngủ với cậu, mềm mềm, ôm đặc biệt dễ chịu.”

“Tớ... tớ không quen ngủ cùng người khác.”

“Không quen cũng phải quen.” Tô Hoàn cây ngay không sợ chết đứng nói: “Chẳng lẽ sau này kết hôn, ông xã muốn ôm cậu ngủ, cậu cũng sẽ đuổi anh ta xuống giường sao.”

Hoắc Yên: ...

**

Sáng hôm sau, Hoắc Yên nhận được một tin nhắn của Hứa Minh Ý: “Xin lỗi, hôm qua lao tử bức cung nhục hình cả đêm, tôi không chịu được, tách rồi tách rồi”

Hoắc Yên: “...”

Hoắc Yên: “Chỉ tin cơ bản làm người đâu?”

Hứa Minh Ý: “Tiền tài đúng là đáng quý, uy tín càng đáng quý hơn, nhưng nếu so với tôn nghiêm, cả hai đều có thể ném được, tôi hôm qua lao tử lột sạch quần áo của tôi, dùng dây lưng treo vào ghế tựa, không những không cho tôi ngủ còn nói muốn đặt tôi dưới lầu ký túc xá nữ thu phí thăm quan, tôi... tôi chỉ có thể bán mấy cô...【che mặt】”

Hoắc Yên: “Rất bạo lực. 【mồ hôi】”

Phó Thời Hàn biết chuyện này, lại ăn binh bất động, thậm chí không nhắc một chữ, điều này khiến Hoắc Yên cảm thấy bất an, tiết buổi sáng không nghe được gì vào đầu, sau khi tan học Hoắc Yên tra được thời khóa biểu của Phó Thời Hàn trên hệ thống đào tạo liên vội vàng đi tìm anh.

Tiết học vẫn chưa kết thúc, giáo viên đang dạy quá giờ.

Hoắc Yên đứng ở cửa ra vào đợi một lúc, bởi vì tới qua ngủ quá muộn, hiện giờ con buồn ngủ đang ập đến, cô dứt khoát dựa vào tường chop mắt một lát.

Mười năm phút sau, giáo viên cuối cùng cũng cho nghỉ, bạn học trong phòng cầm sách giáo trình cười cười nói nói ra ngoài.

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn thấy Hoắc Yên đầu tiên, gọi Hứa Minh Ý tới bên cạnh cô.

Hoắc Yên dựa đầu vào tường, giắt gà giắt gù ngủ say.

Thẩm Ngộ Nhiên có ý đồ xấu, nháy mắt với Hứa Minh Ý một cái, lời bút dạ còn của mình ra, về lên mặt Hoắc Yên mấy cái râu mèo.

Phó Thời Hàn lặng lẽ đứng sau lưng bọn họ từ bao giờ: “Đêm qua lao nhị bị trừng phạt, có vẻ cậu cũng rất muốn được trải nghiệm một lần nhì?”

Thẩm Ngộ Nhiên liền vội vàng ném bút dạ vào tay Hướng Nam: “Tất cả đều là chú ý xấu của cậu ấy, chúng tớ chính là bị ép buộc, ha ha, đối quái, lao nhị, đi đi đi, đi ăn cơm!”

Nói xong lời kéo Hứa Minh Ý chạy nhanh như chớp, không còn bóng dáng đâu nữa.

Hướng Nam bắt đắc dĩ cười cười, đem bút dạ cắm vào cổ áo Phó Thời Hàn, sau đó đứng đĩnh đạc rời đi.

Hoắc Yên bị ồn ào đánh thức.

Mớ mắt chính là sóng mũi cao thẳng của Phó Thời Hàn.

Ngón tay thon dài trắng nõn của anh đang nghịch nghịch cái bút dạ màu đen.

Hoắc Yên vội vàng lời cái gương nhỏ mang theo bên người ra, soi gương một chút liền phát ra tiếng kêu sợ hãi—

“Phó Thời Hàn!”

Phó Thời Hàn ngăn người, nhìn bút trong tay mình, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhìn lại vì bị vẽ lưng tung.

“... Trong này, có khả năng có hiểu nhầm.”

Hoắc Yên nhàu mày, gằn đôi nhìn anh: “Phó Thời Hàn, anh có thể trưởng thành một chút không!”

Phó Thời Hàn: ...

**

Bên bồn rửa tay, Hoắc Yên dùng sức lau mặt mình, thỉnh thoảng lại ném ánh mắt phẫn nộ lên người Phó Thời Hàn.

Phó Thời Hàn nhìn cô lau đến đỏ bừng mặt, buồm tiếng thở dài bất đắc dĩ, cởi áo khoác của mình ra, làm ướt dưới vòi nước rồi nâng cằm của Hoắc Yên lên, dùng lớp vải áo mịn màng nhẹ nhàng thay cô lau sạch vết mực trên mặt.

“Lau da trên mặt rất nóng, bình thường rửa mặt không nên dùng quá nhiều sức.” Anh vừa lau vừa nhỏ giọng dặn dò: “Nếu không da sẽ bị tổn thương.”

Đôi đồng tử đen kịt thâm thụy giờ phút này đang chăm chú nhìn cô, lông mi dài phe phẩy trước mắt, hơi thở ôn hòa phả vào má Hoắc Yên, mang theo hương vị bạc hà.

Nhìn tim Hoắc Yên bắt đầu không khống chế được tăng vọt, thỉnh thoảng thỉnh thoảng.

Đầu ngón tay Phó Thời Hàn nắm cằm nhọn của Hoắc Yên, quay qua trái nhìn, lại quay qua bên phải nhìn.

“Được rồi.”

Mặt mèo đã sạch sẽ.

“Tìm anh có việc gì?” Phó Thời Hàn hỏi.

Vừa mới lần qua lần lại, Hoắc Yên suýt chút quên mất, cô tới để thăm dò.

“Tối qua...”

Phó Thời Hàn phát ra tiếng hừ nhẹ, lời nói của Hoắc Yên đến miệng liền bị anh dọa cho ngược trở về.

“Em còn biết đêm qua.” Phó Thời Hàn cảm áo khoác phẩy phẩy, treo bên tay, quay lưng bỏ đi.

Hoắc Yên vội vàng đuổi theo giải thích: “Không nói cho anh là có lý do, một là vì quá muộn, sinh hoạt của anh trước nay theo quy luật, em nghĩ anh đã ngủ rồi.”

Phó Thời Hàn thần nhiên nói: “Em ngược lại tự cho là hiểu anh, ngay cả anh đi ngủ lúc nào cũng biết.”

“Em đương nhiên biết.”

Phó Thời Hàn giống như trừng phạt, thuận tay vỗ sau gáy cô một cái: “Như vậy em gọi Hứa Minh Ý, là không chê muộn sao?”

Hoắc Yên nhỏ giọng cầu nhàu nói: “Là Tô Hoàn gọi, không liên quan đến em.”

“Lý do này không thuyết phục.”

Mặc dù cô nhóc này nhìn qua có vẻ ngốc nghếch, nhưng tuyệt đối không phải người sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn, cô có tâm tư kín đáo.

“Tình huống đêm qua, ẩn chứa nguy hiểm thế nào, em không phải không có cân nhắc.”

Phó Thời Hàn quay lại nhìn cô, gằn tái mặt, giọng nói cũng lạnh xuống: “Người đầu tiên em nên xin giúp đỡ, hẳn là anh.”

“Thật ra, thật ra em có một chút tâm tư nhỏ.” Hoắc Yên cúi đầu xuống, thẳng thắn khai nhận: “Em không muốn để anh tiếp xúc nhiều với chuyện của chị gái.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn dịu xuống rất nhiều, tiến lại gần cô, nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao?”

Cô càng cúi đầu thấp hơn: “Chỉ ấy thích anh mọi người đều biết, nói thế này có vẻ không thích hợp lắm, nhưng em vẫn muốn nói cho anh, chị ấy thích anh khá nặng không phải là Hàn ca anh, mà là lợi ích và hư vinh sau này anh có thể mang tới.”

Cô cắn răng, biết sau lưng nói những lời này thật sự rất không ngay thẳng, cũng không phải hành vi quanh mình lối lạc, nhưng cô không có cách giấu ở trong lòng.

“Em không muốn để anh và chị ấy có quá nhiều dây dưa.”

Hoắc Yên đột ngột ngừng đầu, ánh mắt kiên định mà cố chấp: “Anh là Hàn ca của em, em sẽ không để bất cứ người nào lợi dụng anh, có lẽ làm như vậy là em có chút ích kỷ, nhưng em...”

Cô còn chưa dứt lời, đột nhiên bị anh ôm vào lòng, đâm thẳng vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Cô nghe thấy nhịp tim nóng bỏng, cũng nghe thấy lời anh nói—

“Anh thích em ích kỷ vì anh.”

Tác giả có lời muốn nói

Hoắc Yên: Meo meo meo, đại móng heo thật dễ lừa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.